

ປຶ້ມຄູ່ມື

~ ສຳຫລັບ ~

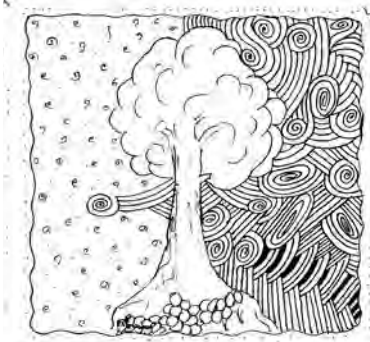
ກະສິກຳແບບຍືນຍົງ II

ທາງອອກເພື່ອການດຳລົງຊີວິດທີ່ຍືນຍາວ



ພັດທະນາໂດຍ IDEP Foundation ກັບ PERMATIL ແລະ GreenHand

ຈັດພິມໂດຍ ສວນພຶກສາຊາດຕາຕັດແກ້ - ຫລວງພະບາງ - 2020

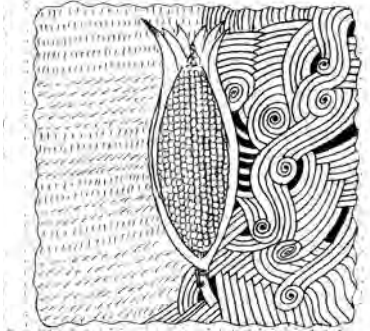


ຂຽນໂດຍ

Lachlan McKenzie with Petra Schneider

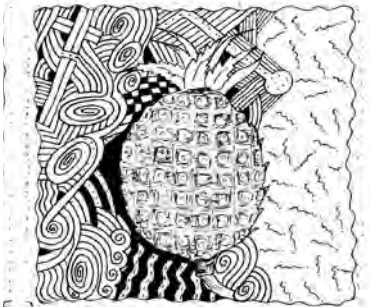
ຜູ້ຊ່ວຍຂຽນໂດຍ

Steve Cran, Gove DePuy



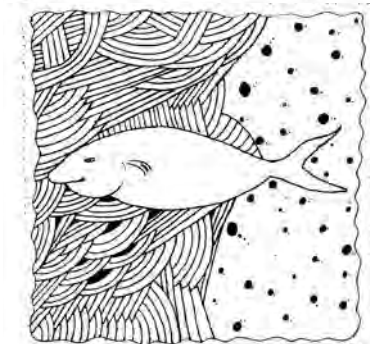
ຂໍ້ມູນຂອງຜູ້ຂຽນ

IDEP Foundation, Permatil, all of the contributors of the Resource Book, and IDEP and the GreenHand Field School's Permaculture project participants and partners. Permatil, Bali Permaculture Project and the GreenHand Field School's Permaculture project participants and partners, Yudi Suanda, Lachlan McKenzie, Lakota Moira, Made Chakra, Dessy Haryanti, Nita Noor, Sherry Kasman Entus, Purnawan Budisetia, Misbahhudin, Gede Sugiarta, Made Suyasa, I Gusti Raka Panji Tisna, Roberto Hutabarat, Petra Schneider, Courtney Stephen, Kadek Lisa, Dewi Surtikanti



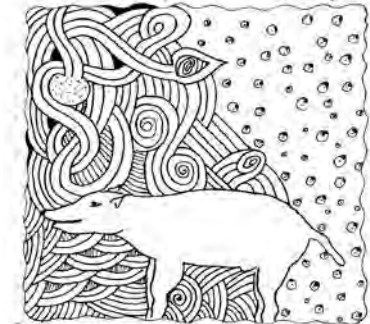
ແຕ້ມຮູບໂດຍ

Arte Moris Art School, Simao "Mong" Cardoso Periera, Gibrael "Aziby" Dias Soares Caroch, Edson Arintes Da Costa Carminha, Grinaldo Gilmarodep Fernandes, Jose "Osme" Fortunato Gonzalves, Jose "Tony" de Jesus Amaral, Leo Marcal, Ozorio "Azo" Jeronimo, Kathryn "Cipi" Morgan, Lachlan McKenzie, Rappy, Robi Supriyanto & the Spiritual Junkies



ຜູ້ອອກແບບຕົ້ນສະບັບໂດຍ

Petra Schneider, Lakota Moira, Courtney Stephens, Dewi Surtikanti

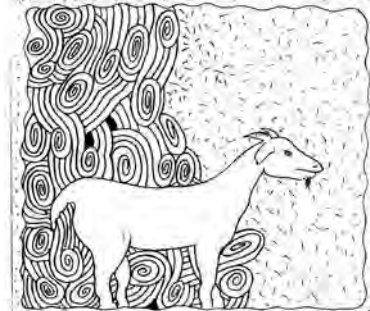


ແຕ້ມຮູບໜ້າປຶກໂດຍ

Kongngern Sengdee

ກວດແກ້ພາສາລາວໂດຍ

Centerlink, Veo Dalavong, Sith Nitaphone, Somdy Oudomsack Khampart Thongchan



ແປ ແລະ ອອກແບບປຶ້ມໂດຍ

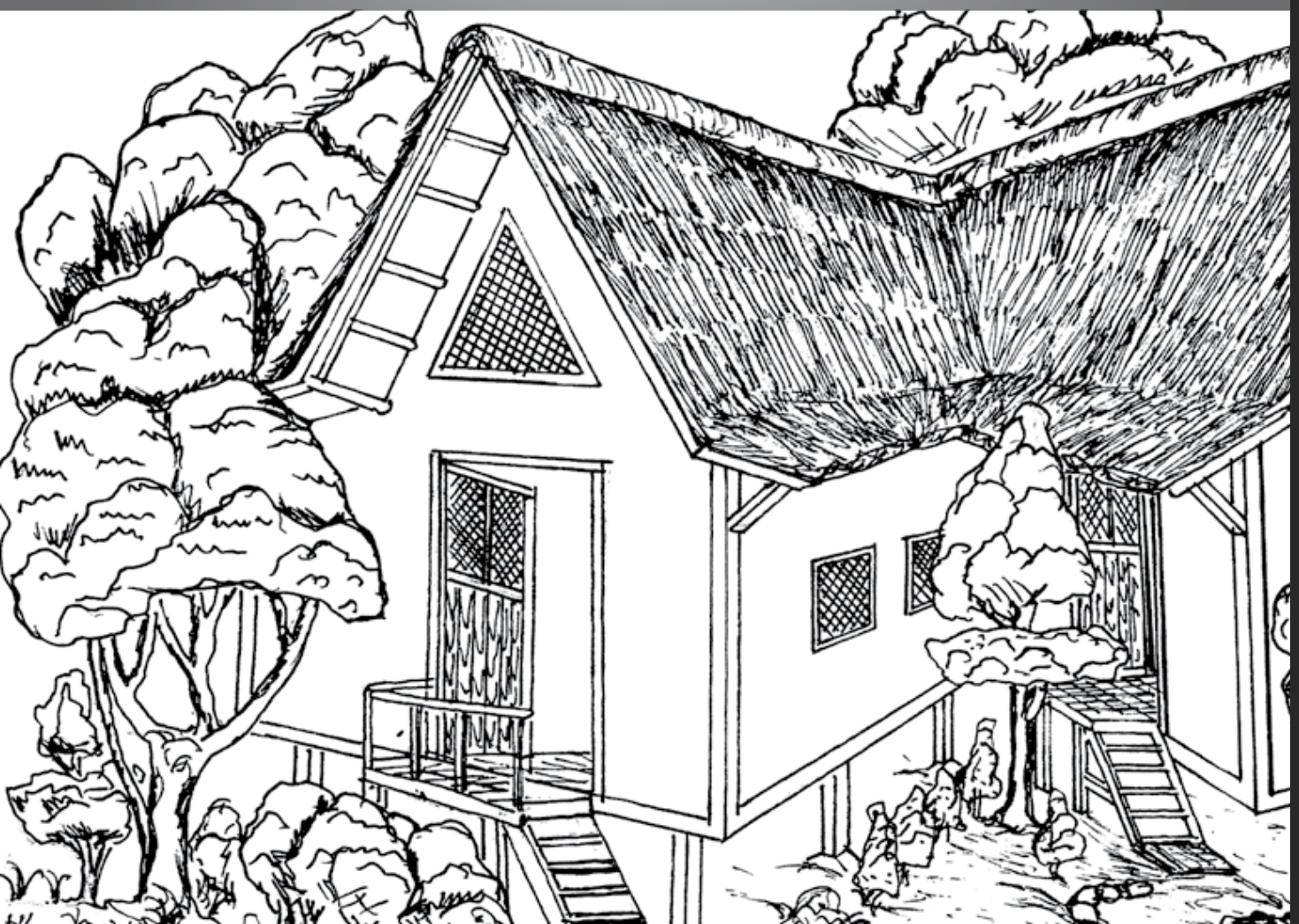
Centerlink, Rik Gadella, Sith Nitaphone

ຈັດພິມເປັນພາສາລາວໂດຍ

© Pha Tad Ke Botanical Garden, 2020 - www.pha-tad-ke.com



ໂມດູນ 9.
ການຄຸ້ມຄອງເຮືອນ
ນ້ຳ ແລະ ສິ່ງເສດເຫຼືອ



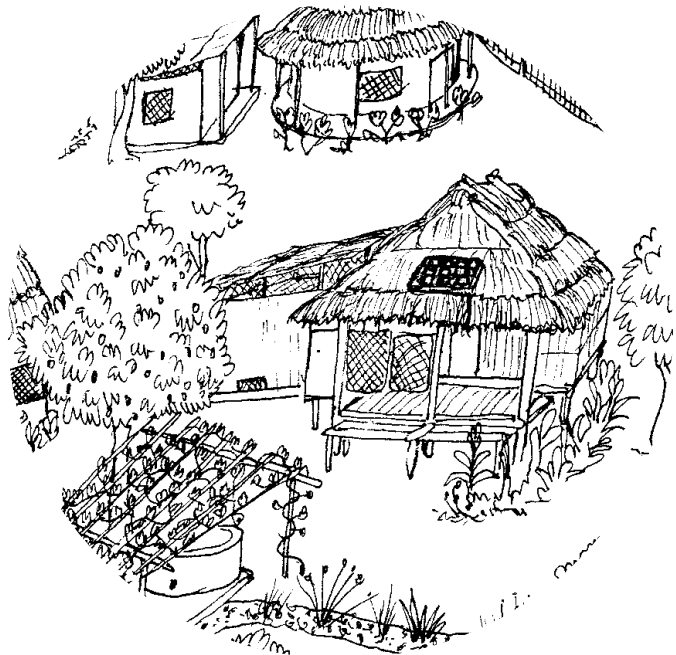
ປຶ້ມຄູ່ມືກະສິກຳແບບຍືນຍົງ ໂມດູນ 9. ການຄຸ້ມຄອງເຮືອນ, ນ້ຳ ແລະ ສິ່ງເສດເຫຼືອ

ໝາຍເຫດ...

ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງໃນໂລກນີ້ມີການເຊື່ອມຕໍ່ເຂົ້າຫາກັນ. ນິຕິທຸກການທີ່ສໍາຄັນຫຼາຍ ເຊິ່ງທ່ານຄວນຈື່ໄວ້ໃນເວລາສ້າງລະບົບກະສິກໍາແບບຍືນຍົງ. ທ່ານສາມາດໃຊ້ທຸກການນີ້ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງທ່ານໃນອະນາຄົດ ຫຼືອາດຈະເນີນເສີຍຕໍ່ທຸກການນີ້ ແລະ ຜົນເສຍຫາຍທີ່ຈະຕາມມາໃນອະນາຄົດໄດ້ເຊັ່ນກັນ. ນອກຈາກນີ້ ທ່ານຍັງສາມາດໃຊ້ທຸກການນີ້ກັບເຮືອນຊານ ແລະ ພື້ນທີ່ຢູ່ອາໄສຂອງທ່ານ, ລວມທັງເຮືອນຄົວ, ພື້ນທີ່ຊັກລ້າງ ແລະ ຫ້ອງນໍ້າ.

ເຮືອນທຸກຫຼັງ ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຈາກດິນ ແລະ ສະພາບແວດລ້ອມອ້ອມຂ້າງ, ຕົວຢ່າງ:

- ຝົນຕົກ, ດິນເຊາະເຈື່ອນ ແລະ ນໍ້າຖ້ວມ.
- ລົມ.
- ອຸນຫະພູມ.
- ປະເພດດິນ, ຫີນ ແລະ ຕົ້ນໄມ້.
- ການມີນໍ້າໃຊ້.
- ພະຍາດ (ເຊັ່ນ ພະຍາດທີ່ມາກັບຍຸງ).



ເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນ ຫຼື ປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ບັນຫາຕ່າງໆ ເຫຼົ່ານີ້ເກີດຂຶ້ນໃນອະນາຄົດ, ຕ້ອງມີການຄໍານຶງເຖິງປັດໄຈເຫຼົ່ານີ້ໃນເວລາປຸກ ຫຼື ສ້ອມແຊມເຮືອນຊານ ແລະ ທີ່ຢູ່ອາໄສ.

ນອກຈາກນີ້ ເຮືອນທຸກຫຼັງຍັງໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຈາກສະພາບແວດລ້ອມອ້ອມຂ້າງ, ຕົວຢ່າງ:

- ການໃຊ້ອາຫານ, ພືນ, ນໍ້າມັນປຸງແຕ່ງອາຫານ, ໄຟຟ້າ, ອຸປະກອນທໍາຄວາມສະອາດ ແລະ ສິ່ງຂອງອື່ນໆ ທີ່ຈໍາເປັນສໍາລັບຄົວເຮືອນ, ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ມີສິ່ງເສດເຫຼືອໃນຮູບແບບຂອງຄວັນ, ຂີ້ເຫຍື້ອ, ນໍ້າເສຍ ແລະ ສິ່ງເສດເຫຼືອຈາກມະນຸດ.
- ການປະຕິບັດຕ່າງໆ ດ້ານການເພາະປູກ ທີ່ເຮັດໃຫ້ສະພາບແວດລ້ອມມີຄວາມງົດງາມ.

ຕໍ່ໄປນີ້ ແມ່ນວິທີການຈໍານວນໜຶ່ງ ເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນຜົນກະທົບທາງດ້ານລົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ:

- ຫຼຸດຜ່ອນປະລິມານວັດສະດຸທີ່ເປັນມົນລະພິດ (ເຊັ່ນ: ຖົງຢາງພາດສະຕິກ).
- ຫຼຸດຜ່ອນມົນລະພິດ (ຈາກການຈູດຂີ້ເຫຍື້ອ).
- ນໍາໃຊ້ສິ່ງເສດເຫຼືອຄືນ (ເຊັ່ນ: ສິ່ງເສດເຫຼືອຈາກສັດ ແລະ ຄົນ).
- ກັນຕ້ອງວັດສະດຸທີ່ເປັນມົນລະພິດອອກຈາກນໍ້າເສຍ ກ່ອນທີ່ນໍ້າດັ່ງກ່າວຈະໄຫຼລົງສູ່ແມ່ນໍ້າຄືນ.

ແນວຄິດຂອງຊຸມຊົນ

ມີແນວຄິດຫຼາຍຢ່າງກ່ຽວກັບການເຮັດໃຫ້ຄຸນນະພາບຂອງເຮືອນຊານ ແລະ ພື້ນທີ່ຢູ່ອາໄສດີຂຶ້ນ ເຊິ່ງສາມາດເອົາມາຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ, ເອົາມານໍາໃຊ້ ແລະ ຄຸ້ມຄອງໄດ້ໃນລະດັບຂອງຊຸມຊົນ. ການປັບປຸງຕ່າງໆ ທີ່ເໝາະສົມ ຈະມີຄຸນນະພາບດີກວ່າ ແລະ ມີຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໜ້ອຍກວ່າ ຖ້າຊຸມຊົນມີການເຮັດວຽກຮ່ວມກັນ.

ທ່ານສາມາດບັນລຸສິ່ງດັ່ງກ່າວໄດ້ ຖ້າມີການສະເໜີຜ່ານກອງປະຊຸມຊຸມຊົນ ແລະ ການຕົກລົງເຫັນດີກັນເປັນກຸ່ມ. ສິ່ງສໍາຄັນແມ່ນ ໃຫ້ທຸກຄົນເຂົ້າໃຈ, ປະກອບສ່ວນ, ແລະ ມີຄວາມເປັນເຈົ້າການສໍາລັບໂຄງການປັບປຸງຊຸມຊົນ. ນອກຈາກນີ້ ສິ່ງທີ່ສໍາຄັນແມ່ນການເຮັດວຽກຮ່ວມກັບລັດຖະບານ, ບໍ່ວ່າໃນລະດັບເມືອງ ຫຼື ລະດັບຊາດ.

ໂມດູນນີ້ ເປັນການອະທິບາຍກ່ຽວກັບ:

1. ວິທີການສ້າງເຮືອນ ຫຼື ພື້ນທີ່ຢູ່ອາໄສທີ່ສະດວກສະບາຍ, ດີຕໍ່ສຸຂະພາບ ແລະ ໃຊ້ງານໄດ້, ໃນຂະນະພູດຜ່ອນຊັບພະຍາກອນ ແລະ ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃຫ້ເຫຼືອໜ້ອຍທີ່ສຸດ, ເຊັ່ນ: ການໃຊ້ຕົ້ນໄມ້ບັງລົມ, ການປັບປຸງລະບົບການສະໜອງນໍ້າ, ການໃຊ້ແສງໄຟທຳມະຊາດ ແລະ ການລະບາຍອາກາດ.
2. ວິທີການອະນາໄມ ແລະ ກຳຈັດສິ່ງເສດເຫຼືອ, ແລະ ຖ້າເປັນໄປໄດ້ ການປ່ຽນສິ່ງເສດເຫຼືອໃຫ້ກາຍເປັນສິ່ງທີ່ມີປະໂຫຍດ, ເຊັ່ນ: ຝຸ່ນບົມ.
3. ແນວຄິດຕ່າງໆ ເພື່ອປັບປຸງເຮືອນຊານ ແລະ ພື້ນທີ່ຢູ່ອາໄສ, ໃນລະດັບຄອບຄົວ, ຊຸມຊົນ ແລະ ປະເທດ.

ວິທີການສ້າງເຮືອນທີ່ແຂງແຮງ

ເຮືອນທີ່ແຂງແຮງ ເປັນເຮືອນທີ່ໃຫ້ຄວາມສະດວກສະບາຍ, ມີຄວາມທົນທານ, ແລະ ເຮັດໃຫ້ຊີວິດການເປັນຢູ່ງ່າຍຂຶ້ນ ແລະ ດີຂຶ້ນ, ໃນຂະນະພູດຜ່ອນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ. ສິ່ງທີ່ສຳຄັນ ແມ່ນການມີເຮືອນທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ທ່ານພູມໃຈ, ງາມທັງພາຍໃນ ແລະ ພາຍນອກ. ຂໍ້ຄວນພິຈາລະນາເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນສາມາດເອົາມາລວມ ກັນໄດ້ໃນເວລາປຸກເຮືອນ.

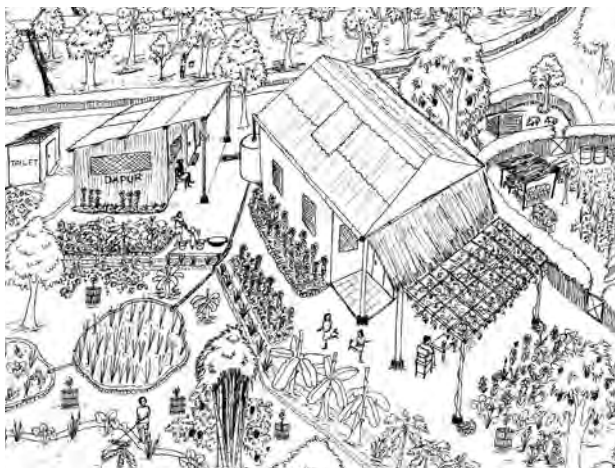
ການປັບປຸງເຮືອນຂອງທ່ານໃຫ້ດີຂຶ້ນ ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີຄ່າໃຊ້ຈ່າຍເພີ່ມເຕີມ. ອັນທີ່ຈິງ, ມີຫຼາກຫຼາຍວິທີການໃນການປັບປຸງເຮືອນ ແລະ ຄຸນນະພາບຊີວິດ ເຊິ່ງຈະສະໜອງຊັບພະຍາກອນເພີ່ມເຕີມໃຫ້ສວນ ແລະ ສັດລ້ຽງຂອງທ່ານພ້ອມ, ເຊັ່ນ: ບຸ້ຍສຳລັບຕົ້ນໄມ້ກິນໝາກ, ນໍ້າສຳລັບໜານຜັກ ແລະ ອາຫານສັດ.

ເວລາປຸກເຮືອນ ຫຼື ປັບປຸງເຮືອນທີ່ມີຢູ່, ສິ່ງສຳຄັນແມ່ນໃຫ້ຄຳນຶງເຖິງປັດໄຈຕໍ່ໄປນີ້:

1. ທີ່ຕັ້ງຂອງເຮືອນ

ຕ້ອງປຸກເຮືອນໃນສະຖານທີ່ໆ ເໝາະສົມ. ຄວນພິຈາລະນາກສິ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

- ຄວາມສູງເກີດດິນເຊາະເຈື່ອນ.
- ຄວາມສູງເກີດນໍ້າຖ້ວມ.
- ທິດທາງຂອງລົມພັດແຮງ.
- ທີ່ຕັ້ງຂອງແຫຼ່ງນໍ້າທີ່ໃກ້ທີ່ສຸດ.
- ປະລິມານແສງແດດ.
- ຕົ້ນໄມ້ທີ່ເປັນຮົ່ມ.



ບາງຄັ້ງ ທ່ານຈະບໍ່ມີທາງເລືອກຫຼາຍ ກ່ຽວກັບທີ່ຕັ້ງຂອງເຮືອນທີ່ທ່ານຈະປຸກ, ແຕ່ກໍຍັງມີຫຼາກຫຼາຍວິທີການທີ່ຈະຊ່ວຍພູດ ຜ່ອນບັນຫາທີ່ອາດເກີດຂຶ້ນໄດ້, ເຊິ່ງສາມາດຊ່ວຍສ້າງພື້ນທີ່ຢູ່ອາໄສທີ່ດີຂຶ້ນ ແລະ ສະດວກສະບາຍຂຶ້ນ.

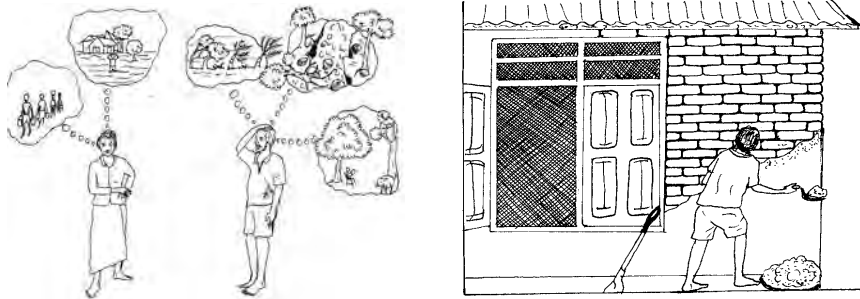
2. ວິທີການຫຼຸດຜ່ອນຄວາມສ່ຽງ

ມີບາງສິ່ງບາງຢ່າງທີ່ສາມາດເຮັດໄດ້ເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນຄວາມສ່ຽງ, ເຊັ່ນ:

- ຢຸດການເຊາະເຈື່ອນຂອງດິນ ແລະ ຫຼຸດຜ່ອນຄວາມສ່ຽງເກີດການເຊາະເຈື່ອນ. ຢູ່ບໍລິເວນດ້ານເທິງຂອງເຮືອນ, ທ່ານສາມາດເຮັດຮ່ອງເພື່ອເກັບນ້ຳ ແລະ ດິນໄວ້. ຄ່ອຍໆ ປ່ຽນທິດທາງຂອງນ້ຳໄປສູ່ອີກທິດທາງໜຶ່ງ, ທີ່ຫ່າງໄກຈາກເຮືອນ. ຫຼັງຈາກນັ້ນແມ່ນສາມາດເກັບນ້ຳດັ່ງກ່າວໄວ້ ແລະ ເອົາມານຳໃຊ້ຄືນກັບໜອງທີ່ຢູ່ດ້ານລຸ່ມຂອງເຮືອນ ບໍ່ທີ່ໃຊ້ເຮັດຝຸ່ນບົມ ຫຼື ສວນຜັກ. ນອກຈາກນີ້ ຍັງສາມາດປູກຕົ້ນໄມ້ທີ່ແຂງແຮງ ເພື່ອປົກປ້ອງດິນ ແລະ ນ້ຳ.
- ຫຼຸດຜ່ອນຄວາມສ່ຽງເກີດໄພນ້ຳຖ້ວມ. ການຟື້ນຟູປ່າຢູ່ເທິງພູ ແລະ ແຄມແມ່ນ້ຳເປັນວິທີທີ່ດີທີ່ສຸດ ເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນຄວາມສ່ຽງເກີດໄພນ້ຳຖ້ວມໃນໄລຍະຍາວ.
- ຫຼຸດຜ່ອນຄວາມສ່ຽງເກີດອັກຄີໄພ. ອັກຄີໄພຈະລາມໄປຮອດເທິງພູໂດຍໄວ ຍ້ອນວ່າມີລົມຊ່ວຍ. ຖ້າມີຄວາມສ່ຽງເກີດອັກຄີໄພສູງ, ໃຫ້ໃຊ້ສິ່ງກົດກັນການແຜ່ລາມຂອງອັກຄີໄພ ແລະ ວິທີອື່ນໆ ເພື່ອສະກັດກັ້ນໄພໄວ້ຕາມຈຸດທີ່ມັນສາມາດເກີດຂຶ້ນໄດ້.
- ຫຼຸດຜ່ອນຄວາມສ່ຽງເກີດຄວາມເສຍຫາຍແກ່ເຮືອນຊານ ເນື່ອງຈາກລົມພັດແຮງ. ຖ້າເປັນໄປໄດ້, ບໍ່ໃຫ້ປູກເຮືອນຢູ່ຈອມພູ ແລະ ປູກຕົ້ນໄມ້ໄວ້ຫຼາຍໆ ເພື່ອຊ່ວຍບັງລົມ.

ແນວຄິດຂອງຊຸມຊົນ: ການປ້ອງກັນໄພພິບັດ

ການປ້ອງກັນໄພພິບັດ ແມ່ນບັນຫາຂອງທຸກຄອບຄົວ, ຊຸມຊົນ ແລະ ປະເທດຊາດ. ແມ່ນ້ຳ ແລະ ແຄມແມ່ນ້ຳຕ້ອງໄດ້ຮັບການປ້ອງກັນ ເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນຄວາມສ່ຽງເກີດໄພນ້ຳຖ້ວມ. ການປູກຕົ້ນໄມ້, ໄມ້ປ່ອງ ແລະ ຫຍ້າຕາມແຄມແມ່ນ້ຳ ຈະຊ່ວຍຫຼຸດ ຜ່ອນຄວາມສ່ຽງເກີດໄພນ້ຳຖ້ວມ ແລະ ດິນເຊາະເຈື່ອນໄດ້. ການຟື້ນຟູປ່າທີ່ຢູ່ບ່ອນດິນຂອງຊຸມຊົນ ຈະຊ່ວຍຫຼຸດຜ່ອນຄວາມສ່ຽງເກີດດິນເຈື່ອນໄດ້



3. ຄວາມເໝາະສົມກັບສະພາບດິນຟ້າອາກາດ

ມີສະພາບດິນຟ້າອາກາດຫຼາຍປະເພດ. ເຮືອນຄວນໄດ້ຮັບການອອກແບບໃຫ້ເໝາະສົມກັບສະພາບດິນຟ້າອາກາດຂອງພື້ນທີ່ໆມີການປູກເຮືອນ.

ພື້ນທີ່ພູເຂົາອາດຈະມີອາກາດໜາວຫຼາຍໃນຕອນຄືນ, ດັ່ງນັ້ນວັດສະດຸ ເຊັ່ນ: ດິນຈີ່, ຫີນ ຫຼື ດິນຕົມ ເປັນວັດສະດຸທີ່ດີທີ່ສຸດ ເພາະສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຈະຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ເຮືອນອຸ່ນໃນຕອນກາງຄືນ.

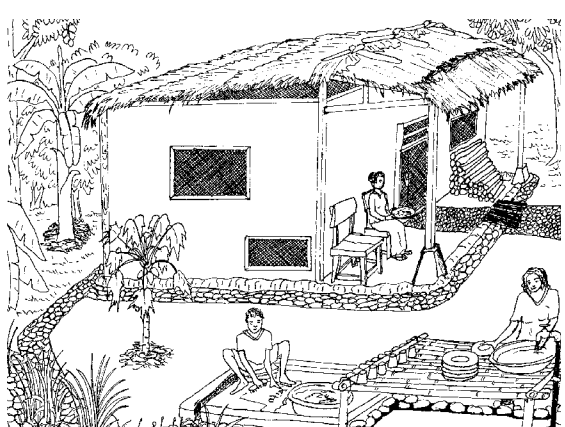
ພື້ນທີ່ແຄມນ້ຳຈະມີອາກາດຮ້ອນ, ດັ່ງນັ້ນວັດສະດຸຕ່າງໆ ເຊັ່ນ: ໄມ້ປ່ອງ, ແຜ່ນໄມ້ ແລະ ຫຍ້າແຝກ ຈະຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ເຮືອນເຢັນຫຼາຍກວ່າການໃຊ້ຊີມັງ ແລະ ດິນຈີ່. ເຮືອນແບບເປີດໂລງ ທີ່ມີພື້ນທີ່ນັ່ງຫຼິ້ນກາງແຈ້ງ ແລະ ອາກາດຖ່າຍເທດີ ຈະຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ເຮືອນສະດວກສະບາຍຂຶ້ນ. ການເປີດປ່ອງຢ້ຽມເປັນສິ່ງທີ່ສໍາຄັນເຊັ່ນດຽວກັນ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຄວາມປອດໄພກໍເປັນສິ່ງທີ່ສໍາຄັນເຊັ່ນດຽວກັນ, ດັ່ງນັ້ນ ທ່ານສາມາດສ້າງຫ້ອງທີ່ສາມາດລັອກໄດ້ຄືກັນ. ພື້ນທີ່ພາກກາງຂອງປະເທດ (ລະຫວ່າງພູ ແລະ ມະຫາສະໝຸດ) ເໝາະສົມທີ່ສຸດສໍາລັບເຮືອນແບບປະສົມປະ ສານ, ທີ່ມີທ້ອງທີ່ສາມາດເກັບຄວາມອຸ່ນໄວ້ຕະຫຼອດ ແລະ ທັງພື້ນທີ່ອື່ນໆ ທີ່ເປີດໂລງ. ພື້ນທີ່ເຂດຮ້ອນທັງໝົດຈະມີອາກາດຮ້ອນ, ດັ່ງນັ້ນໂຄງສ້າງທີ່ບັງແດດກາງແຈ້ງ ຈຶ່ງສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ພື້ນທີ່ນັ່ງຫຼິ້ນມີຄວາມສະບາຍຫຼາຍຂຶ້ນ. ຕົ້ນໄມ້ນອກເຮືອນສາມາດຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ສະພາບດິນຟ້າອາກາດດີຂຶ້ນ ໂດຍການເຮັດໃຫ້ມີຮີ່ມ, ຫຼຸດຜ່ອນລົມ ແລະ ເຮັດໃຫ້ອາກາດເຢັນລົງ.

4. ສຸຂະພາບດີ ແລະ ການປ້ອງກັນພະຍາດ

ມີພະຍາດ ແລະ ການເຈັບປ່ວຍຈຳນວນຫຼາຍ ທີ່ສາມາດປ້ອງກັນໄດ້ ຫຼື ຫຼຸດຜ່ອນຜົນກະທົບໄດ້ ໂດຍການມີເຮືອນທີ່ມີການອອກແບບ ແລະ ປຸກສ້າງມາຢ່າງດີ. ສິ່ງນີ້ຄືຄວາມຈິງ ໂດຍສະເພາະສຳລັບພື້ນທີ່ເຮືອນຄົວ.

ບັນຫາ	ວິທີແກ້ໄຂ
ຄວັນເຮັດໃຫ້ມີບັນຫາດ້ານສຸຂະພາບ ກ່ຽວກັບໜ້າເອິກ ແລະ ການຫາຍໃຈ, ເຊິ່ງອາດຈະເຮັດໃຫ້ເປັນວັນນະໂລກໄດ້.	<ul style="list-style-type: none"> ເຮືອນຄົວທີ່ມີການລະບາຍອາກາດໄດ້ດີ. ໃຊ້ທີ່ລະບາຍຄວັນ. ຫຼຸດຜ່ອນການນຳໃຊ້ເຕົາໂລ່/ເຕົາອົບທີ່ເຮັດໃຫ້ມີຄວັນ. ຫາມໃຊ້ຟື້ນ.
ຍຸງເປັນຕົວແຜ່ກະຈາຍເຊື້ອໄຂ້ມາລາເຣຍ, ໄຂ້ເລືອດອອກ ແລະ ພະຍາດອື່ນໆ. ຍຸງຈະປະສົມພັນໃນນ້ຳ..	<ul style="list-style-type: none"> ຢ່າປ່ອຍໃຫ້ມີນ້ຳຂັງໃນອ່າງ/ສະນ້ຳ. ປິດຝາຕັງ ແລະ ພາຊະນະເກັບນ້ຳທັງໝົດ. ຕິດຕັ້ງຕະໜາງກັນຍຸງໃສ່ປ່ອງຢ້ຽມຂອງເຮືອນ. ໃຊ້ມຸງກັນຍຸງໃນເວລານອນ.
ພະຍາດສາມາດແຜ່ກະຈາຍໄດ້ ຍ້ອນວ່າມີພື້ນທີ່ຊັກລ້າງ ທີ່ເປີະເປື້ອນ/ ບໍ່ໄດ້ຮັບການອະນາໄມ	<ul style="list-style-type: none"> ມີພື້ນທີ່ຊັກລ້າງທີ່ສ້າງມາດີ ແມ່ນພື້ນທີ່ໆ ສາມາດຮັກສາຄວາມສະອາດໄດ້ງ່າຍ. ໃຊ້ລະບົບລະບາຍນ້ຳທີ່ມີການລະບາຍນ້ຳທີ່ໃຊ້ຊັກລ້າງໄດ້ໄວ. ລະບົບກັນຕອງງ່າຍໆ ເພື່ອອະນາໄມນ້ຳທີ່ໃຊ້ຊັກລ້າງ.
ພະຍາດສາມາດແຜ່ກະຈາຍໄດ້ ຍ້ອນວ່າມີພື້ນທີ່ຊັກລ້າງ ທີ່ເປີະເປື້ອນ/ ບໍ່ໄດ້ຮັບການອະນາໄມ	<ul style="list-style-type: none"> ໃຊ້ວິດຖ່າຍຊີວະພາບ ແລະ ວິດຖ່າຍແບບກໍ່ ເພື່ອປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ສັດ ຫຼື ແມງໄມໄປສຳຜັດ ຫຼື ກິນສິ່ງເສດເຫຼືອຂອງມະນຸດ. ໃຊ້ວິດຖ່າຍແທນແມ່ນ້ຳ. ມີສຸຂະອະນາໄມຫ້ອງນ້ຳທີ່ດີ.
ໝູ, ໝາ, ແມວ, ແມງສາບ, ແມງວັນ ແລະ ອື່ນໆ, ສາມາດແຜ່ກະຈາຍພະຍາດໄດ້, ໂດຍສະເພາະຖ້າສັດເຫຼົ່ານີ້ກິນອາຫານ ຫຼື ສິ່ງເສດເຫຼືອຈາກສັດ ຫຼື ມະ ນຸດ.	<ul style="list-style-type: none"> ເກັບຮັກສາອາຫານທັງໝົດໄວ້ໃນພາຊະນະບັນຈຸອາຫານ ເພື່ອປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ມີການປົນເປື້ອນ. ປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ສັດເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຄົວ. ສ້າງເຮືອນທີ່ອະນາໄມງ່າຍ. ລ້າງມືກ່ອນກິນເຂົ້າ.
ຝາທີ່ປຽກ ແລະ ຕົກໂໝກ ອາດເຮັດໃຫ້ປອດຕິດເຊື້ອ ແລະ ມີບັນຫາເລື່ອງການຫາຍໃຈໄດ້.	<ul style="list-style-type: none"> ພື້ນ ແລະ ພື້ນທີ່ຢູ່ອາໄສທີ່ແຫ້ງ. ຫຼັງຄາທີ່ບໍ່ເປ່ເພ ຫຼື ຮິ່ວ. ຮັກສາບໍ່ໃຫ້ຝາປຽກຝົນ. ເຮືອນທີ່ມີການລະບາຍອາກາດໄດ້ດີ.
ການຈູດຂີ້ເຫຍື້ອເຮັດໃຫ້ມີຄວັນ ເຊິ່ງອາດຈະເຮັດໃຫ້ມີບັນຫາດ້ານສຸຂະພາບໄດ້.	<ul style="list-style-type: none"> ນຳເອົາຂີ້ເຫຍື້ອກັບມາໃຊ້ໃຫ້ຫຼາຍທີ່ສຸດ ເທົ່າທີ່ສາມາດເຮັດໄດ້. ໃຫ້ຈູດຂີ້ເຫຍື້ອແຕ່ໃນພື້ນທີ່ໃດໜຶ່ງ ໂດຍສະເພາະ ເຊິ່ງຢູ່ໄກຈາກເຮືອນ ແລະ ເດັກນ້ອຍ.

5. ເຮືອນທີ່ອະນາໄມງ່າຍ



ເຮືອນທີ່ອະນາໄມງ່າຍ ຈະຫຼຸດຜ່ອນບັນຫາຕ່າງໆ ແລະ ເຮັດໃຫ້ສຸຂະພາບດີຂຶ້ນ. ພື້ນຊື່ມັງ ຫຼື ຫີນ ເປັນພື້ນທີ່ອະນາໄມງ່າຍ. ທ່ານສາມາດເຮັດທາງ ຍ່າງທີ່ເຮັດຈາກຫີນຂະໜາດນ້ອຍ ຫຼື ໃຫຍ່ໄດ້ ລະຫວ່າງເຮືອນຄົວ, ເຮືອນ, ພື້ນທີ່ຊັກລ້າງ, ແລະ ຫ້ອງນ້ຳ ເພື່ອປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ຂີ້ຕົມ ແລະ ສິ່ງເປີະເປື້ອນຝັ່ງໃສ່, ເຊິ່ງສິ່ງດັ່ງກ່າວຍັງເປັນການຫຼຸດຜ່ອນການແຜ່ກະຈາຍຂອງ ພະຍາດນຳອີກ.

6. ການຄຸ້ມຄອງສິ່ງເສດເຫຼືອ

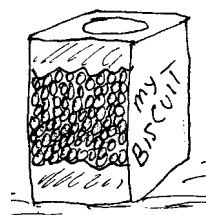
ສິ່ງເສດເຫຼືອປະກອບມີ ເສດອາຫານ, ນໍ້າເສຍ, ອາຈິມ ແລະ ນໍ້າຢຽວຂອງມະນຸດ, ພາດສະຕິກ, ເຈ້ຍ, ກະບ່ອງເຫຼັກ, ແກ້ວນໍ້າ, ຄວັນ, ຂີ້ເຖົ້າ, ໃບໄມ້, ລົດເກົ່າ ແລະ ຊັ້ນສ່ວນຂອງລົດຖີບ, ນໍ້າມັນທີ່ໃຊ້ແລ້ວ, ແລະ ສິ່ງເສດເຫຼືອອີກຫຼາຍປະເພດ. ສິ່ງເສດເຫຼືອປະກອບມີ ຂີ້ເຫຍື້ອ ແລະ ມົນລະພິດ ທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນມາເມື່ອມີການສ້າງ ແລະ ຈັດຈໍາໜ່າຍຜະລິດຕະພັນຕ່າງໆ. ສິ່ງເສດເຫຼືອປະເພດອື່ນໆ ທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນໃນເວລາທີ່ພວກເຮົາໃຊ້ພະລັງງານ, ເຊັ່ນ ຄວັນຈາກເຄື່ອງຈັກກາຊວນ. ພວກເຮົາມີສ່ວນໃນການຜະລິດສິ່ງເສດເຫຼືອໃນເວລາທີ່ພວກເຮົາຊື້ຜະລິດຕະພັນ ແລະ ນໍາໃຊ້ພະລັງງານ. ເຮືອນທີ່ຖືກອອກແບບມາຢ່າງດີ ຈະຫຼຸດ ຜ່ອນປະລິມານສິ່ງເສດເຫຼືອທີ່ໄດ້ຜະລິດຂຶ້ນມາ. ການມີຄວາມຮັບຜິດຊອບໃນສິ່ງທີ່ທ່ານຊື້ ແລະ ນໍາໃຊ້ ຈະມີຜົນປະໂຫຍດຕໍ່ອະນາຄົດ ແລະ ຊ່ວຍປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ.

ຕໍ່ໄປນີ້ ແມ່ນຄໍາແນະນໍາສໍາຄັນຈໍານວນໜຶ່ງທີ່ສາມາດນໍາໃຊ້ໄດ້:

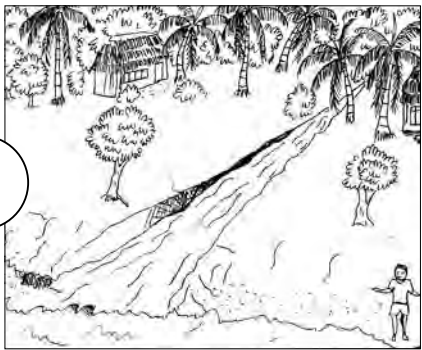
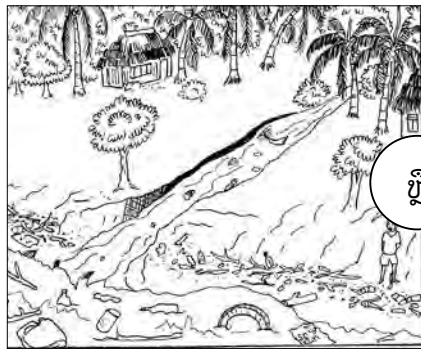
- ຫຼຸດຜ່ອນສິ່ງເສດເຫຼືອທີ່ໄດ້ຜະລິດ.
- ນໍາມາໃຊ້ຄືນໃໝ່ ຫຼື ຮີໂຊເຄິ້ນໃຫ້ໄດ້ຫຼາຍທີ່ສຸດ ເທົ່າທີ່ສາມາດເຮັດໄດ້.
- ຮັບຜິດຊອບກ່ຽວກັບການກໍາຈັດສິ່ງເສດເຫຼືອ.

ການຄຸ້ມຄອງສິ່ງເສດເຫຼືອທີ່ດີ ໝາຍເຖິງການແຍກສິ່ງເສດເຫຼືອ ແລະ ຫັນມາເປັນຜະລິດຕະພັນທີ່ມີປະໂຫຍດ, ຕົວຢ່າງ:

- ໃບໄມ້ເປັນວັດສະດຸປົກຄຸມດິນທີ່ມີຄ່າ ເຊິ່ງສາມາດໃຊ້ເປັນບຸ່ຍສໍາລັບສວນໄດ້.
- ເສດອາຫານແມ່ນສາມາດເອົາມາໃຊ້ເປັນອາຫານສັດໄດ້.
- ນໍ້າທີ່ໃຊ້ແລ້ວ ແມ່ນສາມາດປ່ອຍໃຫ້ໄຫຼຜ່ານຮ່ອງນໍ້າ ເພື່ອເອົາໄວ້ໃຊ້ໃນສວນໄດ້.
- ເອົານໍ້າເສຍທີ່ຢູ່ໃນພື້ນທີ່ຊັກລ້າງມາເຮັດຝຸ່ນບົມ ໂດຍການປ່ອຍໃຫ້ມັນໄຫຼລົງໄປຫາຕົ້ນກ້ວຍ.
- ວິດຖ່າຍຊີວະພາບປ່ຽນສິ່ງເສດເຫຼືອຂອງມະນຸດໃຫ້ເປັນບຸ່ຍ.
- ສາມາດໃຊ້ຂີ້ເຖົ້າໄມ້ໃນຝຸ່ນບົມ ແລະ ບຸ່ຍໝັກໄດ້.
- ໃຊ້ພາຊະນະພາດສະຕິກ ເພື່ອເກັບຮັກສາເມັດພັນ ຫຼື ເບ້ຍໄມ້.
- ຕຸກນໍ້າມີປະໂຫຍດຫຼາຍຢ່າງ.
- ກະບ່ອງເຫຼັກ ແມ່ນສາມາດເອົາມາໃຊ້ເປັນພາຊະນະເກັບຮັກສາເບ້ຍໄມ້ ແລະ ເປັນບົວຫົດນໍ້າໄດ້.
- ສາມາດຕື່ມເຈ້ຍລົງໄປໃນຊຸມຝຸ່ນບົມໄດ້.
- ສາມາດອະນາໄມຕຸກນໍ້າທີ່ເປັນແກ້ວທີ່ໃຊ້ແລ້ວ ແລະ ເອົາມານໍາໃຊ້ຄືນເພື່ອເກັບຮັກສານໍ້າເຜິ້ງ, ນໍ້າມັນ, ນໍ້າມັນໝາກພ້າວ ແລະ ອື່ນໆ.
- ສາມາດໃຊ້ຢາງລົດເກົ່າ, ກະບ່ອງ ຫຼື ຄຸທີ່ແຕກຫັກ ເປັນພາຊະນະເກັບຮັກສາເບ້ຍໄມ້ ແລະ ເປັນກະຖັງດອກໄມ້.
- ແລະ ຍັງມີຕົວຢ່າງອີກຫຼາກຫຼາຍ.



ການຈັດການສິ່ງເສດເຫຼືອທີ່ບໍ່ດີ ໝາຍເຖິງການຈູດເຜົາທຸກຢ່າງ, ການປ່ອຍສັດກິນສິ່ງເສດເຫຼືອ ຈາກມະນຸດ ແລະ ການປ່ອຍໃຫ້ ນໍ້າຂັງຢູ່ໃນອາງ ຢູ່ພື້ນ. ແລະ ການຈັດການກັບສິ່ງເສດເຫຼືອທີ່ບໍ່ດີ ກວ່ານີ້ ແມ່ນການຖິ້ມຂີ້ເຫຍື້ອລົງແມ່ນໍ້າ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວເຮັດໃຫ້ເກີດມົນລະພິດໃນແມ່ນໍ້າ ແລະ ມະຫາສະໝຸດ,



ຫຼື

ເຊິ່ງສາມາດເຮັດໃຫ້ເກີດບັນຫາທີ່ຮ້າຍແຮງກວ່ານີ້ໃນອະນາຄົດ. ນອກຈາກນີ້ມັນຍັງເບິ່ງບ່າງາມ ແລະ ເປັນການທໍາລາຍຄວາມງາມຂອງສິ່ງແວດລ້ອມຂອງພວກເຮົາ

ການຈູດສິ່ງເສດເຫຼືອ

ມີສິ່ງເສດເຫຼືອຈຳນວນໜຶ່ງທີ່ທ່ານຍັງສາມາດຈູດໄດ້. ຖ້າມີການຈູດຂີ້ເຫຍື້ອ, ໂດຍສະເພາະພາດສະຕິກ, ດ້ວຍຄວາມຮ້ອນຄ່ອນຂ້າງສູງ ມັນກໍ່ຈະເຮັດໃຫ້ມີຄວາມໜ້ອຍລົງ, ເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ດີກວ່າສຳລັບຄົນ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ. ການຈັດລຽງກ້ອນຫີນເປັນວົງ ມີນ້ອມໆ ພື້ນທີ່ໃດໜຶ່ງສາມາດກາຍເປັນບ່ອນທີ່ໃຊ້ຈູດຂີ້ເຫຍື້ອໄດ້. ເອົາຂີ້ເຫຍື້ອໃສ່ຄົງພາດສະຕິກ ແລະ ເອົາໄປເກັບໄວ້ໃນພື້ນທີ່ຈູດເຜົາ ຈົນກວ່າຈະມີຂີ້ເຫຍື້ອເປັນປະລິມານທີ່ພຽງພໍ ເພື່ອຈູດພ້ອມກັນເທື່ອດຽວເລີຍ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວຈະຊ່ວຍຜະລິດຄວາມຮ້ອນ ແລະ ຫຼຸດຜ່ອນມົນລະພິດຈາກຄວັນ.

ຂໍ້ແນະນຳສຳລັບພື້ນທີ່ຈູດສິ່ງເສດເຫຼືອ



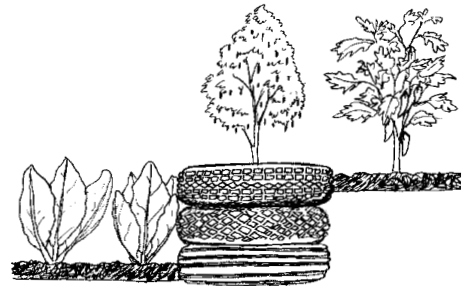
- ປົກຄຸມດ້ານເທິງໄວ້ ແລະ ກວດເບິ່ງໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າໄດ້ມີການຈູດເຜົາທຸກຢ່າງໝົດແລ້ວ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວຈະຊ່ວຍປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ໝາເຂົ້າໄປໃນພື້ນທີ່ດັ່ງກ່າວພ້ອມ.
- ຈົ່ງປ່ອງໄວ້ໃນກ້ອນຫີນ ເພື່ອປ່ອຍໃຫ້ອາກາດເຂົ້າໄປ ເຊິ່ງສິ່ງດັ່ງກ່າວຈະຊ່ວຍເລັ່ງຂະບວນການຈູດ ແລະ ຮັກສາອຸນຫະພູມໃຫ້ຢູ່ໃນລະດັບສູງ.
- ຕິດຕັ້ງພື້ນທີ່ຈູດຂີ້ເຫຍື້ອໄວ້ໄກຈາກເຮືອນ ແລະ ບໍ່ໃຫ້ຢູ່ໃນທິດທາງຂອງລົມ ທີ່ອາດຈະພັດຄ່ວນໄປໃສ່ເຮືອນ.
- ຢ່າປ່ອຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍຍືນຢູ່ທາງຂ້າງຄວັນ ແລະ ດົມຄວັນດັ່ງກ່າວເຂົ້າໄປ. ມັນເປັນພິດ!

ແນວຄິດຂອງລັດຖະບານ ແລະ ຊຸມຊົນ

ສ້າງຖັງເກັບຮັກສາສິ່ງເສດເຫຼືອໃນທຸກໆ ໝູ່ບ້ານ ຫຼື ເມືອງ ໃຫ້ໄວທີ່ສຸດ ເທົ່າທີ່ສາມາດເຮັດໄດ້. ສິ່ງດັ່ງກ່າວຈະຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ວຽກງານຄຸ້ມຄອງສິ່ງເສດເຫຼືອດີຂຶ້ນຫຼາຍ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນສິ່ງເສດເຫຼືອທີ່ຢູ່ໃນຕົວເມືອງ. ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ສິ່ງເສດເຫຼືອຄວນຜ່ານຂະບວນການແຍກ ແລະ ຣີໂຊເຄື້ນກ່ອນຕະຫຼອດ, ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນຈຶ່ງເອົາຂີ້ເຫຍື້ອທີ່ເຫຼືອໄປຖິ້ມຢູ່ຖັງເກັບຮັກສາສິ່ງເສດເຫຼືອ.

ຕົວຢ່າງຂອງການຣີໂຊເຄື້ນສິ່ງເສດເຫຼືອ:

- ເອົາຢາງລົດເກົ່າມາເຮັດເປັນຂັ້ນໄດ. ມີການນຳໃຊ້ຢາງລົດໃນແບບດຽວກັນກັບການໃຊ້ກ້ອນຫີນເພື່ອເຮັດຮ່ອງບ່ຽງນ້ຳ ຫຼື ຂັ້ນໄດ. ທ່ານສາມາດປູກຕົ້ນໄມ້ຢູ່ດ້ານລຸ່ມ ຫຼື ປູກໃນຢາງລົດທີ່ໃຊ້ແລ້ວ.
- ເຮັດຜຸ່ນປົ່ມຈາກໃບໄມ້, ຜຸ່ນຄອກ ແລະ ອື່ນໆ.



ໃນໝູ່ບ້ານ ແລະ ຊຸມຊົນຂະໜາດນ້ອຍ ທີ່ມີການຈູດຂີ້ເຫຍື້ອ, ແມ່ນສາມາດສ້າງພື້ນທີ່ຈູດສິ່ງເສດເຫຼືອສຳລັບຊຸມຊົນໄດ້ ເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນຄວາມຮ້ອນ ແລະ ບັນຫາດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ. ທ່ານສາມາດໃຊ້ກ້ອນຫີນ ຫຼື ຫີນປະກາລັງເພື່ອສ້າງພື້ນທີ່ດັ່ງກ່າວ, ໃນຮູບແບບດຽວກັນກັບທີ່ເຮັດໄວ້ໃຫ້ຄອບຄົວນຳໃຊ້, ແຕ່ຈະມີຂະໜາດໃຫຍ່ກວ່າ. ສ້າງພື້ນທີ່ດັ່ງກ່າວໃຫ້ເປັນວົງມົນທີ່ມີຄວາມກວ້າງ 2 ແມັດ ແລະ ສູງ 1 ແມັດ.

ສິ່ງສຳຄັນສຳລັບລັດຖະບານ ແລະ ຊຸມຊົນ ແມ່ນການເລີ່ມຄິດເລື່ອງອະນາຄົດ ແລະ ປະຕິບັດສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງ ເພື່ອສ້າງລະບົບເກັບຮັກສາ ແລະ ຣີໂຊເຄື້ນສິ່ງເສດເຫຼືອທີ່ມີປະສິດທິຜົນ.

ການເອົາໃຈໃສ່ ແລະ ໃຫ້ຄວາມສົນໃຈເພີ່ມເຕີມ ແກ້ສິ່ງເສດເຫຼືອປະເພດຕ່າງໆ, ເຊັ່ນ:

- ສິ່ງເສດເຫຼືອທີ່ເປັນພິດ, ລວມທັງ ນ້ຳມັນລົດທີ່ໃຊ້ແລ້ວ, ໝໍ້ໄຟ, ຢາງລົດ ແລະ ສິ່ງເສດເຫຼືອທາງການແພດ.
- ຕຸກນ້ຳທີ່ເປັນແກ້ວ ແລະ ກະປ່ອງ.
- ເສດເຫຼັກ.
- ພາດສະຕິກ.



ການຣີໂຊເຄື້ນວັດສະດຸຕ່າງໆ ຈະຄ່ອຍໆ ມາແທນການຈູດເຜົາ. ແຕ່ສິ່ງທີ່ຕ້ອງຈື່ກໍ່ຄື, ວິທີການທີ່ດີທີ່ສຸດໃນການຈັດການກັບສິ່ງເສດເຫຼືອແມ່ນການເລີ່ມຕົ້ນຈາກການບໍ່ສ້າງສິ່ງເສດເຫຼືອດັ່ງກ່າວ! ໃຫ້ໃຊ້ວັດສະດຸທຳມະຊາດ ທີ່ມີໃນທ້ອງຖິ່ນແທນທຸກຄັ້ງທີ່ເປັນໄປໄດ້

7. ການຊົມໃຊ້ນໍ້າ ແລະ ພະລັງງານ

ນໍ້າ ເປັນຊັບພະຍາກອນທີ່ມີຄ່າ ທີ່ມັກໃຊ້ເທື່ອແຮງຫຼາຍໃນການຫາມາ. ໂມດູນນີ້ເປັນການສະໜອງຫຼາກຫຼາຍແນວຄິດໃນການຕັກ ແລະ ເກັບຮັກສານໍ້າ, ແຕ່ກ່ອນອື່ນ ສິ່ງສໍາຄັນທີ່ສຸດ ແມ່ນການຫຼຸດຜ່ອນການຊົມໃຊ້ນໍ້າ. ແມ້ກະທັ້ງໃນຕົວເມືອງ ແລະ ໝູ່ບ້ານທີ່ມີນໍ້າປະປາ, ການຊົມໃຊ້ສະເພາະສິ່ງທີ່ຈໍາເປັນເທົ່ານັ້ນເປັນສິ່ງທີ່ສໍາຄັນຫຼາຍ ເພື່ອຮັບປະກັນວ່າມີນໍ້າພຽງພໍໃນອະນາຄົດ.

ແນວຄິດໃນການປະຢັດນໍ້າຢູ່ໃນເຮືອນ:

- ໃຫ້ປິດກໍ່ອກນໍ້າຕະຫຼອດຫຼັງຈາກໃຊ້ແລ້ວ.
- ສ້າງວິດຖ່າຍຊີວະພາບ, ເພາະວິດຖ່າຍແບບນີ້ຈະໃຊ້ນໍ້າພຽງໜ້ອຍດຽວເທົ່ານັ້ນ.
- ໃຫ້ເອົານໍ້າທັງໝົດໃນເຮືອນຄົວ ແລະ ນໍ້າທີ່ໃຊ້ຊັກລ້າງໄປທົດນໍ້າຕົ້ນໄມ້ ແລະ ພືດໃນສວນ.
- ໃຫ້ໃຊ້ຄູ ແລະ ອ່າງເພື່ອການຊັກລ້າງ ແລະ ຢ່າປ່ອຍໃຫ້ນໍ້າໄຫຼຕະຫຼອດເວລາການຊັກລ້າງ.



ພະລັງງານເປັນເຊື້ອເພີງທີ່ຈໍາເປັນສໍາລັບເຮືອນ. ໄມ້, ນໍ້າມັນກຳສ, ໄຟຟ້າ, ເຄື່ອງປັ່ນໄຟ, ແກ້ສ, ນໍ້າມັນເຊື້ອໄຟ, ນໍ້າມັນ ແລະ ແມ້ກະທັ້ງທຽນ ລ້ວນແຕ່ເປັນພະລັງງານ.

ນໍ້າມັນ ແລະ ນໍ້າມັນເຊື້ອໄຟ ມີລາຄາແພງ ແລະ ຈະມີແຕ່ແພງຂຶ້ນ, ເນື່ອງຈາກວ່າສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ຍືນຍົງ. ສິ່ງທີ່ສໍາຄັນຢ່າງຍິ່ງແມ່ນການໃຫ້ຄົນທົ່ວໂລກຫຼຸດຜ່ອນການຊົມໃຊ້ພະລັງງານ ແລະ ຫັນມາໃຊ້ພະລັງງານທົດແທນ. ພະລັງງານທົດແທນບາງປະເພດປະກອບມີແຜງຮັບພະລັງງານແສງອາທິດ, ເຄື່ອງກໍາເນີດໄຟຟ້າພະລັງນໍ້າຂະໜາດນ້ອຍ, ເຄື່ອງກໍາເນີດໄຟຟ້າທີ່ໃຊ້ແກ້ສຊີວະພາບ ແລະ ເຄື່ອງກໍາເນີດໄຟຟ້າທີ່ໃຊ້ລົມ. (ຖ້າຕ້ອງການຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມກ່ຽວກັບພະລັງງານ, ໃຫ້ເບິ່ງໂມດູນ 12 - ເຕັກໂນໂລຊີທີ່ເໝາະສົມ).

ນອກຈາກນີ້ ການໃຊ້ເຕົາໄລ່ ແລະ ເຕົາອົບທີ່ໃຊ້ຟື້ນພຽງໜ້ອຍດຽວ ຫຼື ບໍ່ໄດ້ໃຊ້ເລີຍ, ຫຼື ການໃຊ້ແກ້ສ ກໍ່ເປັນສິ່ງທີ່ສໍາຄັນເຊັ່ນດຽວກັນ. ມີການນໍາໃຊ້ຕົ້ນໄມ້ຄ່ອນຂ້າງໄວຫຼາຍ ແລະ ການຕັດຕົ້ນໄມ້ກໍ່ໄວກວ່າການປູກຄົນອີກ. ນີ້ຄືບັນຫາອັນໃຫຍ່ຫຼວງສໍາລັບສິ່ງແວດລ້ອມຂອງພວກເຮົາແລ້ວ, ແລະ ບັນຫານີ້ຈະຮ້າຍແຮງກວ່ານີ້ອີກຫາກບໍ່ມີການປ່ຽນແປງເກີດຂຶ້ນ. ໃນປະຈຸບັນນີ້ ມີສະຖານທີ່ຈໍານວນໜຶ່ງໃນໂລກ ທີ່ຄົນຕ້ອງໄດ້ຍ່າງໝົດມື້ເພື່ອເກັບຟື້ນ ນີ້ແມ່ນອະນາຄົດທີ່ພວກເຮົາຕ້ອງການບໍ່?

8. ເຮືອນທີ່ທົນທານ

ໄມ້, ໄມ້ປ່ອງ, ໄມ້ອັດ ແລະ ຫຍ້າແຜກ, ທັງໝົດນີ້ເປັນວັດສະດຸທໍາມະຊາດ ທີ່ມີລາຄາຄ່ອນຂ້າງຖືກ. ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ວັດສະດຸດັ່ງກ່າວຈະກຸ້ມ ພຽງສີ່ ຫຼື ຫ້າປີເທົ່ານັ້ນ, ຫຼື ອາດຈະໜ້ອຍກວ່າ, ຫຼັງຈາກນັ້ນ ແມ່ນຕ້ອງໄດ້ປ່ຽນວັດສະດຸເຫຼົ່ານີ້. ຖ້າມີການເລືອກ ແລະ ອົບຂ້າເຊື້ອວັດສະດຸແບບຖືກຕ້ອງ, ໂດຍສະເພາະໄມ້ປ່ອງ, ຈະເຮັດໃຫ້ວັດສະດຸດັ່ງກ່າວມີຄວາມທົນທານເພີ່ມອີກຫຼາຍປີ. ການຫຼຸດຜ່ອນການເນົ່າເສຍ ໂດຍການຮັກສາພື້ນໃຫ້ແຫ້ງ ກໍ່ຊ່ວຍເພີ່ມໄລຍະເວລາການນໍາໃຊ້ວັດສະດຸໄດ້ເຊັ່ນກັນ.



ທົນ ຫຼື ດົນໜຽວຈະກຸ້ມດົນກວ່າດົນບໍ່ອກຊິມັງ. ການປົກຄຸມພື້ນຜິວຂອງດົນບໍ່ອກທີ່ເປັນຊິມັງ, ດົນໜຽວ, ແລະ ວັດສະດຸກໍ່ສ້າງອື່ນໆ ດ້ວຍວັດສະດຸທີ່ໃຊ້ໂບກຈະເຮັດໃຫ້ວັດສະດຸເຫຼົ່ານີ້ໃຊ້ງານໄດ້ດົນຂຶ້ນ. ດົນໜຽວ, ຊາຍ, ຊິມັງ, ຊີງວ, ປູນ ແລະ ນໍ້າ ກໍ່ເປັນຕົວຢ່າງຂອງວັດສະດຸທີ່ໃຊ້ໂບກ. ນອກຈາກນີ້ການກໍາແພງດ້ວຍດົນບໍ່ອກຊິມັງຍັງເປັນສິ່ງທີ່ສາມາດພົບເຫັນໄດ້ທົ່ວໄປ. ກະລຸນາອ່ານຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມເພື່ອຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບເຕັກນິກເຫຼົ່ານີ້.

ການປຸກເຮືອນ

ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍການມີແຜນ

ເຮັດໃຫ້ສະມາຊິກທຸກຄົນໃນຄອບຄົວມີສ່ວນຮ່ວມໃນຂະບວນການອອກແບບ ເພື່ອໃຫ້ມີການຄຳນຶງເຖິງຄວາມຕ້ອງການທັງໝົດຂອງພວກເຂົາ.

ແມ່ຍິງມັກໃຊ້ເວລາຢູ່ບໍລິເວນອ້ອມເຮືອນຫຼາຍ, ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈະມີຫຼາກຫຼາຍແນວຄິດກ່ຽວກັບວິທີການຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງພວກເຂົາ ແລະ ວິທີການຈັດການກັບບັນຫາດ້ານສຸຂະພາບ ແລະ ຄວາມສະອາດ. ໃນນີ້ອາດລວມມີ ວັດສະດຸທີ່ຈະນຳໃຊ້ ແລະ ແນວຄິດເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຮືອນງາມຂຶ້ນ, ຖ້າມີການຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການເຫຼົ່ານີ້ໄດ້, ມັນກໍ່ຈະເປັນການປະຢັດເວລາ ແລະ ແຮງງານ, ໃນເວລາດຽວກັນທີ່ມີການປັບປຸງຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງສະມາຊິກທຸກຄົນໃນຄອບຄົວ. ຕົວຢ່າງ, ການປຸກໝາກອາກຸນ ແລະ ໝາກໜອດ ຈະເຮັດໃຫ້ມີພື້ນທີ່ນອກເຮືອນມີຮຸ່ມ ແລະ ອາກາດເຢັນ, ທັງຍັງມີໝາກໄມ້ໄວ້ໃຫ້ຄອບຄົວກິນພ້ອມ.

ແບບເຮືອນ

ທຸກພາກພື້ນຈະມີແບບເຮືອນເປັນເອກະລັກຂອງຕົນເອງ. ເຮືອນເຫຼົ່ານີ້ສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນເຖິງສະພາບດິນຟ້າອາກາດ ແລະ ວັດສະດຸທີ່ມີຢູ່, ເຊັ່ນດຽວກັບຮີດນິຍົມຂອງບຸກຄົນທີ່ຢູ່ອາໄສໃນບໍລິເວນນັ້ນ. ເຮືອນດິນຈີ່ມັກຈະອີງໃສ່ແບບເຮືອນຂອງປະເທດ ປ້ອກຕຸຍການ, ແລະ ໃນບໍລິເວນນີ້ແມ່ນໄດ້ອີງໃສ່ແບບເຮືອນຂອງປະເທດອື່ນໂດຍເຊຍ. ບາງຄັ້ງວັດສະດຸທີ່ໃຊ້ຈະບໍ່ເໝາະສົມກັບສະພາບດິນຟ້າອາກາດ, ໂດຍສະເພາະເຮືອນທີ່ປຸກຢູ່ແຄມນ້ຳ. ສິ່ງທີ່ສຳຄັນແມ່ນການເລືອກເອົາວັດສະດຸກໍ່ສ້າງທີ່ເໝາະສົມກັບສະພາບດິນຟ້າອາກາດໃນທ້ອງຖິ່ນ. ຮູບຊົງ ແລະ ຂະໜາດຂອງເຮືອນມີຜົນກະທົບຕໍ່ອຸນຫະພູມ, ຄວາມສະດວກສະບາຍ, ຄວາມແຂງແຮງ, ຄວາມທົນທານ, ແລະ ຄວາມຕ້ານທານຕໍ່ໄພພິບັດຂອງເຮືອນ.

ແນວຄວາມຄິດທີ່ສະຫຼາດ!

- ກຳແພງທີ່ໂຄ້ງ ຈະແຂງແຮງກວ່າກຳແພງທີ່ຊື່, ແລະ ກ່ຽມກວ່າອີກ!
- ທ່ານສາມາດປຸກເຮືອນທີ່ມີທັງພື້ນທີ່ປິດ ແລະ ພື້ນທີ່ກາງແຈ້ງພ້ອມ.
- ທ່ານສາມາດປະສົມປະສານເຮືອນແບບດັ້ງເດີມ ກັບເຮືອນທີ່ທັນສະໄໝ.
- ຕຳແໜ່ງຂອງຫ້ອງມີຄວາມສຳຄັນຫຼາຍ. ຫ້ອງທີ່ທັນໜ້າໄປຫາແສງແດດຍາມບ່າຍ ຈະເປັນຫ້ອງທີ່ຮ້ອນທີ່ສຸດໃນຕອນກາງຄືນ. ຕົວຢ່າງ, ຫ້ອງທີ່ທັນໜ້າໄປຫາແສງແດດຍາມບ່າຍ ຈະເໝາະສົມຫຼາຍກັບພື້ນທີ່ງູ່ ມີອາກາດເຢັນ, ແຕ່ຈະບໍ່ເໝາະສົມກັບພື້ນທີ່ ທີ່ຢູ່ແຄມນ້ຳ.
- ທ່ານສາມາດສ້າງລະບຽງ ຫຼື ໂຄງສ້າງທີ່ໃຫ້ຮື່ມ ຢູ່ດ້ານຕາເວັນຕົກຂອງເຮືອນ (ບ່ອນທີ່ຕາເວັນຕົກດິນ) ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ເຮືອນເຢັນຕອນກາງຄືນ.
- ການສ້າງເຮືອນຍົກເສົາ ຈະຊ່ວຍປັບປຸງການລະບາຍອາກາດ ແລະ ຫຼຸດຜ່ອນຄວາມສູງເກີດໄພນ້ຳຖ້ວມ.
- ການມີຫຼັງຄາເຮືອນກວ້າງຈະຊ່ວຍຫຼຸດຜ່ອນປະລິມານແສງແດດໂດຍກົງທີ່ສອງເຂົ້າມາທາງກຳແພງເຮືອນ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວຈະຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ເຮືອນທີ່ປຸກໃນເຂດຮ້ອນເຢັນລົງ.
- ໃນເຂດທີ່ມີລົມພັດແຮງ, ການມີຫຼັງຄາສີ່ດ້ານ ເພື່ອປ້ອງກັນຄວາມເສຍຫາຍທີ່ເກີດຈາກລົມຈະດີກວ່າຫຼັງຄາສອງດ້ານ. ເນື່ອງຈາກວ່າລົມຈະພັດມາດ້ານເທິງແທນທີ່ຈະພັດມາດ້ານລຸ່ມ, ເຊິ່ງບາງຄັ້ງກໍ່ອາດຈະພັດຫຼັງຄາປົວໄດ້!



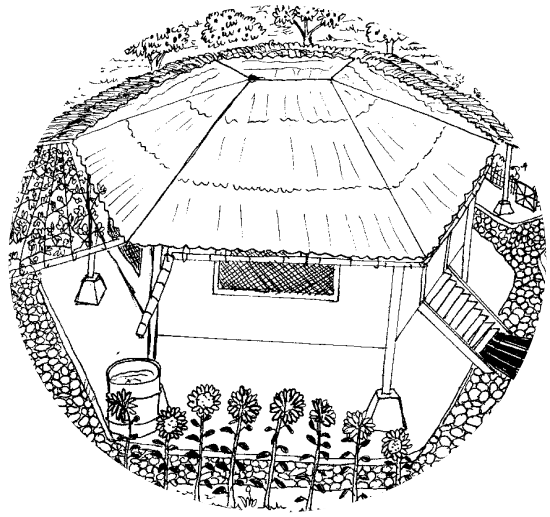
ໃຫ້ທ່ານມີຄວາມຄິດສ້າງສັນ ແລະ ຄວາມຄິດຕົບແຕ່ງ!

ການພັດທະນາ ແລະ ການປ່ຽນແປງໃນອະນາຄົດ ກໍ່ເປັນອີກສິ່ງໜຶ່ງທີ່ທ່ານສາມາດວາງແຜນໄດ້ເຊັ່ນດຽວກັນ. ຕົວຢ່າງ, ຖ້າທ່ານປຸກເຮືອນຫຼັງນ້ອຍໃນຕອນນີ້ ຍ້ອນວ່າທ່ານມີຂໍ້ຈຳກັດດ້ານວັດສະດຸ ຫຼື ເງິນ, ໃຫ້ທ່ານວາງແຜນວ່າທ່ານຕ້ອງການປຸກຫ້ອງໃດຕື່ມແດ່ໃນອະນາຄົດ.

ວັດສະດຸກໍ່ສ້າງ

ວັດສະດຸກໍ່ສ້າງທີ່ພົບເຫັນຫຼາຍທີ່ສຸດແມ່ນ ໄມ້, ໄມ້ອັດ, ໄມ້ປ່ອງ, ຫຍ້າແຝກ, ດິນຈີ່, ຊີມັງ ແລະ ສັງກະສີ. ວັດສະດຸເຫຼົ່ານີ້ ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກກັນດີ ແລະ ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີຄຳອະທິບາຍກ່ຽວກັບ ວິທີການນຳໃຊ້ວັດສະດຸເຫຼົ່ານີ້.

ໄມ້ປ່ອງ, ດິນໜຽວ, ຫີນ ແລະ ວັດສະດຸກໍ່ສ້າງດັ້ງເດີມຖືກ ນຳໃຊ້ມາເປັນເວລາຍາວນານ, ແລະ ເປັນວັດສະດຸກໍ່ສ້າງທີ່ດີ ຖ້າມີການນຳໃຊ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງ. ມີແນວຄິດ ແລະ ເຕັກນິກງ່າຍໆ ຈຳນວນໜຶ່ງກ່ຽວກັບວິທີການນຳໃຊ້ວັດສະດຸເຫຼົ່ານີ້ ເຊິ່ງພວກເຮົາ ຈະອະທິບາຍໃນປື້ມເຫຼັ້ມນີ້ພາຍຫຼັງ.



ດິນໜຽວ

ຖ້າມີການປູກສ້າງມາຢ່າງດີ, ເຮືອນທີ່ມີຝາເປັນດິນຕົມ ຫຼື ດິນໜຽວ ອາດຈະມີຄວາມທົນທານເປັນໄລຍະເວລາດົນ. ໃນບາງປະເທດມີເຮືອນທີ່ເປັນດິນໜຽວ ຫຼື ດິນຕົມທີ່ມີອາຍຸ 100-200 ປີ ຫຼື ຫຼາຍກວ່ານັ້ນ!

ມີຫຼາຍພື້ນທີ່ທີ່ມີດິນໜຽວຄຸນນະພາບດີໄວ້ສຳລັບຜະລິດດິນຕົມ ຫຼື ເຮັດຝາເປັນດິນໜຽວ. ເຮືອນທີ່ເປັນດິນໜຽວຈະຊຸ່ມ ເຢັນຫຼາຍກວ່າ ເມື່ອອາກາດຮ້ອນ ຖ້າທຽບໃສ່ເຮືອນທີ່ເປັນດິນບໍ່ອກຊີມັງ, ແຕ່ວ່າການມີລະບົບລະບາຍອາກາດທີ່ດີ ຍັງເປັນສິ່ງທີ່ສຳຄັນຫຼາຍເຊັ່ນກັນ. ຝາທີ່ເປັນດິນໜຽວຈະເກັບຮັກສາຄວາມຮ້ອນໄວ້ໝົດມື້. ໃນຕອນກາງຄືນ, ຝາທີ່ເປັນດິນໜຽວຈະຄ່ອຍໆ ລະບາຍຄວາມຮ້ອນດັ່ງກ່າວອອກ ແລະ ຊ່ວຍຮັກສາຄວາມອຸ່ນຂອງເຮືອນໄວ້. ເຮືອນທີ່ເປັນດິນໜຽວຈະເໝາະສົມກັບພື້ນທີ່ທີ່ມີອາກາດເຢັນກວ່າໃນຕອນຄືນ.

ຝາທີ່ເປັນດິນໜຽວແມ່ນເຮັດດ້ວຍດິນໜຽວ, ນ້ຳ ແລະ ຫຍ້າແຫ້ງ. ປະສົມວັດຖຸດິບທັງໝົດເຂົ້າກັນ, ແລະ ເລີ່ມກໍ່ຈາກດ້ານລຸ່ມ ແລະ ຄ່ອຍໆກໍ່ຂຶ້ນໄປ.

ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວ ຈະມີການໃຊ້ດິນໜຽວມາເຮັດດິນຈີ່ຫຼາຍກວ່າ. ດິນບໍ່ອກທີ່ເຮັດຈາກດິນໜຽວແມ່ນເກີດຈາກການ ປະສົມດິນໜຽວກັບນ້ຳ (ອາດຈະມີການຕື່ມຫຍ້າແຫ້ງໃສ່ພ້ອມ). ມີການເອົາວັດສະດຸດັ່ງກ່າວໄປໃສ່ແມ່ພິມ ແລະ ກົດລົງ, ຫຼັງຈາກນັ້ນ ເອົາດິນຈີ່ອອກມາ ແລະ ເອົາໄປຕາກແຫ້ງ. ຂະບວນການນີ້ຈະບໍ່ຕ່າງຈາກຂະບວນການເຮັດ ດິນບໍ່ອກຊີມັງ.

ດິນບໍ່ອກອີກສອງປະເພດແມ່ນດິນຈີ່ ແລະ ດິນບໍ່ອກທີ່ເຮັດຈາກດິນໜຽວດິບ. ດິນຈີ່ແມ່ນເຮັດຈາກດິນໜຽວ, ດິນຈີ່ ແລະ ຊີມັງ 10%. ດິນບໍ່ອກທີ່ເຮັດຈາກດິນໜຽວດິບແມ່ນເຮັດຈາກດິນສວນ ແລະ ເສດຫຍ້າ.



ແນວຄວາມຄິດທີ່ສະຫຼາດ!

- ວັດສະດຸທີ່ໃຊ້ໂບກ (ສ່ວນປະສົມຈາກຊາຍ ແລະ ຊີມັງ) ສຳຄັນສຳລັບເຮືອນທີ່ເປັນດິນໜຽວ ເພື່ອໃຫ້ມັນກຸ້ມດິນ. ການໃຊ້ຂີ້ງົວເປັນປະລິມານໜ້ອຍໃນວັດສະດຸທີ່ໃຊ້ໂບກ ຈະຊ່ວຍປ້ອງກັນຈາກແມງໄມ້ ແລະ ສະພາບອາກາດ.
- ຫັງຄາຄວນລື່ນກຳແພງເຮືອນໄປໜ້ອຍໜຶ່ງ ເພື່ອປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ກຳແພງໄດ້ຮັບຄວາມເສຍຫາຍຈາກຝົນ.



ຫິນ

ເຮືອນທີ່ເປັນຫິນອາດຈະໃຊ້ເວລາດົນໃນການສ້າງ, ແຕ່ເມື່ອສ້າງຂຶ້ນມາດີແລ້ວ, ເຮືອນເຫຼົ່ານີ້ຈະກຸ້ມໄດ້ຫຼາຍປີ. ຝາທີ່ເປັນຫິນຈະໃຊ້ເວລາດົນກວ່າມັນຈະຮ້ອນ, ດັ່ງນັ້ນ ຝາເຫຼົ່ານີ້ຈະຮັກສາຄວາມເຢັນໄວ້ໝົດມື້. ຝາທີ່ເປັນຫິນຍັງເກັບຮັກສາຄວາມຮ້ອນໄດ້ເປັນ ຢ່າງດີ, ດັ່ງນັ້ນ ເຮືອນກໍ່ຈະອຸ່ນຫຼາຍກວ່າໃນຕອນກາງຄືນ. ຂໍ້ດີອີກຢ່າງຂອງການໃຊ້ຫິນ, ແມ່ນສາມາດເອົາມາໃຊ້ລວມກັບວັດສະດຸປະເພດອື່ນໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ. ມີຫິນດີຫຼາຍ ປະເພດທີ່ສາມາດໃຊ້ໄດ້ຄືກັນ, ແຕ່ບັນຫາຫຼັກໆນັ້ນຄືການຂົນສົ່ງກ້ອນຫິນເຫຼົ່ານີ້.



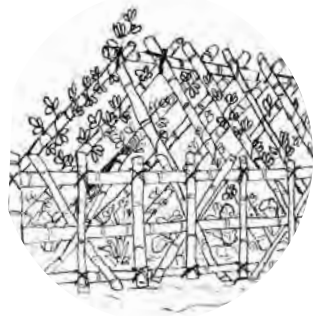
ແນວຄວາມຄິດທີ່ສະຫຼາດ!

- ຫ້າມໃຊ້ສ່ວນປະສົມຂອງຊີມັງ ເພື່ອຍຶດຫິນໃຫ້ເຂົ້າທີ່. ຖ້າທ່ານເຮັດແບບນີ້, ຝາຂອງທ່ານຈະຍຸບລົງມາໃນສອງສາມປີຕໍ່ໜ້າ. ໃຫ້ໃຊ້ຊີມັງເທົ່ານັ້ນ ເພື່ອອັດຮູ້ທີ່ມີລະຫວ່າງຫິນແຕ່ລະກ້ອນ.
- ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຮັບປະໂຫຍດຈາກການໃຊ້ຫິນ, ແລະ ເຮັດໃຫ້ປະຢັດທັງເງິນ ແລະ ເວລາ, ໃຫ້ໃຊ້ແຕ່ຫິນສໍາລັບຝາເຮືອນທີ່ຢູ່ເບື້ອງຕາເວັນຕົກ (ເບື້ອງຕາເວັນຕົກດິນ). ສິ່ງດັ່ງກ່າວຈະຊ່ວຍໃຫ້ເຮືອນເຢັນໃນຕອນບ່າຍ ແລະ ອຸ່ນໃນຕອນກາງຄືນ.

ໄມ້ປ່ອງ

ໄມ້ປ່ອງເປັນວັດສະດຸທີ່ຄົນຮູ້ຈັກເປັນຢ່າງດີ. ເປັນວັດສະດຸທີ່ສາມາດໃຊ້ໄດ້ກັບທຸກຢ່າງ, ລວມທັງຫຼັງຄາ, ຝາ, ສິ່ງຂອງຕົບແຕ່ງ, ເພີນີເຈີ ແລະ ອີກຫຼາຍຢ່າງ.

ໄມ້ປ່ອງເໝາະສົມຫຼາຍກັບພື້ນທີ່ແຄມນ້ຳ ເພາະວ່າມີການລະບາຍອາກາດໄດ້ດີ. ເປັນວັດສະດຸທີ່ເບົາ, ແຕ່ແຂງແຮງ ແລະ ໃຊ້ງ່າຍ. ໃຫ້ຄັດເລືອກເອົາປະເພດໄມ້ປ່ອງທີ່ເໝາະສົມ, ຕັດໄມ້ ປ່ອງໃນທິດທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ເອົາໄປອົບ ມັນຈະເຮັດໃຫ້ສາມາດເກັບຮັກສາໄມ້ປ່ອງໄວ້ໄດ້ດົນກວ່າ. (ຖ້າຕ້ອງການຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມກ່ຽວກັບໄມ້ປ່ອງ, ໃຫ້ເບິ່ງໂມດູນ 8 - ປ່າໄມ້, ຕົ້ນໄມ້ກິນໝາກ ແລະ ໄມ້ປ່ອງ).



ການປະສົມປະສານວັດສະດຸຕ່າງໆ

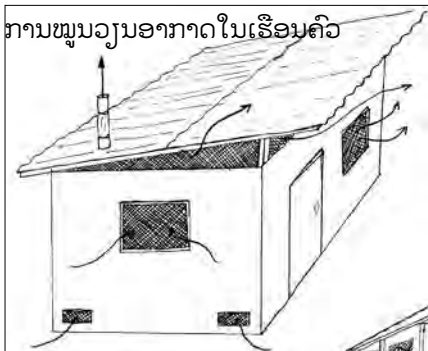
ການປະສົມປະສານວັດສະດຸ ໝາຍເຖິງການປຸກເຮືອນໂດຍການໃຊ້ວັດສະດຸກໍ່ສ້າງຫຼາຍປະເພດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ເຊັ່ນ: ຫິນ, ໄມ້ ແລະ ໄມ້ປ່ອງ. ອາດຈະເປັນການເອົາວັດສະດຸທີ່ທ່ານມັກມາປະສົມປະສານກັນ. ເຮືອນທີ່ປຸກຂຶ້ນໂດຍການໃຊ້ວັດສະດຸທີ່ແຕກຕ່າງ ສາ ມາດເຮັດໃຫ້ທ່ານເພີ່ມປະໂຫຍດທີ່ຈະໄດ້ຮັບຈາກວັດ

ສະດຸທຸກອັນທີ່ໃຊ້, ຕົວຢ່າງ:

- ດິນໜຽວ ແລະ ຫິນ ເປັນວັດສະດຸທີ່ດີທີ່ສຸດໃນການເກັບຮັກສາຄວາມເຢັນຂອງເຮືອນໄວ້ໝົດ ມື້ ແລະ ຮັກສາຄວາມອຸ່ນໄວ້ໃນຕອນກາງຄືນ. ດິນບ່ອກຊີມັງບໍ່ຄ່ອຍດີປານໃດ, ແຕ່ເໝາະສົມຖ້າມີການໃຊ້ວັດສະດຸອື່ນໂບກທັບ.
- ໄມ້ປ່ອງ ແລະ ໄມ້ ເປັນວັດສະດຸທີ່ສາມາດລະບາຍອາກາດໄດ້ດີ. ໄມ້ປ່ອງເປັນວັດສະດຸທີ່ມີລາຄາຄ່ອນຂ້າງຖືກ.
- ໄມ້ທີ່ກຸ້ມດິນ, ເຊັ່ນ ໄມ້ກະຣະບູນ ແລະ ໄມ້ສັກ, ເປັນວັດສະດຸທີ່ດີເພື່ອໃຊ້ເປັນໂຄງສ້າງຂອງເຮືອນ.
- ຫຼັງຄາສັງກະສີຈະມີອາຍຸການໃຊ້ງານດົນ ແລະ ສາມາດໃຊ້ເພື່ອໂຕ່ງນ້ຳໄດ້. ຫຍ້າແຝກມີລາຄາບໍ່ແພງ ແລະ ເປັນສະຫນວນ ກັນຄວາມຮ້ອນໄດ້ດີ. ນອກຈາກນີ້ ທ່ານຍັງສາມາດໃຊ້ຫຼັງຄາທີ່ເປັນໄມ້ປ່ອງເພື່ອໂຕ່ງນ້ຳໄດ້ກັນ.

ແນວຄິດເພື່ອປັບປຸງເຮືອນ

ທ່ານສາມາດນໍາໃຊ້ແນວຄິດເຫຼົ່ານີ້ ເພື່ອປຸກເຮືອນໃໝ່ ຫຼື ບູລະນະເຮືອນທີ່ມີຢູ່ແລ້ວ. ການປັບປຸງແບບງ່າຍໆ ແລະ ບໍ່ມີຄ່າໃຊ້ຈ່າຍແພງ ສາມາດເຮັດໃຫ້ພື້ນທີ່ຢູ່ອາໄສມີຄວາມແຕກຕ່າງຫຼາຍ.



ການລະບາຍອາກາດ

ການລະບາຍອາກາດທີ່ດີຈະເຮັດໃຫ້ອຸນຫະພູມຂອງເຮືອນເຢັນລົງ. ອາກາດຮ້ອນຈະຜິ້ມຂຶ້ນໂດຍທໍາມະຊາດ. ທ່ານສາມາດໃຊ້ຊ່ອງລະບາຍອາກາດເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ອາກາດຮ້ອນຂຶ້ນ ແລະ ລະບາຍອອກໄປໄດ້. ຊ່ອງລະບາຍອາກາດ ແມ່ນປ່ອງນ້ອຍໆ, ທີ່ມີຂະໜາດປະມານ 30 ຊັງຕີແມັດ x 15 ຊັງຕີແມັດ, ປົກຄຸມດ້ວຍຕະໜ່າງລວດເພື່ອປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ຍຸງ ແລະ ໝູ ເຂົ້າໄປໃນເຮືອນໄດ້. ຖ້າມີຊ່ອງລະບາຍອາກາດໃກ້ຫຼັງຄາເຮືອນ, ອາກາດຮ້ອນຈະສາມາດລະບາຍອອກໄປໄດ້. ຖ້າມີຊ່ອງລະບາຍອາກາດໃກ້ພື້ນດິນ, ອາກາດເຢັນກໍ່ສາມາດເຂົ້າມາໄດ້. ເມື່ອອາກາດຮ້ອນລະບາຍອອກທາງຊ່ອງລະບາຍອາກາດດ້ານເທິງ, ອາກາດເຢັນຈະເຂົ້າມາທາງຊ່ອງລະບາຍອາກາດດ້ານລຸ່ມ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວເອີ້ນວ່າການໝູນວຽນຂອງຄວາມຮ້ອນ. ທ່ານຕ້ອງມີຊ່ອງລະບາຍອາກາດສູງ ແລະ ຕໍ່າເພື່ອໃຫ້ອາກາດໝູນວຽນໄດ້. ການເປີດປ່ອງຢ້ຽມປະໄວກໍ່ຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ເຮືອນເຢັນລົງເຊັ່ນກັນ. ການປູກຕົ້ນໄມ້ ແລະ ພືດຕ່າງໆ ອ້ອມເຮືອນຈະເຮັດໃຫ້ອາກາດທີ່ເຂົ້າມາໃນເຮືອນເຢັນລົງ.

ສະຫວນກັນຄວາມຮ້ອນ

ປູນໂບກ/ປູນປລາສຕິກ

ປູນໂບກແມ່ນສະຫວນກັນຄວາມຮ້ອນປະເພດໜຶ່ງ ທີ່ຈະຊ່ວຍຮັກສາຄວາມເຢັນຂອງເຮືອນໄວ້ໝົດມື້ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຮືອນອຸ່ນໃນຕອນກາງຄືນ. ປູນໂບກ ຈະປົກຄຸມ ແລະ ປ້ອງກັນຝາ, ທ່ານສາມາດໃຊ້ປູນໂບກກັບດິນບໍ່ອກ ຊີມັງ, ດິນໜຽວ, ຫີນ ຫຼື ແມ່ກະທັ້ງໄມ້ປ່ອງ. ສໍາລັບຊີມັງ, ດິນໜຽວ ແລະ ຫີນ, ຖ້າປູນໂບກມີຄວາມໜາຫຼາຍເທົ່າໃດ, ການສະຫວນຄວາມຮ້ອນກໍ່ຈະມີປະສິດທິພາບຫຼາຍເທົ່ານັ້ນ, ສິ່ງດັ່ງກ່າວຈະຊ່ວຍຮັບປະກັນວ່າຝາຈະມີອາຍຸການໃຊ້ງານໄດ້ດົນກວ່າເກົ່າ.

ສ່ວນປະສົມຂອງປູນໂບກລາຄາຖືກ:

- ຊາຍ 8 ສ່ວນ.
- ຊີມັງ 1 ສ່ວນ.
- ຝຸ່ນຄອກ 3 ສ່ວນ (ສໍາລັບການເຮັດປູຍໝັກ, ແມ່ນໃຫ້ເອົາຝຸ່ນຄອກສີດໃສ່ຄູ່ປະສົມນໍ້າ ແລະ ປະໄວ້ເປັນເວລາ 5 - 7 ມື້).

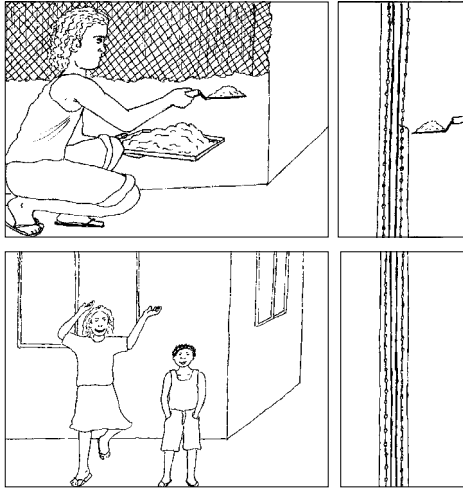
ສ່ວນປະສົມຂອງປູນໂບກອີກປະເພດໜຶ່ງ:

- ດິນໜຽວ 1 ສ່ວນ.
- ຊາຍ 4 ສ່ວນ.
- ຝຸ່ນຄອກສີດ 5 ສ່ວນ.
- ປູນຂາວ (ຕົ້ມນໍ້າໃສ່ຕາມທີ່ຕ້ອງການ).

ຝຸ່ນຄອກຈະຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ປູນໂບກເຊື່ອມຈອດ ແລະ ຊ່ວຍປ້ອງກັນຈາກແມງໄມ້. ຝຸ່ນຄອກຈະບໍ່ມີກິ່ນເໝັນຫຼັງຈາກທີ່ແຫ້ງແລ້ວ! ປູນຈະຊ່ວຍປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ຝາໄດ້ຮັບຄວາມເສຍຫາຍຈາກຝົນ ແລະ ຍັງຊ່ວຍປ້ອງກັນຈາກແມງໄມ້ພ້ອມ.

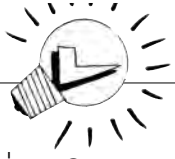


ປູນໂບກສຳລັບໄມ້ປ່ອງ ແລະ (ຝາໄມ້ປ່ອງສານ)



ວິທີການນີ້ຈະມີປະສິດທິຜົນຫຼາຍໃນເຂດໜາວ. ຂະບວນການ:

1. ປົກຄຸມດ້ານໃນ ແລະ ດ້ານນອກຂອງຫ່ວນໄມ້ປ່ອງ/ຝາໄມ້ປ່ອງສານ ດ້ວຍລວດຕະຂ່າຍທີ່ໃຊ້ເຮັດກົງລ້ຽງໄກ່, ສິ່ງດັ່ງກ່າວຈະຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ປູນໂບກຍືດຈັບດີ. ການໂບກປູນທັງສອງດ້ານຂອງໄມ້ປ່ອງ/ຝາໄມ້ປ່ອງສານ ຈະຊ່ວຍປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ມີແມງໄມ້ ແລະ ເຮັດໃຫ້ວັດສະດຸມີອາຍຸການນຳໃຊ້ດົນຂຶ້ນ, ແລະ ເປັນສະຫວນປ້ອງກັນຄວາມຮ້ອນໄດ້ພ້ອມ.
2. ໂບກປູນພື້ນທີ່ທັງໝົດຂອງຝາ, ຈົນກວ່າທ່ານຈະບໍ່ສາມາດເຫັນລວດ ຫຼື ໄມ້ປ່ອງ/ຝາໄມ້ປ່ອງສານ. ແຮງໜາເທົ່າໃດ ແຮງດີ.



ແນວຄວາມຄິດທີ່ສະຫຼາດ!
 ຖ້າເອົາດິນຈີ່ສອງສາມກ້ອນມາໃສ່ດ້ານລຸ່ມຂອງຝາ ມັນຈະຊ່ວຍປ້ອງກັນໄມ້, ໄມ້ປ່ອງ, ຫຼື ຝາໄມ້ປ່ອງສານຈາກແມງໄມ້, ເຊື່ອລາ ແລະ ຄວາມຊຸ່ມ.

ຜ້າກັງ

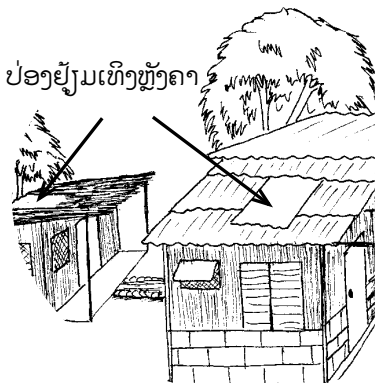
ໃນເຂດໜາວ, ຜ້າກັງ ຫຼື ຜ້າທີ່ໃຊ້ປົກຄຸມປ່ອງຢ້ຽມຈາກດ້ານໃນຂອງເຮືອນໃນຕອນກາງຄືນ ຈະຊ່ວຍກັນບໍ່ໃຫ້ອາກາດຮ້ອນອອກໄປທາງປ່ອງຢ້ຽມ ແລະ ບໍ່ເຮັດໃຫ້ອາກາດເຢັນເຂົ້າໄປໃນເຮືອນໄດ້.

ສະຫວນປ້ອງກັນຄວາມຮ້ອນສຳລັບຫຼັງຄາ

ວັດສະດຸທົ່ວໄປທີ່ໃຊ້ມຸງຫຼັງຄາ ເປັນສະຫວນປ້ອງກັນຄວາມຮ້ອນໄດ້ດີ. ການສະຫວນປ້ອງກັນຄວາມຮ້ອນຂອງຫຼັງຄາ ຈະຊ່ວຍປ້ອງກັນເຮືອນໝົດຫຼັງ ຫຼື ໝົດຕຶກ ຈາກຄວາມຮ້ອນໄດ້. ວັດສະດຸດັ່ງກ່າວ ແມ່ນຖືກຜະລິດຂຶ້ນມາເພື່ອການຕິດຕັ້ງໄວ້ກ້ອງຫຼັງຄາ ແລະ ຊ່ວຍຮັກສາຄວາມເຢັນຂອງຫ້ອງໄວ້ໃນຕອນກາງເວັນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ອາກາດອຸ່ນໃນຕອນກາງຄືນ. ການເຮັດສະຫວນປ້ອງກັນຄວາມຮ້ອນໃຫ້ຫຼັງຄາ ອາດຈະມີລາຄາແພງ, ແຕ່ມັນຈະເຮັດໃຫ້ທ່ານມີຄວາມສະດວກສະບາຍ ແລະ ເຮັດໃຫ້ທ່ານປະຢັດເງິນໄດ້ ເພາະວ່າມັນຈະຮັກສາຄວາມເຢັນຂອງຫ້ອງໄວ້, ດັ່ງນັ້ນ ທ່ານຈະປະຢັດຄ່າໄຟຟ້າ ຈາກການໃຊ້ເຄື່ອງປັບອາກາດ ຫຼື ພັດລົມ.

ແສງໄຟທຳມະຊາດ

ສິ່ງສຳຄັນແມ່ນຕ້ອງເຮັດໃຫ້ມີແສງໄຟທຳມະຊາດພາຍໃນເຮືອນ. ຖ້າມີຫ້ອງທີ່ມີດຫຼາຍເກີນໄປ, ມັນກໍ່ຈະມີຜົນຮ້າຍຕໍ່ສາຍຕາຂອງທ່ານ, ແລະ ທ່ານຈະຕ້ອງໃຊ້ໄຟຫຼາຍຂຶ້ນ, ເຊັ່ນ: ທຽນ ແລະ ໂຄມໄຟ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວເປັນບັນຫາສຳລັບເຮືອນດັ້ງເດີມບາງປະເພດ. ເຮືອນທີ່ມີປ່ອງຢ້ຽມໃຫຍ່ ສາມາດເຮັດໃຫ້ມີແສງໄຟທຳມະຊາດ. ຖ້າບໍ່ມີແກ້ວ ຫຼື ແກ້ວລາຄາແພງຫຼາຍ, ໃຫ້ທ່ານຕິດຕັ້ງຕະໜ່າງກັນຍຸງປິດປ່ອງຢ້ຽມ ເພື່ອປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ທັງຍຸງ ແລະ ສັດເຂົ້າໄປໃນເຮືອນໄດ້



ປ່ອງຢ້ຽມເທິງຫຼັງຄາ

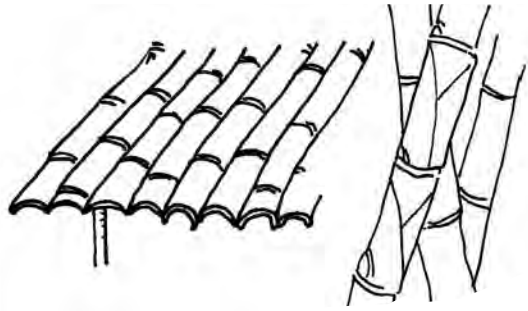
ທ່ານສາມາດຕິດຕັ້ງປ່ອງຢ້ຽມເທິງຫຼັງຄາ ເພື່ອເພີ່ມປະລິມານແສງໄຟພາຍໃນເຮືອນ. ປ່ອງຢ້ຽມດັ່ງກ່າວອາດຈະເຮັດດ້ວຍພາດສະຕິກໃສແຜ່ນໜຶ່ງ ຫຼື ແຜ່ນໃສທີ່ຕິດຕັ້ງໃສ່ດ້ານໃດດ້ານໜຶ່ງຂອງຫຼັງຄາຫ້ອງ.

ເຮັດໃຫ້ເຮືອນມີອາຍຸການໃຊ້ງານດົນຂຶ້ນ

ຖ້າທ່ານປ້ອງກັນໄມ້ ແລະ ໄມ້ປ່ອງຈາກມອດເຈາະຮູ, ປວກ ແລະ ແມງໄມ້ອື່ນໆ, ເຮືອນກໍ່ຈະມີອາຍຸການໃຊ້ງານໄດ້ດົນຂຶ້ນ.

ໄມ້ປ່ອງ

ຖ້າທ່ານຕ້ອງການຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມ ກ່ຽວກັບວິທີການເລືອກ, ບຳບັດ ແລະ ເກັບຮັກສາໄມ້ປ່ອງ, ໃຫ້ເບິ່ງພາກທີ່ກ່ຽວກັບ 'ໄມ້ປ່ອງ' ໃນໂມດູນ 8 - ປ່າໄມ້, ຕົ້ນໄມ້ກິນໝາກ, ແລະ ໄມ້ປ່ອງ.



ໄມ້

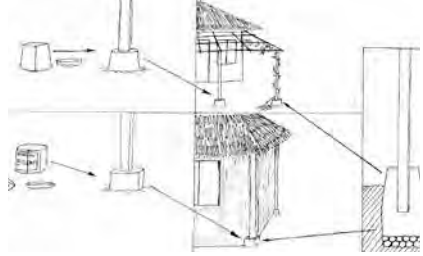
ທ່ານສາມາດປ້ອງກັນ ແລະ ຮັກສາເນື້ອໄມ້ ໂດຍການໃຊ້:

- ສີ ຫຼື ນ້ຳມັນ (ນ້ຳມັນລົດເກົາ ຫຼື ນ້ຳມັນລົດບັນທຸກ) ຈະຊ່ວຍປ້ອງກັນໄມ້ຈາກປວກ ແລະ ໜອນເຈາະຮູ, ໂດຍສະເພາະຢູ່ດ້ານລຸ່ມຂອງເສົາ. ໃຫ້ທາສີໄມ້ທຸກໆ 2 ປີ ເພື່ອປ້ອງກັນແບບຕໍ່ເນື່ອງ. ໃຫ້ທ່ານໃຊ້ຄວາມລະມັດລະວັງ ເພາະວິທີການດັ່ງກ່າວ ເປັນການເພີ່ມຄວາມສຽງເກີດໄຟໄມ້ເຮືອນ.
- ໃຊ້ໄມ້ເນື້ອແຂງ, ເຊັ່ນ ໄມ້ວິກ, ເພື່ອເຮັດເສົາເຮືອນ. ປວກ ແລະ ໜອນເຈາະຮູ ຈະໃຊ້ເວລາກັດກິນໄມ້ດົນກວ່າ ຫຼື ອາດຈະບໍ່ສາມາດກັດກິນໄດ້ເລີຍ.
- ເຮືອນດັ້ງເດີມທີ່ໃຊ້ປະກອບພິທີກຳຕ່າງໆ ຈະໃຊ້ໄມ້ທີ່ທົນທານ ທີ່ມີອາຍຸການໃຊ້ງານຫຼາຍປີ. ຄວາມຮູ້ດັ່ງກ່າວນີ້ ແມ່ນສາມາດຫາໄດ້ຈາກຊຸມຊົນ, ແລະ ປະເພດໄມ້ທີ່ມີຄວາມທົນທານ ແມ່ນສາມາດເອົາມາປຸກເພື່ອນຳໃຊ້ໃນອະນາຄົດໄດ້.



ແນວຄຳເລົ່າທີ່ເປັນຊີ້ນຳ ຈະຍົກເລົ່າໄມ້ປ່ອງຂຶ້ນຈາກພື້ນ, ເຊິ່ງເປັນການປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ປວກ ແລະ ມົດມາກັດກິນດ້ານລຸ່ມຂອງໄມ້ປ່ອງ. **ວິທີການງ່າຍໆ ໃນການເຮັດແນວຄຳເລົ່າ:**

1. ໃຫ້ຂຸດຂຸມຢູ່ພື້ນ, ຄວາມເລິກແມ່ນໃຫ້ຄືກັນກັບຄວາມເລິກຂອງເສົາເຮືອນ.
2. ກຽມຄູເກົາ ຫຼື ກະປ່ອງນ້ຳມັນເກົາ ເຊິ່ງສາມາດໃຊ້ເປັນແມ່ພິມຊີ້ນຳໄດ້.
3. ຖອກຊີ້ນຳລົງໄປໃນຂຸມ ໃຫ້ໄດ້ເຄິ່ງຂຸມ, ປັກເສົາລົງໄປໃນຂຸມ ແລ້ວ ເທຊີ້ນຳລົງໄປໃຫ້ໄດ້ປະມານ 10 ຊັງຕີແມັດ ໃຫ້ຢູ່ລຸ່ມຂອບຂອງຂຸມ.
4. ວາງຄູ ຫຼື ກະປ່ອງໄວ້ອ້ອມເສົາ ແລະ ຖອກຊີ້ນຳລົງໄປ.
5. ໃຫ້ເອົາແມ່ພິມອອກເມື່ອຊີ້ນຳແຫ້ງແລ້ວ.



ເກັບຮັກສາພື້ນທີ່ ແລະ ດິນອ້ອມເຮືອນໃຫ້ແຫ້ງ ເທົ່າທີ່ສາມາດເຮັດໄດ້. ປວກຈະບໍ່ສາມາດຢູ່ບ່ອນດິນແຫ້ງໄດ້. ດິນປຽກອ້ອມເຮືອນຈະເຮັດໃຫ້ມີປວກ, ແລະ ເຮັດໃຫ້ມີເຊື້ອລາ ແລະ ເຫັດເກີດຂຶ້ນຕາມຝາ, ເຊິ່ງອາດເຮັດໃຫ້ຝາໄດ້ຮັບຄວາມເສຍຫາຍໄດ້ ແລະ ອາດມີຜົນຕໍ່ສຸຂະພາບຂອງຄົນໄດ້.

ຝາທີ່ໄດ້ໂບກດ້ວຍປູນຈະມີອາຍຸການໃຊ້ງານດົນຂຶ້ນ. ຄວັນຈາກການຈູດໄມ້ຈະຊ່ວຍປ້ອງກັນຈາກແມງໄມ້ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຝາແຫ້ງ, ເຊິ່ງຈະຊ່ວຍໃຫ້ມີອາຍຸການໃຊ້ງານດົນຂຶ້ນ. ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ຖ້າມີຄວັນເປັນປະລິມານຫຼາຍ ເກີນໄປພາຍໃນເຮືອນທີ່ມີຫຼັງຄາແຫ້ງ ອາດຈະອັນຕະລາຍໄດ້ ແລະ ເປັນໄພຕໍ່ສຸຂະພາບຂອງຄົນ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ທ່ານຄວນໃຊ້ປ່ອງໄຟ ຫຼື ວິທີອື່ນ ເພື່ອລະບາຍຄວັນອອກໄປ.

ໃຫ້ໃຊ້ຕະບູທີ່ມີໃສ່ສຳລັບຫຼັງຄາໂດຍສະເພາະ ດີກວ່າການໃຊ້ຕະບູທົ່ວໄປ. ຕະບູເຫຼົ່ານີ້ຈະຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ຫຼັງຄາຢູ່ດີ ໃນເວລາທີ່ລົມພັດແຮງ ແລະ ຈະກຸ້ມດົນກວ່າ.



ຕະໜ່າງປ້ອງກັນແມງໄມ້

ຍຸງເປັນພາຫະຂອງຫຼາຍໆ ພະຍາດ. ທ່ານສາມາດຫຼຸດຜ່ອນຄວາມສ່ຽງເກີດພະຍາດໄດ້ ໂດຍການຕິດຕັ້ງ ຕະໜ່າງໃສ່ປ້ອງຢັງ ແລະ ປະຕູທຸກບານຂອງເຮືອນ. ໃຫ້ໃຊ້ມຸ້ງກັນຍຸງຢູ່ເທິງຕຽງເພື່ອປ້ອງກັນໃນຕອນກາງຄືນ.

ການປັບປຸງພາຍນອກ

ລະບຽງແບບເປີດໂລ່ງ/ໂຄງສ້າງທີ່ໃຫ້ຮີ່ມ

ທ່ານສາມາດເຮັດລະບຽງແບບເປີດໂລ່ງ ຫຼື ໂຄງສ້າງທີ່ໃຫ້ຮີ່ມຂະໜາດໃຫຍ່ ຫຼື ນ້ອຍກໍໄດ້. ໂຄງສ້າງ ດັ່ງກ່າວນີ້ ເຮັດໄດ້ງ່າຍ ແລະ ເປັນການສະໜອງຮີ່ມໃຫ້ແກ່ພື້ນທີ່ຢູ່ອາໄສດ້ານນອກຂອງ ເຮືອນ, ໃນຂະນະທີ່ຍັງຮັກສາຄວາມ ເຢັນພາຍໃນເຮືອນໄວ້. ທ່ານສາມາດປູກພືດເຄືອປະເພດຕ່າງໆ ຢູ່ລະບຽງດັ່ງກ່າວໄດ້, ລວມທັງຕົ້ນໝາກໜອດ ແລະ ອະຈຸນ. ທ່ານສາມາດໃຊ້ໃບຕານປົກຄຸມໂຄງສ້າງດັ່ງກ່າວໄວ້ເພື່ອໃຫ້ມັນມີຮີ່ມ ຈົນກວ່າພືດເຄືອຈະເຕີບໂຕ ແລະ ປົກຄຸມເນື້ອທີ່ທັງໝົດຂອງໂຄງສ້າງດັ່ງກ່າວ. ນອກຈາກນີ້ ທ່ານຍັງສາມາດໃຊ້ລະບຽງ ເພື່ອເປັນຮີ່ມໃຫ້ແກ່ ສວນກ້າເບ້ຍໄມ້ຂອງທ່ານໄດ້.

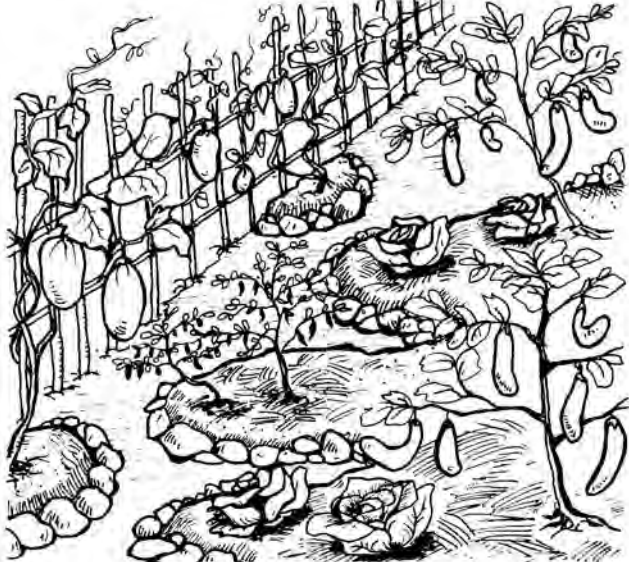
ຕົ້ນໄມ້ ແລະ ຕົ້ນໄມ້ບັງລົມ

ຕົ້ນໄມ້ຈະເຮັດໃຫ້ມີຮີ່ມ ແລະ ປ້ອງກັນຈາກລົມແຮງໄດ້, ແລະ ຊ່ວຍຮັກສາຄວາມເຢັນຂອງເຮືອນໄວ້ ຍ້ອນຄວາມຊຸ່ມຂອງໃບໄມ້.



ແນວຄວາມຄິດທີ່ສະຫາດ!

- ໃນເຂດທີ່ມີອາກາດຮ້ອນ, ທ່ານສາມາດເຮັດລະບຽງແບບເປີດໂລ່ງ/ໂຄງສ້າງທີ່ໃຫ້ຮີ່ມໄດ້ ຫຼື ປູກຕົ້ນໄມ້ຢູ່ ຟາກຕາເວັນຕົກຂອງເຮືອນ (ບ່ອນທີ່ຕາເວັນຕົກ). ສິ່ງດັ່ງກ່າວຈະຊ່ວຍຮັກສາອຸນຫະພູມຂອງເຮືອນໃຫ້ເຢັນຂຶ້ນ ຫຼາຍໃນຕອນກາງຄືນ.
- ຕົ້ນໄມ້ບາງຕົ້ນໃນເມື່ອເຕີບໂຕແລ້ວ ຈະມີຂະໜາດໃຫຍ່ຫຼາຍເກີນໄປ ແລະ ທ່ານຈະບໍ່ສາມາດປູກໄວ້ ໃກ້ກັບເຮືອນຂອງທ່ານໄດ້. ຖ້າມີຮີ່ມຫຼາຍເກີນໄປ ກໍອາດຈະເຮັດໃຫ້ມີບັນຫາເລື່ອງຄວາມຊຸ່ມ ແລະ ການລະບາຍອາກາດພາຍໃນເຮືອນ. ນອກຈາກນີ້, ຮາກກໍສາມາດໄປທຳລາຍຝາເຮືອນໄດ້ ເມື່ອຕົ້ນໄມ້ເຕີບໂຕ.
- ທ່ານຕ້ອງແນ່ໃຈວ່າສວນຜັກຂອງທ່ານ ບໍ່ມີ ຮີ່ມຫຼາຍເກີນໄປ.

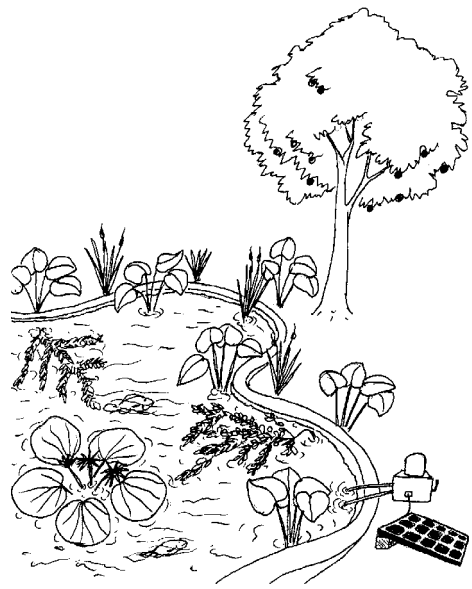


ສວນ

ສວນທີ່ຢູ່ອ້ອມໆບໍລິເວນຂອງເຮືອນ ຈະເພີ່ມ ຄວາມງາມໃຫ້ກັບເຮືອນ. ທ່ານສາມາດ ປູກ ດອກໄມ້, ຜັກ ແລະ ສະໝູນໄພໄວ້ນຳກັນ. ຕົ້ນໄມ້ ແລະ ພືດຈະຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ອາກາດເຢັນລົງ ຍ້ອນຄວາມຊຸ່ມຂອງໃບໄມ້. ແຕ່ທ່ານຕ້ອງລະວັງ ບໍ່ໃຫ້ເຮັດສວນຕິດກັບເສົາໄມ້ ຫຼື ຝາຫຼາຍ, ເພາະ ວ່າມັນຈະເຮັດໃຫ້ມີບັນຫາການເນົາເສຍ ແລະ ແມງໄມ້.

ໜອງ

ນອກຈາກການລ້ຽງປາ ແລະ ປູກຜັກແລ້ວ, ທ່ານສາມາດຂຸດໜອງໄວ້ ເພື່ອເພີ່ມຄວາມງາມໃຫ້ກັບບໍລິເວນຂອງເຮືອນ. ໜອງຈະຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ອຸນຫະພູມເຢັນລົງໃນຕອນກາງເວັນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ອຸນຫະພູມອຸ່ນຂຶ້ນໃນຕອນກາງຄືນ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວ ແມ່ນຍ້ອນວ່ານໍ້າຈະເຮັດໃຫ້ອຸນຫະພູມເພີ່ມຂຶ້ນ ແລະ ຫຼຸດລົງຊ້າກວ່າດິນ. ໃຫ້ທ່ານໃສ່ຜັກກະເດົາລົງໄປເລື້ອຍໆ ເພື່ອຫຼີກລ້ຽງບໍ່ໃຫ້ຍຸງວາງໄຂ່. ປານິນ, ປາສະລິດ ແລະ ປານິນຫາງແດງຈະກິນໄຂ່ຍຸດທີ່ຢູ່ໃນໜອງ.



ເຮືອນຄົວ

ອາຫານຈະຖືກກະກຽມ ແລະ ເກັບຮັກສາໄວ້ໃນເຮືອນຄົວ. ຄົນຈະໃຊ້ເວລາຢູ່ໃນເຮືອນຄົວຫຼາຍ, ດັ່ງນັ້ນ ສິ່ງສໍາຄັນແມ່ນຕ້ອງມີສະພາບແວດລ້ອມທີ່ດີຕໍ່ສຸຂະພາບ, ສະອາດ ແລະ ສະດວກສະບາຍ. ໃນເຮືອນຄົວຈະລວມມີພື້ນທີ່ຊັກລ້າງພ້ອມ.

ເຮືອນທີ່ມີການອອກແບບ ແລະ ກໍ່ສ້າງມາຢ່າງດີ ຄວນ:

- ມີການລະບາຍອາກາດຢ່າງພຽງພໍ (ສໍາຄັນຫຼາຍ ເພາະວ່າມັກມີຄວັນໃນເຮືອນຄົວ).
- ມີແສງໄຟພໍ (ຈໍາເປັນໃນເວລາທີ່ປຸງແຕ່ງອາຫານ).
- ມີສຸຂະອະນາໄມທີ່ດີ (ຄວນອະນາໄມໄດ້ງ່າຍ).
- ມີສິ່ງອໍານວຍຄວາມສະດວກທີ່ດີ ສໍາລັບການປຸງແຕ່ງ ແລະ ການເກັບຮັກສາອາຫານ.
- ມີຮ່ອງລະບາຍນໍ້າ ທີ່ສະອາດ, ເພື່ອສາມາດເອົານໍ້າມານໍາໃຊ້ຄືນໄດ້.
- ມີເຕົາໂລ່ ແລະ/ຫຼື ເຕົາອົບ ທີ່ຫຼຸດຜ່ອນປະລິມານໄມ້ທີ່ໃຊ້ ແລະ ຄວັນທີ່ຜະລິດ.
- ມີສະຖານທີ່ເພື່ອເກັບຮັກສາ ແລະ ຕາກພືນໃຫ້ແຫ້ງ.
- ບໍ່ມີສັດເຂົ້າອອກ.



ເຮືອນຄົວທີ່ບໍ່ດີຕໍ່ສຸຂະພາບ ແມ່ນເຮືອນຄົວທີ່ມີຄວັນ, ອະນາໄມຍາກ, ມີນໍ້າຂັງໃນອ່າງ ແລະ ມີສັດເຂົ້າອອກເຮືອນຄົວ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວຈະເຮັດໃຫ້ຄອບຄົວມີບັນຫາດ້ານສຸຂະພາບທີ່ຮ້າຍແຮງ ແລະ ສາມາດແຜ່ກະຈາຍພະຍາດໄດ້ພ້ອມ. ຄວນມີການລວມເອົາແມ່ຍິງເຂົ້າໃນຂະບວນການອອກແບບເຮືອນຄົວ, ເພາະວ່າພວກເຂົາເຂົ້າໃຈ ແລະ ນໍາໃຊ້ເຮືອນຄົວຫຼາຍກວ່າຜູ້ຊາຍ.

ເຕົາໂລ່ ແລະ ເຕົາອົບ



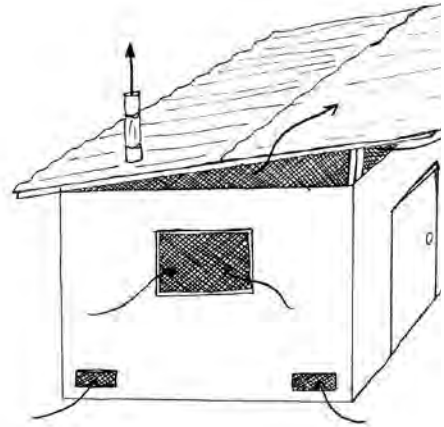
ເຕົາໂລ່ ແລະ ເຕົາອົບທີ່ດີ ຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ມີຄວັນຫຼາຍ. ມີເຕົາໂລ່ ແລະ ເຕົາອົບຫຼາຍປະເພດ ທີ່ໃຊ້ພື້ນຫ້ອຍ ຫຼື ບໍ່ໃຊ້ເລີຍ. (ຖ້າຕ້ອງການຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມ ກ່ຽວກັບວິທີການຜະລິດ ແລະ ນໍາໃຊ້ເຕົາໂລ່ ແລະ ເຕົາອົບ, ໃຫ້ເບິ່ງໂມດູນ 12 - ເຕັກໂນໂລຊີທີ່ເໝາະສົມ).

ການລະບາຍອາກາດໃນເຮືອນຄົວ

ການລະບາຍອາກາດເປັນສິ່ງທີ່ຈຳເປັນ ເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນຄວັນໃນເຮືອນຄົວ. ຄວັນໃນເຮືອນຄົວແມ່ນໜຶ່ງໃນສາເຫດທີ່ກໍ່ເຮັດໃຫ້ເປັນວັນນະໂລກ ແລະ ຍັງອາດຈະເຮັດໃຫ້ມີບັນຫາສຸຂະພາບແບບອື່ນອີກ. ການໃຊ້ພາດສະຕິກເພື່ອດັງໄຟເປັນສິ່ງທີ່ອັນຕະລາຍເຊັ່ນດຽວກັນ ເພາະວ່າມັນເປັນພິດ, ໂດຍສະເພາະໃນເຮືອນທີ່ມີການລະບາຍອາກາດໜ້ອຍ. ເຖິງແມ່ນວ່າຈະມີການນຳໃຊ້ ນ້ຳມັນກ້າສ ຫຼື ແກ້ສ ໃນການປຸງແຕ່ງອາຫານ, ແຕ່ການລະບາຍອາກາດທີ່ດີກໍ່ເປັນສິ່ງທີ່ສຳຄັນຫຼາຍ.

ການລະບາຍອາກາດປະເພດຕ່າງໆ ອາດລວມມີ:

- ຊ່ອງລະບາຍອາກາດແບບຕ່ຳ ແລະ ສູງ, ເຊິ່ງສາມາດລະບາຍອາກາດອອກໄດ້. ຊ່ອງລະບາຍອາກາດແມ່ນປ່ອງນ້ອຍໆ (ປະມານ 30 ຊັງຕີແມັດ x 15 ຊັງຕີແມັດ) ບິດຄຸມດ້ວຍຕະໜ່າງລວດ ເພື່ອປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ສັດ ຫຼື ແມງໄມ້ເຂົ້າໄປໄດ້.
- ມີປ່ອງຢ້ຽມເປັນຈຳນວນພຽງພໍ.
- ຊ່ອງຫວ່າງລະຫວ່າງຝາ ແລະ ເພດານ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄວັນລະບາຍອອກໄປນອກໄດ້. ບິດຄຸມຊ່ອງຫວ່າງດັ່ງກ່າວດ້ວຍຕະໜ່າງ ລວດ ເພື່ອປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ສັດ ຫຼື ແມງໄມ້ເຂົ້າໄປໃນໄດ້.
- ທ່ານຍັງສາມາດເຮັດປ່ອງໄຟໄວ້ເພື່ອໃຫ້ຄວັນລະບາຍອອກຈາກຫ້ອງໄດ້.

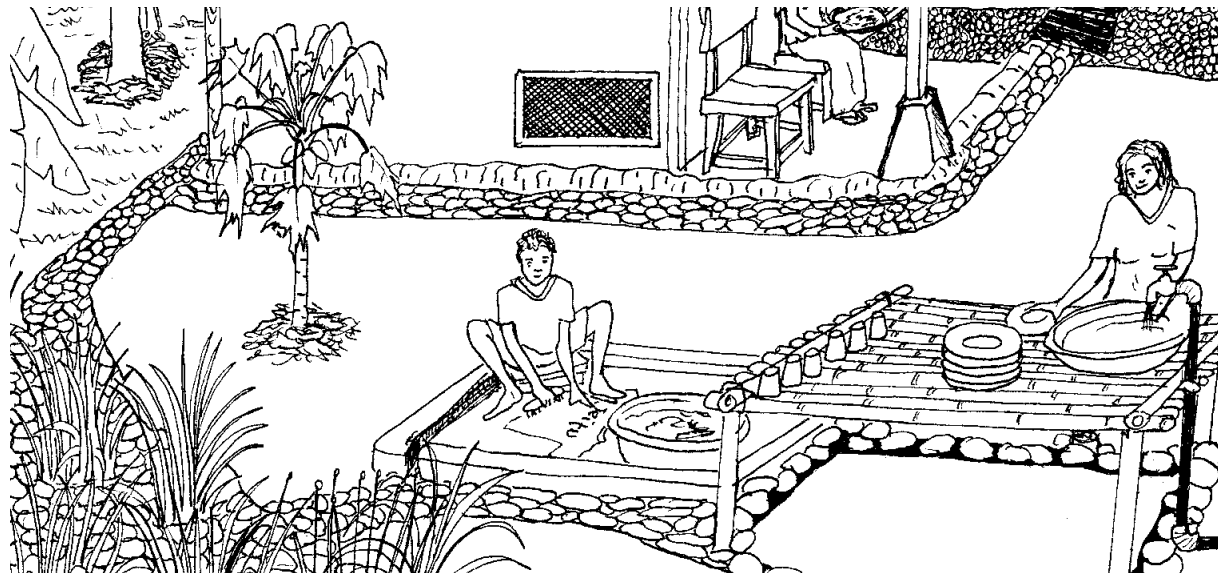


ມີແສງໄຟພໍ

ເຮືອນຄົວມີດັງ ບໍ່ຄ່ອຍດີປານໃດ ເພາະວ່າເຮັດໃຫ້ການປຸງແຕ່ງອາຫານມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ແລະ ອາດເຮັດໃຫ້ທ່ານມີບັນຫາກ່ຽວກັບຕາໄດ້. ທ່ານສາມາດຕິດຕັ້ງປ່ອງຢ້ຽມ ແລະ ປ່ອງຢ້ຽມເທິງຫຼັງຄາ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມີແສງເຂົ້າມາໃນຫ້ອງຕື່ມ. ນອກຈາກນີ້ ຊ່ອງລະບາຍອາກາດກໍ່ສາມາດຊ່ວຍໄດ້ເຊັ່ນດຽວກັນ. ອີກວິທີໜຶ່ງແມ່ນໃຫ້ເຮັດພື້ນທີ່ປຸງແຕ່ງອາຫານຕ່າງຫາກ ຢູ່ນອກເຮືອນ.

ສຸຂະອະນາໄມ

ເຮືອນຄົວ ແລະ ພື້ນທີ່ຊັກລ້າງ ແມ່ນບ່ອນທີ່ພົບເຫັນ ແລະ ບ່ອນແຜ່ກະຈາຍຂອງຫຼາກຫຼາຍພະຍາດ. ຖ້າເຮືອນຄົວຕິດສຸຂະພາບ ແລະ ອະນາໄມງ່າຍ, ເຮົາກໍ່ຈະສາມາດປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ມີຫຼາກຫຼາຍພະຍາດເກີດຂຶ້ນ ໄດ້. ເຮືອນຄົວທີ່ອອກແບບມາດີ ຈະເຮັດໃຫ້ການອະນາໄມ ແລະ ການຮັກສາຄວາມສະອາດງ່າຍຂຶ້ນຫຼາຍ. ນ້ຳສົ້ມ ແລະ ໝາກນາວເປັນສານທຳຄວາມສະອາດທຳມະຊາດທີ່ດີ. ໃຫ້ເອົາໃສ່ນ້ຳທີ່ໃຊ້ອະນາໄມພື້ນທີ່ປຸງແຕ່ງອາຫານ ແລະ ພື້ນໜ້ອຍໜຶ່ງ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວຈະຊ່ວຍຂ້າເຊື້ອໂຮກທີ່ອາດຈະເຮັດໃຫ້ເກີດພະຍາດໄດ້.



ພື້ນທີ່ປຸງແຕ່ງອາຫານ

ດີທີ່ສຸດແມ່ນໃຫ້ເຮັດພື້ນທີ່ປຸງແຕ່ງອາຫານຢູ່ໃນລະດັບທີ່ສູງກວ່າພື້ນ (ສູງ ປະມານແອວ) ແລະ ອະນາໄມງ່າຍ.

ສິ່ງດັ່ງກ່າວຈະຊ່ວຍ:

- ເຮັດໃຫ້ສັດຢູ່ໄກຈາກອາຫານ.
- ເຮັດໃຫ້ການອະນາໄມງ່າຍຂຶ້ນ
- ເຮັດໃຫ້ເຈັບຫຼັງໜ້ອຍລົງ; ການຢູ່ໃນທ່ານັ້ງຢ່າງຍິ່ງເປັນເວລາດົນຫຼາຍອາດເຮັດໃຫ້ເຈັບຫຼັງແລະເຮັດໃຫ້ການປຸງແຕ່ງອາຫານມີຄວາມຍາກຫຼາຍຂຶ້ນ.



ການເກັບເກັບອາຫານ

ເກັບຮັກສາອາຫານໄວ້ໃນຖົງ ຫຼື ພາຊະນະທີ່ສັດ ແລະ ແມງໄມ້ບໍ່ສາມາດເຂົ້າເຖິງໄດ້, ເຊັ່ນ: ພຸ່ຍ/ຖົງ (ສຳລັບເຂົ້າ ແລະ ໝາກສາລີ), ກ່ອງເຫຼັກໃສ່ຂະໜົມ, ກ່ອງຢາງ, ແລະ ອື່ນໆ.

ພື້ນ

ພື້ນເຮືອນຄົວຈະອະນາໄມງ່າຍຂຶ້ນຖ້າມີການຍົກພື້ນຂຶ້ນ ໃຫ້ສູງກວ່າພື້ນຢູ່ນອກນ້ອຍໜຶ່ງ. ພື້ນທີ່ເຮັດຈາກຫີນ ຫຼື ຊີມັງ ເປັນຕົວຢ່າງວັດສະດຸທີ່ດີ ທີ່ສາມາດອະນາໄມງ່າຍ.

ສັດ

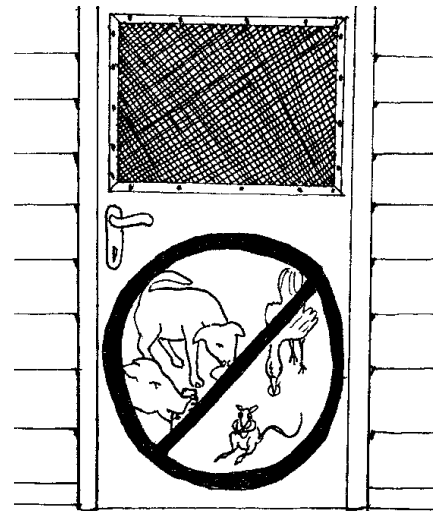
ຄວນຫ້າມບໍ່ໃຫ້ສັດເຂົ້າໄປໃນພື້ນທີ່ເຮືອນຄົວ. ໃນຕົວຂອງໄກ່, ໝາ, ແມວ ແລະ ໝູ ຈະມີເຊື້ອໂຣກ ເຊິ່ງສາມາດເຮັດໃຫ້ຄົນປ່ວຍໄດ້.

ຄວາມສູງເກີດພະຍາດຈະເພີ່ມຂຶ້ນຖ້າສັດມັກເຂົ້າໄປຢູ່ໃນພື້ນທີ່ຂອງເຮືອນຄົວ. ຕົວຢ່າງ, ໄກ່, ມັກໄປຂີ້ໃນເຮືອນຄົວ. ສັດເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ອັນຕະລາຍຕໍ່ສຸຂະພາບພຽງຢ່າງດຽວ, ແຕ່ຍັງນຳກິ່ນເໝັນມາສູ່ເຮືອນຄົວອີກ!

ເກັບມ້ຽນເສດອາຫານທັງໝົດໃສ່ຖູ ຫຼື ພາຊະນະໄວ້ ແລະ ເອົາໄປເກືອສັດຢູ່ບໍລິເວນໄກຈາກພື້ນທີ່ເຮືອນຄົວ.

ເຮັດປະຕູໄວ້ເພື່ອປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ສັດເຂົ້າໄປ. ປະຕູອາດຈະເປັນພຽງຂອບໄມ້ທຳມະດາກັບຕະໜ່າງລວດ. ບໍ່ເປືອງ ເງິນຫຼາຍ, ແຕ່ກຸ້ມຄ່າເພາະວ່າມັນຈະເຮັດໃຫ້ສຸຂະພາບຂອງຄົນດີຂຶ້ນ.

ຖ້າມີແຕ່ປະຕູກັ້ນຕ່ຳໆກໍ່ສາມາດປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ ໝາ, ໝູ ແລະ ໄກ່ເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຄົວໄດ້, ແຕ່ຖ້າມີປະຕູບານໃຫຍ່ ມັນຈະຊ່ວຍປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ໝູ ແລະ ຍຸງເຂົ້າໄປໄດ້.



ພື້ນທີ່ຊັກລ້າງ

ການມີໂຕະນ້ອຍໆ (ທີ່ສາມາດເຮັດຈາກໄມ້ປ່ອງ) ເພື່ອງວມຈານ ແລະ ເຄື່ອງຄົວປະໄວ້ໃຫ້ແຫ້ງເປັນສິ່ງທີ່ດີ. ຄວນມີການຊັກຜ້າເຊັດຈານເລື້ອຍໆ ເພາະວ່າມັນເບື້ອນງ່າຍ ແລະ ຈະເປັນຕົວແຜ່ກະຈາຍເຊື້ອໂຣກຈາກຈານ ໃບໜຶ່ງໄປສູ່ຈານອີກໃບໜຶ່ງ. ສິ່ງສໍາຄັນແມ່ນໃຫ້ຄຸ້ມຄອງ ແລະ ນໍາໃຊ້ນໍ້າທັງໝົດຄືນ. ການເຮັດແບບນີ້ ຈະເຮັດໃຫ້ ທ່ານໄດ້ຮັບປະໂຫຍດຫຼາຍຢ່າງ.

ທ່ານສາມາດນໍາໃຊ້ແນວຄິດຕໍ່ໄປນີ້ ສໍາລັບນໍ້າລ້າງຈານ ແລະ ນໍ້າໃນຫ້ອງນໍ້າ.

(ຖ້າເປັນໄປໄດ້, ໃຫ້ປະສົມນໍ້າທັງສອງເຂົ້າກັນ ເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນວຽກບໍາລຸງຮັກສາ):

a. ນໍ້າທີ່ເຫຼືອຈາກການຊັກລ້າງ ແມ່ນສາມາດເອົາໄປຖອກລົງໜອງໄດ້. ເນື່ອງຈາກວ່າ

ນໍ້າດັ່ງກ່າວຍັງມີສານຊັກຟອກ ແລະ ສະບູ ຢູ່, ທ່ານບໍ່ຄວນໃຊ້ໜອງດັ່ງກ່າວ

ເພື່ອປູກຜັກຫຼືລ້ຽງປາ. ທ່ານສາມາດອະນາໄມນໍ້າດັ່ງກ່າວໂດຍການໃຊ້ພືດນໍ້າ

ເພື່ອດູດຊຶມເອົາສານເຄມີ ແລະ ສານອາຫານຈາກສະບູ ແລະ

ສານຊັກຟອກ ແລະ ເກັບຮັກສາສານເຫຼົ່ານີ້ໄວ້ໃນໃບໄມ້. ສໍາລັບການອະ

ນາໄມນໍ້າທີ່ໃຊ້ໃນຄົວເຮືອນຢ່າງຖືກຕ້ອງສໍາລັບຄອບຄົວໜຶ່ງ, ໜອງຕ້ອງມີຂະໜາດ

3 ແມັດ x 3 ແມັດ ຫຼື ໃຫຍ່ກວ່າ (ປະມານ 1 ຕາແມັດຕໍ່ຄົນ). ກ່ອນອື່ນ, ໃຫ້ຕື່ມຊາຍ

ແລະ ກ້ອນຫີນນ້ອຍໆ ລົງໄປໃນໜອງ. ໃຫ້ທ່ານປູກພືດນໍ້າລົງໄປໃນຊາຍ ແລະ

ຕັດແຕ່ງພືດເລື້ອຍໆ, ທ່ານສາມາດໃຊ້ສ່ວນຂອງພືດທີ່ຕັດອອກ ເປັນວັດສະດຸປົກຄຸມສໍາລັບ

ຕົ້ນໄມ້ກິນໝາກ. ຈົ່ງພື້ນທີ່ໄວ້ໃຫ້ນໍ້າລົ້ນອອກມາ, ໂດຍສະເພາະໃນລະດູຝົນ.

ສໍາລັບນໍ້າທີ່ລົ້ນອອກມາ ແມ່ນສາມາດເຮັດໃຫ້ໄຫຼຜ່ານຮ່ອງລົງໄປໃນຂຸມທີ່ໃຊ້ເຮັດຜຸ່ນບົ່ມ ຫຼື ໜານຜັກໄດ້.



b. ທ່ານສາມາດຂຸດຮ່ອງເລິກ ໂດຍການຂຸດເລິກລົງໄປປະມານ 40-50

ຊັງຕີແມັດ, ແລະ ຍາວປະມານ 5-10 ແມັດ ແລະ ກວ້າງ 50 ຊັງຕີແມັດ.

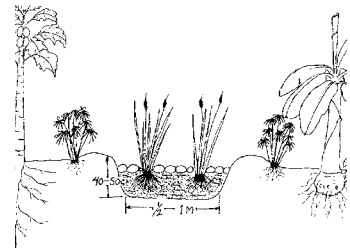
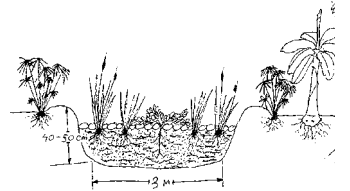
ຖອກຊາຍ ແລະ ກ້ອນຫີນຂະໜາດນ້ອຍ ລົງໄປໃນຮ່ອງໃຫ້ໄດ້ເຄິ່ງໜຶ່ງ

ແລະ ປູກພືດນໍ້າໃສ່ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ການອະນາໄມນໍ້າໃນຮ່ອງເລິກດີ

ຂຶ້ນ. ນໍ້າທີ່ລົ້ນອອກມາຈາກຮ່ອງແມ່ນສາມາດເຮັດໃຫ້ໄຫຼລົງໄປໃນ

ຂຸມທີ່ໃຊ້ເຮັດຜຸ່ນບົ່ມ ຫຼື ເຮັດໃຫ້ໄຫຼຜ່ານຮ່ອງບຸ່ງນໍ້າໄດ້. ນອກຈາກນີ້

ທ່ານຍັງສາມາດປູກຕົ້ນກ້ວຍ ແລະ ໝາກຮຸ່ງໄວ້ຕາມແຄມຮ່ອງເລິກໄດ້.



c. ບ່ອນດິນຊັນ, ທ່ານສາມາດເຮັດໃຫ້ນໍ້າໄຫຼຜ່ານທີ່ຫຼືຮ່ອງເລິກຂະໜາດນ້ອຍໄດ້.

ສໍາລັບພື້ນທີ່ໆ ຂາດແຄນ ນໍ້າ, ວິທີການນີ້ຈະໄດ້ຜົນຫຼາຍ - ເປັນວິທີທີ່ສະດວກ ແລະ ງ່າຍໃນການບໍາລຸງຮັກສາ.



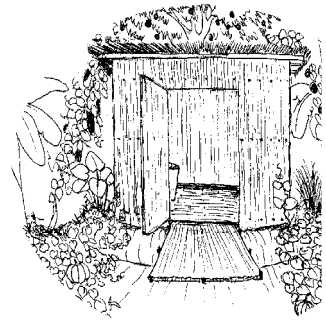
ແນວຄວາມຄິດທີ່ສະຫຼາດ!

- ເຮັດຮົ່ວອ້ອມໜອງ, ຮ່ອງເລິກ ຫຼື ຮ່ອງບຸ່ງນໍ້າ ທີ່ໃຊ້ເພື່ອອະນາໄມນໍ້າໃນຄົວເຮືອນ ເພື່ອປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ສັດ, ເຊັ່ນ: ເປັດ, ໝູ, ແບ້, ງົວ ແລະ ຄວາຍ, ໄປກິນນໍ້າ ຫຼື ພືດໄດ້. ນໍ້າທີ່ບໍ່ສະອາດສາມາດເຮັດໃຫ້ສັດປ່ວຍ ແລະ ສັດອາດຈະໄປທໍາລາຍລະບົບອະນາໄມໄດ້.
- ຜັກຕົບເປັນພືດທີ່ປູກໄວ້ສໍາລັບການອະນາໄມນໍ້າ. ຜັກຕົບຈະອາໄສຢູ່ເທິງພື້ນຜິວຂອງນໍ້າ ແລະ ການແຜ່ກະຈາຍໄວຫຼາຍ. ດອກບົວກໍໄດ້ຜົນດີຄືກັນ.
- ຄົນຈໍານວນຫຼາຍຈະໄປຊັກເຄື່ອງຢູ່ແມ່ນໍ້າ ຍ້ອນວ່າບໍ່ມີແຫຼ່ງນໍ້າອື່ນ. ຖ້າທ່ານມີແຫຼ່ງນໍ້າອື່ນຢູ່ໃນໝູ່ບ້ານຂອງທ່ານ, ດີທີ່ສຸດແມ່ນໃຫ້ທ່ານຫຼີກລ້ຽງການຊັກເຄື່ອງຢູ່ແມ່ນໍ້າ ເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນມົນລະພິດຈາກຜັກຊັກຟອກ ແລະ ສານທໍາຄວາມສະອາດ. ໃຫ້ທ່ານສ້າງລະບົບທີ່ມີການລວບລວມນໍ້າທີ່ມາຈາກພື້ນທີ່ຊັກລ້າງ, ເຮືອນຄົວ ແລະ ຫ້ອງນໍ້າ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວຈະເຮັດໃຫ້ການອະນາໄມ ແລະ ການນໍາໃຊ້ນໍ້າຄືນງ່າຍຂຶ້ນ ສໍາລັບການທົດນໍ້າຕົ້ນໄມ້ກິນໝາກ ແລະ ໜານຜັກ.

ຫ້ອງອາບນ້ຳ

ມີວິທີການທີ່ຫຼາກຫຼາຍໃນການສ້າງຫ້ອງອາບນ້ຳ, ຕັ້ງແຕ່ຕ້ອງອາບນ້ຳຊີວະພາບ ຈົນ ຮອດຫ້ອງອາບນ້ຳທີ່ເຮັດດ້ວຍຫີນ, ດິນໜຽວ, ຫຼື ດິນບ່ອກຊີມັງ. ໃຫ້ທ່ານເລືອກວັດ ສະດຸກໍ່ສ້າງທີ່ຫາໄດ້ງ່າຍໃນພື້ນທີ່ຂອງທ່ານ.

ສິ່ງທີ່ສໍາຄັນທີ່ສຸດ ແມ່ນການເອົານ້ຳທີ່ເຫຼືອມາໃຊ້ຄືນ!



ຕ້ອງອາບນ້ຳຊີວະພາບ

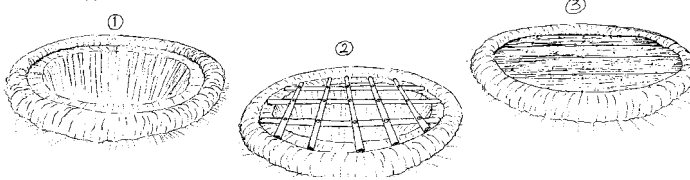
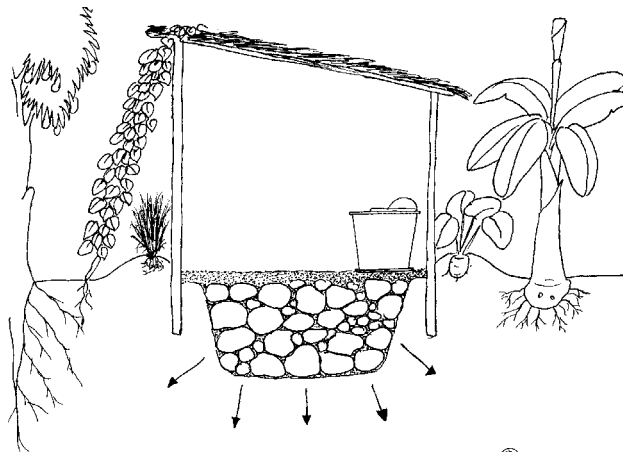
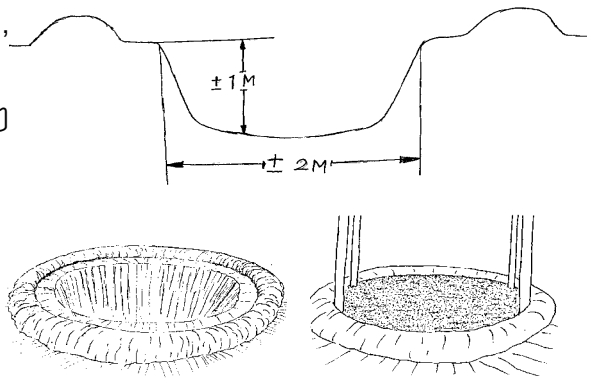
ການເຮັດຕ້ອງອາບນ້ຳຊີວະພາບ ແມ່ນເລີ່ມຈາກການຂຸດຂຸມທີ່ມີຄວາມກວ້າງ 2 ແມັດ ແລະ ເລິກ 1 ແມັດ. ແມ່ນວິທີທີ່ມີຄ່າໃຊ້ຈ່າຍບໍ່ແພງ ແລະ ງ່າຍໃນການນໍາໃຊ້ນໍ້າຄືນ.

ມີ 2 ວິທີການໃນການສ້າງຕ້ອງອາບນ້ຳຊີວະພາບ:

ວິທີການທີ 1

ເພື່ອຕ້ອງນໍ້າລົງໄປໃນດິນແບບງ່າຍໆ:

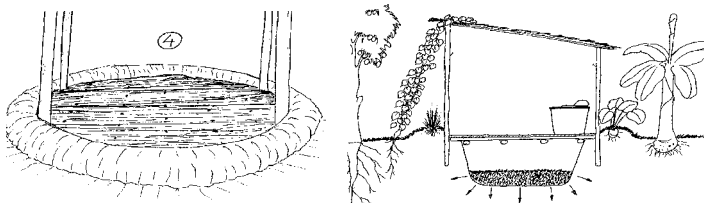
- ໃຫ້ຖອກໃບຕານລົງໄປໃນຂຸມເປັນຊັ້ນໜາ 10 ຊັງຕີແມັດ, ຄວນປົກຄຸມດ້ານຂ້າງຂອງຂຸມພ້ອມ.
- ຕື່ມກ້ອນຫີນ, ຫີນປະກາລັງ ຫຼື ຂີ້ຫີນນ້ອຍໆ ລົງໄປຈົນກວ່າຂຸມຈະເຕັມ.
- ຕື່ມຂີ້ຫີນນ້ອຍໆ ລົງໄປໃນຂ່ອງຫວ່າງ ແລະ ປົກຄຸມດ້ານ ເທິງຂອງຂຸມດ້ວຍຂີ້ຫີນນ້ອຍໆ ຊັ້ນໜຶ່ງ ເຊິ່ງມີຄວາມໜາ 5-10 ຊັງຕີແມັດ.



ວິທີການທີ 2

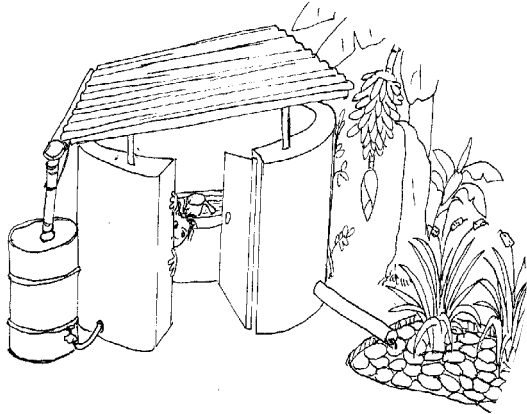
ຕື່ມກາເຟ ຫຼື ຂີ້ແກບລົງໄປໃຫ້ໄດ້ເຄິ່ງຂຸມ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວຈະຊ່ວຍດູດຊຶມນໍ້າ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ໃຫ້ເຮັດພື້ນໂດຍການໃຊ້ໄມ້ວິກ ແລະ ແຜ່ນໄມ້ ບ່ອງສານ. ພື້ນປະເພດນີ້ຈະເນົ່າເບື້ອພາຍໃນ 1 ຫຼື 2 ປີ, ດັ່ງນັ້ນທ່ານຕ້ອງເຮັດພື້ນໃໝ່ອີກຫຼາຍເທື່ອ.

ສ້າງໂຄງສ້າງຂຶ້ນມາອ້ອມໆບ່ອນອາບນ້ຳເພື່ອ ໃຫ້ມີຄວາມເປັນສ່ວນຕົວ ແລະ ເພື່ອໃຫ້ມີ ຮາວໄວ້ໃຫ້ພືດເຄືອເຕີບໂຕໄດ້. ນໍ້າທັງໝົດ ແມ່ນຕ້ອງເກັບຮັກສາໄວ້ຢູ່ພື້ນ ເພື່ອເອົາມາໃຊ້ ຄືນກັບຕົ້ນໄມ້ ແລະ ພືດ. ປູກຕົ້ນກ້ວຍ, ໝາກ ອຶ, ໝາກນໍ້າເຕົ້າ, ໃຍບວບ, ໝາກໂມ, ຕົ້ນໝາກ ຮຸ່ງ, ໝາກນັດ, ໝາກເຜັດ, ໝາກເລັ່ນ, ໝາກ ໜອດ ແລະ ພືດປະເພດອື່ນ ໄວ້ຕາມຂອກ ມູມຂອງບ່ອນອາບນ້ຳ, ພືດເຫຼົ່ານີ້ຈະດູດ ແລະ ນໍາໃຊ້ນໍ້າຈາກຝັກບົວຄືນ.



ການອອກແບບຫ້ອງອາບນ້ຳ

ທ່ານສາມາດສ້າງຫ້ອງອາບນ້ຳດ້ວຍວັດສະດຸໃດກໍ່ໄດ້ທີ່ມີຢູ່. ດິນໜຽວ, ຫີນ ຫຼື ຊີມັງ ຈະມີອາຍຸການໃຊ້ງານດົນຂຶ້ນ. ໃຫ້ທ່ານໃຊ້ຊີມັງໂບກຝາ ຫຼື ຕິດກະໂລ້ໃສ່ ເພື່ອປ້ອງກັນຝາຈາກຄວາມເສຍຫາຍຕ່າງໆ. ພື້ນທີ່ໆ ເປັນຫີນ, ຊີມັງ ຫຼື ກະໂລ້ ຈະເຮັດໃຫ້ການຮັກສາຄວາມສະອາດງ່າຍຂຶ້ນ ແລະ ສະອາດດີ. ຫ້ອງອາບນ້ຳບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງເປັນຫ້ອງສີ່ຫຼ່ຽມ! ທ່ານສາມາດໃຊ້ໄມ້ປ່ອງ, ໄມ້ ຫຼື ແຜ່ນໄມ້ ປ່ອງສານໄດ້ເຊັ່ນກັນ, ແຕ່ວັດສະດຸເຫຼົ່ານີ້ຈະເຮັດໃຫ້ມີໄຄ ແລະ



ເຊື່ອລາ ຍ້ອນຄວາມຊຸ່ມ, ດັ່ງນັ້ນ ທ່ານຈະຕ້ອງປ່ຽນວັດສະດຸເຫຼົ່ານີ້ຄ່ອນຂ້າງເລື້ອຍ. ເຊື່ອລາຍັງເປັນໄພຕໍ່ສູຂະພາບ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພະຍາດແຜ່ກະຈາຍໄດ້. ຖ້າທ່ານໃຊ້ຫຼັງຄາສັງກະສີ, ທ່ານສາມາດໂຕ່ງນ້ຳໄດ້ງ່າຍໆ ໃສ່ພຸ່ຍ ຫຼື ຖັງ ເພື່ອເອົາມາໃຊ້ຕໍ່ໃນພື້ນທີ່ຊັກລ້າງ. ທ່ານສາມາດລະບາຍນ້ຳເສຍຜ່ານທີ່ ຫຼື ຮອງເລິກ ເພື່ອເອົານ້ຳດັ່ງກ່າວໄປໃຊ້ຕໍ່. ຖ້າເປັນໄປໄດ້, ໃຫ້ໃຊ້ທີ່ເພາະວ່າມັນອະນາໄມງ່າຍກວ່າ. ໃຫ້ທ່ານເບິ່ງພາກທີ່ເຮືອນຄົວ ກຽວກັບວິທີອະນາໄມ ແລະ ເອົານ້ຳມາໃຊ້ຄືນ. ນອກຈາກນີ້ທ່ານຍັງສາມາດລວມນ້ຳທີ່ໃຊ້ແລ້ວໃນພື້ນທີ່ຊັກລ້າງ ແລະ ເຮືອນຄົວ ເຂົ້າໃນລະບົບອະນາໄມນ້ຳພຽງລະບົບດຽວ.

ວິດຖ່າຍຊີວະພາບ

ທ່ານສາມາດເອົາອາຈີມຂອງມະນຸດມາປ່ຽນເປັນບຸ່ຍທີ່ມີຄ່າໄດ້, ແຕ່ກ່ອນອື່ນແມ່ນຕ້ອງໄດ້ບຳບັດ ແລະ ໝັກໄວ້ໃຫ້ດີກ່ອນ ເພື່ອຫຼີກລ້ຽງການແຜ່ກະຈາຍພະຍາດ.

ວິດຖ່າຍຊີວະພາບມີປະໂຫຍດຫຼາຍຢ່າງ:

- ເປັນການຜະລິດບຸ່ຍທີ່ດີ,
- ມີການໃຊ້ນ້ຳໜ້ອຍ ຫຼື ບໍ່ໄດ້ໃຊ້ເລີຍ.
- ເປັນການຫຼຸດຜ່ອນ ແລະ ປ້ອງກັນບັນຫາຂອງພະຍາດ.

ນີ້ຄືການປ່ຽນບັນຫາໃຫ້ເປັນວິທີແກ້ໄຂ.

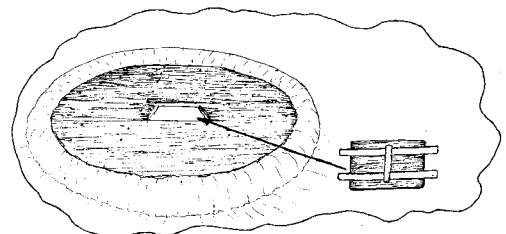
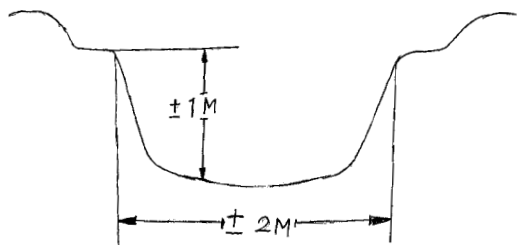
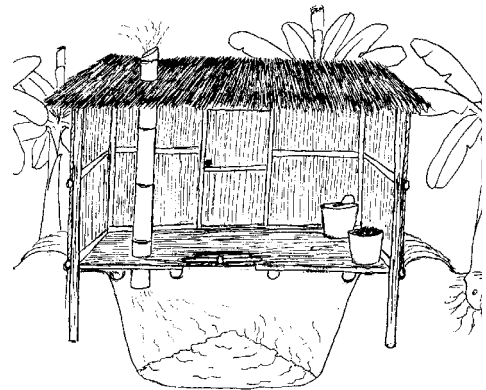
ຊຸມວິດຖ່າຍຊີວະພາບ

ການຜະລິດ ແລະ ການນຳໃຊ້ຊຸມວິດຖ່າຍຊີວະພາບງ່າຍຫຼາຍ. ຊຸດຊຸມຂະໜາດໃຫຍ່, ເລິກປະມານ 1-1.5 ແມັດ ແລະ ເສັ້ນຜາສູນກາງ 2 ແມັດ. ເອົາດິນທີ່ຊຸດອອກມາ ເພື່ອເອົາມາກອງໄວ້ອ້ອມໆ ຊຸມ.

ເຮັດພື້ນທີ່ແຂງແຮງຢູ່ດ້ານເທິງຂອງຊຸມ. ເຈາະຊຸມນ້ອຍໆ ຢູ່ກາງພື້ນ, ຊຸມນີ້ຈະແມ່ນຊຸມຂອງວິດຖ່າຍ. ເຮັດຝາປິດຊຸມດັ່ງກ່າວໄວ້ໃນເວລາທີ່ບໍ່ໄດ້ໃຊ້ວິດຖ່າຍ.

ເຮັດກຳແພງອ້ອມວິດຖ່າຍແບບລຽບງ່າຍ

ເພື່ອໃຫ້ມີຄວາມເປັນສ່ວນຕົວ. ກຳແພງດັ່ງກ່າວອາດຈະເປັນໄມ້, ໄມ້ປ່ອງ, ໃບຕານ ຫຼື ຫຍ້າ. ໃຫ້ເລືອກວັດສະດຸລາຄາຖືກ ແລະ ຫາງ່າຍ. ເພື່ອຊ່ວຍຫຼຸດຜ່ອນກິ່ນເພັນ, ໃຫ້ທ່ານເຮັດປະຕູຢູ່ເບື້ອງທີ່ມີລົມພັດເລື້ອຍທີ່ສຸດ.

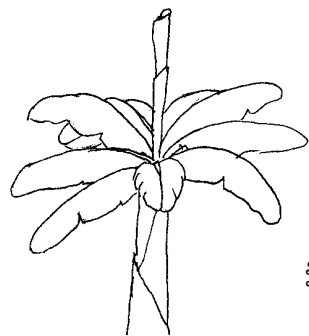
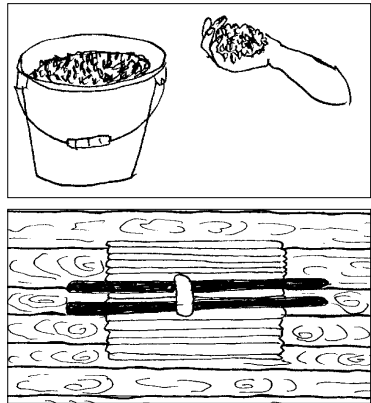


ທ່ານສາມາດເຮັດທີ່ລະບາຍອາກາດໃສ່ຊຸມວິດຖ່າຍ ເພື່ອເພີ່ມຄວາມໄວໃນການໝັກ ແລະ ຫຼຸດຜ່ອນກິນເພັ່ນຕ່າງໆ. ທີ່ດັ່ງກ່າວອາດຈະແມ່ນທີ່ໄມ້ປ່ອງ ທີ່ໄດ້ມີການອະນາໄມດ້ານໃນແລ້ວ. ໃຫ້ທ່ານສອດໄມ້ປ່ອງເຂົ້າໄປໃນຊຸມທີ່ຢູ່ພື້ນ. ເພື່ອປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ແມງວັນ ຫຼື ແມງໄມ້ເຂົ້າໄປ, ທ່ານຕ້ອງອັດຮູ້ທັງໝົດທີ່ຢູ່ລະຫວ່າງທີ່ ແລະ ພື້ນ.

ເວລາທີ່ໃຊ້ເພື່ອໃຫ້ຊຸມເຕັມ ແມ່ນຂຶ້ນກັບຂະໜາດຂອງຊຸມວິດຖ່າຍ. ໂດຍປົກກະຕິແລ້ວກໍ່ຈະໃຊ້ເວລາປະມານ 1-2 ປີ. ເວລາທີ່ຊຸມວິດຖ່າຍເຕັມແລ້ວ, ໃຫ້ຊຸດຊຸມໃໝ່. ໃຫ້ທ່ານຕື່ມໄມ້, ຂີ້ແກບ, ແລະ ວັດສະດຸອື່ນໆ ລົງໄປໃນຊຸມວິດຖ່າຍທຳອິດ ແລະ ໝັກປະໄວ້ເປັນເວລາຢ່າງໜ້ອຍ 6 ເດືອນ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ທ່ານສາມາດຊຸດເອົາຜຸ່ນຄອກອອກມາ ແລະ ໃຊ້ເພື່ອເປັນປຸ່ຍສຳລັບຕົ້ນໄມ້ກິນໝາກຂອງທ່ານ. ຫຼັງຈາກນັ້ນທ່ານກໍ່ສາມາດໃຊ້ຊຸມວິດຖ່າຍດັ່ງກ່າວອີກຄັ້ງ. ເຖິງເວລານັ້ນແລ້ວ ທ່ານຈະຕ້ອງເຮັດພື້ນ ແລະ ຝາໃໝ່.

ວິທີການໃຊ້ຊຸມວິດຖ່າຍຊີວະພາບ

- ຕື່ມຂີ້ແກບກຳໜົງ (ກຳໄຫຍ່), ເປືອກກາເຟ, ຫຼື ຂີ້ເລື້ອຍທຸກຄັ້ງທີ່ມີການນຳໃຊ້ວິດຖ່າຍ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວຈະເຮັດໃຫ້ອາຈົມນັ້ນກາຍເປັນປຸ່ຍ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຊົາມີກິນເພັ່ນ. ໃຫ້ທ່ານຕື່ມຈຸລະຊີບທີ່ມີປະສິດທິພາບ (EM) ແກ້ວໜຶ່ງລົງໄປທຸກເດືອນ ເພື່ອຊ່ວຍເລັ່ງຂະບວນການໝັກ. ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ສຳຄັນຫຼາຍ!
- ຕື່ມຂີ້ເຖົ້າໄມ້ ຫຼື ບູນ ປະມານ 5 ກຳ ລົງໄປໃນຊຸມທຸກໆ ອາທິດ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວຈະຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ຜຸ່ນຄອກຍ່ອຍສະຫຼາຍໄວ ຂຶ້ນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມີປຸ່ຍທີ່ມີຄຸນນະພາບດີກວ່າ.
- ເວລາທີ່ບໍ່ໄດ້ໃຊ້ຫ້ອງນ້ຳ, ໃຫ້ເອົາຝາປິດຊຸມວິດຖ່າຍຢູ່ພື້ນໄວ້ຕະຫຼອດ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວຈະປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ແມງວັນເຂົ້າ ໄປໃນຊຸມໄດ້. ແມງວັນສາມາດແຜ່ກະຈາຍພະຍາດທີ່ຢູ່ໃນຜຸ່ນຄອກໄດ້.
- ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີນ້ຳ. ຜຸ່ນຄອກຈະໄດ້ຜິດກວ່າ ຖ້າມີການຕື່ມນ້ຳໃສ່ນ້ອຍໜຶ່ງ ຫຼື ບໍ່ຕື່ມໃສ່ເລີຍ. ດີແທ້ແມ່ນບໍ່ໃຫ້ໃຊ້ຊຸມວິດຖ່າຍໃນເວລາຖ່າຍເບົາ. ທ່ານສາມາດໃຊ້ນ້ຳຢຽວເພື່ອເປັນປຸ່ຍໃຫ້ແກ່ຕົ້ນໄມ້ກິນໝາກຂອງທ່ານໄດ້.
- ໃນຊ່ວງລະດູຝົນ, ເຊື້ອໂຣກຈາກຫ້ອງນ້ຳອາດຈະໄຫຼໄປສູ່ແມ່ນ້ຳຜ່ານທາງລະ ບົບນ້ຳບາດານໄດ້. ສິ່ງດັ່ງກ່າວອາດເຮັດໃຫ້ເກີດພະຍາດ ຖ້າຄົນໃຊ້ນ້ຳໃນແມ່ນ້ຳທີ່ປົນເປື້ອນ. ເພື່ອປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ເກີດບັນຫາດັ່ງກ່າວ, ໃຫ້ຊຸດຊຸມໃຫ້ໄກທີ່ສຸດຈາກແມ່ນ້ຳ ເທົ່າທີ່ສາມາດເຮັດໄດ້.



ພືດ
ກ້ວຍ, ໝາກອີ , ໝາກບວບ ແລະ ໝາກໜອດ ເປັນພືດທີ່ດີທີ່ສຸດສຳລັບການປູກໄວ້ອ້ອມໆວິດຖ່າຍ. ນອກຈາກນີ້ ທ່ານຍັງສາມາດປູກຕົ້ນໝາກນາວໄວ້ໃກ້ໆ. ເຊື້ອໂຣກທີ່ລະບາດ (ແລະ ລົດຊາດ) ຈະບໍ່ຖືກຖ່າຍທອດໄປສູ່ພືດ ຫຼື ໝາກໄມ້. ຫ້າມປູກຜັກທີ່ມີຫົວໃສ່ ອາດຈະໄປສຳຜັດກັບຜຸ່ນຄອກທີ່ກຳລັງຍ່ອຍສະຫຼາຍໂດຍກົງ, ເນື່ອງຈາກວ່າມັນອາດຈະເຮັດໃຫ້ພະຍາດແຜ່ກະຈາຍໄດ້.

ແນວຄວາມຄິດທີ່ສະຫຼາດ!
ຫ້າມໃຊ້ວິດຖ່າຍເປັນບ່ອນຕື່ມຂີ້ເຫຍື້ອ!



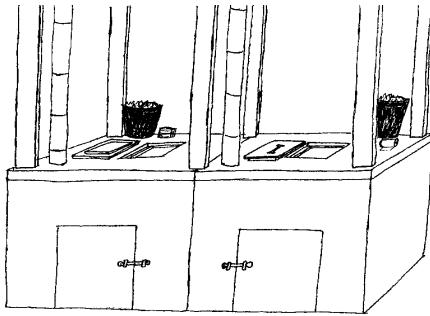


ລະບົບວິດຖ່າຍຊີວະພາບ

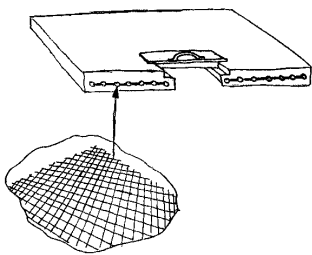
ມີວິດຖ່າຍຊີວະພາບຫຼາຍປະເພດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ມີຫຼາກຫຼາຍຮູບແບບ. ທ່ານສາມາດຫາຂໍ້ມູນທີ່ລະອຽດກວ່ານີ້ ກ່ຽວກັບວິດຖ່າຍຊີວະພາບປະເພດຕ່າງໆ ໄດ້ຈາກອິນເຕີເນັດ. ໃນປື້ມເຫຼົ່ານີ້, ແມ່ນໄດ້ມີການໃຫ້ຄຳອະທິບາຍກ່ຽວກັບວິດຖ່າຍຊີວະພາບພຽງປະເພດດຽວເທົ່ານັ້ນ. ເປັນວິດຖ່າຍທີ່ມີຮູບແບບທີ່ລຽບງ່າຍ ເຊິ່ງມີລາຄາບໍ່ແພງ ແລະ ງ່າຍໃນການບຳລຸງຮັກສາ, ແລະ ມີການນຳໃຊ້ວິດຖ່າຍແບບນີ້ໃນຫຼາຍໆ ປະເທດຢູ່ແລ້ວ.

ວິດຖ່າຍຊີວະພາບແບບສອງຫ້ອງ

ວິດຖ່າຍຊີວະພາບນີ້ເປັນພຽງຫ້ອງສອງຫ້ອງທີ່ເປັນຊີ້ມັງທີ່ເອົາມາຕັ້ງຕິດກັນ



ຫ້ອງເທິງນີ້ແມ່ນເຮັດດ້ວຍດິນບໍ່ອກຊີ້ມັງ. ດ້ານໃນຂອງແຕ່ລະຫ້ອງແມ່ນມີຂະໜາດປະມານ 1 ແມັດກ້ອນ (1 ແມັດ x 1 ແມັດ x 1 ແມັດ). ຫ້ອງທີ່ເປັນຊີ້ມັງ ຕ້ອງມີການໂບກທັງດ້ານໃນ ແລະ ດ້ານນອກ ເພື່ອໃຫ້ມັນກັນນ້ຳໄດ້.



ດ້ານເທິງຂອງຫ້ອງ, ໃຫ້ເຮັດຝາອັດເປັນຊີ້ມັງທີ່ມີຄວາມໜາປະມານ 10 ຊັງຕີແມັດ. ໃຫ້ໃຊ້ເຫຼັກເສັ້ມໃນຝາອັດທີ່ເປັນຊີ້ມັງ ເພື່ອໃຫ້ມັນແຂງແຮງ. ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ສຳຄັນເພາະວ່າວິດຖ່າຍຈະຕ້ອງແຂງແຮງພໍເພື່ອຮອງຮັບເອົານ້ຳທັກຂອງຄົນຢູ່ດ້ານເທິງ. ຢູ່ດ້ານເທິງຂອງແຕ່ລະຫ້ອງ, ໃຫ້ເຮັດຂຸມທີ່ມີຄວາມກວ້າງ 2 ຊັງຕີແມັດ ຢູ່ດຶງກາງ ເພື່ອໃຊ້ເປັນຂຸມສຳລັບວິດຖ່າຍ. ແຕ່ລະຂຸມຈະຕ້ອງມີຝາປິດເວລາທີ່ບໍ່ໄດ້ໃຊ້.

ແຕ່ລະຫ້ອງຈະມີປະຕູຂະໜາດນ້ອຍ ຢູ່ດ້ານໜຶ່ງ ເພື່ອເອົາຝຸ່ນປົ່ມອອກ ເມື່ອສາມາດນຳໃຊ້ຝຸ່ນດັ່ງກ່າວໄດ້ແລ້ວ. ປະຕູຕ້ອງໃຫຍ່ພໍເພື່ອສາມາດສອດຊວນເຂົ້າໄປທາງໃນໄດ້.

ທ່ານຄວນເຮັດກຳແພງແບບລຽບງ່າຍອ້ອມວິດຖ່າຍ ເພື່ອໃຫ້ມີຄວາມເປັນສ່ວນຕົວ. ວິທີການທີ່ງ່າຍທີ່ສຸດແມ່ນການຕື່ມເສົາໄມ້ ຫຼື ໄມ້ປ່ອງຢູ່ແຕ່ລະມູມ ໃນຂະນະທີ່ກຳລັງສ້າງຫ້ອງທີ່ເປັນຊີ້ມັງ (ໃນຂະນະທີ່ຊີ້ມັງຍັງປຽກຢູ່).

ຢ່າລືມເຮັດໃຫ້ປະຕູຫ້ອງນ້ຳທັນໄປໃນທິດທາງທີ່ມີລົມພັດເລື້ອຍທີ່ສຸດ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວຈະຊ່ວຍຫຼຸດຜ່ອນກິນເພັນໄດ້.

ທີ່ລະບາຍອາກາດ

ທີ່ລະບາຍອາກາດຈະເຮັດໃຫ້ການໝັກດີຂຶ້ນ ແລະ ຫຼຸດຜ່ອນກິນເພັນ. ທີ່ລະບາຍອາກາດເຫຼົ່ານີ້ ແມ່ນສາມາດເອົາມາໃຊ້ກັບວິດຖ່າຍຊີວະພາບເກືອບທຸກປະເພດ. ສຳລັບວິດຖ່າຍປະເພດນີ້, ການໃຊ້ທີ່ລະບາຍອາກາດເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ຈຳເປັນ ແຕ່ຢາກແນະນຳໃຫ້ໃຊ້. ໃຫ້ທ່ານໃຊ້ໄມ້ປ່ອງຢູ່ຂຶ້ນໜຶ່ງ ຫຼື ທີ່ທີ່ມີຄວາມຍາວປະມານ 1.5 ຫາ 2 ແມັດ ເປັນທີ່ລະບາຍອາກາດ. ຄວນຕິດຕັ້ງທີ່ລະ ບາຍອາກາດດັ່ງກ່າວ ໃສ່ກຳແພງຫ້ອງນ້ຳທີ່ເປັນຊີ້ມັງ ທີ່ກຳລັງກໍ່ຂຶ້ນຢູ່ (ໃນຕອນທີ່ຊີ້ມັງຍັງປຽກຢູ່) ເພື່ອໃຫ້ສິ້ນໜຶ່ງຂອງທີ່ ຢູ່ດ້ານໃນຂອງຫ້ອງ ເພື່ອໃຫ້ອາກາດສາມາດລະບາຍອອກຈາກຫ້ອງນ້ຳຜ່ານທີ່ດັ່ງກ່າວໄດ້.

ການປະຢັດນ້ຳ

ວິດຖ່າຍແບບນີ້ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງໃຊ້ນ້ຳ. ອັນທີ່ຈິງແລ້ວ, ວິດຖ່າຍດັ່ງກ່າວຈະໃຊ້ງານບໍ່ໄດ້ຖ້າມີການໃຊ້ນ້ຳ. ໃຫ້ທ່ານໃຊ້ເຈ້ຍອະນາໄມແທນ (ເຈ້ຍເຊັດໜ້າ). ນ້ຳຈະຖ້ວມລະບົບວິດຖ່າຍ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຝຸ່ນຄອກຢຸດການຍ່ອຍສະຫຼາຍ. ຄົນທີ່ໃຊ້ວິດຖ່າຍດັ່ງ ກ່າວ ຄວນຖ່າຍເບົາບ່ອນອື່ນ, ເພາະວ່າຖ້າມີນ້ຳຢູ່ງ່ວຫຼາຍ ກໍ່ອາດເກີດບັນຫາໄດ້ເຊັ່ນດຽວກັນ. ທ່ານສາມາດເອົານ້ຳຢູ່ງ່ວມາປົນໃສ່ນ້ຳ ແລະ ເອົາໄປໃຊ້ງ່ອກອື່ນໄດ້, ເຊັ່ນ ການເຮັດປຸ່ຍສຳລັບຕົ້ນໄມ້ກິນໝາກ.

ທີ່ກຳຈັດຂອງແຫຼວ

ທ່ານສາມາດເຮັດທີ່ກຳຈັດຂອງແຫຼວໃສ່ດ້ານຫຼັງຂອງຫ້ອງນ້ຳແຕ່ລະຫ້ອງ ເພື່ອໃຫ້ຂອງແຫຼວສ່ວນເກີນໄຫຼອອກມາໄດ້. ທ່ານຄວນໃສ່ຕະໜ່າງເຜັກຢູ່ປາຍທີ່ ເພື່ອປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ສິ່ງຂອງແຂງໄຫຼອອກມານຳ. ໃນເວລາທີ່ທ່ານຕິດຕັ້ງທີ່ກຳຈັດຂອງແຫຼວ, ມີປັດໄຈສຳຄັນຈຳນວນໜຶ່ງທີ່ທ່ານຕ້ອງຄຳນຶງເຖິງ:


- ຕະໜ່າງເຜັກອາດຈະອຸດຕັນເລື້ອຍ ແລະ ຈະຕ້ອງໄດ້ມີການອະນາໄມ.
- ຂອງແຫຼວທີ່ອອກມາຈາກທີ່ ຕ້ອງໄຫຼຜ່ານໜອງອະນາໄມນ້ຳ ຫຼື ຊຸມເລິກ, ຢ່າງທີ່ໄດ້ອະທິບາຍໄວ້ໃນພາກທີ່ກ່ຽວກັບເຮືອນຄົວ.

ໃຫ້ທ່ານໃຊ້ຫ້ອງນ້ຳນີ້ໃນແບບດຽວກັນກັບທີ່ທ່ານໃຊ້ຊຸມວິດຖ່າຍຊີວະພາບ.

ສຳລັບຄອບຄົວໜຶ່ງ ແມ່ນຈະໃຊ້ເວລາປະມານຫົກເດືອນກວ່າຫ້ອງໜຶ່ງຈະເຕັມ. ຫຼັງຈາກທີ່ຫ້ອງທຳອິດເຕັມແລ້ວ, ທ່ານກໍ່ສາມາດໃຊ້ຫ້ອງທີສອງໄດ້. ໃຫ້ທ່ານປະຫ້ອງທຳອິດໄວ້ເປັນເວລາຫົກເດືອນ ເພື່ອໃຫ້ຜູ້ນຄອກສາມາດຍ່ອຍສະຫຼາຍໄດ້ ແລະ ກາຍເປັນຜູ້ນບົມ. ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຄົນມັນ. ຫຼັງຈາກທີ່ຫ້ອງທີສອງເຕັມແລ້ວ, ທ່ານສາມາດເອົາຜູ້ນບົມອອກຈາກຫ້ອງທີ່ໜຶ່ງໄດ້ ແລະ ທ່ານກໍ່ສາມາດນຳໃຊ້ຫ້ອງນ້ຳດັ່ງກ່າວໄດ້ອີກຄັ້ງ. ທ່ານສາມາດໃຊ້ຜູ້ນບົມນີ້ກັບຕົ້ນໄມ້ກິນໝາກ, ແຕ່ບໍ່ແນະນຳໃຫ້ໃຊ້ກັບຜັກເພາະວ່າມັນເຂັ້ມຊຸ້ນໂພດ.

ແນວຄວາມຄິດທີ່ສະຫຼາດ!

ຖ້າມີຄົນໃຊ້ຫ້ອງນ້ຳຫຼາຍ, ໃຫ້ທ່ານສ້າງຫ້ອງນ້ຳເພີ່ມດ້ວຍການເຮັດຫ້ອງນ້ຳໃຫ້ໃຫຍ່ຂຶ້ນ. ໃຫ້ທ່ານສ້າງຫ້ອງນ້ຳເປັນຈຳນວນພຽງພໍເພື່ອໃຫ້ທ່ານສາມາດປະວັດສະດຸຕ່າງໆໄວ້ໃນແຕ່ລະຫ້ອງໄດ້ເປັນເວລາຫົກເດືອນ ເພື່ອໃຫ້ມັນຍ່ອຍສະຫຼາຍ ແລະ ກາຍເປັນຜູ້ນບົມ.

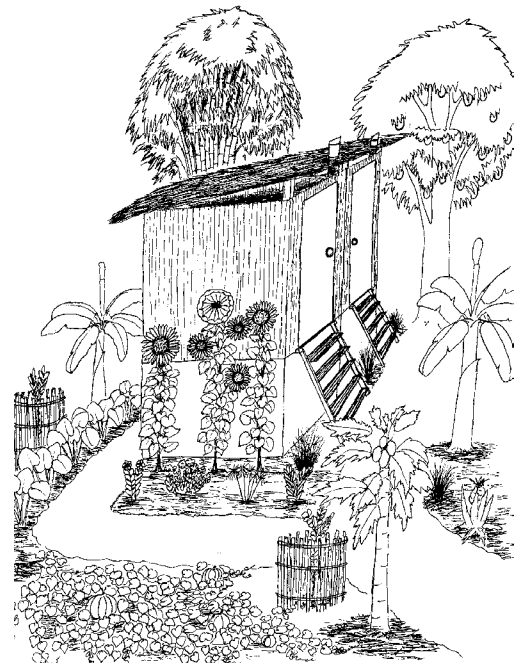


ລະບົບນີ້ຈະໃຊ້ເວລາ ແລະ ເງິນຫຼາຍກວ່າໃນການສ້າງ, ແຕ່ໄດ້ຜົນດີຫຼາຍຖ້າມີການບຳລຸງຮັກສາໄດ້ດີ. ມີວິດຖ່າຍຊີວະພາບຫຼາຍປະເພດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ທີ່ສາມາດຮອງຮັບນ້ຳຍ່ຽວ ແລະ ນ້ຳ ເປັນປະລິມານໜ້ອຍໄດ້, ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ ວິດຖ່າຍແບບນີ້ຕ້ອງມີທີ່ກຳຈັດຂອງແຫຼວພ້ອມ ເພື່ອກຳຈັດຂອງແຫຼວອອກຈາກຫ້ອງນ້ຳໄດ້ ແລະ ໄຫຼຜ່ານລະບົບອະນາໄມນ້ຳໂດຍກົງ. ວິດຖ່າຍເຫຼົ່ານີ້ດີສຳລັບເຮືອນໃຫຍ່, ຫ້ອງນ້ຳໃນສະຖານທີ່ທ່ອງທ່ຽວແບບອະນຸລັກ, ຫ້ອງການ ແລະ ເມືອງຕ່າງໆ.

ຕ້ອງໄດ້ມີການຄົ້ນຄວ້າຕື່ມກ່ອນທີ່ຈະທົດລອງເຮັດວິດຖ່າຍຊີວະພາບ. ຖ້າມີການກໍ່ສ້າງບໍ່ຖືກຕ້ອງ, ມັນກໍ່ຈະເຮັດໃຫ້ມີການບຳລຸງຮັກສາເພີ່ມຂຶ້ນ ແລະ ຜູ້ນບົມທີ່ຜະລິດມາກໍ່ຈະມີຄຸນນະພາບຕ່ຳ. ເຮືອນໃນເມືອງສ່ວນໃຫຍ່ຈະມີຖັງບຳບັດນ້ຳເສຍ. ການໃຊ້ຖັງບຳບັດນ້ຳເສຍຈະຫຼຸດຜ່ອນບັນຫາເຊື້ອໂຮກ, ແລະ ຫຼຸດຜ່ອນພະຍາດທີ່ເກີດຈາກເຊື້ອໂຮກພວກນີ້ໄດ້.

ສິ່ງສຳຄັນຈຳນວນໜຶ່ງທີ່ຕ້ອງຄຳນຶງເຖິງ:

- ສ້າງຖັງບຳບັດນ້ຳເສຍໄວ້ໄກຈາກນ້ຳສ້າງ, ປ້ຳນ້ຳ ແລະ ແມ່ນ້ຳ ເທົ່າທີ່ສາມາດເຮັດໄດ້.
- ນ້ຳທີ່ລົ້ນອອກມາຈາກຖັງບຳບັດນ້ຳເສຍອາດເຮັດໃຫ້ລະບົບນ້ຳປະປາມີມົນລະພິດແລະ ສາມາດເຮັດໃຫ້ຄົນບໍ່ສະບາຍໄດ້.
- ຕື່ມປູນລົງເລັກນ້ອຍປີໜຶ່ງສອງເທື່ອເພື່ອຊ່ວຍປັບຄວາມສົມດູນຂອງລະດັບ pH (pH ຄືການວັດ ແທກຄວາມເປັນກົດ ຫຼື ຄວາມເປັນດ່າງ). ຖ້າທ່ານຕ້ອງການຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມກ່ຽວກັບ pH, ໃຫ້ເບິ່ງໂມດູນ 4 - ດິນທີ່ອຸດົມສົມບູນ.
- ຫ້າມໃຊ້ສານຟອກຂາວເພື່ອອະນາໄມວິດຖ່າຍ, ເພາະວ່າມັນຈະໄປທຳລາຍເຊື້ອໂຮກດີໆ ທີ່ຈຳເປັນສຳລັບການຍ່ອຍສະຫຼາຍຜູ້ນຄອກ.



ການສະໜອງ ແລະ ເກັບຮັກສານໍ້າ



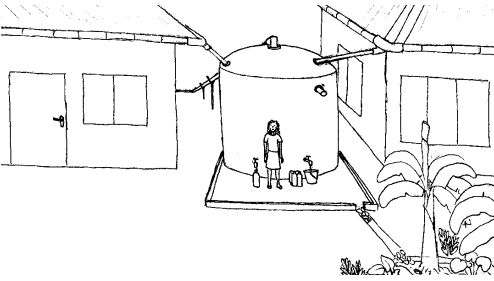
ການຕັກນໍ້າ

ການຕັກນໍ້າເປັນວຽກທີ່ໜັກ, ເຊິ່ງຕ້ອງໃຊ້ເວລາຫຼາຍຊົ່ວໂມງໃນແຕ່ລະມື້ສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວແມ່ນແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍທີ່ເຮັດວຽກນີ້. ຖ້າສາມາດຕັກນໍ້າໃກ້ເຮືອນໄດ້, ມັນກໍ່ຈະຊ່ວຍປະຢັດເວລາ ແລະ ພະລັງງານໄດ້ຫຼາຍ ເພື່ອເອົາເວລາດັ່ງກ່າວໄປເຮັດກິດຈະກຳອື່ນ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວຈະເຮັດໃຫ້ຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງທຸກຄົນໃນຄອບຄົວດີຂຶ້ນ.

ການຕັກນໍ້າສໍາລັບຄອບຄົວ/ຄົວເຮືອນ

ທ່ານສາມາດໃຊ້ຫຼັງຄາເຮືອນ, ເຮືອນຄົວ ແລະ ຫ້ອງຊັກລ້າງ ເພື່ອໂຕ່ງນໍ້າໄວ້. ຫຼັງຄາທີ່ເປັນສັງກະສີສາມາດໂຕ່ງນໍ້າໄດ້ຫຼາຍ ໃນເວລາຝົນຕົກ. ທ່ານສາມາດໃຊ້ໄມ້ປ່ອງຕັດເຄິ່ງເພື່ອເປັນຮ່າງລິນໄວ້ໂຕ່ງນໍ້າ ແລະ ໃຫ້ມັນໄຫຼໄປສູ່ຖັງ ຫຼື ພຸ່ຍ.

ທ່ານສາມາດຕໍ່ທໍ່ເພື່ອເອົານໍ້າເຂົ້າເຮືອນໄດ້ ໂດຍການໃຊ້ທໍ່ເຫຼັກ, ທໍ່ຢາງ ຫຼື ທໍ່ທີ່ເປັນໄມ້ປ່ອງແບບລຽບງຽງ.



ນໍ້າສໍາລັບສວນ ແລະ ໜອງສະ ແມ່ນສາມາດໂຕ່ງໄດ້ຜ່ານຮ່ອງບຽງນໍ້າ. ໃຫ້ທ່ານຂຸດຂຸມເລິກໄວ້ສໍາລັບບຽງນໍ້າ ເພື່ອໃຫ້ນໍ້າຄ່ອຍໆໄຫຼໄປໃນທິດທາງດຽວ. ບ່ອນສິ້ນຂອງຂຸມ, ໃຫ້ທ່ານປ່ຽນທິດທາງຂອງນໍ້າທີ່ລື່ນອອກມາ ໂດຍການໃຊ້ກ້ອນຫີນ. ທ່ານສາມາດປ່ຽນທິດທາງຂອງນໍ້າໃຫ້ໄຫຼໄປສູ່ໜອງ ຫຼື ຂຸມເກັບນໍ້າ ເພື່ອເອົານໍ້າດັ່ງກ່າວມາໃຊ້ກັບສັດ, ຜັກ, ຫຼື ການເພາະລຽງປາ.

ການໂຕ່ງນໍ້າໄວ້ໃຫ້ຊຸມຊົນ

1. ບໍ່ນໍ້າເປັນແຫຼ່ງນໍ້າດັ່ງເດີມ. ຕ້ອງມີການປ້ອງກັນບໍ່ນໍ້າເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ໃຫ້ສັດເຂົ້າເຖິງ ແລະ ບໍ່ໃຫ້ເກີດຜົນເສຍຫາຍໄດ້. ຄວນເຮັດຂຸມນໍ້າທີ່ມີໄວ້ໃຫ້ສັດກິນນໍ້າ ຄວນແຍກອອກຈາກບໍ່ນໍ້າອື່ນໆ. ທ່ານສາມາດໃຊ້ທໍ່ທີ່ເປັນໄມ້ປ່ອງ ຫຼື ເຫຼັກ ເພື່ອສະໜອງນໍ້າໃຫ້ກັບຊຸມຊົນ, ເຊິ່ງຫຼັງຈາກນັ້ນ ສາມາດເກັບຮັກສາໄວ້ໃນຖັງນໍ້າຂະໜາດໃຫຍ່ໄດ້. ນໍ້າທີ່ລື່ນອອກມາຈາກຖັງເກັບນໍ້າແມ່ນສາມາດໄຫຼໄປສູ່ຂຸມ ຫຼື ຮ່ອງບຽງນໍ້າໄດ້ ແລະ ສາມາດໃຊ້ນໍ້າດັ່ງກ່າວເພື່ອທົດນໍ້າຕົ້ນໄມ້ກິນໝາກ ແລະ ຜັກໄດ້. ການໃຊ້ນໍ້າທີ່ລື່ນອອກມາແບບນີ້ ເປັນການຫຼຸດຜ່ອນບັນຫາເລື່ອງຍຸງພ້ອມ.

2. ນອກຈາກນີ້ ບໍ່ນໍ້າ ແລະ ຂຸມນໍ້າ ຍັງເປັນວິທີການທີ່ດີໃນການໂຕ່ງ ນໍ້າ. ທ່ານສາມາດເຮັດບໍ່ນໍ້າ ແລະ ຂຸມນໍ້າໄວ້ສໍາລັບເຮືອນແຕ່ລະຫຼັງ, ແຕ່ມັນຈະມີລາຄາຖືກລົງຫຼາຍ ຖ້າທ່ານສ້າງໄວ້ໃຫ້ເຮືອນຫຼາຍຫຼັງໃຊ້ນໍ້າກັນ.

3. ຕ້ອງຮັກສານໍ້າສ້າງຂອງຊຸມຊົນໃຫ້ສະອາດ ເພື່ອຫຼີກລ້ຽງການແຜ່ກະຈາຍຂອງພະຍາດຜ່ານນໍ້າເບື້ອນ. ໃຫ້ທ່ານເຮັດກໍາແພງຫີນ ຫຼື ຊີມັງ ເປັນຮູບຊົງມົນສູງ 1 ແມັດ ອ້ອມໆ ສ້າງ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວຈະເປັນການປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ນໍ້າເບື້ອນເຂົ້າໄປໃນສ້າງ ຫຼື ບໍ່ໃຫ້ສັດເຮັດໃຫ້ສ້າງເບື້ອນ. ທ່ານຄວນເຮັດຂຸມນໍ້າສໍາລັບສັດຕ່າງຫາກ. ຫ້າມໃຊ້ຄູ ຫຼື ກະປ່ອງເບື້ອນເປັນພາຊະນະ ບັນຈຸນໍ້າ. ເຮັດຝາປິດສໍາລັບສ້າງ ເພື່ອຊ່ວຍຫຼຸດຜ່ອນການວາງໄຂຂອງຍຸງ.



4. ທ່ານສາມາດໃຊ້ບ້ານ້ານມັນເຊື້ອເພີງ ຫຼື ບ້ານູກສູບ ເພື່ອບ້ານ້ານຂຶ້ນມາເກັບໄວ້ໃນຖັງ. ບ້ານູກສູບບໍ່ໄດ້ໃຊ້ນ້ານມັນເຊື້ອເພີງ ແລະ ມີການບໍາລຸງຮັກສາພຽງນ້ອຍດຽວເທົ່ານັ້ນ. (ຖ້າທ່ານຕ້ອງການຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມກ່ຽວກັບບ້ານູກສູບ, ໃຫ້ເບິ່ງໂມດູນ 12 - ເຕັກໂນໂລຊີທີ່ເໝາະສົມ).

5. ການເຮັດວຽກຮ່ວມກັບລັດຖະບານ ເພື່ອສະໜອງນ້ຳໃຫ້ກັບເມືອງ ຫຼື ໝູ່ບ້ານຕ່າງໆ.



ແນວຄວາມຄິດທີ່ສະຫຼາດ!

- ໃນເຂດເນີນພູ ບ່ອນທີ່ມີອາກາດໜາວຫຼາຍໃນຕອນກາງຄືນ, ທ່ານສາມາດໂຕ່ງເອົານ້ຳຄ້າງໄດ້ ໂດຍການໃຊ້ຫຼັງຄາເຮືອນທີ່ເປັນເຫຼັກ. ທ່ານສາມາດເກັບຮັກສານ້ຳຄ້າງດັ່ງກ່າວໄວ້ໃນຟຸຍ ຫຼື ຖັງເກັບນ້ຳ, ສິ່ງນີ້ຈະຊ່ວຍຫຼຸດຜ່ອນວຽກໜັກໃນການຕັກນ້ຳ.
- ໃຫ້ເກັບຮັກສານ້ຳໄວ້ໃນຊ່ວງລະດູຝົນ. ທ່ານສາມາດເກັບນ້ຳຝົນໄວ້ໃນຖັງ, ແຕ່ໂດຍປົກກະຕິແລ້ວ, ຖັງເຫຼົ່ານີ້ຈະບໍ່ສາມາດບັນຈຸນ້ຳທັງໝົດໄດ້. ທ່ານສາມາດເກັບນ້ຳທີ່ເຫຼືອໄວ້ຢູ່ພື້ນ, ໃນໜອງສະນ້ຳ ແລະ ຕົ້ນໄມ້ທີ່ທ່ານສາມາດປູກໄດ້ (ຕົ້ນໄມ້ຈະເກັບຮັກສານ້ຳໄວ້ໃນຮາກ, ລໍາຕົ້ນ, ກິ່ງໄມ້ ແລະ ໃບໄມ້ຂອງມັນ). ທ່ານສາມາດຂຸດຂຸມແຄບໆ ໄວ້ອ້ອມເຮືອນໃນພື້ນທີ່ທີ່ມີຝົນຕົກ ແລະ ຖອກກ້ອນຫີນນ້ອຍໆລົງໄປ. ໃຫ້ທ່ານໃຊ້ດິນທີ່ໄດ້ຂຸດອອກມາຈາກຂຸມເລິກ ເພື່ອຍົກລະດັບພື້ນເບື້ອງທີ່ຕິດກັບເຮືອນ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວຈະຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ເຮືອນຢູ່ໃນສະພາບແຫ້ງໃນຊ່ວງລະດູຝົນ. ອອກແບບຂຸມເລິກໃນລັກສະນະທີ່ເຮັດໃຫ້ນ້ຳໄຫຼອອກຈາກ ເຮືອນ ໄດ້. ທ່ານສາມາດເຮັດໃຫ້ນ້ຳໄຫຼ ໄປສູ່ສວນຜັກ, ຂຸມເຮັດຝຸ່ນບົ່ມ ແລະ ບ່ອນອື່ນໆ.

ການເກັບນ້ຳ

ທ່ານສາມາດໃຊ້ຖັງເກັບນ້ຳທີ່ມີກ່ອກ ເພື່ອເກັບນ້ຳໄວ້. ສິ່ງນີ້ຈະເຮັດໃຫ້ການໃຊ້ນ້ຳງ່າຍຂຶ້ນຫຼາຍ. ຖັງນີ້ສາມາດເກັບນ້ຳທີ່ມາຈາກທໍ່ນ້ຳ, ນ້ຳທີ່ປ້າມາ, ຫຼື ແມ້ກະທັ່ງນ້ຳທີ່ໂຕ່ງລົງມາຈາກຫຼັງຄາ. ຖັງເກັບນ້ຳ ອາດຈະເປັນຊິມັງ, ພາດສະຕິກ, ສັງກະສີ ຫຼື ອາລູມິນຽມ. ທ່ານຍັງສາມາດໃຊ້ຟຸຍເກົ່າບັນຈຸນ້ຳໄດ້, ແຕ່ຕ້ອງໄດ້ອະນາໄມກ່ອນ. ທ່ານຕ້ອງພື້ນໃຈວ່າທ່ານໄດ້ລ້າງເອົາຄາບນ້ຳມັນເຊື້ອເພີງທີ່ເຫຼືອອອກໃຫ້ໝົດກ່ອນ, ໃຫ້ທ່ານອະນາໄມຟຸຍທີ່ໃຊ້ແລ້ວ ໂດຍການປະຕິບັດຕາມຂັ້ນຕອນຕໍ່ໄປນີ້:

1. ລ້າງດ້ວຍສານຊັກຟອກໃຫ້ດີ.
2. ເອົານ້ຳໄລ.
3. ຕາກແດດໃຫ້ແຫ້ງເປັນເວລາອາທິດໜຶ່ງກ່ອນເອົາມາໃຊ້.

ການຟື້ນຟູ່ປ່າອ້ອມໝູ່ບ້ານ

ການຟື້ນຟູ່ປ່າອ້ອມໝູ່ບ້ານ ແລະ ຕົວເມືອງ ຈະຊ່ວຍເກັບຮັກສານ້ຳໄວ້ ເພາະວ່າ:

- ມີນ້ຳຝົນທີ່ຊຶມລົງໄປໃນພື້ນເປັນປະລິມານຫຼາຍກວ່າ, ເປັນການຫຼຸດຜ່ອນການເຊາະເຈື່ອນຂອງດິນ.
- ມັນຈະຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ການເກັບຮັກສານ້ຳບາດານມີຄວາມສະໝໍ່າສະເໝີຫຼາຍຂຶ້ນ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວມີຄວາມສໍາຄັນຫຼາຍສໍາລັບນ້ຳປະປາໃນອະນາຄົດ.
- ມັນຈະເຮັດໃຫ້ມີໃບໄມ້ເພື່ອໃຊ້ເປັນວັດສະດຸປົກຄຸມ, ເຊິ່ງຈະເຮັດໃຫ້ສາມາດເກັບຮັກສານ້ຳໃນພື້ນດິນໄດ້ຫຼາຍຂຶ້ນ.
- ເປັນການຫຼຸດຜ່ອນບໍ່ໃຫ້ລົມພັດແຮງ, ເຊິ່ງສາມາດເຮັດໃຫ້ດິນແຫ້ງໄດ້.



ການຟື້ນຟູ່ປ່າເປັນສິ່ງທີ່ສໍາຄັນຫຼາຍ, ໂດຍສະເພາະຖ້າມີການໂຕ່ງນ້ຳຈາກນ້ຳປະປາໂດຍກົງ. ຖ້າບໍ່ມີຕົ້ນໄມ້, ຄຸນນະພາບຂອງນ້ຳ ແລະ ລະດັບຂອງນ້ຳກໍ່ຈະຫຼຸດລົງ, ເຊິ່ງຈະເຮັດໃຫ້ການເຂົ້າເຖິງນ້ຳປະດານຫຍຸ້ງຍາກຫຼາຍຂຶ້ນ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວເຄີຍເກີດຂຶ້ນແລ້ວໃນຫຼາຍໆປະເທດ.

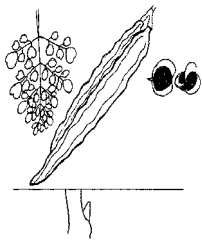
ການຮັກສານໍ້າໃຫ້ສະອາດ

ເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນໂອກາດທີ່ຈະເກີດພະຍາດ, ທ່ານຕ້ອງຮັກສານໍ້າທີ່ໃຊ້ໃນຄົວເຮືອນໃຫ້ສະອາດ.

ທ່ານສາມາດເຮັດໄດ້ໂດຍການ:

- ປົກປິດຖັງເກັບນໍ້າໄວ້ ເພື່ອປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ຍຸງໄປວາງໄຂ່ໃສ່.
- ຫ້າມໃຊ້ຄູ ຫຼື ກະບ່ອງເປື້ອນ ເພື່ອຂົນນໍ້າ, ໂດຍສະເພາະຖ້າບໍ່ມີກ່ອກນໍ້າ.
- ໃຊ້ແກ່ນຜັກອີຣຸມ, ຈະມີການໃຫ້ຄຳແນະນຳລະອຽດຕາມຫຼັງ.
- ອະນາໄມແຫຼ່ງນໍ້າ ແລະ ທ່ໍນໍ້າເປັນປະຈຳ.

ການອະນາໄມນໍ້າດື່ມ

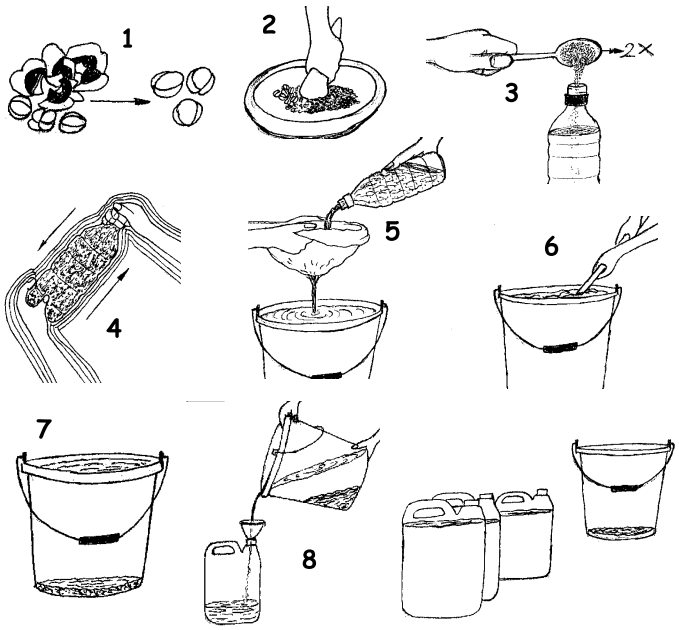


ແກ່ນຜັກອີຣຸມ

ທ່ານສາມາດໃຊ້ແກ່ນຂອງຕົ້ນອີຣຸມ ເພື່ອລ້າງເອົາສິ່ງເປິະເປື້ອນ ແລະ ເຊື້ອໂຣກສ່ວນໃຫຍ່ອອກຈາກນໍ້າ. ນີ້ຄືວິທີການທີ່ງ່າຍ ແລະ ໄດ້ຜົນ ເພື່ອໃຫ້ສາມາດດື່ມນໍ້າໄດ້. ມີການນຳໃຊ້ວິທີການນີ້ຢູ່ອາຟຣິກາ, ອິນເດຍ ແລະ ປະເທດອື່ນໆ. ວິທີການນີ້ຍັງເປັນການປະຢັດຟືນ, ພະລັງງານ ແລະ ເວລາ ໄດ້ຫຼາຍ ເພາະວ່າບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຕົ້ມນໍ້າ.


ວິທີການນຳໃຊ້ແກ່ນຜັກອີຣຸມ:

1. ເອົາແກ່ນຜັກອີຣຸມອອກຈາກຝັກ ແລະ ປອກເປືອກດ້ານນອກຂອງແກ່ນອອກ.
2. ບົດແກ່ນໃຫ້ເປັນຜິງລະອຽດ. ບໍ່ໃຫ້ໃຊ້ແກ່ນທີ່ມີສີຈາງໆ (ສີນ້ຳຕານ).
3. ຕົ້ມຜິງແກ່ນຜັກອີຣຸມ 2 ບວງນ້ອຍ ລົງໄປໃນຕຸກນໍ້າດື່ມສະອາດ 1 ຕຸກ (ຕຸກນໍ້າ 1500 ມລ).
4. ສັ່ນເປັນເວລາ 5 ນາທີ.
5. ຕອງນໍ້າດັ່ງກ່າວດ້ວຍຜ້າທີ່ສະອາດໃສ່ຄູນໍ້າທີ່ຕ້ອງບຳບັດ.
6. ຄົນໄວໆ ເປັນເວລາ 2 ນາທີ, ຫຼັງຈາກນັ້ນໃຫ້ຄົນຊ້າໆ ເປັນເວລາປະມານ 10 ນາທີ.
7. ປະໄວ້ 1 ຊົ່ວໂມງ. ສິ່ງເປິະເປື້ອນ ແລະ ເຊື້ອໂຣກ (ໂດຍປົກກະຕິແມ່ນລະຫວ່າງ 90-99%) ຈະເກາະຕິດຢູ່ກັບຜິງແກ່ນຜັກອີຣຸມ ແລະ ຊັນຢູ່ກັບຕຸກນໍ້າ.
8. ຖອກນໍ້າດື່ມສະອາດໃສ່ຕຸກນໍ້າ ຫຼື ພາຊະນະທີ່ສະອາດ ດ້ວຍຄວາມລະມັດລະວັງ, ແລະ ປະຢັດໄວ້ຢູ່ກັບຄູ.



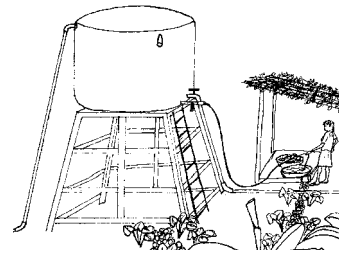
ແນວຄວາມຄິດທີ່ສະຫຼາດ!

ນອກຈາກນີ້ ທ່ານຍັງສາມາດໃຊ້ຟຸ່ຍເພື່ອອະນາໄມນໍ້າ ຕາມທີ່ໄດ້ອະທິບາຍໄວ້ຂ້າງເທິງນີ້ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນໃຫ້ຕັກນໍ້າທີ່ໄດ້ບຳບັດແລ້ວອອກຈາກດ້ານເທິງ.



ແນວຄວາມຄິດຂອງຊຸມຊົນ

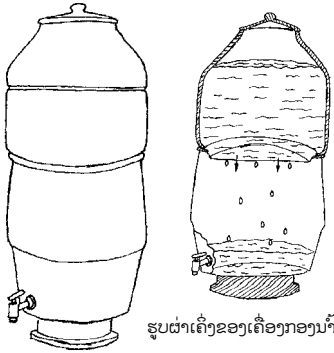
ທ່ານສາມາດໃຊ້ແກ່ນຜັກອີຣຸມ ເພື່ອອະນາໄມນໍ້າເປັນປະລິມານຫຼາຍ. ໃຫ້ທ່ານ ໃຊ້ຜັກແກ່ນຜັກອີຣຸມ 1 ກິໂລ ຕໍ່ນໍ້າ 10,000 ລິດ (ປະມານ 1 ກຮຳ ຕໍ່ນໍ້າ 10 ລິດ).



ເຄື່ອງກອງນໍ້າທີ່ເປັນດິນໜຽວ

ມີການນໍາໃຊ້ເຄື່ອງກອງນໍ້າ ເພື່ອລ້າງເອົາເຊື້ອໂລກທີ່ເຮັດໃຫ້ຄົນບໍ່ສະບາຍອອກ ຈາກນໍ້າ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ທ່ານສາມາດອະນາໄມນໍ້າດື່ມທັງໝົດໄດ້ ແລະ ກໍ່ບໍ່ ຈຳເປັນຕ້ອງຕື່ມນໍ້າກ່ອນກິນອີກ. ທ່ານສາມາດໃຊ້ເຄື່ອງກອງນໍ້າແບບລຽບງ່າຍ ໂດຍການໃຊ້ຖ້ວຍທີ່ເປັນດິນໜຽວ ເຊິ່ງຜ່ານການເຜົາໃນເຕົາອົບແລ້ວ. ຖ້ວຍເຫຼົ່ານີ້ຈະມີຖານສະເພາະ ເຊິ່ງສາມາດເຮັດໃຫ້ນໍ້າຄ່ອຍໆ ໄຫຼຜ່ານໄດ້.

ເຄື່ອງກອງນໍ້າດິນໜຽວໃຊ້ງານແນວໃດ?



ຮູບຜ່າເຄື່ອງຂອງເຄື່ອງກອງນໍ້າ


ດິນໜຽວປະກອບດ້ວຍອະນຸພາກຂະໜາດນ້ອຍຈຳນວນຫຼາຍລ້ານທີ່ ເກາະຕິດກັນ. ອະນຸພາກຂອງດິນໜຽວ ເມື່ອຮ່ວມຕົວກັນຈະເຮັດໃຫ້ມີ ຮູນ້ອຍໆ. ນໍ້າຈະຄ່ອຍໄຫຼຜ່ານຮູເຫຼົ່ານີ້. ຂະໜາດຂອງຊຸມຂຶ້ນກັບຊະນິດ ຂອງດິນທີ່ໃຊ້, ດິນປະເພດຕ່າງໆ ມີອະນຸພາກຂະໜາດຕ່າງກັນ ແລະ ມີຮູຂະໜາດຕ່າງກັນ, ນໍ້າທີ່ບໍ່ສະອາດຈະມີເຊື້ອໂລກຈຳນວນຫຼາຍ ແຕ່ຂະ ໜາດຂອງເຊື້ອໂລກຈະມີຂະໜາດໃຫຍ່ກວ່າຮູທີ່ຢູ່ດ້ານລຸ່ມຂອງຖ້ວຍດິນ ໜຽວ. ເມື່ອນໍ້າໄຫຼຜ່ານຮູທີ່ຢູ່ດິນໜຽວ ເຊື້ອໂລກຈະແຍກຕົວອອກຈາກນໍ້າ ເຮັດໃຫ້ນໍ້າປອດໄພສໍາລັບການບໍລິໂພກ. ເຄື່ອງກອງນໍ້າດິນໜຽວເຫຼົ່ານີ້ ຕ້ອງໄດ້ຮັບການເຜົາໃນເຕົາທີ່ເໝາະສົມເພື່ອການໃຊ້ງານທີ່ດີ. ດິນໜຽວ ຈະທົດຕົວເມື່ອຖືກເຜົາ ດັ່ງນັ້ນຮູຈະນ້ອຍລົງໃນລະຫວ່າງຂະບວນການນີ້.

ອຸນຫະພູມຂອງການເຜົາຈະສົ່ງຜົນຕໍ່ຂະໜາດຂອງຮູດ້ວຍວິທີດັ່ງນີ້:

- ຖ້າຮູໃນດິນໜຽວມີຂະໜາດນ້ອຍເກີນໄປ, ນໍ້າຈະໄຫຼຜ່ານຮູຊ້າ.
- ຖ້າຮູໃນດິນໜຽວມີຂະໜາດໃຫຍ່ເກີນໄປ, ຮູເຫຼົ່ານີ້ກໍ່ຈະບໍ່ສາມາດກັ້ນຕອງເອົາເຊື້ອໂລກໄດ້ ແລະ ນໍ້າກໍ່ຈະ ບໍ່ສະອາດ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ຕ້ອງໄດ້ມີການທົດລອງແບບລະອຽດ ແລະ ມີການເຜົາໃຫ້ຖືກຕ້ອງ ເພື່ອໃຫ້ເຄື່ອງກອງ ດິນໜຽວມີປະສິດທິຜົນ.

ເຄື່ອງກອງນໍ້າດິນໜຽວໃຊ້ງານແນວໃດ?

ເຄື່ອງກອງນໍ້າດິນໜຽວໃຊ້ງານງ່າຍຫຼາຍ. ພຽງແຕ່ທ່ານຖອກນໍ້າລົງໄປໃນຊາມດ້ານເທິງ, ແລະ ນໍ້າຈະຄ່ອຍໆ ໄຫຼ ຜ່ານເຄື່ອງກອງລົງໄປໃນຊາມດ້ານລຸ່ມ. ເຊື້ອໂລກ ແລະ ສິ່ງເປົ້າໂປ້ຈະຖືກກອງໄວ້ໃນຊາມດ້ານເທິງ. ໃຫ້ທ່ານ ກິນນໍ້າຈາກພາຊະນະດ້ານລຸ່ມ. ຖານຂອງຊາມດ້ານເທິງອາດຈະອຸດຕັນ ເນື່ອງຈາກວ່າອາດຈະມີເຊື້ອໂລກ ຫຼື ວັດສະດຸອື່ນໆ ຕິດຢູ່ ດັ່ງນັ້ນທ່ານຄວນທໍາຄວາມສະອາດເລື້ອຍໆ. ດ້ວຍການໃຊ້ແປງ, ນໍ້າຟິດ, ໝາກນາວ ແລະ ນໍ້າສົ້ມສາຍຊູ ເພື່ອທໍາຄວາມສະອາດ. ບໍ່ໃຫ້ໃຊ້ແຟ້ບ. ນອກຈາກນີ້ຍັງມີເຄື່ອງກອງນໍ້າອີກຫຼາຍປະເພດ. ມີເຄື່ອງ ກອງນໍ້າອີກປະເພດໜຶ່ງທີ່ຄ້າຍກັນຫຼາຍ, ແຕ່ໃຊ້ silver nitrate ແທນ (ວັດສະດຸຕ້ານເຊື້ອໂລກແບບທໍາມະຊາດ) ໃນຊາມດິນໜຽວດ້ານເທິງ ເພື່ອຊ່ວຍທໍາຄວາມສະອາດນໍ້າ.




ແນວຄວາມຄິດທີ່ສະຫຼາດ!

ທ່ານສາມາດອະນາໄມນໍ້າສ່ວນໃຫຍ່ໄດ້ ໂດຍການໃຊ້ແກ່ນຜັກອີຣຸມ. ຖ້ານທ່ານໃຊ້ເຕັກນິກນີ້, ແລະ ມີການກອງ ນໍ້າຜ່ານເຄື່ອງກອງນໍ້າດິນໜຽວຫຼັງຈາກນັ້ນ, ສິ່ງດັ່ງກ່າວຈະເຮັດໃຫ້ເຄື່ອງກອງນໍ້າມີອາຍຸການໃຊ້ງານດົນຂຶ້ນ ແລະ ນໍ້າກໍ່ຈະມີຄວາມປອດໄພຫຼາຍສໍາລັບການບໍລິໂພກ.

ການຫຼຸດຜ່ອນບັນຫາເລື່ອງຍຸງ

ນ້ຳສ່ວນເກີນໃນຊ່ວງລະດູຝົນ ແມ່ນສາມາດເກັບຮັກສາໄວ້ໃນໜອງ ຫຼື ປ່າກ້ວຍໄດ້ ໂດຍການໃຊ້ຮ່ອງ ແລະ ຮ່ອງບ່ຽງນ້ຳ. ສິ່ງນີ້ຈະຊ່ວຍປ້ອງກັນ ບໍ່ໃຫ້ນ້ຳຂັງຢູ່ບ່ອນພື້ນດິນ, ດັ່ງນັ້ນ ຍຸງຈະສາມາດວາງໄຂ່ໄດ້ແຕ່ສະເພາະໃນໜອງ. ປາ, ກົບ, ຈີຈຽມ ແລະ ແມງໄມ້ ທີ່ອາໄສຢູ່ທາງໃນ ແລະ ອ້ອມໆ ໜອງ ຈະກິນໄຂ່ຍຸງ ແລະ ລູກຍຸງໃນນ້ຳ. ສິ່ງນີ້ຈະຊ່ວຍຫຼຸດຜ່ອນຍຸງ ແລະ ການແຜ່ກະຈາຍຂອງພະຍາດໄດ້. ແມງໄມ້ ແລະ ສິ່ງມີຊີວິດຂະໜາດນ້ອຍເຫຼົ່ານີ້ຈະກິນສັດບາງຊະນິດທີ່ກິນຜັກຂອງທ່ານ.

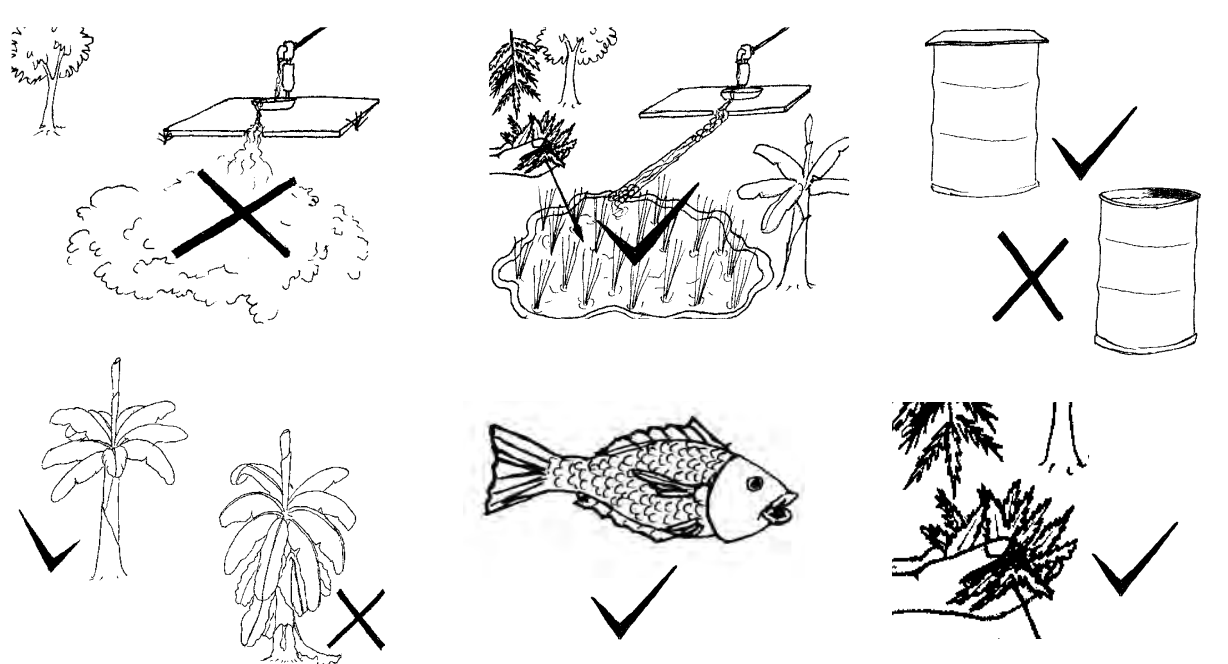


ລະວັງ!
 ສານເຄມີຈາກຢາກຳຈັດສັດຕູພືດ ແລະ ຢາຂ້າຫຍ້າສາມາດຂ້າພືດ ແລະ ສັດລ້ຽງທີ່ອາໄສຢູ່ໃນໜອງ ແລະ ລະບົບເພາະລ້ຽງສັດນ້ຳໄດ້ເປັນຈຳນວນຫຼາຍ.

ວິທີການອື່ນໃນການຈັດການກັບບັນຫາຍຸງ:

- ຢ່າປ່ອຍໃຫ້ນ້ຳຂັງໃນສະຖານທີ່ເປີດໂລງ, ປົກປິດຖັງ ແລະ ພາຊະນະບັນຈຸນ້ຳທັງໝົດ.
- ບຳບັດນ້ຳເສຍໃຫ້ຖືກຕ້ອງ.
- ເກັບປານ້ອຍ (ປານິນ ດີທີ່ສຸດ) ໄວ້ໃນພາຊະນະເກັບນ້ຳ ທີ່ຈະໃຊ້ສຳລັບການຊັກລ້າງ (ບໍ່ແມ່ນໃນນ້ຳທີ່ມີໄວ້ກິນ), ປາເຫຼົ່ານີ້ຈະກິນລູກຍຸງ.
- ເກັບປາໄວ້ໃນນາເຂົ້າ ເພື່ອໃຫ້ປາກິນລູກຍຸງ.
- ຕັດໃບຕອງເກົ່າໆ ອອກ ເປັນປະຈຳ, ເພາະວ່າຍຸງມັກຢູ່ນ້ຳຕົ້ນກ້ວຍ.
- ຕື່ມໃບກະເດົາໃສ່ໜອງທຸກບ່ອນ ເປັນປະຈຳ.
- ສຳລັບຊຸມຝຸ່ນບົ່ມ, ໃຫ້ແຊ່ໃບກະເດົາ 1 ກຳ ໃສ່ຄູ ເປັນເວລາ 2 ມື້, ຫຼັງຈາກນັ້ນໃຫ້ຖອກນ້ຳພ້ອມໃບກະເດົາລົງໃນຊຸມເຮັດຝຸ່ນບົ່ມທຸກບ່ອນ. ໃຫ້ເຮັດຊ້ຳທຸກໆ 3 ເດືອນ.

ຍຸງບໍ່ແມ່ນບັນຫາສະເພາະຂອງຊຸມຊົນ, ແຕ່ຍັງເປັນບັນຫາລະດັບຊາດ. ການສຶກສາກ່ຽວກັບການປ້ອງກັນພະຍາດ ແລະ ວົງຈອນຊີວິດຂອງຍຸງເປັນສິ່ງທີ່ສຳຄັນຫຼາຍ.



ອາຄານ ແລະ ດິນຂອງຊຸມຊົນ

ການກ່າວເຖິງອາຄານ ແລະ ດິນຂອງຊຸມຊົນ ເປັນໂອກາດທີ່ດີ ໃນການຍົກຕົວຢ່າງກ່ຽວກັບວິທີການປັບປຸງຊຸມຊົນ. ໃນນີ້ອາດລວມມີ:

- ຕົວຢ່າງກ່ຽວກັບວິທີການປັບປຸງທີ່ຢູ່ອາໄສ.
- ຊຸມຊົນສ້າງວັດຖຸອາໄສພາຍູ່ດິນຂອງຊຸມຊົນ ເພື່ອໃຫ້ຊຸມຊົນນຳໃຊ້.
- ການຕັກ ແລະ ເກັບຮັກສານໍ້າ ໂດຍການນຳໃຊ້ອາຄານຂອງຊຸມຊົນ.
- ຕົວຢ່າງຂອງເຕົາໂລ່, ເຕົາອົບ ແລະ ເຕັກໂນໂລຊີອື່ນໆ ທີ່ເໝາະສົມ.
- ປະສົມປະສານແນວຄິດເຫຼົ່ານີ້ກັບແນວຄິດອື່ນໆ, ເຊັ່ນ ສວນ, ສວນກ້າເບ້ຍໄມ້, ທະນະຄານເມັດພັນ, ແລະ ອື່ນໆ
- ເຮັດວຽກຮ່ວມກັບບັນດາໂຮງຮຽນ ແລະ ອົງການຈັດຕັ້ງຂອງຊຸມຊົນ ເຊິ່ງເປັນວຽກງານສ່ວນໜຶ່ງຂອງຂະບວນການພັດທະນາຊຸມຊົນ

ແຜນການລະດັບຊາດ

ແຜນການລະດັບຊາດ ເພື່ອປັບປຸງທີ່ຢູ່ອາໄສຂອງຊຸມຊົນ ເປັນສິ່ງທີ່ສຳຄັນຫຼາຍ. ໃນນີ້ລວມມີ:

- ນໍ້າປະປາທີ່ສະອາດ.
- ການຈັດການກັບສິ່ງເສດເຫຼືອ.
- ການປ້ອງກັນໄພພິບັດ.
- ການສຶກສາກ່ຽວກັບສຸຂະພາບ ແລະ ປ້ອງກັນພະຍາດ.

ບັນດາຊຸມຊົນຕ້ອງເຮັດວຽກຮ່ວມກັບລັດຖະບານເພື່ອພັດທະນາແຜນການຕ່າງໆ, ແຕ່ກ່ອນອັນລັດຖະບານຕ້ອງຮັບຟັງວ່າຊຸມຊົນຕ້ອງການຫຍັງຫຼາຍທີ່ສຸດ ແລະ ພວກເຂົາສາມາດເຮັດວຽກຮ່ວມກັນແນວໃດ ເພື່ອບັນລຸສິ່ງດັ່ງກ່າວໄດ້.

ຂະບວນການທີ່ຕໍ່ເນື່ອງ

ທີ່ຢູ່ອາໄສ ແລະ ການສະໜອງນໍ້າປະປາ ເປັນຂະບວນການທີ່ຕໍ່ເນື່ອງ. ການປັບປຸງຕ່າງໆ ເພື່ອໃຫ້ເຮືອນຊານຽມຂຶ້ນ ເປັນສິ່ງທີ່ສາມາດເຮັດໄດ້ຕະຫຼອດ ໂດຍການປະຢັດເວລາ ແລະ ການນຳໃຊ້ເຕັກໂນໂລຊີຕ່າງໆ ເພື່ອເຮັດ ໃຫ້ໄດ້ປະໂຫຍດຫຼາຍຂຶ້ນ.



ໝາຍເຫດ...



ໂມດູນ 10.
ລະບົບການລ້ຽງສັດ



ໝາຍເຫດ...

ສັດມີຄວາມສໍາຄັນຫຼາຍສໍາລັບຊຸມຊົນ.

ສັດມີຫຼາກຫຼາຍປະໂຫຍດ, ເຊັ່ນ:

- ອາຫານ ແລະ ສຸຂະພາບຂອງຄົນ.
- ຖືກນໍາໃຊ້ໃນພິທີກໍາຕ່າງໆ ທາງປະເພນີ.
- ແຮງງານ, ການຂົນສົ່ງ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງດິນ.
- ເຮັດໃຫ້ຄົນມີຄວາມເປັນຢູ່ທີ່ດີ.

ສັດສາມາດເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງຟາມ ແລະ ຄົວເຮືອນໄດ້ ໂດຍການເພີ່ມຜົນປະໂຫຍດຂອງສັດໃຫ້ສູງສຸດ ແລະ ຄຸ້ມຄອງສັດເຫຼົ່ານີ້ແບບຍືນຍົງ, ທັງໃນປະຈຸບັນ ແລະ ອະນາຄົດ. ທ່ານຕ້ອງຮັກສາ ແລະ ເບິ່ງແຍງສັດໃຫ້ດີ. ໃຫ້ທ່ານເອົາໃຈໃສ່ສຸຂະພາບຂອງສັດ, ເພາະວ່າຢາທີ່ດີທີ່ສຸດສໍາລັບສັດ ແມ່ນການຮັກສາ ແລະ ເບິ່ງແຍງສຸຂະພາບສັດເຫຼົ່ານີ້ໃຫ້ດີ. ເພື່ອບ້ອງກັນພະຍາດ ແລະ ບັນຫາອື່ນໆ, ທ່ານຕ້ອງໃຫ້ອາຫານທີ່ດີ ແລະ ມີຄຸນນະພາບໃຫ້ສັດ, ໃຫ້ນໍ້າກິນຢ່າງພຽງພໍ, ແລະ ທີ່ຢູ່ອາໄສທີ່ສະດວກສະບາຍ ແລະ ສະອາດຕະຫຼອດເວລາ.

ການເອົາເດັກອ່ອນຢູ່ເຮືອນເປັນເວລາ 40 ມື້ ຫຼັງການເກີດ ເພື່ອໃຫ້ສຸຂະພາບຂອງເດັກດີຂຶ້ນ ເປັນເລື່ອງທໍາມະດາ. ທ່ານສາມາດໃຊ້ວິທີການນີ້ກັບສັດລ້ຽງຂອງທ່ານ, ໂດຍການເກັບຮັກສາສັດໄວ້ໃນຄອກຂອງມັນເປັນເວລາສອງສາມອາທິດຫຼັງການເກີດ ຈະຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ອັດຕາການລອດຂອງສັດຫຼາຍຂຶ້ນ, ຂະໜາດ ແລະ ສຸຂະພາບຂອງສັດຈະສົມບູນດີກວ່າ.

ຖ້າສັດມີສຸຂະພາບດີ, ມີຄວາມສຸກ ແລະ ມີການປະສົມພັນດີ, ສັດເຫຼົ່ານີ້ກໍ່ຈະຜະລິດຊີ້ນ, ໄຂ່, ນົມ ແລະ ມີລູກຫຼາຍຂຶ້ນ. ນອກຈາກນີ້ ສິ່ງດັ່ງກ່າວເຮັດໃຫ້ຊີວິດການເປັນຢູ່ ແລະ ສຸຂະພາບຂອງຄົນດີຂຶ້ນເຊັ່ນດຽວກັນ. ສັດທຸກຕົວມີຄວາມສໍາຄັນ, ແຕ່ການປະສົມພັນຂອງສັດນ້ອຍ ຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຫຼາຍກວ່າການປະສົມພັນຂອງສັດໃຫຍ່, ຍ້ອນວ່າ:

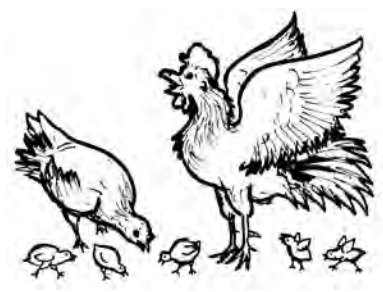
- ສັດນ້ອຍມີການປະສົມພັນເລື້ອຍກວ່າສັດໃຫຍ່.
- ສັດນ້ອຍ, ລວມທັງປາ, ຈະຜະລິດຊີ້ນຫຼາຍກວ່າໃນພື້ນດິນທີ່ໜ້ອຍກວ່າ, ໃຊ້ນໍ້າ ແລະ ອາຫານໜ້ອຍກວ່າສັດໃຫຍ່.
- ສັດນ້ອຍດີສໍາລັບສິ່ງແວດລ້ອມຫຼາຍກວ່າສັດໃຫຍ່.
- ມີການສິ້ນເປືອງຊີ້ນໜ້ອຍກວ່າ ເພາະວ່າທ່ານສາມາດຂ້າສັດນ້ອຍເພື່ອບໍລິໂພກຊີ້ນຕາມຄວາມຕ້ອງການໃນປະລິມານໜ້ອຍໄດ້ ຖ້າທຽບໃສ່ສັດໃຫຍ່.
- ສັດປົກຈະໃຫ້ໄຂ່.



ໂມດູນນີ້ຈະສຶກສາກ່ຽວກັບສັດປະເພດຕ່າງໆ ທີ່ສາມາດລ້ຽງໄດ້ ພ້ອມວິທີການເກືອອາຫານ, ໃຫ້ທີ່ຢູ່ອາໄສ ແລະ ຢາທີ່ຈໍາເປັນ ສໍາລັບສຸຂະພາບຂອງສັດ ໂດຍການນໍາໃຊ້ວັດສະດຸດັ້ງເດີມ ແລະ ທີ່ມີໃນທ້ອງຖິ່ນ, ປະສົມປະສານກັບເຕັກໂນໂລຊີທັນສະໄໝທີ່ເໝາະສົມ. ໂມດູນນີ້ຍັງເປັນການສຶກສາກ່ຽວກັບວິທີການຕ່າງໆ ໃນການເຊື່ອມຊານການລ້ຽງສັດເຫຼົ່ານີ້ເຂົ້າກັບລະບົບກະສິກໍາ ແລະ ພື້ນຟູປ່າ, ແລະ ວິທີການນໍາໃຊ້ສັດເຫຼົ່ານີ້ເປັນແຮງງານ.

ໄກ່

ທ່ານສາມາດປ່ອຍໃຫ້ໄກ່ໄປວາງໄຂ່ຕາມຕົ້ນໄມ້ ຫຼື ພຸ່ມໄມ້ ແບບອິດສະຫຼະ. ວິທີການນີ້ເປັນວິທີການທີ່ງ່າຍ ເພາະບໍ່ມີການບໍາລຸງຮັກສາຫຼາຍ, ແຕ່ຍັງມີບັນຫາໜຶ່ງທີ່ພົບເຫັນທົ່ວ ໄປ, ນັ້ນກໍຄື: ມີສັດອື່ນໆ ເຊັ່ນ ໝາ, ແມວ, ຫູ ແລະ ງ ທີ່ມາລັກກິນໄກ່ ຫຼື ໄຂ່ໄກ່. ບາງເທື່ອໄຂ່ໄກ່ກໍ່ຫາຍາກ ເພາະວ່າໄກ່ຈະໄປວາງໄຂ່ຢູ່ບ່ອນ ຕ່າງໆ ຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງມັນ. ອາຈົມສັດເປັນຜູ້ນຸ້ນດີ, ແຕ່ເກັບຮັກສາຍາກ ແລະ ພະຍາດສາມາດແຜ່ກະຈາຍໄດ້ງ່າຍຈາກໄກ່ໂຕໜຶ່ງໄປຫາໂຕອື່ນໆ.



ສຸ່ມໄກ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ການລ້ຽງໄກ່ງ່າຍຂຶ້ນ ເພາະວ່າໄກ່ທັງໝົດຈະຢູ່ບ່ອນດຽວ ດັ່ງນັ້ນທ່ານກໍ່ສາມາດເກືອໄກ່ ໄດ້ຢ່າງສະໝໍ່າສະເໝີ, ທ່ານກໍ່ສາມາດປົກປ້ອງລູກໄກ່ໄດ້, ການຕິດຕາມກໍ່ງ່າຍຂຶ້ນ, ແລະ ການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ເກັບກຳຜະລິດຕະພັນໄກ່, ເຊັ່ນ ໄຂ່, ຊີ້ນ ແລະ ຊີ້ໄກ່ງ່າຍຂຶ້ນ. ນອກຈາກນີ້ ສຸ່ມໄກ່ຍັງສາມາດເປັນສ່ວນໜຶ່ງ ຂອງເລົ່າໄກ່ໄດ້ ແລະ ທ່ານຈຳເປັນຕ້ອງເກັບໄກ່ໄວ້ໃນສຸ່ມໄກ່ແຕ່ສະເພາະຕອນກາງຄືນ. ໃຫ້ທ່ານຈື່ໄວ້ວ່າ 4 ອາທິດທຳອິດໃນຊີວິດໄກ່ ເປັນຊ່ວງເວລາທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດ. ຖ້າທ່ານໃຫ້ຄວາມສົນໃຈໄກ່ເປັນພິເສດໃນຊ່ວງເວລາດັ່ງ ກ່າວ, ໄກ່ຈະມີສຸຂະພາບທີ່ດີຂຶ້ນ ແລະ ໂຕໃຫຍ່ຂຶ້ນ, ແລະ ໄກ່ຈະສາມາດຜະລິດໄຂ່ໄດ້ຫຼາຍຂຶ້ນ.

ຄວາມຕ້ອງການຂອງໄກ່

ອາຫານ, ສຸ່ມ, ນ້ຳ, ບ່ອນວາງໄຂ່, ການປົກປ້ອງຈາກສັດລ່າ, ຮີ່ມ, ສຸຂະພາບທີ່ດີ, ດິນແຫ້ງ ແລະ ຊາຍ, ພູ (ໄກ່ຕົວອື່ນ), ອາກາດສົດ



ຜະລິດຕະພັນຈາກໄກ່

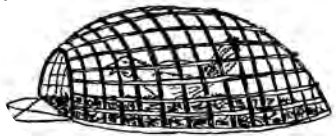
ຊີ້ນ, ໄຂ່, ຜຸ່ນຄອກ, ເງິນ, ຂີ້ນໄກ່, ແຮງງານ (ວັດສະພິດ ແລະ ການກຳຈັດສັດຕູພິດ, ການໃຊ້ສັດເປັນລົດໄຖ)

ໂດຍທຳມະຊາດແລ້ວ, ໄກ່ຈະເປັນສັດທີ່ມັກອິດສະຫຼະຫຼາຍ ແລະ ພວກມັນຈະດູແລຕົນເອງໄດ້, ຍົກເວັ້ນສຳລັບການປິ່ນປົວ ແລະ ການປ້ອງກັນຈາກສັດອື່ນລ່າໃນບາງຄັ້ງ.

ຄວາມຕ້ອງການຂອງໄກ່

ສຸ່ມໄກ່

ສຸ່ມໄກ່ເປັນສິ່ງທີ່ສາມາດຄຸ້ມຄອງໄດ້ງ່າຍກວ່າ ຖ້າຢູ່ໃກ້ເຮືອນ ແລະ ໃກ້ແຫຼ່ງນ້ຳ. ຄວນປ້ອງກັນສຸ່ມໄກ່ບໍ່ໃຫ້ຖືກຝົນ ແລະ ບໍ່ໃຫ້ມີສັດລ່າເຂົ້າເຖິງໄດ້. ພາຍໃນສຸ່ມໄກ່ ແມ່ນສາມາດເຮັດຮາວໄວ້ໃຫ້ໄກ່ເກາະ ແລະ ວາງໄຂ່ໄດ້. ໃຫ້ທ່ານໃຊ້ວັດສະດຸທີ່ມີຢູ່ ແລະ ລາຄາຖືກ. ໂດຍປົກກະຕິແລ້ວ ໄກ່ຈະວາງໄຂ່ແຕ່ເຊົ້າໆ ຈົນຮອດທ່ຽງ. ດັ່ງນັ້ນ, ຢ່າ ປ່ອຍໃຫ້ໄກ່ອອກມາອາກາດໃນເວລາດັ່ງກ່າວ, ໃຫ້ ຖ້າຮອດທ່ຽງກ່ອນ ແລ້ວ ຄ່ອຍປ່ອຍມັນອອກມາຫຼິ້ນຢູ່ນອກ. ຝົກໃຫ້ໄກ່ກັບເຂົ້າມາໃນສຸ່ມຄືນໃນ ຕອນບ່າຍຂອງທຸກມື້ ໂດຍການເອົາອາຫານໃສ່ໄວ້ໃນສຸ່ມໄກ່.



ສຸມໄກ່ຄວນຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການພື້ນຖານທັງໝົດຂອງໄກ່, ໃນນີ້ລວມມີ:

- **ພາຊະນະບັນຈຸນໍ້າ:** ຕ້ອງສະໜອງນໍ້າສະອາດຕະຫຼອດເວລາ ເພື່ອໃຫ້ໄກ່ສຸຂະພາບດີ.
- **ກ່ອງວາງໄຂ່:** ໄກ່ຕ້ອງການບ່ອນທີ່ສະດວກສະບາຍ ແລະ ປອດໄພເພື່ອການວາງໄຂ່, ສິ່ງນີ້ອາດຈະແມ່ນກ່ອງ ຫຼື ຮັງທີ່ເຮັດຈາກຫຍ້າ. ການເກັບກຳໄຂ່ຈະງ່າຍຂຶ້ນ ເພາະວ່າໄຂ່ຈະຢູ່ລວມກັນໃນບ່ອນດຽວກັນເລີຍ.
- **ເສົາໄວ້ໃຫ້ໄກ່ເກາະ:** ເສົາໄວ້ໃຫ້ໄກ່ເກາະ ຈະຕ້ອງບໍ່ຕິດກັບພື້ນ ເພື່ອໃຫ້ໄກ່ສາມາດເກາະໄດ້ໃນຕອນກາງຄືນ ແລະ ປອດໄພຈາກສັດລ່າ.
- **ພື້ນແຫ້ງ:** ເພື່ອສຸຂະພາບຂອງໄກ່ ພື້ນຂອງສຸມໄກ່ຈະຕ້ອງແຫ້ງຕະຫຼອດເວລາ. ເພື່ອເຮັດໃຫ້ການອະນາໄມງ່າຍຂຶ້ນ, ທ່ານສາມາດເຮັດພື້ນດ້ວຍຊີມັງ ແລະ ເອົາຫຍ້າມາປົກດ້ານເທິງອີກຊັ້ນໜຶ່ງ. ຫຍ້າດັ່ງກ່າວ ຈະຊ່ວຍຮັກສາພື້ນໃຫ້ແຫ້ງ ແລະ ສາມາດເປັນອາຫານໃຫ້ສັດພ້ອມ. ຄວນມີການອະນາໄມຫຍ້າ ແລະ ຜຸ່ນຄອກຢ່າງໜ້ອຍເດືອນໜຶ່ງເທື່ອໜຶ່ງ ແລະ ສາມາດເອົາມາເຮັດຜຸ່ນປົ່ມໄດ້.
- **ອາກາດສົດ:** ດ້ານໃນຂອງສຸມໄກ່ ຄວນຖືກອອກແບບເພື່ອໃຫ້ລົມກັບອາກາດສາມາດພັດເຂົ້າມາໃນສຸມໄກ່ໄດ້. ຢ່າປ່ອຍໃຫ້ໄກ່ຢູ່ໃນສຸມໝົດມື້. ການຂາດອາກາດສົດ ບໍ່ດີຕໍ່ສຸຂະພາບໄກ່.



ເລົ້າໄກ່

ເລົ້າໄກ່ຕ້ອງຢູ່ໃກ້ກັບສຸມໄກ່ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ໄກ່ຢ່າງອອກໄປໄກຫຼາຍ. ເລົ້າໄກ່ແບບຖາວອນ ຈະເຮັດໃຫ້ການຄຸ້ມຄອງໄກ່ງ່າຍຂຶ້ນ ແລະ ມີປະໂຫຍດຫຼາຍກວ່າການມີແຕ່ສຸມໄກ່ເທົ່ານັ້ນ. ທ່ານສາມາດສ້າງເລົ້າໄກ່ໃນເວລາໃດກໍໄດ້ ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ສ້າງສຸມໄກ່.



ພາຍໃນເລົ້າໄກ່, ໃຫ້ທ່ານປູກພືດທີ່ສາມາດເປັນອາຫານໃຫ້ໄກ່ໄດ້, ເຊັ່ນ: ໝາກມອນ, ຜັກອີ່ ຮຸ່ມ ແລະ ພືດທີ່ເປັນເຄືອ ເຊັ່ນ: ໝາກໜອດ, ໝາກຖົ່ວ ແລະ ໝາກອື່. ໃຫ້ທ່ານເຮັດຮົ່ວລ້ອມເລົ້າໄກ່, ຮົ່ວດັ່ງກ່າວແມ່ນສາມາດເຮັດຈາກໄມ້ປ່ອງກໍ່ໄດ້, ເຊິ່ງຈະໃຊ້ເປັນຮາວໄວ້ປູກພືດເປັນ ເຄືອ, ຫຼື ທ່ານສາມາດປູກຮົ່ວຕົ້ນໄມ້ໂດຍການໃຊ້ພືດໃນຕະກູນຖົ່ວ ແລະ ໄມ້ປ່ອງ, ເຊິ່ງຈະເຮັດໃຫ້ມີຮິ່ມ ແລະ ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດອື່ນໆ ອີກຫຼາກຫຼາຍ ນອກເໜືອຈາກການເປັນອາຫານໃຫ້ໄກ່, ເຊັ່ນ: ຜະລິດຕະພັນໝາກໄມ້.

ອາຫານ

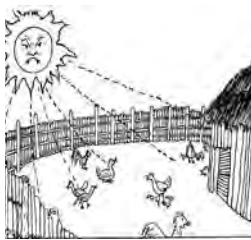
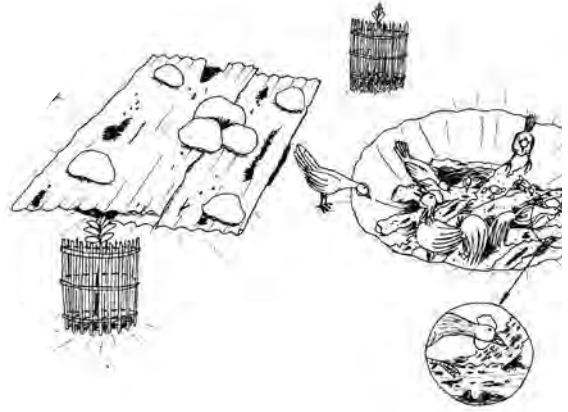
ທ່ານຕ້ອງເກືອໄກ່ທຸກມື້. ອາຫານໄກ່ອາດຈະແມ່ນເສດອາຫານທີ່ເຫຼືອໃນເຮືອນ ຄົວ, ຫຍ້າ, ໝາກໄມ້ ຫຼື ຜັກ. ນອກຈາກນີ້ ໄກ່ຍັງຕ້ອງການອາຫານປະເພດເມັດພືດ. ເພື່ອເພີ່ມປະລິມານສານອາຫານຂອງເມັດພືດ, ໃຫ້ທ່ານແຊ່ເມັດພືດເຫຼົ່ານີ້ໄວ້ເປັນເວລາ 1-2 ມື້. ທຸກມື້ ໃຫ້ທ່ານເກືອໄກ່ດ້ວຍເມັດພືດກໍາໜຶ່ງຕໍ່ໄກ່ 10 ໂຕ.



ໄກ່ຈະຈຶກພື້ນດິນເພື່ອຊອກຫາແມງໄມ້ ແລະ ໂຕໜອນກິນ. ທ່ານສາມາດສະໜອງພື້ນດິນທີ່ດີໃຫ້ໄກ່ຈຶກໄດ້ ໂດຍການປົກຄຸມບໍລິເວນໃດໜຶ່ງຂອງພື້ນດິນ ດ້ວຍເປືອກຂອງພືດຕ່າງໆ, ຫຍ້າ ຫຼື ວັດສະພືດ ຊັ້ນໜຶ່ງ, ສິ່ງດັ່ງກ່າວຈະເຮັດໃຫ້ແມງໄມ້ໄປອາໄສຢູ່ກ້ອງພື້ນທີ່ປົກຄຸມດັ່ງກ່າວ. ທ່ານພຽງແຕ່ປ່ອຍໃຫ້ໄກ່ໄປຊອກຫາແມງໄມ້ຢູ່ກ້ອງພື້ນທີ່ປົກຄຸມດັ່ງກ່າວ, ວັດສະດຸທີ່ທ່ານໃຊ້ປົກຄຸມອາດຈະຍ່ອຍສະຫຼາຍໄປ ແລະ ອາດຈະມີຂີ້ໄກ່ໄວ້ໃຫ້ທ່ານເກັບເປັນປະລິມານຫຼາຍ.

ຂີ້ໄກ່ແມ່ນຜູ້ນຸ່ມທີ່ມີຄຸນນະພາບສູງ. ທ່ານສາມາດເຮັດສະຖານທີ່ສໍາລັບການເຮັດຜູ້ນຸ່ມໃກ້ກັບສູ່ມໄກ່.

ນອກຈາກນີ້, ທ່ານຍັງສາມາດປະສົມພັນປວກໄວ້ເປັນອາຫານສໍາລັບໄກ່. ສໍາລັບການປະສົມພັນປວກ, ໃຫ້ທ່ານຊຸດຮູຢູ່ບ່ອນໃດບ່ອນໜຶ່ງຂອງພື້ນດິນໃນເລົ້າໄກ່ ແລະ ໃຫ້ເອົາອາຫານທີ່ບູດເນົາແລ້ວໄປໄວ້ໃນຮູດັ່ງກ່າວ, ປິດຮູນັ້ນໄວ້ ແລະ ປະໄວ້ເປັນເວລາ 1 ເດືອນ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ໃຫ້ເປີດຮູອອກ, ດຶງໄມ້ທີ່ໄດ້ມີການຍັດປວກໃສ່ທາງໃນອອກມາ ແລະ ປະໃຫ້ໄກ່ກິນ! ພື້ນດິນທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງຮູດັ່ງກ່າວຈະມີສານອາຫານຫຼາຍ ແລະ ສິ່ງທີ່ເຫຼືອຍັງສາມາດເປັນບ່ອນທີ່ດີໄດ້.



ຄວາມຮື່ມ

ໄກ່ຕ້ອງການຮື່ມ. ຈົ່ງຈື່ໄວ້ວ່າ ບັນພະບູລຸດຂອງໄກ່ແມ່ນມາຈາກປ່າ ດັ່ງນັ້ນເພື່ອໃຫ້ມີສຸຂະພາບດີ ສັດເຫຼົ່ານີ້ຈະຕ້ອງຢູ່ບ່ອນຮື່ມ!



ຮິ້ວ

ຮິ້ວເປັນສິ່ງທີ່ຈໍາເປັນເພື່ອກໍາຈັດໄກ່ໃຫ້ຢູ່ໃນພື້ນທີ່ໃດໜຶ່ງ. ຮິ້ວຕົ້ນໄມ້ຈະໃຫ້ຮິ້ມ, ອາຫານສໍາລັບໄກ່ ແລະ ຄົນ, ບ່ອນບູກພືດເປັນເຄື່ອນ, ຕົ້ນໄມ້ບັງລົມ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດອື່ນໆອີກຫຼາກຫຼາຍ. ຮິ້ວຕ້ອງມີຄວາມສູງພໍ ເພື່ອປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ໄກ່ບິນອອກໄດ້.

ໝູ່

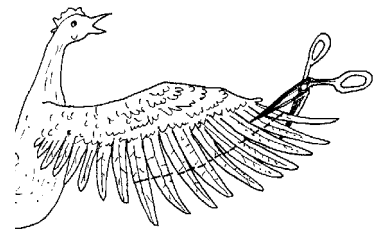
ໄກ່ຈະຢູ່ເປັນຝູງ ຫຼື ເປັນຄອບຄົວ. ການທີ່ມີໄກ່ໜ້ອຍເກີນໄປ ຫຼື ຫຼາຍເກີນໄປໃນພື້ນທີ່ຂະໜາດນ້ອຍເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ດີ.

ຖ້າມີການປ່ອຍໄກ່ໄວ້, ໄກ່ຈະເລືອກຂະໜາດຂອງຝູງດ້ວຍຕົວຂອງມັນເອງ. ຖ້າທ່ານເອົາໄກ່ໄວ້ໃນສູ່ມ, ທ່ານຕ້ອງເລືອກຂະໜາດຂອງສູ່ມດ້ວຍຕົວຂອງທ່ານເອງ.

ຈໍານວນໄກ່ທີ່ດີທີ່ສຸດແມ່ນ ໄກ່ຜູ້ໂຕໜຶ່ງຕໍ່ໄກ່ແມ່ 10-15 ໂຕ. ເມື່ອໄກ່ນ້ອຍເລີ່ມໃຫຍ່ກາຍເປັນໄກ່ຜູ້ຫຼືໄກ່ແມ່ແລ້ວ, ທ່ານຈະສາມາດແຍກໄກ່ຜູ້ອອກໄວ້ກິນພາຍຫຼັງ.

ການຕັດປົກ

ເພື່ອປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ໄກ່ບິນ ແລະ ຂ້າມຮິ້ວອອກໄປ, ທ່ານສາມາດຕັດປາຍຂົນທີ່ຢູ່ປົກເບື້ອງໜຶ່ງຂອງໄກ່ອອກໄດ້. ເມື່ອຂົນທີ່ຢູ່ດ້ານນອກສຸດຂອງປົກຍາວຕ້ອງ ໄດ້ຕັດ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວຈະເຮັດໃຫ້ໄກ່ເສຍການຊົງຕົວ ແລະ ປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ພວກເຂົາບິນໄດ້. ໃຫ້ເຮັດຊໍາທຸກໆ 6 ເດືອນ.



ສຸຂະພາບ

ໂດຍປົກກະຕິແລ້ວ ໄກ່ຈະເປັນສັດທີ່ມັກອິດສະຫຼະ, ມີສຸຂະພາບດີ, ແລະ ສາມາດດູແລຕົນເອງໄດ້. ເພື່ອປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ໄກ່ປ່ວຍ ໃຫ້ຮັກສາສູ່ມໄກ່ໄວ້ໃນສະພາບແຫ້ງຕະຫຼອດ ແລະ ໃຫ້ອະນາໄມເປັນປະຈຳ. ໃຫ້ແຍກໄກ່ທີ່ບໍ່ສະບາຍອອກຈາກຝູງ ຈົນກວ່າໄກ່ເຫຼົ່ານີ້ຈະເຊົາປ່ວຍ ເພື່ອປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ພະຍາດລະບາດ.



ດິນແຫ້ງ

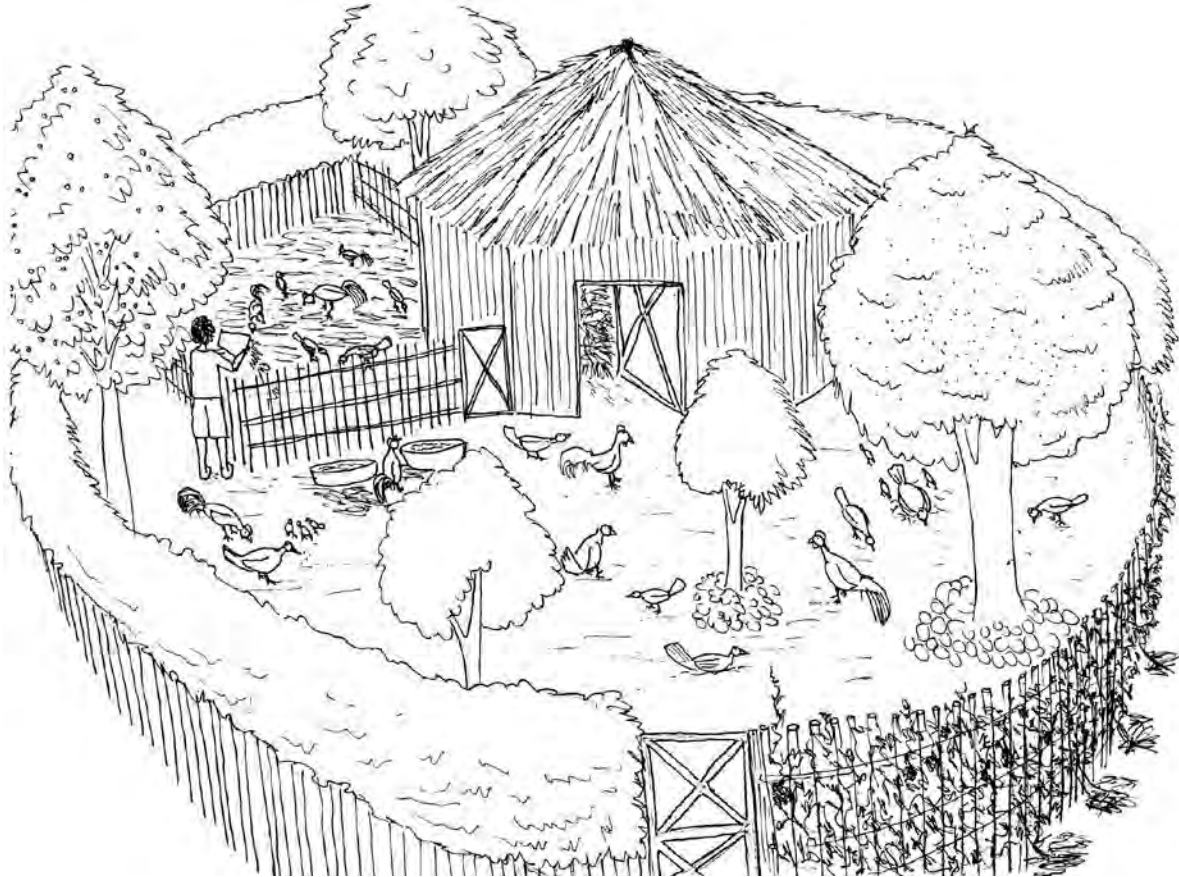
ໄກ່ຈະຊຸດຊຸມໃນດິນແຫ້ງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ດິນຝັງໃສ່ຂົນຂອງມັນ ເພື່ອທຳຄວາມສະອາດເອົາເທົາອອກຈາກຕົວຂອງມັນ. ສິ່ງນີ້ສຳຄັນຫຼາຍສຳລັບສຸຂະພາບຂອງໄກ່. ຖ້າໄກ່ຖືກປ່ອຍຕາມທຳມະຊາດ, ພວກມັນຈະຊອກຫາດິນແຫ້ງດ້ວຍຕົວຂອງມັນເອງ. ຖ້າໄກ່ຢູ່ໃນເລົ້າ, ທ່ານຕ້ອງຈັດຫາດິນແຫ້ງໃຫ້ມັນ, ໂດຍສະເພາະໃນຊ່ວງລະດູຝົນ. ໃຫ້ທ່ານຖອກໃບກະເດົາລົງໄປໃນຊຸມ.

ໃບກະເດົາເປັນຢາກຳຈັດສັດຕູພືດແບບທຳມະຊາດ ເຊິ່ງສາມາດຊ່ວຍຫຼຸດຜ່ອນປະລິມານເທົາໃນຕົວຂອງໄກ່ໄດ້, ແຕ່ຈະບໍ່ມີຜົນກະທົບຕໍ່ສຸຂະພາບຂອງໄກ່.

ວິທີຮັກສາແມ່ທ້ອງແບບທຳມະຊາດມີ 2 ວິທີຄື: ໃຊ້ໝາກຮຸ່ງ ຫຼື ໃບມອນ. ໄກ່ຈະມັກກິນອາຫານເຫຼົ່ານີ້, ໂດຍສະເພາະແກ່ນໝາກຮຸ່ງອ່ອນ. ໃຫ້ທ່ານເກືອໄກ່ດ້ວຍອາຫານເຫຼົ່ານີ້ເປັນປະຈຳ ເພື່ອປ້ອງກັນບັນຫາເລື່ອງແມ່ທ້ອງ. ນອກຈາກນີ້ໄກ່ຍັງມັກກິນໝາກເຜັດ ແລະ ຜັກທຽມ, ເຊິ່ງຈະຊ່ວຍໄກ່ຕໍ່ສູ້ກັບການເຈັບປ່ວຍເລັກນ້ອຍ. ເປືອກໄຂ່ທຸບມຸນງຸງ ແລະ ຊາຍ ກໍ່ດີສຳລັບໄກ່ເຊັ່ນດຽວກັນ. ໂດຍທຳມະຊາດແລ້ວ ໄກ່ຈະກິນເປືອກໄຂ່ ຖ້າເອົາມາປົນກັບອາຫານອື່ນທີ່ພວກມັນກິນ. ມັນຈະຊ່ວຍໃຫ້ໄກ່ອ່ອຍອາຫານ ແລະ ຊ່ວຍຜະລິດໄຂ່ທີ່ມີເປືອກໜາຂຶ້ນ.

ການສັກຢາກັນພະຍາດ

ພະຍາດນິວຄາເຊັ່ນ (ND) ເຮັດໃຫ້ໄກ່ຕາຍເປັນຈຳນວນຫຼາຍໃນຫຼາຍປະເທດ. ເປັນພະຍາດທີ່ແຜ່ລະບາດໄວຫຼາຍ ແລະ ສາມາດເກີດຂຶ້ນທຸກປີ, ໂດຍປົກກະຕິແມ່ນຕອນທ້າຍຂອງລະດູແລ້ງ. ວິທີການດຽວໃນການຄວບຄຸມພະຍາດນີ້ຢ່າງມີປະສິດທິຜົນແມ່ນການສັກຢາປ້ອງກັນພະຍາດ. ການສັກຢາປ້ອງກັນພະຍາດແມ່ນຕ້ອງເຮັດຕອນທີ່ໄກ່ຍັງອາຍຸນ້ອຍຢູ່, ແລະ ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຜົນດີທີ່ສຸດແມ່ນຄວນມີການສັກຢາໃຫ້ໄກ່ທຸກໂຕໃນຊຸມຊົນ.

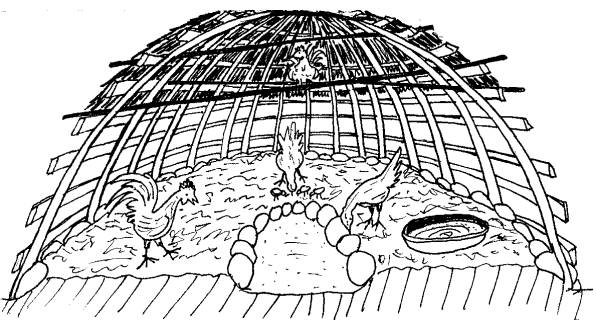
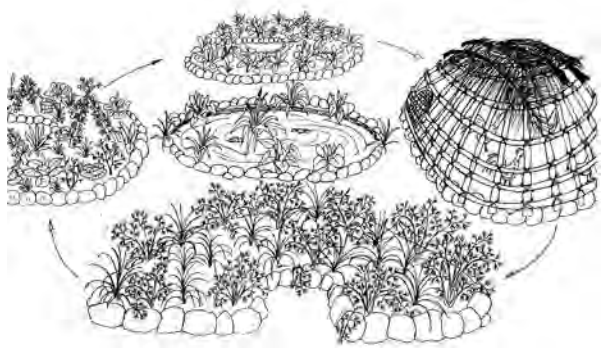


ຜະລິດຕະພັນຈາກໄກ່

ແຮງງານ

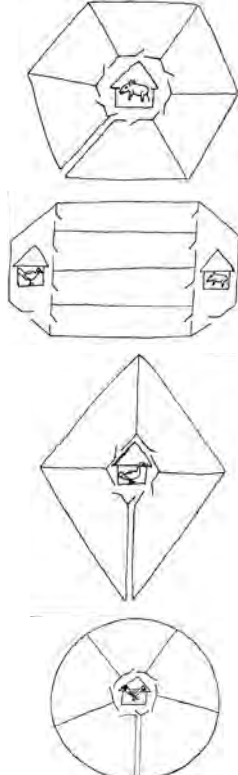
ໄກ່ສາມາດຊ່ວຍກຳຈັດສັດຕູພືດ ແລະ ວັດສະພືດໄດ້. ມີຫຼາກຫຼາຍວິທີທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ໄກ່ເຮັດວຽກໃຫ້ທ່ານ, ເຊັ່ນ:

- **ສຸ່ມໄກ່ທີ່ສາມາດເຄື່ອນຍ້າຍໄດ້.** ແມ່ນສຸ່ມໄກ່ທີ່ສາມາດເຄື່ອນຍ້າຍຈາກດິນຕອນ ຫນຶ່ງຂອງສວນໄປໄວ້ອີກຕອນໜຶ່ງ. ໃຫ້ທ່ານຍ້າຍສຸ່ມໄກ່ໄປໄວ້ດິນຕອນໃໝ່ເດືອນລະ ຄັ້ງ.
- **ໃຊ້ໄກ່ເປັນລົດໄຖ.** ທ່ານສາມາດໃຊ້ວຽກໄກ່ຄືກັນກັບລົດໄຖ ຖ້າພວກມັນຢູ່ໃນສຸ່ມທີ່ບໍ່ມີພື້ນ ຮອງ ທ່ານຈະສາມາດເຄື່ອນຍ້າຍໄປມາໄດ້ງ່າຍ. ໃນສຸ່ມໜຶ່ງ ທ່ານສາມາດບັນຈຸໄກ່ໄດ້ 6-20 ໂຕ, ອີງໃສ່ຂະໜາດຂອງສຸ່ມ, ຕົວຢ່າງ ຖ້າສຸ່ມມີຂະໜາດ 2 ແມັດ x 1 ແມັດ ແປວ່າສຸ່ມມີຂະໜາດໃຫຍ່ ພໍທີ່ຈະບັນຈຸໄກ່ 6 ໂຕໄດ້. ວິທີການນີ້ເປັນການນຳໃຊ້ແຮງງານໄກ່ ໃນການຄວັດຈິກ ແລະ ຂີ້ໃສ່ພື້ນ ເພື່ອໃຫ້ມັນກາຍເປັນບຸ່ຍສຳລັບດິນ ກ່ອນທີ່ຈະເພາະປູກ, ເພື່ອກຳຈັດໝູ ແລະ ແມງໄມ້ອອກຈາກດິນ, ແລະ ເປັນການກຳຈັດວັດສະພືດອອກໃຫ້ໝົດ.



ການໃຊ້ສຸ່ມໄກ່ທີ່ເຄື່ອນຍ້າຍໄດ້ ແລະ ການໃຊ້ໄກ່ເປັນລົດໄຖ ຄືວິທີການທີ່ດີເພື່ອຮັກສາໄກ່ຕົວແມ່ໄວ້ກັບລູກຂອງມັນ. ໃຫ້ທ່ານສ້າງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຂຶ້ນມາ ໂດຍການໃຊ້ວັດສະດຸເບົາໆ, ເຊັ່ນ ໄມ້ປ່ອງ, ຈຶ່ງສາມາດເຄື່ອນຍ້າຍງ່າຍ.

ການລວມເອົາການລ້ຽງໄກ່ເຂົ້າກັບລະບົບອື່ນໆ



ໄກ່ກັບພືດຜັກ

ແບ່ງສວນອອກເປັນຫຼາຍສ່ວນ, ຕົວຢ່າງ ແຕ່ລະສ່ວນຂອງສວນອາດມີຂະໜາດ 5 x 5 ແມັດ. ແຕ່ລະສ່ວນຄວນມີຮິ່ວສູງໆ ລ້ອມໄວ້ ຫຼື ໃຊ້ວິທີການອື່ນເພື່ອບໍ່ໃຫ້ໄກ່ໜີອອກມາໄດ້.

ເອົາໄກ່ໄວ້ໃນສ່ວນໃດສ່ວນໜຶ່ງຂອງສວນ ໃນຂະນະນຳໃຊ້ສ່ວນອື່ນຂອງສວນເພື່ອປູກ ຜັກ. ພາຍຫຼັງການເກັບກຸ່ມ, ໃຫ້ປ່ອຍໄກ່ກິນກິນຜັກທີ່ເຫຼືອ, ວັດສະພືດ ແລະ ແມງໄມ້. ໄກ່ຈະສືບຕໍ່ສະໜອງບຸ່ຍໃຫ້ກັບພື້ນທີ່ດັ່ງກ່າວທີ່ພວກມັນຢູ່. ເອົາໄກ່ກັບໄປໄວ້ໃນສຸ່ມຄືນ ໃນຕອນກາງຄືນ.

ນອກຈາກນີ້ ທ່ານຍັງສາມາດເອົາໝູເຂົ້າມາໃນລະບົບນີ້ໄດ້ຄືກັນ, ໃຫ້ເອົາໝູ 1-4 ໂຕ ໄປໄວ້ໃນສ່ວນຕ່າງໆຂອງສວນທີ່ໄດ້ສຳເລັດການເກັບກຸ່ມ, ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນໃຫ້ ເອົາໄກ່ໄວ້ໃນສ່ວນດຽວກັນຂອງສວນ. ໝູຈະສະໜອງບຸ່ຍ, ກຳຈັດວັດສະພືດ ແລະ ຊຸດດິນ. ໄກ່ຈະຊ່ວຍເກັບເລັ່ມວຽກທີ່ໝູໄດ້ເຮັດກ່ອນໜ້ານີ້. ປົກກະຕິ 1-2 ເດືອນ ຖືວ່າເປັນເວລາທີ່ ພຽງພໍສຳລັບສັດແຕ່ລະໂຕ.

ໄກ່ກັບຕົ້ນໄມ້ກິນໝາກ

ໃຫ້ເອົາໄກ່ 50 ໂຕໄປໄວ້ໃນທຸກໆພື້ນທີ່ດິນທີ່ມີຂະໜາດ 50 ແມັດ x 50 ແມັດ, ໄກ່ຈະຊ່ວຍກຳຈັດວັດສະພິດ ແລະ ໃຫ້ບຸ່ຍແກ່ດິນທີ່ຢູ່ອ້ອມຕົ້ນໄມ້. ຄວນນຳໃຊ້ລະບົບນີ້ສະເພາະກັບຕົ້ນໄມ້ກິນໝາກທີ່ມີອາຍຸຫຼາຍກວ່າ 1 ປີ. ເອົາກ້ອນຫີນມາວາງເປັນວົນມົນອ້ອມຕົ້ນໄມ້ແຕ່ລະຕົ້ນ, ໃຫ້ຫ່າງຈາກລຳຕົ້ນຂອງຕົ້ນໄມ້ປະມານ 1-2 ແມັດ, ແລະ ເອົາຜຸ່ນບົມ ແລະ ວັດສະດຸປົກຄຸມເປັນປະລິມານຫຼາຍມາ ວາງໄວ້ດ້ານໃນຂອງວົງມົນ. ໄກ່ຈະຄວັດດິນ, ແຕ່ກ້ອນຫີນຈະຊ່ວຍຮັກສາຜຸ່ນບົມ ແລະ ວັດສະດຸປົກຄຸມໄວ້ດ້ານໃນ, ໄກ່ກັບຕົ້ນໄມ້. ໃຫ້ທ່ານປູກພືດໃນຕະກູນຖົ່ວ ໄວ້ເປັນຮົ່ວຕົ້ນໄມ້ລ້ອມໄວ້ ແລະ ປູກໄວ້ລະຫວ່າງຕົ້ນໄມ້ກິນໝາກແຕ່ລະຕົ້ນ. ທ່ານສາມາດຕັດເອົາກິ່ງຂອງພືດໃນຕະກູນຖົ່ວເຫຼົ່ານີ້ ເປັນອາຫານໃຫ້ໄກ່ ເຊິ່ງໃນຂະນະດຽວກັນຈະເປັນການສະໜອງໂນໂຕຣເຈນໃຫ້ກັບຕົ້ນໄມ້ກິນ ໝາກພ້ອມ.



(ຖ້າຕ້ອງການຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມ ກ່ຽວກັບລະບົບການລ້ຽງໄກ່ ແລະ ປາ, ໃຫ້ເບິ່ງໂມດູນ 11 - ການເພາະລ້ຽງສັດນ້ຳ).



ແນວຄວາມຄິດທີ່ສະຫຼາດ!
 ໃຫ້ທ່ານເລືອກວິທີການທີ່ທ່ານມັກຫຼາຍທີ່ສຸດ, ເອົາມາໃຊ້ກັບວິທີການຕ່າງໆ ຫຼື ຈະເອົາແນວຄວາມຄິດ ແລະ ວິທີການຂອງທ່ານມາທົດລອງໃຊ້ເບິ່ງກໍໄດ້ເຊັ່ນກັນ.

ເປັດ

ເປັດເປັນສັດທີ່ດີ, ປະຕິບັດຕາມເຮົາໄດ້ງ່າຍ, ປະສົມພັນງ່າຍ, ແລະ ທ່ານສາມາດໄດ້ຫຼາກຫຼາຍຜະລິດຕະພັນຈາກເປັດ. ນອກຈາກນີ້ ເປັດຍັງເປັນສັດທີ່ມີພູມຕ້ານທານຕໍ່ພະຍາດເກືອບທຸກປະເພດ. ທ່ານສາມາດເອົາເປັດເຂົ້າຮ່ວມໃນການຜະລິດກະສິກຳໄດ້, ເຊັ່ນ ຜັກ, ຕົ້ນໄມ້ກິນໝາກ ແລະ ນາເຂົ້າ. ຕາບໃດທີ່ມີນ້ຳ, ມີອາຫານ ແລະ ຮິມຢ່າງພຽງພໍ, ເປັດກໍຈະມີສຸຂະພາບດີ ແລະ ມີຄວາມສຸກ.

4 ອາທິດທຳອິດຂອງຊີວິດເປັດ ແມ່ນຊ່ວງເວລາທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດ. ຖ້າໄດ້ຮັບອາຫານທີ່ດີ ແລະ ນ້ຳຢ່າງພຽງພໍໃນຊ່ວງເວລາດັ່ງກ່າວ, ເປັດກໍຈະໃຫຍ່ໄວ, ໂຕໃຫຍ່ ແລະ ມີພູມຕ້ານທານຕໍ່ພະຍາດຫຼາຍຂຶ້ນ. ຊ່ວງເວລາດັ່ງກ່າວຍັງເປັນເວລາທີ່ເປັດຕ້ອງການໆ ປົກປ້ອງຈາກສັດລ່າຫຼາຍທີ່ສຸດ. ການເຮັດວຽກເພີ່ມຂຶ້ນນ້ອຍໜຶ່ງໃນຊ່ວງເວລາດັ່ງກ່າວ ຈະສົ່ງຜົນໃຫ້ມີຜົນປະໂຫຍດເພີ່ມຂຶ້ນໃນອະນາຄົດ.

ຄວາມຕ້ອງການຂອງເປັດ
 ນ້ຳ, ອາຫານ, ເຮືອນ, ຄວາມຮິມ, ການປົກປ້ອງ
 ຈາກສັດທີ່ເປັນນັກລ່າ, ສຸຂະພາບທີ່ດີ

ຜະລິດຕະພັນຈາກເປັດ
 ຊີ້ນ, ໄຂ່, ຜຸ່ນຄອກ, ເງິນ, ຂົນ, ແຮງງານ
 (ກຳຈັດວັດສະພິດ ແລະ ແມງໄມ້)

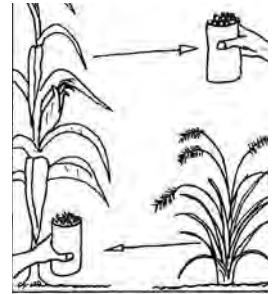


ການເຊື່ອມສານການລ້ຽງເປັດ

ຄວາມຕ້ອງການຂອງເປັດ

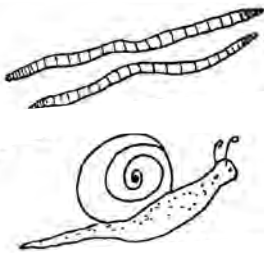
ນ້ຳ

ເປັດຕ້ອງການນ້ຳດື່ມຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ. ພວກມັນຕ້ອງການພາຊະນະ ຫຼື ຊຸມທີ່ມີນ້ຳເພື່ອ ໃຫ້ພວກມັນສາມາດກິນນ້ຳໄດ້ໃນຂະນະກິນອາຫານ. ເປັດຕ້ອງການນ້ຳເພື່ອຫຍ້າອາຫານ ແລະ ຍ່ອຍອາຫານທີ່ກິນລົງໄປ. ນອກຈາກນີ້ ເປັດຍັງມັກລອຍນ້ຳ ແລະ ຊອກຫາອາຫານໃນໜອງ. ສິ່ງນີ້ບໍ່ໄດ້ຈຳເປັນ, ແຕ່ຖ້າເປັນໄປໄດ້, ຖ້າທ່ານມີໜອງ ກໍ່ຈະເປັນຜົນດີຫຼາຍຕໍ່ສຸຂະພາບຂອງເປັດ, ນອກນີ້ ໜອງກໍ່ຈະເປັນແຫຼ່ງບຸ້ຍທີ່ດີມີຄຸນນະພາບສູງ. ຖ້າໜອງມີຂະໜາດໃຫຍ່ພໍ, ແມ່ນສາມາດລວມເອົາເປັດເຂົ້າໃນການຜະລິດພືດນ້ຳໄດ້ພ້ອມ.



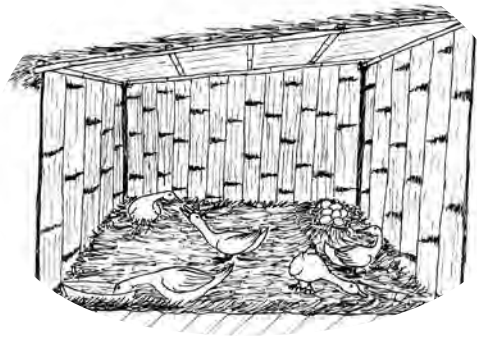
ອາຫານ

ເປັດຈະມັກກິນແມງໄມ້, ໂຕໜອນ, ຫຍ້າສິດ, ໃບໄມ້ສິດ ແລະ ເມັດພືດ (ເຂົ້າ, ພາກສາລີ ແລະ ເຂົ້າຝ່າງ) ປົນກັນ. ເປັດຈະຊອກຫາແມງໄມ້ ແລະ ໂຕໜອນຢູ່ໃນດິນ, ຢູ່ບໍລິເວນຂອບຂອງໜອງ, ແລະ ກ້ອງວັດສະດຸປົກຄຸມ ຫຼື ໃບໄມ້. ການຊອກຫາແມງໄມ້ ແລະ ໂຕໜອນຈະງ່າຍຂຶ້ນຫຼາຍສຳລັບເປັດ ຖ້າດິນດັ່ງກ່າວປຽກ. ໃຫ້ທ່ານເກືອເປັດດ້ວຍເມັດພືດທຸກໆ ມື້. ເຊັ່ນດຽວກັບໄກ່, ໃຫ້ທ່ານແຊ່ເມັດພືດໄວ້ພືດຄືນ ແລະ ປະໃຫ້ມັນເບິ່ງອອກເປັນເວລາ 1-2 ມື້, ສິ່ງດັ່ງກ່າວຈະເຮັດໃຫ້ຄຸນນະພາບຂອງເມັດພືດດີຂຶ້ນ. ເມັດພືດກຳໜົງ ຕໍ່ ເປັດ 5 ໂຕ ຖືວ່າເປັນປະລິມານທີ່ພຽງພໍແລ້ວ.



ຄອກເປັດ

ສ້າງຄອກເພື່ອໃຫ້ເປັດມີບ່ອນວາງໄຂ່, ເປັນບ່ອນພັກຜ່ອນ, ແລະ ປອດໄພຈາກສັດລ່າໃນຕອນກາງຄືນ ເຊັ່ນ ໝາ, ແມວ, ງູ ແລະ ໝູ, ໂດຍສະເພາະຕອນທີ່ເປັດຍັງນ້ອຍຢູ່. ຄອກທີ່ມີຂະໜາດ 2 ແມັດ x 2 ແມັດ ແມ່ນໃຫຍ່ພໍສຳລັບເປັດ 10-15 ຕົວ. ໃຫ້ທ່ານປູກຫຍ້າແຫ້ງໄວ້ຊັ້ນໜຶ່ງຢູ່ພື້ນດິນ. ໃຫ້ປຸງກຫຍ້າດັ່ງກ່າວທຸກໆ 1-2 ເດືອນ. ຫຍ້າດັ່ງກ່າວ ແລະ ຂີ້ເປັດ ເປັນບຸ້ຍທີ່ດີ ແລະ ເຂັ້ມຂຸ້ນດີ. ນອກຈາກນີ້ ເປັດຍັງໃຊ້ຫຍ້າເພື່ອເຮັດຮັງໄວ້ສຳລັບໄຂ່. ສິ່ງທີ່ສຳຄັນອີກຢ່າງໜຶ່ງ ແມ່ນການສະໜອງພາຊະນະທີ່ມີນ້ຳໄວ້ພາຍໃນຄອກເປັດ.



ຄວາມຮົ່ມ

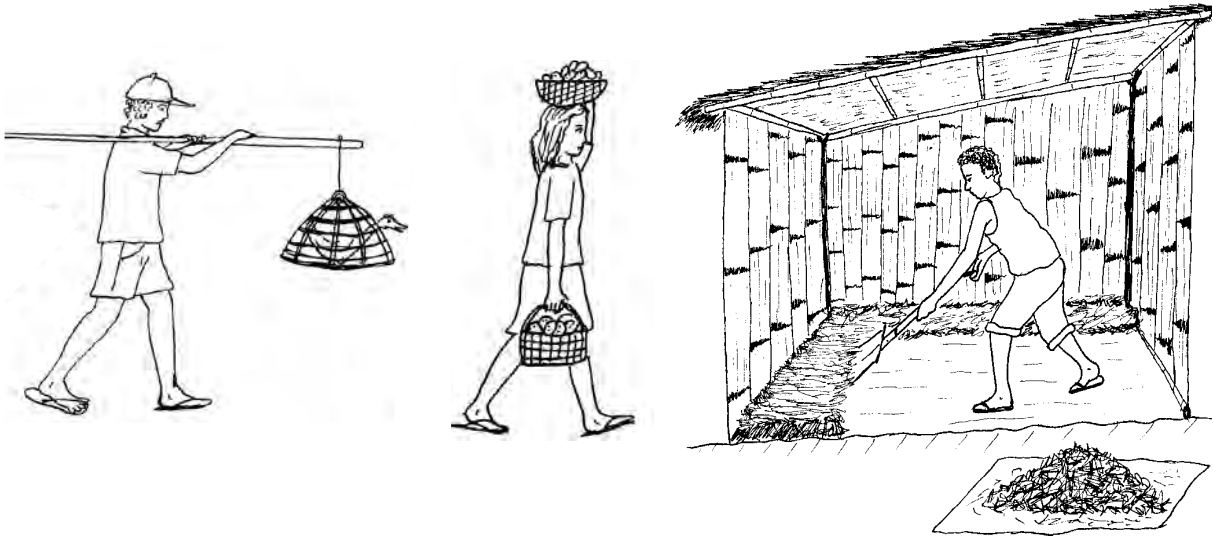
ເປັດຕ້ອງການຮົ່ມ, ໂດຍສະເພາະໃນຕອນກາງເວັນ. ທ່ານສາມາດໃຊ້ຕົ້ນໄມ້ ຫຼື ໂຄງສ້າງທີ່ລຽບງ່າຍທີ່ເຮັດໃຫ້ມີຮົ່ມທີ່ເຮັດຈາກວັດສະດຸໃດກໍ່ໄດ້ທີ່ມີຢູ່ ເພື່ອສະໜອງຮົ່ມໃຫ້ເປັດ.

ສຸຂະພາບ

ທ່ານສາມາດປ້ອງກັນບັນຫາສຸຂະພາບເກືອບທຸກປະເພດໄດ້ ໂດຍການສະໜອງນ້ຳສະອາດ ແລະ ອາຫານ ໃຫ້ເປັດທຸກມື້ ແລະ ອະນາໄມຄອກເປັນປະຈຳ. ທ່ານຕ້ອງແນ່ໃຈວ່າເປັດໄດ້ຮັບຮົ່ມຢ່າງພຽງພໍ, ໂດຍສະເພາະໃນຕອນກາງເວັນ. ເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນການເປັນແມ່ທ້ອງ, ໃຫ້ຕື່ມໃນໝາກຮຸ່ງ ຫຼື ໃບມອນໃສ່ອາຫານເປັດ ເປັນປະຈຳ. ແຍກເປັດທີ່ບໍ່ສະບາຍອອກຈາກເປັດໂຕອື່ນ ຈົນກວ່າເປັດເຫຼົ່ານັ້ນຈະເຊົາປ່ວຍ ເພື່ອປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ພະຍາດລະບາດ.

ຜະລິດຕະພັນຈາກເປັດ

ທ່ານສາມາດປຸງແຕ່ງ ແລະ ຮັບປະທານຊີ້ນເປັດໃນແບບດຽວກັນກັບຊີ້ນໄກ່ ແລະ ຊີ້ນກໍ່ມີລິດຊາດທີ່ແຊບຫຼາຍ. ໄຂ່ເປັດຈະໃຫຍ່ກວ່າໄຂ່ໄກ່ ແລະ ດີຕໍ່ສຸຂະພາບຫຼາຍ. ໄຂ່ເປັດຍັງເໝາະສົມສໍາລັບການເຮັດເຄັກ ຫຼື ເຂົ້າຈີ່. ທ່ານສາມາດແລກປ່ຽນ ຫຼື ຂາຍທັງຊີ້ນ ແລະ ໄຂ່ເປັດໄດ້. ຊີ້ເປັດເປັນບຸ່ຍທີ່ດີຫຼາຍ, ແຕ່ມັນເຂັ້ມຊຸ່ນຫຼາຍ ແລະ ຄວນປະສົມກັບຜຸ່ນປົ່ມ ຫຼື ຜຸ່ນຄອກທີ່ເປັນນໍ້າ ກ່ອນເອົາມາໃຊ້.



ການລວມເອົາການລ້ຽງເປັດເຂົ້າກັບລະບົບອື່ນ

ການສ້າງຄອກເປັດຢູ່ໃກ້ເຮືອນ ຈະເຮັດໃຫ້ການບໍາລຸງຮັກສາງ່າຍຂຶ້ນ. ນອກຈາກນີ້ຄອກເປັດຄວນຢູ່ໃກ້ກັບແຫຼ່ງນໍ້າ. ເປັດຕ້ອງ ການຄອກສໍາລັບຕອນກາງຄືນ, ແຕ່ຕອນກາງເວັນ ແມ່ນສາມາດປ່ອຍມັນໄວ້ໃນພື້ນທີ່ເປັດໂລ່ງໄດ້. ລະບົບນີ້ບໍ່ຕ້ອງການງານ ບໍາລຸງຮັກສາຫຼາຍ, ແຕ່ຕ້ອງມີການປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ເປັດເຂົ້າຫາສວນຜັກໄດ້. ເປັດມັກກິນເມັດພັນຜັກ ແລະ ຜັກໃບຂຽວ, ແລະ ສາມາດກິນຜັກເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ໄວຫຼາຍ!



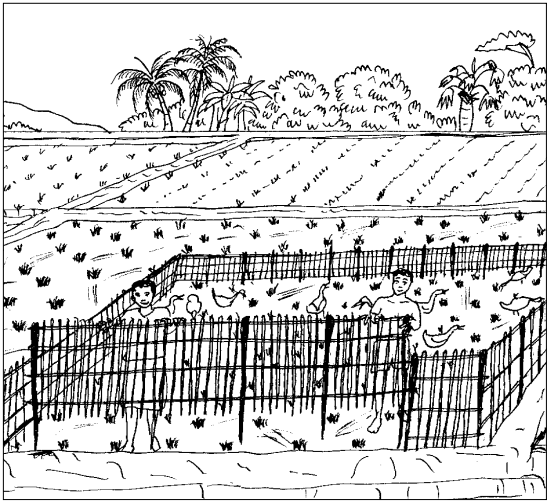
ເປັດ ແລະ ຕົ້ນໄມ້ກິນໝາກ

ການສ້າງ ແລະ ບໍາລຸງຮັກສາເລົ່າເປັດ ຈະງ່າຍກວ່າເລົ່າໄກ່ຫຼາຍ. ເລົ່າເປັດ ຕ້ອງການຮົ່ວລ້ອມຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ຕໍ່າເທົ່ານັ້ນ, ເພາະວ່າເປັດບິນບໍ່ໄດ້. ໃນລະບົບນີ້, ເປັດຈະກໍາຈັດວັດສະພືດທີ່ຢູ່ອ້ອມຕົ້ນໄມ້ກິນໝາກ, ກິນແມງໄມ້ບາງຊະນິດ ແລະ ສະໜອງບຸ່ຍໃຫ້ແກ່ຕົ້ນໄມ້. ເປັດມັກນັ່ງຢູ່ບ່ອນຮົ່ມ ແລະ ຂີ້ຢູ່ບ່ອນທີ່ພວກມັນມັກນັ່ງ. ຕົ້ນໝາກນາວ ແລະ ເປັດ ເຂົ້າກັນໄດ້ດີ ເພາະວ່າຕົ້ນໝາກນາວມັກຜຸ່ນຄອກທີ່ມີຄວາມເຂັ້ມຊຸ່ນ ແລະ ມີຮາກທີ່ຢູ່ເລິກ ດັ່ງນັ້ນເປັດຈະບໍ່ສາມາດຊຸດ ຫຼື ໄປລົບກວນຕົ້ນໝາກນາວໄດ້.

ແນວຄວາມຄິດທີ່ສະຫຼາດ!

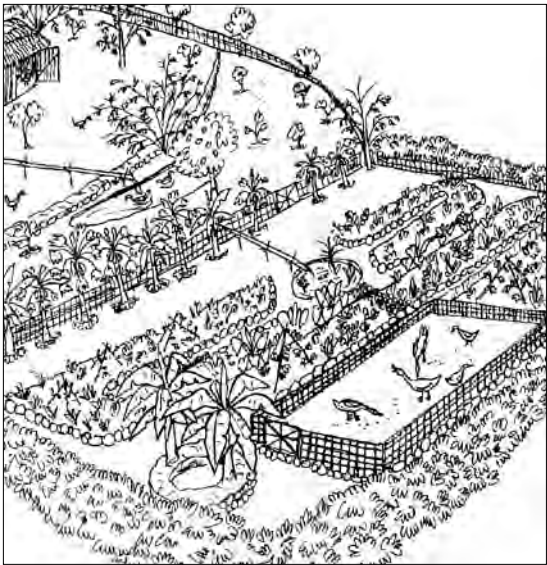


ປູກພືດໃນຕະກູນຖິ່ວທີ່ໃຫຍ່ໄວ້ຈໍານວນໜຶ່ງລະຫວ່າງຕົ້ນໄມ້ກິນໝາກ ໂດຍສະເພາະຖ້າຕົ້ນໄມ້ກິນໝາກເປັນຕົ້ນໄມ້ທີ່ຫາກໍ່ປູກໃໝ່ໆ. ພືດໃນຕະກູນຖິ່ວຈະໃຫ້ຮົ່ມໄວກວ່າ ແລະ ທ່ານສາມາດຕັດກິ່ງມັນໄດ້ພາຍຫຼັງ ເພື່ອໃຫ້ມີໂນໂຕຣເຈນ ແລະ ວັດສະດຸປົກຄຸມ.



ເປັດ ແລະ ນາເຂົ້າ

ທ່ານສາມາດໃຊ້ເປັດເພື່ອກິນວັດສະພິດ ແລະ ສະໜອງ ບຸ່ຍໃຫ້ກັບນາເຂົ້າຂອງທ່ານໄດ້ ພາຍຫຼັງການເກັບກຽວ. ໃຫ້ທ່ານໃຊ້ຮິວຂະໜາດນ້ອຍທີ່ເຄື່ອນຍ້າຍໄດ້ ເພື່ອເກັບ ຮັກສາເປັດໄວ້ບ່ອນທີ່ທ່ານຕ້ອງການໃນພື້ນທີ່ຂອງ ນາ. ສິ່ງທີ່ດີທີ່ສຸດແມ່ນໃຫ້ເຄື່ອນຍ້າຍເປັດກັບມາຢູ່ ຄອກທຸກຄືນ ເພື່ອປົກປ້ອງພວກມັນຈາກສັດລ່າ ແລະ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ການເກັບໄຂ່ງ່າຍຂຶ້ນ.

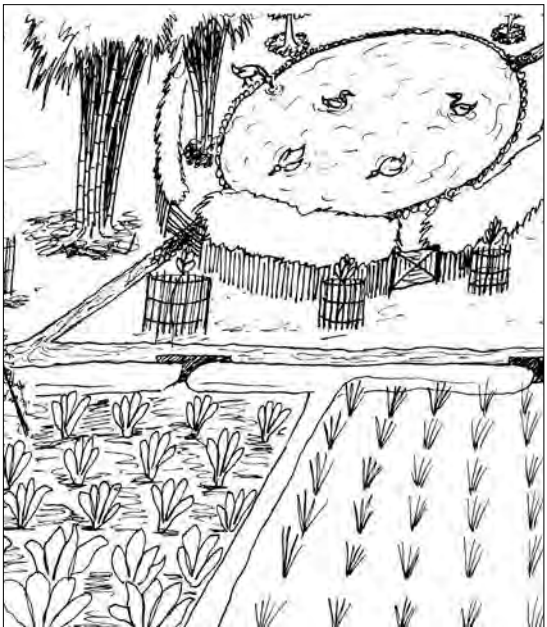


ເປັດກັບສວນຜັກ

ເວລາທີ່ດີທີ່ສຸດໃນການລວມເອົາການລ້ຽງເປັດເຂົ້າກັບ ລະບົບການເພາະປູກນີ້ແມ່ນພາຍຫຼັງການເກັບກຽວ. ເປັດຈະກິນວັດສະພິດ ແລະ ແມງໄມ້, ຂະນະທີ່ພວກ ມັນໃຫ້ບຸ່ຍແກ່ດິນ ໃນລະດູການເພາະປູກຕໍ່ໄປ.

ສິ່ງທີ່ທ່ານຄວນຈື່ກໍຄື ຕອນກາງເວັນທ່ານຕ້ອງສະໜອງຮີ່ມ ໃຫ້ເປັດຕະຫຼອດເວລາ. ເອົາໃຈໃສ່ສ່ວນຕ່າງໆ ຂອງສວນ ໂດຍສະເພາະບ່ອນທີ່ຜັກກຳລັງເກີດ, ເພາະວ່າເປັດອາດ ຈະກິນຜັກເຫຼົ່ານີ້ໝົດ!

(ຖ້າຕ້ອງການຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມກ່ຽວກັບການລວມເອົາການ ລ້ຽງເປັດເຂົ້າກັບລະບົບການເພາະລ້ຽງປາ, ໃຫ້ເບິ່ງໂມດູນ 11 - ການເພາະລ້ຽງສັດນໍ້າ).




ເປັດກັບນໍ້າຊົນລະປະທານ

ການມີໜອງເປັນສິ່ງທີ່ດີຫຼາຍສໍາລັບເປັດ. ນໍ້າໃນ ໜອງ ຈະເຕັມໄປດ້ວຍສານອາຫານ ແລະ ທ່ານ ສາມາດເອົາມາໃຊ້ເຮັດຜຸ່ນບົ່ມ ແລະ ບຸ່ຍໝັກໄດ້. ລະບົບນີ້ ຈະສະໜອງສານອາຫານຈຳນວນໜຶ່ງ ໃຫ້ນໍ້າຊົນລະປະທານເຊິ່ງພຶດ ສາມາດນໍາໃຊ້ ໄດ້ໃນພາຍຫຼັງ. ໃນຊ່ວງລະດູ ຝົນ, ຖ້ານໍ້າຈາກ ໜອງເປັດລົ້ນອອກມາ, ທ່ານສາມາດໃຊ້ຮ່ອງບ່ຽງນໍ້າ ຫຼື ອຸປະກອນກັກນໍ້າປະເພດອື່ນ ໄວ້ດ້ານລຸ່ມຂອງ ໜອງໄດ້ ເພື່ອກັກນໍ້າໄວ້.

ນໍ້າດັ່ງກ່າວຈະມີສານອາຫານຫຼາຍ ແລະ ຈະເປັນບຸ່ຍ ໃຫ້ກັບຜັກ ແລະ ຕົ້ນໄມ້ຂອງທ່ານ.

ລະວັງ!

ນໍ້າເສຍຈາກເຮືອນຄົວ ຫຼື ຫ້ອງນໍ້າ ແມ່ນບໍ່ຄວນເອົາມາໃຊ້ສໍາລັບໜອງເປັດໂດຍກົງ ເພາະວ່ານໍ້າດັ່ງກ່າວຈະມີສະບູ ແລະ ສານຊັກຟອກ, ເຊິ່ງສາມາດເຮັດໃຫ້ເປັດປ່ວຍໄດ້.



ໝູ

ໝູ ເປັນແຫຼ່ງຊີ້ນ ແລະ ລາຍຮັບທີ່ສໍາຄັນໃນຫຼາຍໆພາກຂອງປະເທດອິນໂດເນເຊຍ. ໃນບາງພື້ນທີ່, ຍັງມີການນໍາໃຊ້ໝູເພື່ອປະກອບພິທີກໍາຕ່າງໆທາງປະເພນີ. ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນມີການລ້ຽງໝູໂດຍການປ່ອຍຕາມທໍາມະຊາດ. ວິທີການນີ້ຈະມີຄ່າໃຊ້ຈ່າຍບໍ່ແພງ ແລະ ບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງມີການດູແລຫຍັງຫຼາຍ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ການລ້ຽງແບບນີ້ເຮັດໃຫ້ໝູປ່ວຍງ່າຍຍ້ອນອາຫານທີ່ບໍ່ດີ, ການແຜ່ລະບາດຂອງພະຍາດທີ່ໄວກວ່າ, ລູກໝູຈະຕາຍຫຼາຍກວ່າ, ແລະ ມີໂອກາດສູງທີ່ໝູຂອງທ່ານຈະຖືກລັກໄປ. ນອກເໜືອຈາກນີ້, ໝູຍັງສາມາດສ້າງຄວາມເສຍຫາຍຫຼາຍແກ່ພືດຕ່າງໆ ແລະ ຕົ້ນໄມ້ອ່ອນໆ ຖ້າສັດເຫຼົ່ານີ້ເຂົ້າເຖິງພື້ນທີ່ຕ່າງໆ ຂອງສວນໄດ້.

ການເຮັດຄອກ ແລະ ເລົ້າໝູ ແບບລຽບງ່າຍ ສາມາດເຮັດໃຫ້ຜົນຜະລິດເພີ່ມຂຶ້ນ ແລະ ເປັນການ ປົກປ້ອງພືດຂອງທ່ານພ້ອມ. ສໍາລັບການລ້ຽງໝູໃນຮູບແບບນີ້ ເຮັດໃຫ້ສາມາດເກັບ ແລະ ນໍາໃຊ້ຂີ້ໝູໄດ້ງ່າຍຂຶ້ນຫຼາຍ, ແລະ ມີການນໍາໃຊ້ໝູເປັນແຮງງານ. ມີບາງກໍລະນີ ໝູຈະກິນອາຈີມຂອງມະນຸດ, ແຕ່ມັນບໍ່ດີຕໍ່ສຸຂະພາບ. ໝູອາດຈະປ່ວຍຈາກພະຍາດທີ່ຜ່ານທາງອາຈີມ ແລະ ເປັນພະຍາດທີ່ມະນຸດສາມາດຕິດຈາກສັດເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ເມື່ອໄດ້ກິນຊີ້ນໝູເຂົ້າໄປ.

ຄວາມຕ້ອງການຂອງໝູ

ນໍ້າ, ອາຫານ, ຄອກ, ສຸຂະພາບທີ່ດີ, ດິນໄວ້ດູດ, ຮົ່ວ

ຜະລິດຕະພັນຈາກໝູ

ຊີ້ນ, ຝຸ່ນຄອກ, ເງິນ, ຂີນ, ແຮງງານ (ກໍາຈັດວັດສະພືດ ແລະ ຊ່ວຍອະນາໄມດິນ)



ຄວາມຕ້ອງການຂອງໝູ

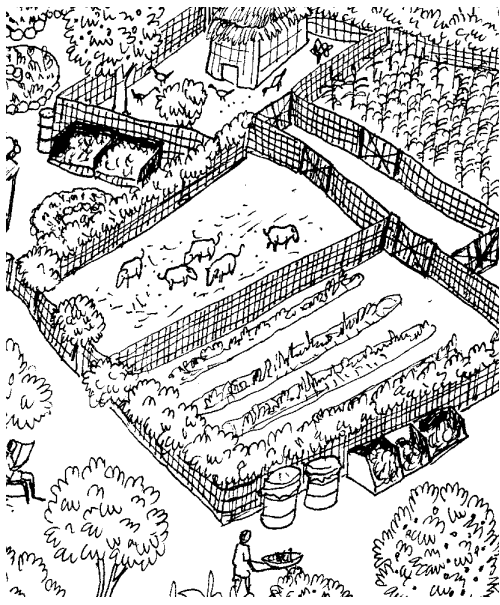
ຄອກໝູ



ທ່ານສາມາດເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍລະບົບທີ່ລຽບງ່າຍ ແລະ ຄ່ອຍໆພັດທະນາລະບົບດັ່ງກ່າວ. ໝູຕ້ອງການອາຫານ ແລະ ນໍ້າທຸກມື້, ດັ່ງນັ້ນ ຖ້າທ່ານເຮັດຄອກໝູໄວ້ໃກ້ເຮືອນ ການເກືອໝູກໍຈະງ່າຍຂຶ້ນ. ຄອກໝູແມ່ນໃຊ້ເພື່ອເກັບຮັກສາໝູໄວ້ໃນຕອນກາງຄືນ.

ຄອກທີ່ມີຂະໜາດ 3 ແມັດ x 3 ແມັດ ຖືວ່າເປັນຂະໜາດທີ່ເໝາະສົມ. ຄອກໝູຕ້ອງມີຮົ່ມ ແລະ ປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ໝູຖືກຝົນ ຫຼື ລົມພັດແຮງ. ຖ້າຄອກໝູບໍ່ມີກໍາແພງ, ທ່ານຄວນເຮັດຮົ່ວທີ່ແຂງແຮງໃສ່ແທນ.

ຄອກອາດຈະມີພື້ນເປັນຊີມັງ ພ້ອມຄ້ອຍທີ່ຊັນນ້ອຍໜຶ່ງ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ການອະນາໄມງ່າຍຂຶ້ນ. ນອກຈາກນີ້ ຄອກອາດຈະມີພື້ນເປັນ ໄມ້ ຫຼື ໄມ້ປ່ອງຄວນມີການຍົກພື້ນຂຶ້ນ ແລະ ເຮັດຮອຍແຕກລ້າວ ໄວ້ສໍາລັບການອະນາໄມ ແລະ ເພື່ອປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ວັດສະດຸຕົກໂພກ ຫຼື ເນົ່າ.



ການປູກພືດຈຳນວນໜຶ່ງໄວ້ໃກ້ຄອກໝູຈະຊ່ວຍ
ເຮັດໃຫ້ສະພາບແວດລ້ອມຂອງທີ່ຢູ່ອາໄສ ແລະ
ສຸຂະພາບຂອງໝູດີຂຶ້ນ. ຖ້າໝູໃຊ້ຊີວິດຢ່າງມີຄວາມສຸກ,
ພວກມັນກໍ່ຈະມີສຸຂະພາບທີ່ດີຂຶ້ນ ແລະ ຕົວມັນກໍ່ຈະໃຫຍ່ຂຶ້ນ.
ໃຫ້ທ່ານປູກຕົ້ນໄມ້ກິນໝາກ ແລະ ຕົ້ນໄມ້ອື່ນໄວ້ອ້ອມເລົ້າໝູ.
ຕົ້ນໄມ້ເຫຼົ່ານີ້ຈະເປັນອາຫານໃຫ້ໝູ ແລະ ຍັງໄດ້ຮັບຜົນ
ປະໂຫຍດຈາກບຸ້ຍທີ່ໄດ້ມາຈາກຂີ້ໝູພ້ອມ.
ໃນຕອນກາງເວັນ, ທ່ານສາມາດປ່ອຍໝູອອກມາທາງນອກໄດ້
ເພື່ອເກືອມັນ ຫຼື ທ່ານອາດຈະມັດມັນໄວ້ກັບສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງ.
ຖ້າທ່ານປ່ອຍໝູອອກມາ, ທ່ານຕ້ອງແນ່ໃຈວ່າທ່ານໄດ້ລ້ອມຮິ້ວ
ສວນຜັກຂອງທ່ານໄວ້ແລ້ວ.
ຖ້າມີການໃຊ້ເຊືອກມັດໝູໄວ້, ໃຫ້ທ່ານໃຊ້ໝູເພື່ອບຸກເບີກ ແລະ
ບຳລຸງດິນ ທີ່ທ່ານມີແຜນຈະນຳໃຊ້ເພື່ອການປູກພືດ.

ອາຫານ ແລະ ນໍ້າ

ໃນແຕ່ລະມື້ ໝູຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບນໍ້າ ແລະ ອາຫານຢ່າງພຽງພໍ. ການເອົາໃບໄມ້, ເມັດພືດ ແລະ ຮາກ ມາປະສົມ ແລະ
ປຸງແຕ່ງ ນຳກັນກໍ່ຈະເຮັດໃຫ້ທ່ານໄດ້ອາຫານທີ່ດີສຳລັບໝູ. ມັນດ້າງ, ມັນຕົ້ນ, ມັນຝລັ່ງ, ເຜືອກມັນ ແລະ ຜັກອີ່ຮຸ່ມ
ເປັນສ່ວນປະກອບທີ່ດີພືດ. ແບ້ງເຂົ້າ ແລະ ແບ້ງສາລີ ກໍ່ເປັນອາຫານໝູທີ່ດີຫຼາຍເຊັ່ນດຽວກັນ. ໃຫ້ທ່ານຕື່ມເສດ
ອາຫານທີ່ເຫຼືອໃນເຮືອນ ຄົວລົງໄປໃນອາຫານໝູ.

ສຸຂະພາບ

ຖ້າທ່ານຮັກສາຄວາມສະອາດຂອງຄອກໝູ, ໃຫ້ອາຫານ ແລະ ນໍ້າຢ່າງພຽງພໍ, ໝູກໍ່ຈະມີສຸຂະພາບດີ
ແລະ ທ່ານຈະສາມາດປ້ອງກັນສັດເຫຼົ່ານີ້ຈາກພະຍາດເກືອບທຸກປະເພດໄດ້. ຕື່ມໃບມອນ ແລະ ໃນໝາກຮຸ່ງ
ລົງໄປໃນອາຫານໝູເປັນປະຈຳ. ໃບມອນ ແລະ ໃນໝາກຮຸ່ງ ຈະຊ່ວຍຄວບຄຸມບັນຫາກ່ຽວກັບແມ່ທ້ອງ
ໄດ້, ແລະ ຖ້າມີການເອົາສ່ວນປະສົມດັ່ງ ກ່າວນີ້ ໃຫ້ໝູກິນເດືອນລະເທື່ອຢ່າງສະໝໍ່າສະເໝີ, ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ກໍ່
ຈະຊ່ວຍປ້ອງກັນຈາກການເປັນແມ່ທ້ອງໄດ້. ໃຫ້ທ່ານຕື່ມໃນໝາກຮຸ່ງ 1-2 ກຳ ແລະ/ຫຼື ໃບມອນ 1-2 ກຳ
ລົງໄປໃນອາຫານໝູໃນເວລາທີ່ທ່ານກຳລັງປຸງແຕ່ງຢູ່. ໃຫ້ທ່ານແຍກໝູທີ່ບໍ່ສະບາຍອອກຈົນກວ່າສັດເຫຼົ່ານີ້ຈະເຊົາ
ປ່ວຍ ເພື່ອປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ພະຍາດລະບາດ.

ໃນຊ່ວງຖືພາ, ເກີດລູກ ແລະ ສອງສາມອາທິດທຳອິດຫຼັງເກີດລູກ, ໃຫ້ທ່ານໝັ້ນໃຈວ່າໝູຕົວແມ່ໄດ້ຮັບອາຫານເພີ່ມ.
ສິ່ງດັ່ງກ່າວຈະຊ່ວຍໃຫ້ໝູເຫຼົ່ານີ້ຜະລິດລູກໝູທີ່ມີສຸຂະພາບດີຂຶ້ນ ແລະ ທ່ານຕ້ອງໝັ້ນໃຈວ່າໝູເຫຼົ່ານີ້ມີນໍ້ານົມພໍສຳ
ລັບລ້ຽງລູກໝູ. ນອກຈາກນີ້ ທ່ານຕ້ອງໝັ້ນໃຈວ່າໝູໂຕແມ່ຢູ່ໃນພື້ນທີ່ໆ ສະດວກສະບາຍ ແລະ ປອດໄພຈາກໝາ.

ເລົ້າໝູ

ຖ້າທ່ານເອົາໝູໄວ້ໃນເລົ້າ, ໃຫ້ທ່ານໝັ້ນໃຈວ່າໄດ້ເຮັດຮິ້ວທີ່ແຂງແຮງລ້ອມເລົ້າໝູໄວ້ແລ້ວເພື່ອເກັບຮັກສາໝູໄວ້
ໃນເລົ້າ. ທາງດ້ານນອກຂອງເລົ້າ, ທ່ານສາມາດປູກຮິ້ວຕົ້ນໄມ້ ເພື່ອໃຫ້ມີໃບໄວ້ເປັນອາຫານໃຫ້ໝູ, ແລະ ພືດເຫຼົ່ານີ້
ສາມາດເຕີບໂຕກາຍເປັນຮິ້ວທີ່ແຂງແຮງໄດ້. ຮິ້ວຕົ້ນໄມ້ ຈະເຮັດໃຫ້ເລົ້າໝູມີຮິ້ມພ້ອມ, ເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ໝູຕ້ອງການ.

ທ່ານສາມາດແບ່ງເລົ້າໝູອອກເປັນ 3 ຫຼື 4 ສ່ວນ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ທ່ານສາມາດເຮັດໃຫ້ໝູໝູນວງນໄປມາໃນສ່ວນ
ຕ່າງໆ ຂອງເລົ້າໄດ້. ທ່ານສາມາດປູກຜັກໄວ້ໃນສ່ວນຕ່າງໆ ຂອງເລົ້າທີ່ບໍ່ມີໝູ.

ຜະລິດຕະພັນຈາກໝູ

ການໃຊ້ໝູເປັນລົດໄຖ

ທ່ານສາມາດໃຊ້ໝູເປັນລົດໄຖສໍາລັບດິນຂອງທ່ານໄດ້!
ມີຫຼາກຫຼາຍວິທີທີ່ທ່ານສາມາດໃຊ້ໄດ້:

- ໃຊ້ເຊືອກ ແລະ ໄມ້ມັດໝູໄວ້ ແລະ ປະໂຫຍດກໍາຈັດວັດສະພິດ ແລະ ຂີ້ໃສ່ດິນທີ່ຢູ່ອ້ອມໂຕມັນ, ບ່ອນທີ່ທ່ານຈະປູກພືດ ຫຼື ຕົ້ນໄມ້ໃສ່.
- ເຮັດຮົ່ວລ້ອມສວນຜັກຂອງທ່ານ ແລະ ເອົາໝູໄປໄວ້ໃນພື້ນທີ່ດັ່ງກ່າວ ເພື່ອໃຫ້ມັນກໍາຈັດວັດສະພິດ ແລະ ຂີ້ໃສ່ດິນດັ່ງກ່າວ ກ່ອນທີ່ທ່ານຈະປູກພືດໃສ່.
- ເຮັດຄອກໝູທີ່ສາມາດເຄື່ອນຍ້າຍໄດ້. ຄອກທີ່ຍາວປະມານ 4 ກ້າວ ແລະ ກວ້າງ 2 ກ້າວ ຖືວ່າກວ້າງພໍ ສໍາລັບໝູ 3 ໂຕ. ຄອກດັ່ງກ່າວຈະບໍ່ມີເພດານ, ດັ່ງນັ້ນ ທ່ານສາມາດໃຊ້ໃບຕານເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄອກໝູມີຮິມ. ໝູທີ່ຢູ່ທາງໃນຈະກໍາຈັດວັດສະພິດ ແລະ ຂີ້ໃສ່ດິນ ເຊິ່ງຈະກາຍເປັນບຸ້ຍບໍາລຸງດິນ. ຫຼັງຈາກທີ່ດິນດັ່ງກ່າວກຽງໝົດແລ້ວ, ໃຫ້ຍ້າຍຄອກໄປໄວ້ບ່ອນອື່ນ.



ການໃຊ້ໝູເປັນລົດໄຖໃນສວນ

ເບິ່ງພາກທີ່ກ່ຽວກັບໄກ່ໃນໂມດູນນີ້ ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ແນວຄິດກ່ຽວກັບການລ້ຽງໝູໄວ້ກັບໄກ່.
(ຖ້າຕ້ອງການຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມກ່ຽວກັບລະບົບລ້ຽງໝູ ແລະ ປາ, ໃຫ້ເບິ່ງໂມດູນ 11 - ການເພາະລ້ຽງສັດນໍ້າ).

ແບ້

ແບ້ເປັນສັດທີ່ແຂງແຮງ ແລະ ປັບຕົວງ່າຍ. ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ແບ້ຍັງເປັນສັດທີ່ທໍາລາຍພືດ ແລະ ດິນ. ທ່ານຕ້ອງຄວບຄຸມແບ້ຂອງທ່ານໃຫ້ດີ ເພື່ອປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ມີບັນຫາແບບນີ້ເກີດຂຶ້ນ.

ມີການແນະນໍາໃຫ້ລ້ຽງແບ້ເປັນຈໍານວນໜ້ອຍ ດີກວ່າການລ້ຽງແບ້ເປັນຈໍານວນຫຼາຍ. ສໍາລັບພື້ນທີ່ແຫ້ງແລ້ງຫຼາຍ, ແບ້ອາດຈະເປັນສັດລ້ຽງທີ່ເໝາະສົມທີ່ສຸດ.

ນອກຈາກນີ້ ທ່ານຍັງສາມາດລ້ຽງແກະ ແລະ ດູແລສັດເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ ດ້ວຍວິທີດຽວກັນກັບແບ້.



ຄວາມຕ້ອງການຂອງແບ້
ນໍ້າ, ອາຫານ, ທີ່ພັກອາໄສ, ສຸຂະພາບດີ, ຮິມ, ຮົ່ວ ຫຼື ເຊືອກ.

ຜະລິດຕະພັນຈາກແບ້
ຊີ້ນ, ຝຸ່ນຄອກ, ເງິນ, ແຮງງານ (ການກໍາຈັດວັດສະພິດ ແລະ ການບຸກເບີກດິນ), ໜັງ

ລະບົບລ້ຽງແບ້ແບບງ່າຍໆຈະເຮັດໃຫ້ແບ້ຂອງທ່ານມີຄຸນນະພາບທີ່ດີຂຶ້ນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ດິນ ທ່ານມີຜົນຜະລິດເພີ່ມຂຶ້ນ.ທ່ານສາມາດເລີ່ມຕົ້ນໂດຍການເຮັດຄອກແບ້ແບບລຽບງ່າຍ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນໃຫ້ປູກພືດໄວ້ທາງໃນເພື່ອເປັນອາຫານໃຫ້ແບ້. ການມີແຜນສໍາລັບອະນາຄົດເປັນສິ່ງທີ່ສໍາຄັນຫຼາຍ. ທ່ານຈະສາມາດສ້າງພື້ນທີ່ການຜະລິດ ທີ່ສະໜອງອາຫານ ແລະ ຢາພື້ນເມືອງ ໃຫ້ແບ້ ແລະ ຄົນພ້ອມ.

ຄອກແບ້



ພື້ນພາຍໃນຄອກແບ້ຕ້ອງຢູ່ໃນສະພາບແຫ້ງຕະຫຼອດ, ແມ້ແຕ່ໃນຊ່ວງລະດູຝົນ, ສິ່ງດັ່ງກ່າວຈະເຮັດໃຫ້ການອະນາໄມງ່າຍຂຶ້ນ.ພື້ນຂອງຄອກອາດຈະເປັນໄມ້ປ່ອງແບບຍົກພື້ນ ຫຼື ວັດສະດຸອື່ນທີ່ມີຢູ່. ໃຫ້ທ່ານເອົາຫຍ້າມາປູພື້ນເພື່ອໃຫ້ແບ້ນອນຫຼິ້ນ. ໃຫ້ທ່ານປ່ຽນຫຍ້າດັ່ງກ່າວ ເດືອນໜຶ່ງເທື່ອໜຶ່ງໃນຊ່ວງລະດູແລ້ງ, ແລະ ອາທິດໜຶ່ງເທື່ອໜຶ່ງໃນຊ່ວງລະດູຝົນ. ປັດກວາດບໍລິເວນທີ່ແບ້ບໍ່ໄດ້ມານອນເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນຄວາມສ່ຽງເກີດພະຍາດ.ເວລາທີ່ເອົາຫຍ້າອອກມັນຈະມີຂີ້ແບ້ພ້ອມ ເຊິ່ງທ່ານສາມາດເອົາມາໃຊ້ເປັນວັດສະດຸປົກຄຸມ ແລະ ຝຸ່ນປົ່ມໄດ້. ທ່ານສາມາດເຮັດຄອກແບ້ທີ່ມີ ຫຼື ບໍ່ມີກໍາແພງກໍໄດ້, ແຕ່ຕ້ອງມີຮິ້ວແຂງແຮງລ້ອມຄອກໄວ້. ໃຫ້ທ່ານປູກພືດຈຳນວນໜຶ່ງໄວ້ອ້ອມຄອກເພື່ອໃຫ້ມີຮິ້ມ, ເປັນອາຫານໄວ້ໃຫ້ແບ້ກິນ.

ອາຫານ

ແບ້ເປັນສັດທີ່ເກືອງ່າຍ ເພາະວ່າມັນຈະກິນພືດເກືອບທຸກປະເພດ. ທ່ານສາມາດປ່ອຍແບ້ຕາມທໍາມະຊາດ ເພື່ອໃຫ້ມັນໄປຊອກຫາອາຫານຂອງມັນເອງ, ແຕ່ສິ່ງດັ່ງກ່າວມັກຈະເຮັດໃຫ້ເກີດຜົນເສຍຫາຍຕໍ່ລະບົບກະສິກໍາອ້ອມຂ້າງ.

ເພື່ອຫຼີກລ້ຽງສິ່ງດັ່ງກ່າວ, ທ່ານສາມາດມັດແບ້ໄວ້ ຫຼື ເຮັດຮິ້ວລ້ອມພື້ນທີ່ລ້ຽງແບ້ໄດ້, ແລະ ທ່ານສາມາດເກືອແບ້ໄດ້ທຸກມື້. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ແບ້ທຸກໂຕຈະກິນພືດມີໃບສີດໆ ປະມານ 10 ກິໂລຕໍ່ມື້. ແບ້ຈະກິນໃບໄມ້ເກືອບທຸກປະເພດ, ແຕ່ພືດມີໃບບາງປະເພດຈະມີສານອາຫານຫຼາຍກວ່າຊະນິດອື່ນໆ. ພືດມີໃບບາງປະເພດຈະສະໜອງສານອາຫານຈຳນວນໜຶ່ງທີ່ແບ້ຕ້ອງ ການ ລວມທັງ ກະຖິນ, ຜັກອີ່ຮຸ່ມ, ດອກແຄຝລັ່ງ, ໝາກຂາມ ແລະ ໝາກມອນ.

ລະບົບການໝູນວຽນອາຫານເປັນວິທີການທີ່ດີໃນກາຄຸ້ມຄອງແບ້, ເພາະວ່າລະບົບເຫຼົ່ານີ້ຈະຊ່ວຍສະໜອງອາຫານໃຫ້ແບ້ແບບສະໝໍ່າສະເໝີ, ແລະ ທຸກພື້ນທີ່ດິນຈະສະໜອງອາຫານໃຫ້ສັດອື່ນເຊັ່ນດຽວກັນ, ຕົວຢ່າງ (ຈຳນວນແບ້ຕໍ່ເຮັກຕາ ຈະຂຶ້ນກັບອາຫານທີ່ພວກມັນກິນ):

- ຫຍ້າຄຸນນະພາບດີ: ແບ້ 3 ຫຼື 4 ໂຕ ຕໍ່ເຮັກຕາ.
- ນາເຂົ້າຫຼັງການເກັບກ່ຽວ: ແບ້ 2 ໂຕ ຕໍ່ເຮັກຕາ.
- ຫຍ້າ ຫຼື ວັດສະພືດຄຸນນະພາບຕໍ່າ: ແບ້ 1 ໂຕ ຕໍ່ເຮັກຕາ.

ຖ້າທ່ານສະໜອງອາຫານປະເພດອື່ນ ນອກເໜືອຈາກພື້ນທີ່ດິນທັງ 3 ທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງນີ້, ທ່ານຈະເພີ່ມອັດຕາການເຕີບໂຕຂອງແບ້. ອາຫານເພີ່ມເຕີມດັ່ງກ່າວນີ້ ອາດຈະເປັນຫຍ້າ ຫຼື ໃບຂອງພືດໃນຕະກູນຖົ່ວຄຸນນະພາບດີ. ຈາກການສະໜອງອາຫານເພີ່ມ, ຈຳນວນແບ້ຕໍ່ເຮັກຕາ ກໍ່ສາມາດເພີ່ມຂຶ້ນເຊັ່ນກັນ (ສູງສຸດ ຄວນມີແບ້ 4 ໂຕ ຕໍ່ເຮັກຕາ).



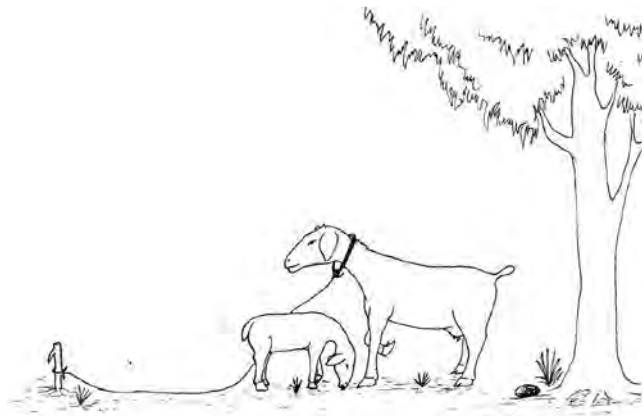


ແນວຄວາມຄິດທີ່ສະຫຼາດ!

ເກັບ ແລະ ຫວ່ານເມັດພັນພືດໃນຕະກູນຖົ່ວ, ພືດປົກຄຸມດິນ, ຜັກແວ່ນ ແລະ ພືດຂະໜາດນ້ອຍຊະນິດອື່ນ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວຈະຊ່ວຍປັບປຸງດິນ ແລະ ເປັນການສະໜອງອາຫານທີ່ມີຄຸນນະພາບໃຫ້ແບ້.

ສຸຂະພາບ

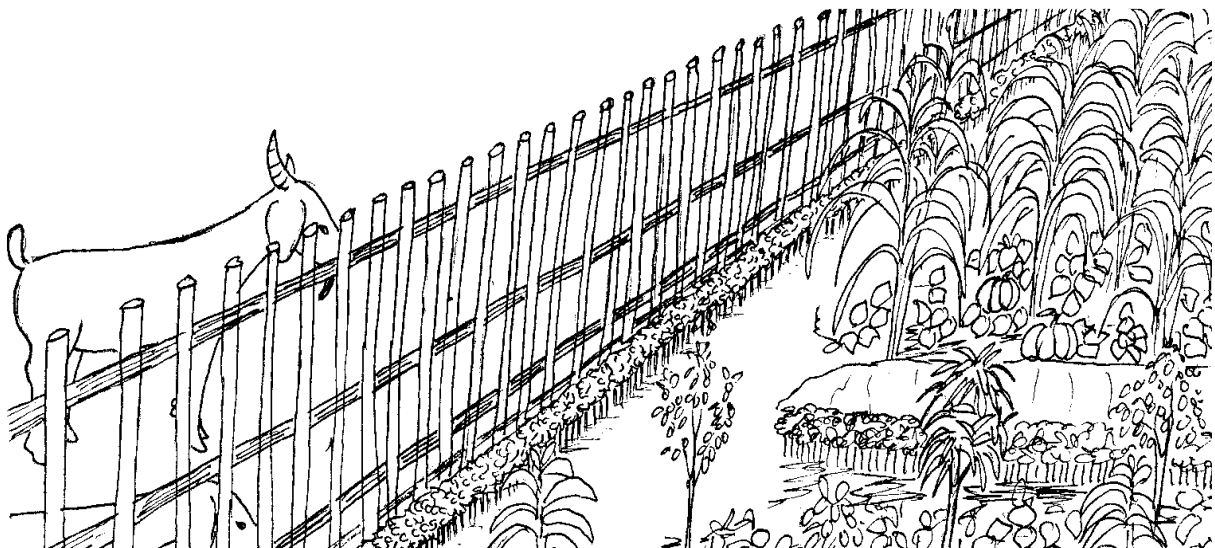
ເກືອທະເລມີຄວາມສໍາຄັນຫຼາຍສໍາລັບສຸຂະພາບຂອງແບ້. ຖ້າທ່ານເອົາພາຊະນະຂະໜາດນ້ອຍທີ່ມີເກືອໄປວາງໄວ້ໃນຄອກແບ້, ແບ້ຈະມາເລຍພາຊະນະດັ່ງກ່າວທຸກຄັ້ງທີ່ພວກມັນຕ້ອງການ. ໃຫ້ທ່ານຕື່ມໃນໝາກຮຸ່ງ ແລະ ໃບມອນລົງໄປໃນອາຫານແບ້ເພື່ອຄວບຄຸມບັນຫາກ່ຽວກັບແມ່ທ້ອງ. ໃຫ້ທ່ານດູແລແບ້ ແລະ ລູກແບ້ໃນຄອກ ຫຼື ເລົ້າ ເຊິ່ງສາມາດປ້ອງກັນແບ້ຈາກຝົນ ແລະ ລົມແຮງໄດ້. ສິ່ງດັ່ງກ່າວຈະເພີ່ມອັດຕາການຢູ່ລອດຂອງແບ້ນ້ອຍ ແລະ ຫຼຸດຜ່ອນການເຈັບປ່ວຍໃນແມ່ ຫຼື ແບ້ທີ່ເກີດໃໝ່.



ໜຶ່ງໃນພະຍາດຫຼັກໆ ທີ່ກະທົບແບ້ ແມ່ນເອີ້ນວ່າ Coccidia (ກ່ອກຊິເດຍ). ແມ່ນແມ່ທ້ອງປະເພດໜຶ່ງທີ່ຢູ່ໃນໂຕຂອງແບ້ແຕ່ບໍ່ໄດ້ກໍ່ໃຫ້ເກີດບັນຫາຫຍັງ, ແຕ່ຖ້າສະພາບການເປັນຢູ່ຂອງແບ້ ບໍ່ດີຕໍ່ສຸຂະພາບ ຫຼື ຖ້າອາກາດບໍ່ດີ, ພະຍາດດັ່ງກ່າວສາມາດຂ້າແບ້ຕາຍໄດ້. ໂດຍປົກກະຕິແລ້ວ ພະຍາດນີ້ຈະເກີດຂຶ້ນກັບແບ້ໃນຕອນທ້າຍຂອງລະດູຝົນ, ຍາມທີ່ລົມພັດແຮງທີ່ສຸດ.

ວິທີການປິ່ນປົວທີ່ດີທີ່ສຸດສໍາລັບພະຍາດນີ້ ແມ່ນການປ້ອງກັນ. ທ່ານສາມາດປ້ອງກັນໄດ້ໂດຍການ:

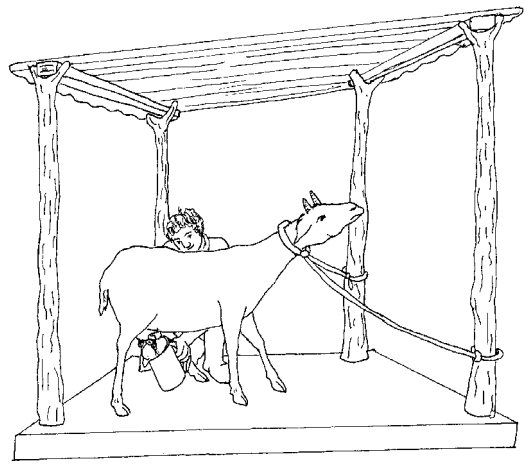
- ບໍ່ໃຫ້ລ້ຽງແບ້ຫຼາຍເກີນໄປໃນພື້ນທີ່ແຫ່ງໜຶ່ງ.
- ອະນາໄມຄອກແບ້ເປັນປະຈຳໃນຊ່ວງລະດູຝົນ, ມື້ໜຶ່ງເທື່ອໜຶ່ງ ຫຼື ສອງເທື່ອ. ຂີ້ແບ້ປຽກຈະເຮັດໃຫ້ມີຄວາມສ່ຽງເກີດພະຍາດເພີ່ມຂຶ້ນ.
- ເອົາຫຍ້າແຫ້ງໄວ້ໃນຄອກແບ້ ແລະ ຈູດມັນ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວຈະຂ້າໂຕໜອນທີ່ອາໄສຢູ່ໃນດິນ, ແຕ່ລະວັງຢ່າເຮັດໃຫ້ຄອກແບ້ໄຟໄໝ້! ໃຫ້ທ່ານເຮັດແບບນີ້ ເທື່ອໜຶ່ງສອງເທື່ອໃນຊ່ວງລະດູຝົນ.
- ອະນາໄມພາຊະນະບັນຈຸນໍ້າ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ມີຂີ້ແບ້ທາງໃນ.
- ປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ແບ້ຖືກລົມທີ່ພັດແຮງ (ປ້ອງກັນພາຍໃນຄອກແບ້).
- ແຍກແບ້ທີ່ປ່ວຍອອກຈາກໂຕອື່ນຈົນກວ່າສັດເຫຼົ່ານີ້ຈະເຊົາປ່ວຍ ເພື່ອປ້ອງກັນການລະບາດຂອງພະຍາດ.



ຜະລິດຕະພັນຈາກແບ້

ນົມ

ແບ້ໂຕແມ່ຈະຜະລິດນົມທີ່ດີຕໍ່ສຸຂະພາບຂອງຄົນຫຼາຍ, ໂດຍສະເພາະເດັກນ້ອຍ. ນົມແບ້ຍັງດີສໍາລັບຄົນທີ່ເປັນໂຮກ ທີ່ດຫອບໂດຍສະເພາະ.



ການຮີດນົມແບ້ ເປັນຂະບວນການທີ່ຕ້ອງເຮັດແບບຖືກ ຕ້ອງ ແລະ ດ້ວຍຄວາມລະມັດລະວັງ, ຖ້າບໍ່, ແບ້ຈະ ໄດ້ຮັບບາດເຈັບແບບຖາວອນໄດ້. ແຕ່ລະບຸກຄົນຄວນໄດ້ຮັບ ການຝຶກອົບຮົມກ່ຽວກັບການຮີດນົມແບ້ໃຫ້ຖືກວິທີ ແລະ ແບ້ກໍ່ຕ້ອງໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມໃຫ້ມີຄວາມລັງເຄີຍກັບ ຂະບວນການຮີດນົມພ້ອມ.

ສໍາລັບການຮີດນົມ, ທ່ານຈະຕ້ອງມີຫ້ອງຮີດນົມ, ອຸປະກອນ, ແລະ ຕ້ອງໄດ້ມີການຮີດນົມແບ້ທຸກມື້. ເພື່ອໃຫ້ແບ້ ສາມາດຜະລິດນົມທີ່ມີຄຸນນະພາບໃນແຕ່ລະມື້, ມັນຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບອາຫານເພື່ອສຸຂະພາບຢ່າງສະໝໍ່າສະເໝີ.

ຝຸ່ນຄອກ

ຄອກແບ້ຈະສະໜອງຝຸ່ນຄອກໃຫ້ທ່ານເປັນປະລິມານຫຼາຍ, ເຊິ່ງສາມາດຕື່ມໃຊ້ບຸ່ຍໝັກ ແລະ ຝຸ່ນບົ່ມຂອງທ່ານໄດ້. ນອກຈາກນີ້ ທ່ານຍັງສາມາດເອົາຂີ້ແບ້ມາຕາກແຫ້ງ ແລະ ເອົາມາຫວ່ານໄວ້ອ້ອມໆ ສາລີ, ມັນຕົ້ນ ແລະ ພືດອື່ນໆ.

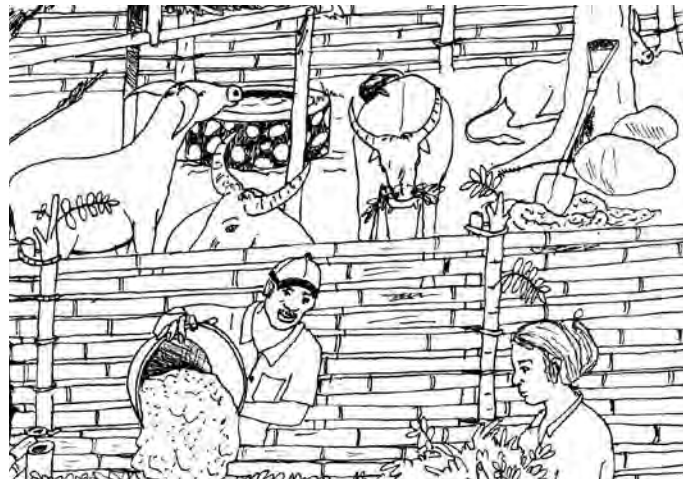
ການບຸກເບີກດິນ

ທ່ານສາມາດໃຊ້ແບ້ເພື່ອບຸກເບີກດິນ ທີ່ທ່ານຈະໃຊ້ເພື່ອປູກພືດຕົ້ນໄມ້. ແບ້ເປັນສັດທີ່ດີ, ເປັນແຮງງານທີ່ບໍ່ຕ້ອງ ຈ່າຍຄ່າຈ້າງ. ທ່ານມີແຕ່ຕ້ອງຮັບປະກັນເທົ່ານັ້ນ ວ່າພວກມັນຈະບໍ່ໄປກິນພືດຢູ່ດິນຂອງເພື່ອນບ້ານຂອງທ່ານໝົດ!

ງົວ

ງົວເປັນສັດທີ່ມີຄວາມສໍາຄັນສໍາລັບວັດທະນະທໍາ, ເສດຖະກິດ ແລະ ອາຫານການກິນຂອງຄົນ.

ງົວຕ້ອງການພື້ນທີ່ດິນທີ່ກວ້າງ, ຕ້ອງການອາຫານຫຼາຍ, ແລະ ນ້ຳຢ່າງພຽງພໍ. ຖ້າຄຸນນະພາບຂອງຫຍ້າດີຂຶ້ນ ຄຸນນະພາບຂອງງົວກໍ່ຈະດີຂຶ້ນຄືກັນ.



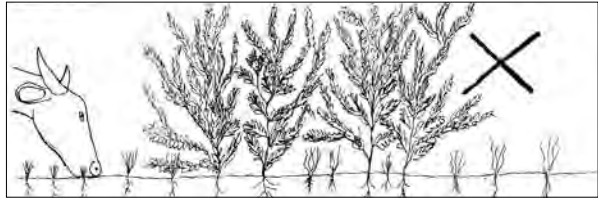
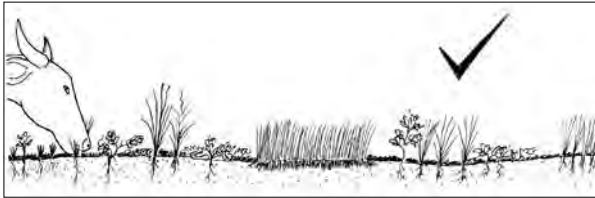
ຄວາມຕ້ອງການຂອງງົວ
ນ້ຳ, ອາຫານ, ທີ່ພັກອາໄສ, ສຸຂະພາບດີ, ຮິ່ມ, ຮິ່ວ ຫຼື ເຊືອກ

ຜະລິດຕະພັນຈາກງົວ
ຂຶ້ນ, ນົມ, ຝຸ່ນຄອກ, ເງິນ, ແຮງງານ (ກໍາຈັດ ຫຍ້າ), ຄວາມຕ້ອງການດ້ານພິທີກໍາຕ່າງໆ, ໜັງ.

ຄວາມຕ້ອງການຂອງງົວ

ອາຫານ

ງົວຈະກິນຫຍ້າ ແລະ ພືດໃນຕະກູນຖົ່ວທີ່ປົກຄຸມພື້ນດິນເກືອບທຸກປະເພດ. ນອກຈາກນີ້ທ່ານຍັງສາມາດເອົາພືດມີໃບໃຫ້ສັດເຫຼົ່ານີ້ກິນໄດ້, ເຊັ່ນ ກະຕິນ, ກະເດົາ ຫຼື ຕົ້ນຜັກອື່ນໆ. ງົວຕ້ອງການພື້ນທີ່ກິນອາຫານທີ່ກວ້າງ, ຫຍ້າ, ພືດໃນຕະກູນຖົ່ວທີ່ມີຄຸນນະພາບດີຈະເຮັດໃຫ້ງົວໂຕໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະ ສຸຂະພາບດີຂຶ້ນ. ທ່ານສາມາດຄຸ້ມຄອງດິນທີ່ໃຊ້ໃນການເກືອບງົວ ເພື່ອປັບປຸງຄຸນນະພາບຂອງຫຍ້າ ແລະ ພືດໃນຕະກູນຖົ່ວທີ່ປົກຄຸມພື້ນດິນ.



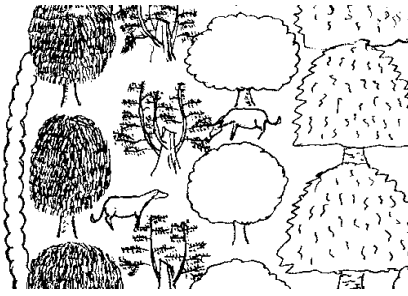
ນີ້ແມ່ນວິທີການຄຸ້ມຄອງຫຍ້າ ແລະ ພືດໃນຕະກູນຖົ່ວທີ່ດີ:

- ເກັບ ແລະ ຫວ່ານເມັດພັນພືດໃນຕະກູນຖົ່ວທີ່ປົກຄຸມພື້ນດິນ. ທ່ານສາມາດປູກພືດໃນຕະກູນຖົ່ວປະເພດໃດກໍໄດ້ ທີ່ງົວກິນ, ແຕ່ພືດໃນຕະກູນຖົ່ວໃນທ້ອງຖິ່ນຈະເກີດດີກວ່າພືດອື່ນ. ທ່ານສາມາດເອົາພືດໃນຕະກູນຖົ່ວມາປູກກັບຫຍ້າ. ພືດເຫຼົ່ານີ້ຈະເປັນອາຫານສໍາລັບງົວ ແລະ ເປັນການເພີ່ມໂນໂຕຣເຈນໃຫ້ດິນ, ເຊິ່ງຈະຊ່ວຍໃຫ້ຫຍ້າຂຶ້ນດີກວ່າເກົ່າ.
- ອັດຕາການບັນຈຸ ໝາຍເຖິງຈຳນວນງົວ ຕໍ່ພື້ນທີ່ເກືອອາຫານງົວ, ໂດຍປົກກະຕິແມ່ນມີການວັດແທກເປັນເຮັກຕາ. ຖ້າມີງົວຫຼາຍເກີນໄປ, ພວກມັນຈະກິນຫຍ້າໄວກວ່າໄລຍະເວລາທີ່ໃຊ້ໃນການປົ່ງຄືນ ແລະ ວັດສະພືດທີ່ງົວບໍ່ກິນ ຈະຂຶ້ນໄວກວ່າ. ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວ, ອັດຕາການບັນຈຸທີ່ດີທີ່ສຸດ ແມ່ນ ງົວ 1-2 ໂຕ ຕໍ່ເຮັກຕາ. ນີ້ແມ່ນຕົວເລກໂດຍປະມານ, ສິ່ງສໍາຄັນແມ່ນ ງົວຕ້ອງມີພື້ນທີ່ກິນເຂົ້າທີ່ໃຫຍ່ພໍ ຫຼື ອາດຈະມີການເຄື່ອນຍ້າຍສັດເຫຼົ່ານີ້ອອກໄປກ່ອນທີ່ມັນຈະກິນຫຍ້າຈົນໝົດກຸ້ງ.
- ປ່ອຍໃຫ້ງົວກິນຫຍ້າສະເພາະຫຼັງຈາກທີ່ຫຍ້າ ຫຼື ພືດໃນຕະກູນຖົ່ວຂຶ້ນໜາດີແລ້ວ. ໃຫ້ງົວກິນຫຍ້າຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ມີການຕັດຫຍ້າຫຼືພືດໃນຕະກູນຖົ່ວຄັ້ງທໍາອິດແລ້ວ. ຫຍ້າຫຼັງຈາກການຕັດຄັ້ງທໍາອິດຈະມີສານອາຫານທີ່ງົວຕ້ອງການ, ແລະ ຖ້າມີການເຄື່ອນຍ້າຍງົວຫຼັງຈາກນັ້ນ, ຫຍ້າກໍຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມເສຍຫາຍ.
- ໃຫ້ໃຊ້ລະບົບການໝູນວຽນເປັນລໍາດັບ ສໍາລັບການເກືອອາຫານໃຫ້ສັດ, ໃຫ້ທ່ານໃຫ້ອາຫານແມ່ງົວ ແລະ ລູກງົວກ່ອນ, ແລ້ວຄ່ອຍເກືອອາຫານໂຕອື່ນນໍາຫຼັງ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນຍ້ອນວ່າແມ່ງົວ ແລະ ລູກງົວ ຕ້ອງການອາຫານທີ່ດີທີ່ສຸດສໍາລັບການຈະເລີນພັນ ແລະ ເພື່ອໃຫ້ແຂງແຮງ ແລະ ມີສຸຂະພາບທີ່ດີ.
- ຍຸດຕິການຈູດພື້ນທີ່ ໃຊ້ໃນການລ້ຽງງົວ. ການຈູດດິນອາດເຮັດໃຫ້ເກີດບັນຫາໃຫຍ່ ແລະ ຈະເປັນການເຮັດໃຫ້ມີຫຍ້າຄຸນນະພາບຕໍ່າ ແລະ ວັດສະພືດ ເພີ່ມຂຶ້ນ. ນອກຈາກນີ້ ການຈູດຍັງເຮັດໃຫ້ການເຕີບໂຕຂອງຫຍ້າ ແລະ ພືດໃນຕະກູນຖົ່ວຫຼຸດລົງ, ເຊິ່ງອາດຈະເຮັດໃຫ້ພືດເຫຼົ່ານີ້ຕາຍໄດ້.
- ໃຫ້ທ່ານໃສ່ປຸ້ຍເປັນປະຈຳ. ການບໍາລຸງດິນດ້ວຍປຸ້ຍຂະນິດໃດກໍຕາມ ຈະເຮັດໃຫ້ດິນທີ່ໃຊ້ເກືອອາຫານງົວດີຂຶ້ນ. ປຸ້ຍທໍາມະຊາດ ເປັນປຸ້ຍຂະນິດທີ່ດີທີ່ສຸດ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ການໃສ່ປຸ້ຍດິນຂະໜາດໃຫຍ່ ແມ່ນມີຄ່າໃຊ້ຈ່າຍແພງ ແລະ ອາດຈະໃຊ້ເວລາຫຼາຍ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ການປັບປຸງຄຸນນະພາບຂອງດິນໂດຍການມີດິນ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງສັດທີ່ດີ ເປັນວິທີແກ້ໄຂທີ່ດີທີ່ສຸດໃນໄລຍະຍາວ.
- ການກໍາຈັດວັດສະພືດ. ວັດສະພືດອາດຈະເປັນບັນຫາໃຫຍ່ໄດ້ ແລະ ສາມາດຫຼຸດຜ່ອນປະລິມານດິນສໍາລັບການຜະລິດໄດ້. ທ່ານສາມາດຄວບຄຸມວັດສະພືດໄດ້ໂດຍການປົກຄຸມດິນເປັນປະຈຳ ຫຼື ໂດຍການກໍາຈັດວັດສະພືດອອກ ກ່ອນສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຈະຜະລິດເມັດພັນ. ຫຼັງຈາກການກໍາຈັດວັດສະພືດຂະນິດໃດກໍຕາມ ຕ້ອງມີການປູກວັດສະພືດ ຫຼື ພືດໃນຕະກູນຖົ່ວຂະນິດດີຕາມຫຼັງ ເຊິ່ງສາມາດນໍາໃຊ້ເພື່ອເປັນອາຫານໃຫ້ສັດໄດ້.



ຫຍ້າແຫ້ງ

ນອກຈາກນີ້ ທ່ານຍັງສາມາດໃຊ້ຫຍ້າແຫ້ງເປັນອາຫານສໍາລັບງົວໄດ້. ຫຍ້າແຫ້ງຈະບໍ່ດີເທົ່າຫຍ້າລົດ, ແຕ່ກໍ່ຍັງດີກວ່າການບໍ່ມີຫຍ້າເລີຍ. ການຈູດດິນຈະເປັນການທໍາລາຍຫຍ້າແຫ້ງທັງໝົດ, ແຕ່ຫຍ້າແຫ້ງດັ່ງກ່າວຍັງສາມາດໃຫ້ປະໂຫຍດໄດ້ຫຼາຍຢ່າງ, ເຊັ່ນ ເປັນອາຫານສໍາລັບສັດ ແລະ ເປັນວັດສະດຸປົກຄຸມດິນພ້ອມ.



ຕົ້ນໄມ້

ໃຫ້ທ່ານປູກຕົ້ນໄມ້ເພື່ອເປັນອາຫານໃຫ້ງົວ. ໃນລະບົບທີ່ມີການວາງແຜນມາຢາງດີ, ຕົ້ນໄມ້ຈະໃຫ້ປະໂຫຍດອື່ນໆ ເປັນຈໍານວນຫຼາຍ ນອກຈາກການເປັນອາຫານໃຫ້ສັດແລ້ວ, ຕົ້ນໄມ້ຍັງໃຫ້ຮົ່ມ, ຊ່ວຍປ້ອງກັນຈາກລົມ, ເປັນຮົ່ວ, ຊ່ວຍປັບປຸງດິນ, ໃຫ້ໝາກ, ໄມ້ ແລະ ອີກຫຼາຍຢ່າງ.

ນໍ້າ

ງົວຕ້ອງການນໍ້າທຸກມື້, ດັ່ງນັ້ນທ່ານຕ້ອງສະໜອງນໍ້າດີມໃຫ້ງົວຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ. ຖ້າງົວກິນນໍ້າບໍ່ພຽງພໍ, ພວກມັນກໍ່ຈະຈ່ອຍລົງ, ບໍ່ມີແຮງ ແລະ ຈະມີຄວາມສ່ຽງເປັນພະຍາດ.

ສຸຂະພາບ

ເອົາງົວໄວ້ໄກຈາກພື້ນທີ່ປູກຊຸ່ມ ຫຼື ມີນໍ້າຂັງ. ໃຫ້ທ່ານອະນາໄມເລົ້າງົວເປັນປະຈໍາເພື່ອປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ພະຍາດລະບາດ. ໃຫ້ທ່ານຮັກສາບາດແຜເປີດຕາມໂຕຂອງງົວໂດຍໄວ ເພື່ອປ້ອງກັນການຕິດເຊື້ອ ແລະ ໂຕໜອນ. ແຍກງົວທີ່ບໍ່ສະບາຍອອກຈາກງົວຕົວອື່ນ ຈົນກວ່າພວກມັນຈະເຊົາ ເພື່ອປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ພະຍາດລະບາດ.

ເພື່ອປ້ອງກັນ ແລະ ຄວບຄຸມບັນຫາກ່ຽວກັບແມ່ທ້ອງ, ໃຫ້ທ່ານເກືອງົວດ້ວຍໃບມອນ ແລະ ໃນໝາກສູງ ເປັນປະຈໍາ.

ໃຫ້ທ່ານເບິ່ງແຍງແມ່ງົວ ແລະ ລູກງົວ ໂດຍການເອົາມັນໄວ້ໃນຄອກ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ມັນຖືກຝົນ ແລະ ລົມພັດແຮງ ເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນໂອກາດລົ້ມປ່ວຍ. ນອກຈາກນີ້ ງົວຍັງຕ້ອງການເກືອທະເລ, ດັ່ງນັ້ນໃຫ້ທ່ານເອົາພາຊະນະທີ່ບັນຈຸເກືອທະເລໄປປະໄວ້ໃນຄອກຕະຫຼອດ ເພື່ອໃຫ້ງົວມາເລຍໃນເວລາທີ່ພວກມັນຕ້ອງການ.

ຄອກງົວ

ສໍາລັບຄອກງົວ ທ່ານສາມາດໃຊ້ພື້ນທີ່ຂະໜາດນ້ອຍທີ່ມີຄວາມກວ້າງພໍສໍາລັບຈໍານວນງົວທີ່ມີຢູ່ ແລະ ມີຮົ່ວລ້ອມໄວ້ ເພື່ອຮັກສາງົວໄວ້ບ່ອນດຽວກັນໃນຕອນກາງຄືນ. ຄອກດັ່ງກ່າວ ແມ່ນສາມາດຢູ່ໃກ້ກັບດິນທີ່ໃຊ້ເກືອອາຫານງົວໄດ້. ທ່ານຕ້ອງຮັບປະກັນວ່າຄອກງົວຢູ່ໃນສະພາບແຫ້ງຕະຫຼອດເວລາ, ແມ້ກະທັ້ງໃນຊ່ວງລະດູຝົນ. ທ່ານສາມາດເຮັດຄອກທີ່ບໍ່ມີບ່ອນພັກອາໄສ, ແຕ່ອາດຈະເຮັດແຕ່ຫຼັງຄາທໍາມະດາ ເພື່ອປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ງົວຖືກຝົນ ຫຼື ລົມ, ເຊິ່ງໃນໄລຍະຍາວນັ້ນ ຈະເຮັດໃຫ້ສຸຂະພາບຂອງງົວດີຂຶ້ນ. ການມີຄອກງົວຈະເຮັດໃຫ້ການເກັບຂີ້ງົວງ່າຍຂຶ້ນ, ເຊິ່ງຫຼັງຈາກນັ້ນ ທ່ານສາມາດເອົາມາໃຊ້ເປັນບຸ້ຍໄດ້.



ແນວຄວາມຄິດທີ່ສະຫຼາດ!

- ທ່ານສາມາດປູກຮົ່ວຕົ້ນໄມ້ໄວ້ອ້ອມງອກງົວ, ແລະ ໃບໄມ້ຂອງຕົ້ນໄມ້ເຫຼົ່ານີ້ ແມ່ນສາມາດເອົາມາເຮັດເປັນອາຫານໃຫ້ງົວໄດ້.
- ທ່ານສາມາດສ້າງພື້ນທີ່ເຮັດຜຸ່ນບົ່ມໄວ້ໃກ້ກັບຄອກ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ການນໍາເອົາວັດສະດຸ ຕ່າງໆ ໃນຄອກມາປະສົມງ່າຍຂຶ້ນ.

ຜະລິດຕະພັນຈາກງົວ

ເປັນສິ່ງທີ່ຮູ້ຈັກກັນທົ່ວໄປວ່າ ງົວເປັນສັດທີ່ສະໜອງຫຼາກຫຼາຍຜະລິດຕະພັນ ແລະ ເປັນປະໂຫຍດຕໍ່ມະນຸດ, ເຊັ່ນ: ຊີ້ນງົວ, ຫີ່ງ, ນົມ, ແຮງງານ, ປຸ່ຍ, ຂັບສິນໃນອະນາຄົດ, ແລະ ນອກຈາກນີ້ ພວກເຮົາຍັງສາມາດໃຊ້ສັດເຫຼົ່ານີ້ ເພື່ອປະກອບພິທີກຳຕ່າງໆ ທາງປະເພນີໄດ້ພ້ອມ. ຂີ້ງົວກໍ່ມີຜົນດີສຳລັບພືດເຊັ່ນດຽວກັນ. ແຕ່ດີທີ່ສຸດແມ່ນໃຫ້ເອົາຂີ້ງົວມາຕາກແຫ້ງ ຫຼື ເອົາມາໝັກໃຫ້ເປັນຝຸ່ນບົມກ່ອນຈະເອົາມາໃຊ້. (ຖ້າຕ້ອງການຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມກ່ຽວກັບວິທີການເຮັດຝຸ່ນບົມ, ໃຫ້ເບິ່ງໂມດູນ 3 - ດິນທີ່ອຸດົມສົມບູນ).



ການລວມເອົາການລ້ຽງງົວເຂົ້າກັບລະບົບອື່ນໆ

ສຳລັບງົວຈຳນວນໜ້ອຍ, ມີວິທີການງ່າຍໆ ໃນການເກັບຮັກສາງົວໄວ້ບ່ອນທີ່ທ່ານຕ້ອງການ ແມ່ນການມັດພວກມັນໄວ້ກັບເສົາໃນສະຖານທີ່ດັ່ງກ່າວ. ໃຫ້ທ່ານເຄື່ອນຍ້າຍງົວເລື້ອຍໆ ເພື່ອປ້ອງກັນການຂາດແຄນຫຍ້າ ແລະ ຫຼຸດຜ່ອນການອັດແໜ້ນຂອງດິນ. ໃຫ້ທ່ານແນ່ໃຈວ່າມີນ້ຳໃຫ້ງົວກິນຢ່າງພຽງພໍຕະຫຼອດເວລາ.

ງົວກັບການເພາະປູກພືດເປັນແຖວສະຫຼັບແນວ

ທ່ານສາມາດປ່ອຍງົວຂອງທ່ານໄວ້ຕາມຮ່ອມຕ່າງໆ ລະຫວ່າງພືດທີ່ປູກເປັນແຖວ. ພືດທີ່ປູກເປັນແຖວອາດຈະແມ່ນຮົ່ວຕົ້ນໄມ້ ຫຼື ພືດຕ່າງໆ ເຊັ່ນ ຕົ້ນໄມ້ກິນໝາກ. ຮ່ອມດັ່ງກ່າວຕ້ອງມີຄວາມກວ້າງປະມານ 5-10 ແມັດ. ນອກຈາກນີ້ ທ່ານຍັງສາມາດປູກພືດເປັນແຖວແບບສະຫຼັບແນວກັນລະຫວ່າງການລ້ຽງງົວ ແລະ ການປູກພືດ, ຫຼື ທ່ານສາມາດລ້ຽງງົວໄວ້ໃນຮ່ອມດັ່ງກ່າວພ້ອມກັນກັບການປູກພືດ ຫຼັງຈາກທີ່ພືດດັ່ງກ່າວໃຫຍ່ສູງຈົນງົວບໍ່ສາມາດເອື້ອມເຖິງໄດ້. ໃນຮ່ອມເຫຼົ່ານີ້, ໃຫ້ທ່ານປູກຫຍ້າ, ພືດໃນຕະກູນຖົ່ວທີ່ມີຄຸນນະພາບສູງ ເພື່ອໄວ້ເປັນອາຫານສຳລັບງົວ, ແລະ ພືດທີ່ເປັນຢາ ທີ່ທ່ານສາມາດໃຊ້ກັບສັດໄດ້, ເຊັ່ນ ໝາກຮຸ່ງແລະໝາກມອນ.



ລະວັງ!
ງົວເປັນສັດທີ່ມີນ້ຳໜັກຫຼາຍ! ຢ່າປ່ອຍໃຫ້ດິນອັດແໜ້ນຫຼາຍເກີນໄປ ຍ້ອນງົວໄປຢຽບດິນດັ່ງກ່າວ. ການຂຸດດິນທີ່ອັດແໜ້ນ ເພື່ອປູກພືດ ເປັນສິ່ງທີ່ຍາກຫຼາຍ.





ຄວາຍ

ເຊັ່ນດຽວກັບງົວ, ຄວາຍເປັນສັດທີ່ມີຄວາມສໍາຄັນຫຼາຍສໍາລັບວັດທະນະທໍາ, ເສດຖະກິດ ແລະ ການຢູ່ການກິນຂອງພວກເຮົາ. ຄວາຍຕ້ອງການພື້ນທີ່ກວ້າງຂວາງ ແລະ ຕ້ອງການອາຫານ ແລະ ນໍ້າເປັນປະລິມານຫຼາຍ, ພວກມັນຈະຢູ່ທີ່ສຸດໃນບ່ອນທີ່ປຽກຊຸ່ມ ແລະ ມີຂີ້ຕົມ.

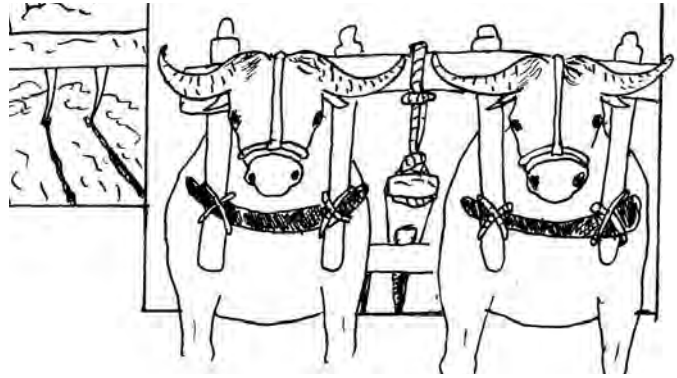
ປະໂຫຍດທີ່ດີທີ່ສຸດຂອງຄວາຍ ແມ່ນການໃຊ້ແຮງງານມັນໄຖດິນ.

ຄວາມຕ້ອງການຂອງຄວາຍ

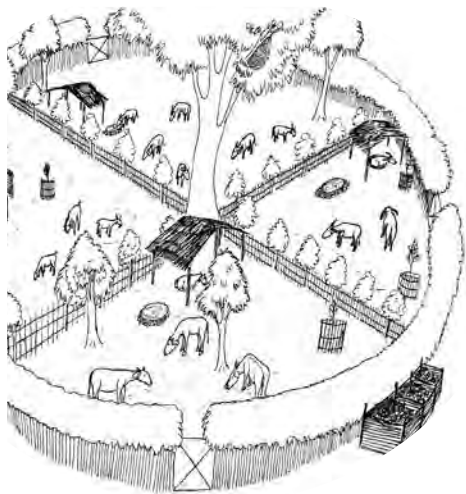
ນໍ້າ, ອາຫານ, ທີ່ພັກອາໄສ, ສຸຂະພາບທີ່ດີ, ບວກນໍ້າ, ຮີ້ວ ຫຼື ເຊືອກ

ຜະລິດຕະພັນຈາກຄວາຍ

ຂີ້ນ, ຝຸ່ນບົ່ມ, ນົມ, ເງິນ, ແຮງງານ (ໄຖດິນ ແລະ ກໍາຈັດວັດສະພິດ), ເຂົ້າ, ຄວາມຕ້ອງການດ້ານການປະກອບພິທີກໍາຕ່າງໆ, ຫັງ



ຄວາມຕ້ອງການຂອງຄວາຍ



ອາຫານ

ຄວາຍກິນອາຫານແບບດຽວກັນກັບງົວ, ເບິ່ງພາກທີ່ກ່ຽວກັບງົວເພື່ອຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບການເກືອອາຫານປະເພດຕ່າງໆ.

ນໍ້າ

ຄວາຍຕ້ອງການນໍ້າທຸກມື້, ດັ່ງນັ້ນທ່ານຕ້ອງແນ່ໃຈວ່າທ່ານໄດ້ສະໜອງນໍ້າໃຫ້ພຽງພໍ.

ສຸຂະພາບ

ຄວາຍ, ເຊັ່ນດຽວກັບງົວ ແລະ ແບ້, ຈະຕ້ອງການເກືອທະເລເພື່ອໃຫ້ມັນແຂງແຮງ. ໃຫ້ທ່ານມີພາຊະນະນ້ອຍທີ່ບັນຈຸເກືອທະເລໄວ້ໃຫ້ພວກມັນ ແລະ ພວກມັນຈະມາເລຍ

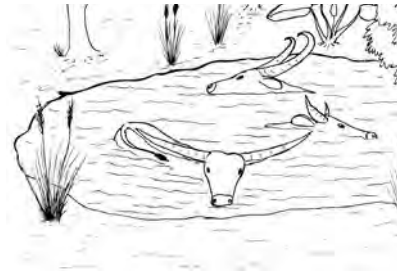
ທຸກຄັ້ງທີ່ຕ້ອງການ. ສິ່ງສໍາຄັນທີ່ສຸດສໍາລັບສຸຂະພາບ ຂອງຄວາຍ ແມ່ນການໃຫ້ຮີ້ມ ແລະ ຊຸມນໍ້າໃຫ້ມັນ. ໃຫ້ທ່ານຮັກສາຄວາຍໃຫ້ສະອາດ. ໃຫ້ທ່ານຮັກສາບາດແຜເປີດຂອງຄວາຍໂດຍໄວເພື່ອຫຼີກລ້ຽງການຕິດເຊື້ອ, ໂດຍສະເພາະບາດແຜເປີດທີ່ເກີດຈາກ ການໄຖດິນຂອງຄວາຍ. ໃຫ້ທ່ານໃຊ້ຜ້າ ຫຼື ນວມ ເພື່ອປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ຄວາຍໄດ້ຮັບບາດແຜເປີດໃນເວລາໄຖດິນ. ເອົາໂບມອນໃຫ້ຄວາຍກິນເປັນປະຈໍາ ເພື່ອປ້ອງກັນຈາກການເປັນແມ່ທ້ອງ.

ທີ່ພັກອາໄສ ແລະ ຄວາມຮີ້ມ

ຄວາຍບໍ່ຕ້ອງການທີ່ພັກອາໄສໃນຕອນກາງຄືນ, ແຕ່ພວກມັນຈະຕ້ອງການຮີ້ມໃນຕອນກາງເວັນ. ໃຫ້ທ່ານສ້າງທີ່ພັກອາໄສແບບລຽບງ່າຍທີ່ມີຮີ້ວລ້ອມໄວ້ ບ່ອນດິນທີ່ແຫ້ງ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ສຸຂະພາບຂອງຄວາຍດີຂຶ້ນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ການເກັບຂີ້ຄວາຍງ່າຍຂຶ້ນ. ທ່ານສາມາດໃຊ້ຮີ້ວຕົ້ນໄມ້ເພື່ອລ້ອມພື້ນທີ່ຢູ່ອາໄສຂອງຄວາຍໄດ້, ແລະ ຮີ້ວຕົ້ນໄມ້ເຫຼົ່ານີ້ຈະເປັນອາຫານໃຫ້ຄວາຍພ້ອມ. ສ້າງທີ່ພັກອາໄສຢູ່ກ້ອງຕົ້ນໄມ້ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມີຮີ້ມຕື່ມ.

ຊຸມນໍ້າ

ຄວາຍຕ້ອງການຊຸມນໍ້າເພື່ອເຮັດໃຫ້ຮ່າງກາຍຂອງມັນເຢັນໝົດມື້. ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ສໍາຄັນຫຼາຍສໍາລັບສຸຂະພາບຂອງຄວາຍ. ຖ້າບໍ່ມີຊຸມນໍ້າ, ຄວາຍຈະໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຈາກອາກາດຮ້ອນ.



ຜະລິດຕະພັນຈາກຄວາຍ

ແຮງງານ

ທ່ານສາມາດຝຶກໃຫ້ຄວາຍໂຖນາໄດ້. ຄວາຍເປັນສັດທີ່ເໝາະສົມຫຼາຍສໍາລັບວຽກງານນີ້, ເພາະວ່າ:

- ຫຼັງຈາກທີ່ທ່ານໄດ້ຝຶກຄວາຍໂຖນາແລ້ວ ທ່ານສາມາດໃຊ້ຄວາຍເຮັດວຽກນີ້ເປັນເວລາດົນ.
- ການໃຊ້ຄວາຍໂຖນາ ມີຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໜ້ອຍກວ່າການໃຊ້ລົດໂຖນາ.
- ຄວາຍຕ້ອງການໆ ບໍາລຸງຮັກສາໜ້ອຍກວ່າລົດໂຖນາ.
- ຄວາຍເປັນສັດທີ່ຝຶກງ່າຍ.
- ຄວາຍສາມາດໂຖນາບ່ອນດິນຊັນໄດ້ ແຕ່ລົດໂຖນາບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້.

ບົດແນະນໍາກ່ຽວກັບການຝຶກຄວາຍໂຖນາ

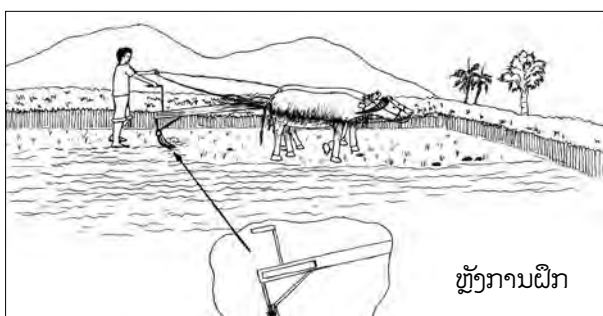
ດັດແປງມາຈາກ LikLik Buk, ປຶ້ມຄູ່ມືຈາກປະເທດປະປົວນິວກີນີ. ນີ້ແມ່ນບົດແນະນໍາງ່າຍໆ ໃນການຝຶກຄວາຍ, ຖ້າທ່ານຈະທົດລອງຝຶກຄວາຍໂຖນາ ທ່ານຄວນມີຄູ່ຝຶກ ແລະ ຄົນງານທີ່ມີຄວາມຊຳນານໃນການໃຊ້ຄວາຍໂຖນາ ຢູ່ນໍາ. ໃນເວລາຝຶກຄວາຍໂຖນາ, ທ່ານຕ້ອງເອົາໃຈໃສ່ສິ່ງຕໍ່ໄປນີ້ເປັນພິເສດ:

- ບົດຮຽນທໍາອິດສໍາລັບສັດດັ່ງກ່າວ ແມ່ນຝຶກໃຫ້ຄວາຍສາມາດມາຍເຊືອກຂອງຕົນເອງອອກໄດ້. ສິ່ງນີ້ມັກໃຊ້ເວລາປະມານ 1-2 ອາທິດ. ກ່ອນອື່ນ, ໃຫ້ທ່ານພັ້ນເຊືອກອ້ອມເຂົາ ຫຼື ຄໍຂອງຄວາຍ ໂດຍຜ່ານດັງຂອງມັນ.
- ສິ່ງທີ່ດີແມ່ນໃຫ້ຄົນງານຄົນເກົ່າເປັນຜູ້ຮັບຜິດຊອບຄວາຍໃນແຕ່ລະມື້. ຄວາຍຈະມັກຄົນທີ່ດູແລພວກມັນ, ເຊິ່ງບຸກຄົນດັ່ງກ່າວຈະກາຍເປັນ 'ໝູ່' ຂອງມັນ.
- ດີແທ້ແມ່ນ ບໍ່ໃຫ້ຝຶກຄວາຍໂດຍການໃຫ້ຄົນຍືນທາງໜ້າມັນ. ຄວາຍຕ້ອງຮຽນເຮັດວຽກໂດຍມີຄົນຢູ່ດ້ານຫຼັງມັນ. ທ່ານຕ້ອງມີຄວາມອິດທິນ ແລະ ເຮັດວຽກໄປເທື່ອລະກ້າວ.
- ສໍາລັບການຝຶກຄວາຍໃຫ້ຮູ້ທິດທາງ (ໄປຊ້າຍ ຫຼື ຂວາ), ຄູ່ຝຶກຄວນຢູ່ເບື້ອງຊ້າຍທາງຫຼັງຂອງຄວາຍ. ສັນຍານປົກກະຕິແມ່ນການດຶງເຊືອກແຮງໆ ເພື່ອໃຫ້ມັນໄປທາງຊ້າຍ ແລະ ດຶງເຊືອກຄ່ອຍໆ ເພື່ອໃຫ້ມັນໄປທາງຂວາ.
- ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຝຶກໃຫ້ຄວາຍຮູ້ທິດທາງແລ້ວ, ແມ່ນສາມາດສອນຄວາຍໃຫ້ລົງມືຄົນນັ່ງຫຼັງ.
- ທ່ານສາມາດມັດຄວາຍໄວ້ກັບລົ້ມ້ອຍ, ຫຼັງຈາກນັ້ນໃຫ້ທ່ານໃຊ້ວິທີດຽວກັນກັບລົດໂຖ, ແລະ ເຄື່ອງໂຖ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນກັບລົ້ມ້ອຍທີ່ມີຂະໜາດໃຫຍ່ກວ່າ. ເມື່ອຄວາຍມີການປັບຕົວຕໍ່ການລາກສິ່ງຂອງໜັກໆ ແລ້ວ, ຫຼັງຂອງມັນກໍ່ຈະແຂງກວ່າເກົ່າ.
- ທ່ານຕ້ອງໃຫ້ລາງວັນຄວາຍ. ໃຫ້ທ່ານຝຶກຄວາຍທີ່ຢູ່ໃນສະພາບອິດທິວນ້ອຍໜຶ່ງ, ຫຼັງຈາກຝຶກແລ້ວ ໃຫ້ອາບນໍ້າໃຫ້ມັນ, ແລະ ເອົາເກືອ ແລະ ຫຍ້າສົດໃຫ້ມັນກິນ. ປ່ອຍໃຫ້ຄວາຍທີ່ບໍ່ໄດ້ຜ່ານການຝຶກ ແລະ ຄວາຍທີ່ຝຶກຍາກ ຝຶກຕົນເອງຢູ່ກັບຄວາຍຕົວອື່ນທີ່ພວກມັນຄຸ້ນເຄີຍ, ໂດຍສເພາະໃນເວລາທີ່ຝຶກກ່ຽວກັບທິດທາງ.
- ຄວາຍຈະບໍ່ຄ່ອຍເຊື່ອຟັງໃນຊ່ວງທໍາອິດຂອງການຝຶກ. ນີ້ເປັນເລື່ອງປົກກະຕິ. ທ່ານຕ້ອງມີຄວາມໜັກແໜ້ນ ແຕ່ເປັນທໍາກັບມັນ, ຢ່າໃຊ້ກໍາລັງ ຖືບໍ່ຈໍາເປັນ.

ທ່ານຍັງສາມາດໃຊ້ງົວແທນໄດ້ ເຊິ່ງບາງທີ່ອາດຈະເຮັດວຽກໄດ້ດີກວ່າຄວາຍພວກນີ້ອີກ.



ກ່ອນການຝຶກ



ຫຼັງການຝຶກ



ມູນສັດ

ທ່ານສາມາດໃຊ້ຂີ້ຄວາຍເພື່ອເຮັດບຸ່ຍ, ຝຸ່ນບົມ ຫຼື ບຸ່ຍໝັກ. ທ່ານຈະເກັບຂີ້ຄວາຍໄດ້ງ່າຍຂຶ້ນຖ້າທ່ານລ້ຽງຄວາຍໄວ້ໃນຄອກ.

ການລວມເອົາການລ້ຽງຄວາຍເຂົ້າກັບລະບົບອື່ນ

ໃຫ້ທ່ານມັດຄວາຍໄວ້ກັບເສົາ ຢູ່ດິນທີ່ທ່ານຕ້ອງການ, ນີ້ແມ່ນວິທີການທີ່ງ່າຍທີ່ສຸດໃນການຮັກສາຄວາຍໄວ້ບ່ອນດຽວ. ທ່ານຄວນເຄື່ອນຍ້າຍຄວາຍອອກໄປ ເພື່ອໃຫ້ທ່ານສາມາດປູກຫຍ້າຄືນໄດ້ ແລະ ເພື່ອໃຫ້ຫຍ້າມີເວລາຂຶ້ນ. ທ່ານບໍ່ຄວນເອົາຄວາຍໄປໄວ້ໂກຈາກຊຸມນ້ຳຫຼາຍ.

ຄວາຍກັບການເພາະປູກພືດເປັນແຖວສະຫຼັບແນວ

ທ່ານສາມາດໃຊ້ລະບົບນີ້ໃນແບບດຽວກັນກັບງົວ. ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ສິ່ງທີ່ທ່ານຄວນຈື່ກໍ່ຄືຄວາຍຈະມັກພື້ນທີ່ປູກຊຸມ.

ຄວາຍກັບນາເຂົ້າ

ພາຍຫຼັງການເກັບກຽວ, ຖ້າຍັງມີນ້ຳເຫຼືອເປັນປະລິມານທີ່ພຽງພໍ, ທ່ານສາມາດປູກພືດໃນຕະກູນຖົ່ວຊະນິດປົກຄຸມ ແລະ ຖົ່ວ ໃສ່ທົ່ງນາທີ່ວ່າງເປົ່າໄດ້. ທ່ານສາມາດຫວ່ານເມັດພັນໃສ່ທົ່ງນາແບບງ່າຍໆ ໂດຍບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຈູດນາກ່ອນ. ຫຼັງຈາກນັ້ນໃຫ້ທ່ານເຮັດໃຫ້ນ້ຳຖ້ວມນາເພື່ອເຮັດໃຫ້ດິນປູກ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພືດເຕີບໂຕ. ຫຼັງຈາກນັ້ນທ່ານສາມາດທົດນ້ຳພືດດັ່ງກ່າວອີກເທື່ອໜຶ່ງເມື່ອເວລາຜ່ານໄປ 1-2 ອາທິດ ຖ້າທ່ານມີນ້ຳພໍ. ເມື່ອພືດໄດ້ 1-2 ເດືອນແລ້ວ, ໃຫ້ທ່ານປ່ອຍຄວາຍເຂົ້າໄປໃນທົ່ງນາເພື່ອໃຫ້ມັນໄປກິນພືດເຫຼົ່ານີ້.



ການໃຊ້ລະບົບນີ້ຈະມີຫຼາກຫຼາຍປະໂຫຍດ:

- ເຮັດໃຫ້ມີອາຫານໄວ້ເກືອຄວາຍ.
- ພືດໃນຕະກູນຖົ່ວຈະຊ່ວຍປັບປຸງສະພາບຂອງດິນໃນທົ່ງນາ ແລະ ເຮັດໃຫ້ດິນມີໄນໂຕຣເຈນ.
- ຄວາຍຈະຂີ້ໃສ່ທົ່ງນາ ແລະ ເຮັດໃຫ້ດິນໄດ້ຮັບບຸ່ຍ, ເຊິ່ງມີປະໂຫຍດສຳລັບການເພາະປູກຄັ້ງຕໍ່ໄປ.



ໜັງ

ໜັງສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນເຮັດຈາກໜັງສັດ ເຊັ່ນ ຄວາຍ, ງົວ, ແບ້ ຫຼື ໝູ. ສັດທຸກປະເພດຈະມີໜັງທີ່ມີຄຸນນະພາບທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ແຕກຕ່າງດ້ານຄວາມໜາ, ຄວາມແຂງ, ນ້ຳໜັກ ແລະ ຄວາມທົນທານ. ທ່ານສາມາດໃຊ້ໜັງເພື່ອຜະລິດສິ່ງຂອງທີ່ຫຼາກຫຼາຍໄດ້, ເຊັ່ນ: ກະເປົາ, ສາຍແອວ, ເສື້ອຜ້າ, ເກີບ, ເຊືອກຮັດມ້າ, ສິບໃສ່ມິດ ແລະ ຜະລິດຕະພັນຫັດຖະກຳ.

ວິທີການບຳລຸງຮັກສາໜັງ

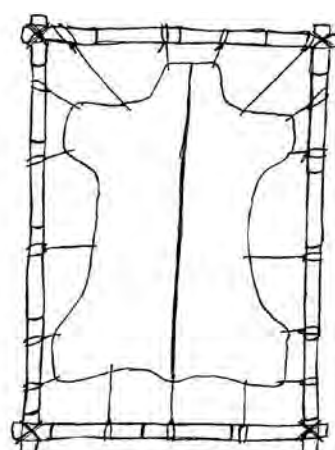
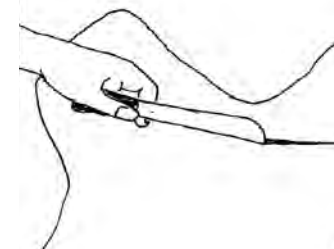
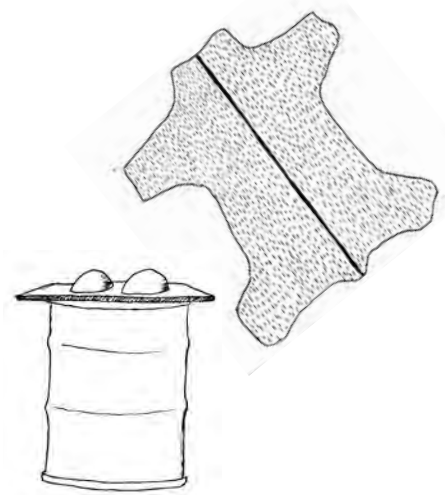
ການບຳລຸງຮັກສາໜັງຈະເຮັດໃຫ້ມັນມີອາຍຸການໃຊ້ງານຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ ການນຳໃຊ້ມີຄວາມງ່າຍຂຶ້ນ. ມີຫຼາກຫຼາຍວິທີການ ໃນການບຳລຸງຮັກສາໜັງ, ຕໍ່ໄປນີ້ຄຳອະທິບາຍກ່ຽວກັບວິທີການ ງ່າຍໆ ໃນການບຳລຸງຮັກສາໜັງ:

1. ແຊໜັງໄວ້ໃນນໍ້າເປັນເວລາ 2 ມື້.
2. ສ່ວນປະສົມທີ່ເຮັດຈາກປູນຂາວ ຈະຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ໜັງອ່ອນ ແລະ ຊ່ວຍທຳຄວາມສະອາດໜັງ, ພ້ອມເຮັດໃຫ້ຂົນຫຼຸດອອກງ່າຍ. ໃຫ້ທ່ານໃສ່ປູນຂາວເປັນຜົງ
3. ລ້າງ. ຫຼັງຈາກທີ່ເອົາຂົນອອກແລ້ວ, ໃຫ້ທ່ານລ້າງໜັງໃຫ້ດີ ເພື່ອເອົານໍ້າປູນຂາວອອກ.
4. ນໍ້າຢາແທນິນ. ແທນິນ ເປັນສານເຄມີທຳມະຊາດທີ່ມີໃນ ພືດຫຼາຍໆຊະນິດ. ໃຫ້ທ່ານໃຊ້ເປືອກໄມ້ຈາກຕົ້ນສິນທະເລ, ຕົ້ນເມັດໝາກມ່ວງຫົມມະພານ, ຕົ້ນວິກ ຫຼື ຕົ້ນກະຖິນ.

ໃຫ້ທ່ານປຸງນໍ້າຢາໄວ້ 2 ສູດ. ສູດທຳອິດ ແມ່ນສາມາດ ປະສົມເປືອກໄມ້ 1 ກິໂລ ຕໍ່ ນໍ້າ 5 ລິດ, ແລະ ແຊໜັງ ໄວ້ເປັນເວລາ 2-3 ມື້. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ໃຫ້ປຸງນໍ້າຢາອີກສູດໜຶ່ງ ໂດຍການໃຊ້ເປືອກໄມ້ 1 ກິໂລ ຕໍ່ ນໍ້າ 10 ລິດ, ແລະ ແຊໜັງໄວ້ອີກເທື່ອໜຶ່ງ ເປັນເວລາ 12 ມື້, ຈົນກວ່າສີຈະປ່ຽນ.

ກວດເບິ່ງວ່າໜັງພ້ອມແລ້ວ ຫຼື ບໍ່, ໃຫ້ທ່ານເອົາມືດກົດໜັງຢູ່ ບໍລິເວນທີ່ທ່າງຈາກຂອບ 3 ຊັງຕີແມັດ. ຖ້າດ້ານໃນຂອງໜັງ ມີສີດຽວກັນກັບດ້ານນອກ, ໝາຍຄວາມວ່າໜັງພ້ອມແລ້ວ. ທ່ານສາມາດໃຊ້ເປືອກໄມ້ໜ້ອຍລົງ ແລະ ແຊປະໄວ້ເປັນ ເວລາດົນຂຶ້ນ, ຫຼື ໃຊ້ເປືອກໄມ້ຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ແຊປະໄວ້ ເປັນເວລາສັ້ນລົງ. ຕົ້ມໃບຊາລົງໄປໃນສູດນໍ້າຢາເພື່ອເພີ່ມ ປະລິມານສານແທນິນ.

5. ຕາກແຫ້ງ. ໃຊ້ນໍ້າລ້າງໜັງດ້ວຍຄວາມລະມັດລະວັງ, ຫຼັງຈາກນັ້ນໃຫ້ທ່ານເອົາ ໜັງໄປຕາກແຫ້ງ. ໃຊ້ເຊືອກເພື່ອຍືດໜັງອອກ ແລະ ເຮັດໃຫ້ໜັງ ອ່ອນຕື່ມ ແລະ ມີຄຸນນະພາບດີຂຶ້ນ. ຖ້າໜັງໃກ້ແຫ້ງແລ້ວ, ໃຫ້ເອົາ ໜັງໄປວາງໄວ້ບ່ອນພື້ນຜິວທີ່ລຽບ ແລະ ເອົານໍ້າມັນມາພັດຖູໜັງ, ໂດຍເລີ່ມຈາກດ້ານກາງ ແລະ ພັດຖູອອກໄປທາງດ້ານນອກ. ເອົາ ໄປແຂວນໄວ້ຈົນກວ່າມັນຈະແຫ້ງດີ.



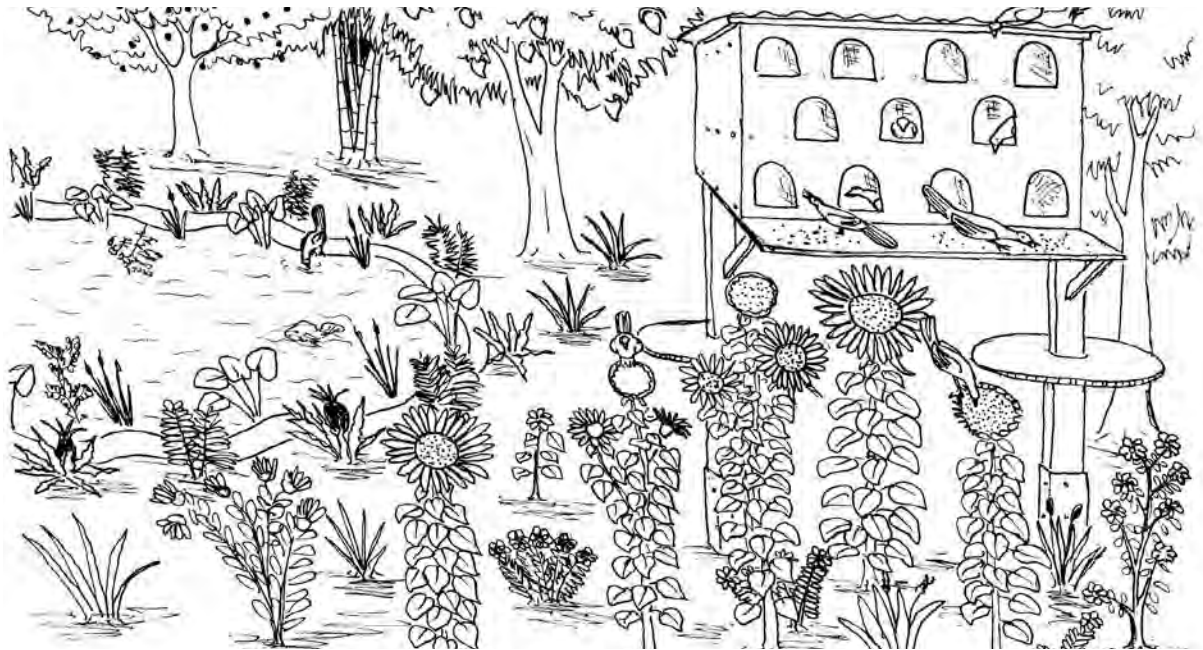


ນົກກາງແກ

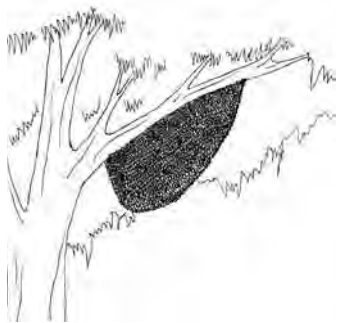


ນົກກາງແກເປັນນົກທີ່ລ້ຽງ ແລະ ປະສົມພັນງ່າຍ. ຊັ້ນນົກກາງແກມີສານອາຫານ ແລະ ມີລິດຊາດທີ່ແຊບຫຼາຍ. ໃຫ້ທ່ານເອົາກິງນົກກາງແກໄວ້ໃກ້ເຮືອນ. ຕ້ອງມີການປົກປ້ອງນົກກາງແກຈາກສັດລ່າ ເຊັ່ນ ໝູໄຫຍ່. ທ່ານສາມາດເຮັດກິງສໍາລັບນົກກາງແກ ໂດຍການໃຊ້ ວັດສະດຸໃນທ້ອງຖິ່ນທີ່ບໍ່ແພງ.

ນົກກາງແກຈະຊອກຫາອາຫານສ່ວນໃຫຍ່ດ້ວຍຕົວຂອງມັນເອງ, ແຕ່ສິ່ງທີ່ສໍາຄັນແມ່ນຕ້ອງເກືອມັນເພີ່ມດ້ວຍ ເມັດພືດ, ເຂົ້າ ຫຼື ໝາກສາລິບົດ. ນອກຈາກນີ້ ທ່ານຕ້ອງເອົານໍ້າໃຫ້ນົກກິນແບບສະໝໍ່າສະເໝີ. ແຫຼ່ງອາຫານທໍາມະຊາດສໍາລັບນົກ ແມ່ນໜອງນໍ້າ, ຕົ້ນໄມ້ ແລະ ດອກໄມ້.



ເສິງ



ເສິງເປັນຕົວຜະລິດນໍ້າເສິງ, ເຊິ່ງມີສານອາຫານທີ່ດີ ແລະ ດີຕໍ່ສຸຂະພາບ. ນໍ້າເສິງໃຫ້ພະລັງງານທໍາມະຊາດເປັນປະລິມານຫຼາຍ ແລະ ຍັງເປັນຢາຕ້ານເຊື້ອ ແລະ ຢາຂ້າເຊື້ອທໍາມະຊາດພ້ອມ. ບາງຄັ້ງຈະມີການເອົານໍ້າເສິງມາທາບາດແຜເປີດ ແລະ ຮອຍຊູດ ເພື່ອປ້ອງກັນການຕິດເຊື້ອ. ຄົນເປັນຈໍານວນຫຼາຍຈະມັກກິນຮວງເສິງ, ພ້ອມໄຂ່/ຕົວອອນທີ່ຍັງຢູ່ທາງໃນ. ນອກຈາກນີ້ ມັນຍັງເປັນແຫຼ່ງວິຕາມິນ ແລະ ເກືອແຮ່ທີ່ມີຄຸນຄ່າ. ຜົນປະໂຫຍດ ແລະ ຂໍ້ດີເກືອບທັງໝົດຂອງຮວງເສິງຈະຫາຍໄປ ຖ້າມີການນໍາເອົາມາທອດ.

ໃນບາງພື້ນທີ່, ແມ່ນສາມາດເກັບກໍານໍ້າເສິງຢູ່ໃນປ່າໄດ້. ນອກຈາກນີ້ທ່ານຍັງສາມາດລ້ຽງເສິງໄດ້ໂດຍການສ້າງຮັງເສິງຂຶ້ນມາ, ເຊິ່ງຮັງເສິງເຫຼົ່ານີ້ຈະເຮັດໃຫ້ການເກັບກໍານໍ້າເສິງງ່າຍກວ່າ ແລະ ເປັນລະບຽບຫຼາຍກວ່າ. ການສ້າງຮັງເສິງເຫຼົ່ານີ້ຂຶ້ນມາ, ຈະເຮັດໃຫ້ເສິງຜະລິດນໍ້າເສິງໄດ້ຫຼາຍກວ່າ. ການລ້ຽງເສິງຕ້ອງການຄວາມຮູ້ແບບສະເພາະດ້ານ ແລະ ການບໍາລຸງຮັກສານເປັນຢ່າງດີ ເພື່ອໃຫ້ການລ້ຽງເສິງມີປະສິດທິຜົນ. ທ່ານສາມາດຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບການລ້ຽງເສິງໄດ້ ຖ້າທ່ານສົນໃຈ.

ທ່ານຄວນໃຊ້ຄວາມລະມັດລະວັງ ຖ້າມີການນໍາເອົາເສິງມາຈາກປະເທດອື່ນໆ ເນື່ອງຈາກວ່າເສິງເຫຼົ່ານີ້ອາດຈະເປັນພາຫະຂອງພະຍາດໃໝ່ໆ ເຂົ້າມາໃນປະເທດ ແລະ ເສິງເຫຼົ່ານີ້ຈະມາແຂ່ງກັບເສິງໃນທ້ອງຖິ່ນເພື່ອຊອກຫາອາຫານ.

ມ້າ

ມ້າເປັນເພື່ອນທີ່ດີຂອງຄົນ ແລະ ມັກຖືກໃຊ້ໃນການຂົນສົ່ງ. ການປະພຶດດີກັບມ້າຈະເຮັດໃຫ້ມ້າມີການຕອບສະໜອງເຈົ້າຂອງມັນໄດ້ດີ. ຄວາມຕ້ອງການພິເສດຂອງມ້າລວມມີ:



- ຫຍ້າຄຸນນະພາບດີ ແລະ ນ້ຳທຸກມື້.
- ໃຊ້ຜ້າເກົ້າ ຫຼື ນວມເພື່ອປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ເຊືອກບາດຜົວທັງຂອງມ້າ.
- ຮັກສາບາດແຜເປີດ ຫຼື ຮອຍຂູດໂດຍໄວ ເພື່ອປ້ອງກັນການຕິດເຊື້ອ ແລະ ໂຕໜອນ.
- ຕື່ມໃບມອນ ແລະ ໃນໝາກຮຸ່ງໃສ່ອາຫານມ້າທຸກໆ 2-3 ເດືອນເພື່ອປ້ອງກັນຈາກການເປັນແມ່ທ້ອງ.
- ເອົາເກືອໃຫ້ມ້າກິນເປັນປະຈຳເພື່ອໃຫ້ມ້າແຂງແຮງ.

ໝາ

ໝາເປັນສັດທີ່ໄປທີ່ຄົນມັກເອົາມາເປັນສັດລ້ຽງ ຫຼື ສັດໃນເຮືອນ. ໝາເປັນສັດທີ່ເຮັດໜ້າທີ່ຍາມ ຫຼື ຮັກສາຄວາມປອດໄພທີ່ສັດຊື່. ໂດຍສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວ, ໝາເປັນສັດທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບການເອົາໃຈໃສ່ດູແລດີປານໃດ, ແຕ່ເມື່ອເບິ່ງແຍງມັນດີໆ ແລ້ວ, ມັນກໍ່ຈະເປັນເພື່ອນທີ່ດີຂອງຄົນ. ວິທີງ່າຍໆ ໃນການເບິ່ງແຍງໝາລວມມີ:

- ປ່ອຍໃຫ້ໝານ້ອຍຢູ່ນຳແມ່ເປັນເວລາ 6 ເດືອນຫຼັງການເກີດເພື່ອໃຫ້ມີພູມຕ້ານທານຕໍ່ພະຍາດຫຼາຍຂຶ້ນ.
- ເສດອາຫານທຸກຢ່າງທີ່ເອົາໃຫ້ໝາກິນ ຈະຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ສຸຂະພາບຂອງໝາແຂງແຮງຂຶ້ນ, ເຊັ່ນປາ, ຊີ້ນ, ເຂົ້າ, ຫຼື ຜັກ.
- ເພີ່ມປະລິມານອາຫານໃຫ້ແມ່ໝາໃນຊ່ວງເວລາໃຫ້ນົມລູກເພື່ອໃຫ້ແມ່ໝາສາມາດຜະລິດນ້ຳນົມໄດ້ຫຼາຍຂຶ້ນ.
- ຕື່ມໃນໝາກຮຸ່ງລົງໄປໃນອາຫານໝາເປັນບາງຄັ້ງຄາວເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນບັນຫາກ່ຽວກັບແມ່ທ້ອງ.



ການເຮັດວຽກຮ່ວມກັບຊຸມຊົນ

ການເຮັດວຽກຮ່ວມກັບເພື່ອນບ້ານ ແລະ ຊຸມຊົນຈະເຮັດໃຫ້ການບໍລິຫານຄຸ້ມຄອງສັດງ່າຍຂຶ້ນ ແລະ ມີຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໜ້ອຍລົງ. ພ້ອມກັນນີ້, ສິ່ງດັ່ງກ່າວກໍ່ຈະເຮັດໃຫ້ຄຸນນະພາບຂອງຊີວິດ ແລະ ສຸຂະພາບຂອງຊຸມຊົນທັງໝົດດີຂຶ້ນ. ສະພາບແວດລ້ອມທີ່ດີຕໍ່ສຸຂະພາບ ທີ່ໄດ້ຮັບການປົກປັກຮັກສາໂດຍຊຸມຊົນ ຈະເຮັດໃຫ້ສັດມີສະພາບແວດລ້ອມທີ່ດີຕໍ່ສຸຂະພາບເຊັ່ນກັນ. ນອກຈາກນີ້ ສິ່ງດັ່ງກ່າວກໍ່ຈະມີຜົນກະທົບຕໍ່ ຄົນທີ່ກິນເນື້ອສັດເຊັ່ນກັນ.

ສຸຂະພາບ

ສະພາບແວດລ້ອມທີ່ດີຕໍ່ສຸຂະພາບຈະເຮັດໃຫ້ສັດແຂງແຮງ. ແຕ່ວ່າຖ້າມີບັນຫາພະຍາດລະບາດເກີດຂຶ້ນ, ດີທີ່ສຸດແມ່ນໃຫ້ເຮັດຮ່ວມກັບລັດຖະບານ ແລະ ປະສານງານກັບຊຸມຊົນທັງໝົດ. ການເຮັດວຽກຮ່ວມກັນອາດລວມມີ:

- ການກຳນົດພະຍາດ.
- ການແຍກສັດທີ່ປ່ວຍອອກຈາກສັດອື່ນໆ.
- ການປິ່ນປົວພະຍາດໃຫ້ໄວທີ່ສຸດ.



ຖ້າເປັນໄປໄດ້, ໃຫ້ນຳໃຊ້ຢາທຳມະຊາດ, ຢາພື້ນເມືອງໃຫ້ຫຼາຍທີ່ສຸດ. ຖ້າທ່ານຕ້ອງຊື້ຢາ, ທ່ານຈະໄດ້ລາຄາຖືກກວ່າຖ້າທ່ານຊື້ຜ່ານກຸ່ມຊຸມຊົນ. ມີພະຍາດບາງຊະນິດທີ່ທ່ານສາມາດປ້ອງກັນໄດ້ດ້ວຍການສັກຢາ, ເຊັ່ນພະຍາດນິວແຄເຊິນ (ND) ສຳລັບໂກ່ ແລະ ພະຍາດໄຂ້ເລືອດດຳ (Anthrax) ສຳລັບງົວ. ບໍ່ຕ້ອງຫຍັງຈາກການສັກຢາປ້ອງກັນໝາກແດງ ແລະ ໂປລີໂອໃຫ້ເດັກນ້ອຍ. ຄວນມີການສັກຢາສັດທຸກຕົວໃນຊຸມຊົນເພື່ອໃຫ້ມີປະສິດທິຜົນຫຼາຍທີ່ສຸດ. ການຈັດຮອບສັກຢາຜ່ານກຸ່ມຊຸມຊົນ ຫຼື ອົງການ ຈັດຕັ້ງໃນທ້ອງຖິ່ນທີ່ບໍ່ໄດ້ສັງກັດລັດຖະບານເປັນສິ່ງທີ່ງ່າຍກວ່າ.

ການປະສົມພັນຂອງສັດໃນຊຸມຊົນ

ເອົາສັດຕົວຜູ້ທີ່ແຂງແຮງທີ່ສຸດເພື່ອການປະສົມພັນ. ທ່ານສາມາດເລືອກສັດຕົວຜູ້ທີ່ແຂງແຮງທີ່ສຸດໃນຊຸມຊົນ ເພື່ອເອົາມາປະສົມພັນກັບສັດຕົວແມ່ໃນຊຸມຊົນດັ່ງກ່າວ ຫຼື ຈາກກຸ່ມອື່ນໆ. ສັດທີ່ມີຄຸນນະພາບດີຈະຜະລິດສັດທີ່ມີຄຸນນະພາບເຊັ່ນດຽວກັນ.

ມີຫຼາກຫຼາຍລະບົບການປະສົມພັນທີ່ທ່ານສາມາດໃຊ້ໄດ້ຜ່ານກຸ່ມຊຸມຊົນໄດ້, ເຊັ່ນ:

- ມີການສ້າງຕັ້ງກຸ່ມຊຸມຊົນຂຶ້ນມາ ແລະ ກຸ່ມນັ້ນຊື້ໝູ 3 ຕົວ, ຕົວຜູ້ຕົວໜຶ່ງ ແລະ ຕົວແມ່ສອງຕົວ. ຄອບຄົວໜຶ່ງຂອງກຸ່ມເອົາໝູໄວ້ ແລະ ເອົາອາຫານໃຫ້ໝູກິນ. ເມື່ອໝູຕົວແມ່ມີລູກ, ໝູນ້ອຍກໍ່ກາຍເປັນຊັບສິນຂອງຄອບຄົວຜູ້ລ້ຽງໝູ ແລະ ໃຫ້ອາຫານໝູ. ເມື່ອລູກໝູໃຫຍ່ແລ້ວ, ແມ່ນສາມາດເອົາໝູ 3 ຕົວທຳອິດໃຫ້ຄອບຄົວອື່ນໃນກຸ່ມເບິ່ງແຍງຕໍ່, ແລະ ຕໍ່ໆ ໄປ.
- ມີກຸ່ມຊຸມຊົນໜຶ່ງຊື້ເປັດຕົວແມ່ມາ 3 ຕົວ ແລະ ຕົວຜູ້ຕົວ 1. ກຸ່ມຊຸມຊົນໄດ້ສ້າງຄອກ ແລະ ເລົ້າໄວ້ໃຫ້ເປັດ. ໜ້າທີ່ວຽກງານ ແລະ ການໃຫ້ເກືອສັດແມ່ນແບ່ງລະຫວ່າງສະມາຊິກກຸ່ມທຸກຄົນແບບເທົ່າທຽມກັນ. ເມື່ອເປັດມີລູກ, ແມ່ນມີການແບ່ງລູກເປັດໃຫ້ສະມາຊິກກຸ່ມໃຫ້ຮັກສາຂອງໃຜຂອງລາວ. ຫຼື ສາມາດເອົາລູກເປັດ ແລະ ໄຂ່ເປັດໄວ້ຢູ່ໃນຄອກເປັດຂອງຊຸມຊົນຄືເກົ່າ, ແລະ ກຸ່ມກໍ່ສາມາດເອົາເປັດມາກິນ ຫຼື ເອົາໄປຂາຍໄດ້.

ນີ້ເປັນພຽງຕົວຢ່າງ 2 ຂໍ້ເທົ່ານັ້ນ. ຍັງມີອີກຫຼາກຫຼາຍວິທີໃນການສ້າງກຸ່ມຊຸມຊົນທີ່ມີລະບົບການບໍລິຫານຄຸ້ມຄອງສັດທີ່ດີ. ສິ່ງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດ ແມ່ນຕ້ອງວາງແຜນຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນ ແລະ ອອກກົດລະບຽບສຳລັບກຸ່ມ ເຊິ່ງສະມາຊິກຂອງກຸ່ມຕ້ອງເຫັນດີເປັນເອກະພາບກັນ, ໃນບັນຫາຕ່າງໆ ເຊັ່ນ:

- ຈະເກີດຫຍັງຂຶ້ນຖ້າສັດປ່ວຍ ຫຼື ຕາຍ?
- ມີລະບຽບການຫຍັງບໍ່ ເພື່ອປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ສັດປ່ວຍ?
- ຈະມີການແບ່ງຜົນຜະລິດແນວໃດໃຫ້ມີຄວາມຍຸດຕິທຳ?
- ຈະມີການຄຸ້ມຄອງການໃຫ້ອາຫານສັດໄດ້ແນວໃດ?

ທີ່ດິນລ້ຽງສັດຂອງຊຸມຊົນ

ການມີດິນລ້ຽງສັດຂອງຊຸມຊົນຈະຊ່ວຍປະຢັດພະລັງງານ ແລະ ຊັບພະຍາກອນເປັນຈຳນວນຫຼາຍເພາະວ່າສາມາດຫານແບ່ງທຸກຢ່າງໄດ້. ການເບິ່ງແຍງ ແລະ ຄຸ້ມຄອງສັດ ເປັນສິ່ງທີ່ສາມາດເຮັດຮ່ວມກັນໄດ້, ເຊັ່ນການຄຸ້ມຄອງສັດເພື່ອປ້ອງກັນຄວາມເສຍຫາຍຕໍ່ພາມອື່ນ, ມາດຕະການເພື່ອປ້ອງກັນການໃຫ້ອາຫານສັດໃນບາງພື້ນທີ່ຂອງດິນ, ໂດຍການນຳໃຊ້ທີ່ດິນລ້ຽງສັດໃຫ້ມີປະສິດທິຜົນຫຼາຍຂຶ້ນ ຜ່ານການສ້າງລະບົບເພາະປູກພືດເປັນແຖວແບບສະຫຼັບແນວ, ແລະ ລະບົບອື່ນໆອີກ.



ເລົ່າ ແລະ ຄອກສັດຂອງຊຸມຊົນ

ເລົ່າ ແລະ ຄອກສັດຂອງຊຸມຊົນແມ່ນສາມາດປຸກຂຶ້ນຢູ່ດິນຂອງຊຸມຊົນໄດ້. ລະບົບນີ້ແມ່ນຕ້ອງໄດ້ສ້າງຂຶ້ນໃຫ້ດີທີ່ທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ສາມາດເຮັດໄດ້ ເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການພື້ນຖານຂອງສັດ. ຢູ່ດິນທີ່ໃຊ້ເກືອອາຫານສັດຂອງຊຸມຊົນ, ສະມາຊິກທຸກຄົນແມ່ນສາມາດນຳໃຊ້ດິນດັ່ງກ່າວໄດ້ ເພື່ອປັບປຸງຄຸນນະພາບຂອງສັດ, ຕົວຢ່າງ, ສາມາດນຳໃຊ້ດິນເພື່ອເຮັດໃຫ້ສັດຕູ້ຍື່ນກ່ອນຈະເອົາມາກິນ ຫຼື ຂາຍອອກ.

ສິ່ງດັ່ງກ່າວຈະໃຫ້ປະໂຫຍດຫຼາຍຢ່າງ, ເຊັ່ນ:

- ປະຢັດແຮງງານ ແລະ ຊັບພະຍາກອນດ້ວຍການມີເລົ່າສັດບ່ອນໜຶ່ງ ແລະ ສ້າງທີ່ພັກອາໄສຂະໜາດໃຫຍ່ບ່ອນໜຶ່ງ, ແບບຄົບຖ້ວນ, ແທນທີ່ຈະສ້າງຄອກນ້ອຍຫຼາຍຫຼັງ.
- ສາມາດເກັບຜຸ່ນຄອກເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງຊຸມຊົນ.
- ສະໜອງສະຖານທີ່ສຳລັບການແລກປ່ຽນ ແລະ ຄຳຂາຍສັດພາຍໃນກຸ່ມ ຫຼື ລະຫວ່າງກຸ່ມ.



ປົກປ້ອງທີ່ດິນ, ນ້ຳ ແລະ ບໍ່ນ້ຳ

ການປົກປ້ອງທີ່ດິນ, ແມ່ນ້ຳ ແລະ ບໍ່ນ້ຳ, ພ້ອມດ້ວຍການປ້ອງກັນການເຊາະເຈື່ອນຂອງດິນ ເປັນສິ່ງທີ່ສຳຄັນຫຼາຍສຳລັບອະນາຄົດຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ເປັນໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງແຕ່ລະບຸກຄົນ, ຄອບຄົວ, ຊຸມຊົນ, ເມືອງ ແລະ ແມັກະທັ້ງປະເທດຊາດ. ການທຳລາຍຊັບພະຍາກອນເຫຼົ່ານີ້ ເປັນການສູນເສຍຄັ້ງໃຫຍ່ສຳລັບອະນາຄົດຂອງທຸກຄົນ.

ການທຳລາຍຊັບພະຍາກອນເຫຼົ່ານີ້ ແມ່ນເກີດຈາກຫຼາຍສິ່ງຫຼາຍຢ່າງ, ເຊັ່ນ:

- ສັດ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນງົວ ແລະ ຄວາຍທີ່ໄປທຳລາຍພື້ນທີ່ແຄມຫ້ວຍ, ເນື່ອງຈາກສັດເຫຼົ່ານີ້ໄປກິນໃບໄມ້ແຄມນ້ຳ ຫຼື ຈາກການທີ່ພວກມັນຍ່າງຕາມແຄມຫ້ວຍຫຼາຍເກີນໄປ.
- ການຕັດຕົ້ນໄມ້ຫຼາຍເກີນໄປຈາກດິນທີ່ເປັນຄ້ອຍ / ມີຄວາມຊັນຫຼາຍ.
- ການຈູດດິນ.
- ການທີ່ກົດໝາຍຂາດຄວາມສົນໃຈ ກ່ຽວບັນຫາການປົກປັກຮັກສາທຳມະຊາດ.

ມີວິທີແກ້ໄຂຈຳນວນໜຶ່ງທີ່ງ່າຍ ແລະ ຊຸມຊົນກໍ່ສາມາດຈັດຕັ້ງປະຕິບັດວິທີເຫຼົ່ານີ້ດ້ວຍຕົນເອງໄດ້, ເຊັ່ນ:

- ການປົກປ້ອງບໍ່ນ້ຳຈາກສັດດ້ວຍການຂຸດຂຸມນ້ຳໄວ້ໃຫ້ສັດທີ່ຢູ່ຫ່າງໄກຈາກບໍ່ນ້ຳ.
- ການປົກປ້ອງພືດແຄມນ້ຳ ເພື່ອຊ່ວຍປ້ອງກັນການເຊາະເຈື່ອນຂອງດິນ. ຈັດສັນບາງພື້ນທີ່ຕາມແຄມແມ່ນ້ຳໃຫ້ເປັນບ່ອນສັດກິນນ້ຳ ຫຼື ອາບນ້ຳໂດຍສະເພາະ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ສັດໄປທຳລາຍເຂດອື່ນໆທີ່ຢູ່ແຄມແມ່ນ້ຳ. ໃນເຂດພູເຂົາ, ສິ່ງດັ່ງກ່າວມີຄວາມສຳຄັນຫຼາຍ.
- ສ້າງລະບົບຮ່ອງບ່ຽງນ້ຳ ແລະ ນາຂັ້ນໃດ, ແລະ ປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ມີການຈູດດິນ.
- ປົກປ້ອງທີ່ດິນບ່ອນສັດກິນຫຍ້າຈາກການສູນເສຍຫຍ້າເນື່ອງຈາກສັດກິນໝົດ. ຖ້າເສຍຫຍ້າໄປໃນປະລິມານຫຼາຍເກີນໄປ, ດິນກໍ່ຈະມີຄວາມສ່ຽງສູງຂຶ້ນຕໍ່ບັນຫາການເຊາະເຈື່ອນ. ທຸກບາດກ້າວຈະປະສົບຜົນສຳເລັດຫຼາຍຂຶ້ນ ຖ້າມີການປະສານງານທີ່ດີລະຫວ່າງຊຸມຊົນ ແລະ ລັດຖະບານ.



ການຕະຫຼາດ

ການຕະຫຼາດເປັນສ່ວນໜຶ່ງທີ່ສໍາຄັນຂອງການຜະລິດສັດ. ພາຍໃນຊຸມຊົນໜຶ່ງ, ແມ່ນສາມາດແລກປ່ຽນ ຫຼື ຂາຍສັດໄດ້ງ່າຍ. ແຕ່ວ່າ, ມີບັນຫາຈຳນວນໜຶ່ງທີ່ຕ້ອງໄດ້ພິຈາລະນາເວລາເລືອກບ່ອນຂາຍ, ເຊັ່ນ:

- ເລືອກລາຄາໃນລະຫວ່າງເກນລາຄາທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ແລ້ວ.
- ປະເມີນຜົນເສຍ ແລະ ຜົນກຳໄລ, ລວມທັງຕົ້ນທຶນການຜະລິດ, ການຂົນສົ່ງ, ແລະ ອື່ນໆ.
- ມາດຕະການປ້ອງກັນພະຍາດ, ທີ່ລະບາດໄດ້ງ່າຍໃນຕະຫຼາດຂາຍສັດ.
- ມີທີ່ມີຕະຫຼາດ.



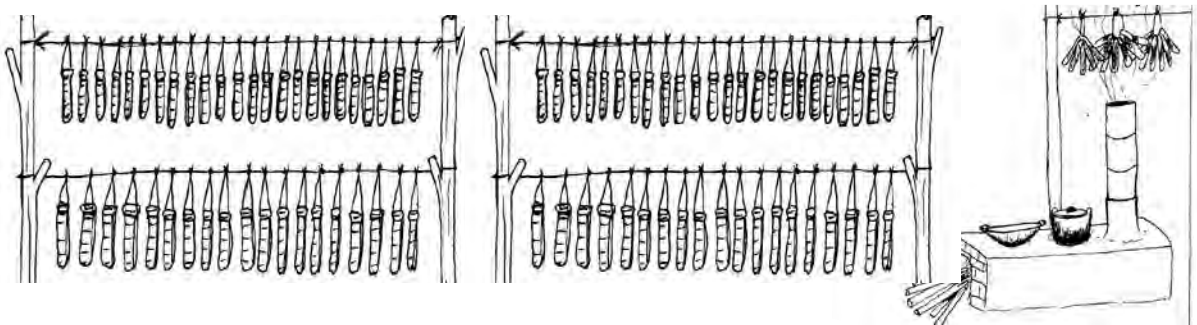
ການອົບແຫ້ງ ແລະ ເກັບຮັກສາຊີ້ນ

ຊີ້ນຈະເນົ່າເສຍໄວຫຼາຍໃນພື້ນທີ່ ອາກາດຮ້ອນ ແລະ ມີຄວາມຊື່ນ. ເພື່ອຫຼີກລ້ຽງການສູນເສຍອາຫານ, ມີວິທີການງ່າຍໆຈຳນວນໜຶ່ງ ທີ່ສາມາດນໍາໃຊ້ໄດ້ ເພື່ອຮັກສາຊີ້ນໄວ້, ເຊິ່ງໜຶ່ງໃນນັ້ນແມ່ນການອົບແຫ້ງຊີ້ນ.

ການອົບແຫ້ງຊີ້ນ

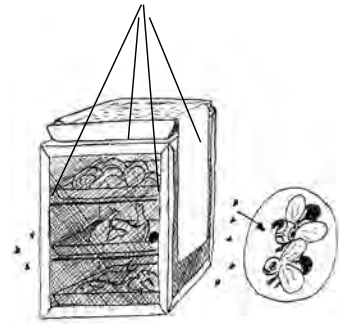
ມີວິທີການອົບແຫ້ງຊີ້ນແບບງ່າຍໆ:

- **ຕັດຊີ້ນເປັນເສັ້ນບາງໆ ແລະ ອົບແຫ້ງດ້ວຍເຄື່ອງອົບແຫ້ງພະລັງງານແສງອາທິດ.** ເຄື່ອງອົບແຫ້ງພະລັງງານແສງອາທິດຈະປ້ອງກັນຊີ້ນຈາກແມງວັນ, ແມງໄມ້ຕ່າງໆ ແລະ ສັດອື່ນໆ, ແລະ ຈະເຮັດໃຫ້ຊີ້ນແຫ້ງໄວຂຶ້ນ. ກ່ອນຈະອົບແຫ້ງ, ໃຫ້ເອົາເກືອມາຖູຊີ້ນເພື່ອໃຫ້ສາມາດເກັບຊີ້ນໄວ້ດົນຂຶ້ນ. (ຖ້າຕ້ອງການຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມກ່ຽວກັບການເຮັດ ແລະ ການນໍາໃຊ້ເຄື່ອງອົບແຫ້ງພະລັງງານແສງອາທິດ, ໃຫ້ເບິ່ງໂມດູນ 12 - ເຕັກໂນໂລຊີທີ່ເໝາະສົມ).
- **ຊີ້ນອົບແຫ້ງ, ເຄັມ.** ວິທີການນີ້ແມ່ນສາມາດນໍາໃຊ້ໄດ້ກັບຊີ້ນທຸກປະເພດ. ຕັດຊີ້ນເປັນເສັ້ນ, ໜ້າ 1 ຊມ ແລະ ກວ້າງ 2.5 ຊມ, ຄວາມຍາວຕາມທີ່ທ່ານຕ້ອງການ. ກະກຽມນໍ້າເກືອໂດຍໃສ່ນໍ້າ 7 ລິດ ຕໍ່ເກືອ 1 ກິໂລ. ນໍ້າເກືອນີ້ຕ້ອງເຄັມພໍເພື່ອເຮັດໃຫ້ໄຂ່ດິບພູ. ແຂ່ຊີ້ນທີ່ເປັນເສັ້ນລົງໃນນໍ້າເກືອເປັນເວລາ 2 ມື້. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ໃຫ້ເອົາຊີ້ນອອກ ແລະ ນໍາມາຕາກແດດໃຫ້ແຫ້ງດ້ວຍການຫ້ອຍຊີ້ນໃສ່ເຊືອກ ຫຼື ລວດ. ເມື່ອຊີ້ນແຫ້ງແລ້ວ, ກໍ່ສາມາດນໍາມາລົມຄວັນ ຫຼື ເກັບໄວ້ໃນພາຊະນະທີ່ມີການລະບາຍອາກາດໄດ້ດີ ແລະ ປ້ອງກັນຈາກແມງໄມ້ຕ່າງໆ ໄດ້.
- **ຊີ້ນລົມຄວັນ.** ກ່ອນຈະເຮັດຊີ້ນລົມຄວັນ, ສິ່ງທີ່ດີທີ່ສຸດແມ່ນໃຫ້ແຂ່ຊີ້ນໃນນໍ້າເກືອ ຫຼື ທາເກືອທີ່ວຽນເພື່ອໃຫ້ສາມາດເກັບຊີ້ນໄດ້ດົນຂຶ້ນ. ເຕົາດິນເຜົາທີ່ມີປ່ອງລະບາຍອາກາດເປັນເຄື່ອງມືທີ່ດີທີ່ສຸດ, ຫຼື ສາມາດເອົາຊີ້ນມາຫ້ອຍໄວ້ເທິງກອງໄຟໃນເຮືອນຄົວ. ເມື່ອແຫ້ງແລ້ວ, ໃຫ້ປ້ອງກັນຊີ້ນຈາກແມງໄມ້ ແລະ ເກັບໄວ້ໃນພາຊະນະທີ່ແຫ້ງ.



ການເກັບຮັກສາຊີ້ນ

ໃຫ້ເກັບຮັກສາຊີ້ນໄວ້ໃນສະຖານທີ່ ຫຼື ພາຊະນະທີ່ສາມາດປ້ອງກັນຈາກແມງວັນ, ແມງໄມ້ຕ່າງໆ, ຫູ ແລະ ສັດອື່ນໆ ໄດ້ ຕະຫຼອດ. ພາຊະນະທີ່ໃຊ້ເກັບຮັກສາຊີ້ນ ຕ້ອງມີການລະບາຍອາກາດໄດ້ດີ. ສາມາດນຳໃຊ້ຕາໜ່າງໄດ້ເຊັ່ນດຽວກັນ, ຫຼື ວັດສະດຸອື່ນທີ່ສາມາດປ້ອງກັນຈາກແມງໄມ້ໄດ້.



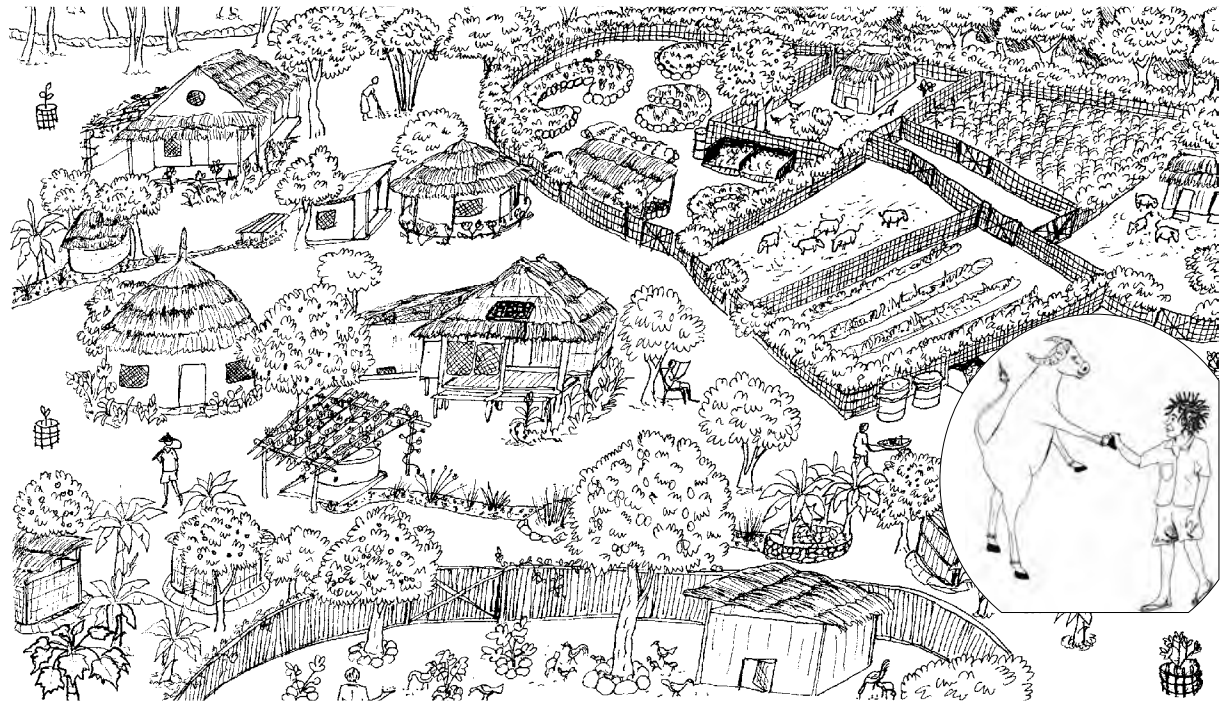
ນຳໃຊ້ພາຊະນະເກັບຮັກສາສະເພາະເພື່ອເກັບຮັກສາຊີ້ນ ແລະ ນຳໃຊ້ ພາຊະນະເຫຼົ່ານີ້ ເພື່ອເກັບຮັກສາແຕ່ຊີ້ນຢ່າງດຽວເທົ່ານັ້ນ, ບໍ່ໃຫ້ໃສ່ເຂົ້າຈີ່, ຜັກ, ຫຼື ອາຫານອື່ນໆ ເພາະວ່າເຊື້ອໂຣກຈາກຊີ້ນອາດຈະເຮັດໃຫ້ອາຫານອື່ນໆ ເສຍໄວ້ຂຶ້ນ.

ຕູ້ເກັບອາຫານແບບເຢັນ ເປັນພາຊະນະເກັບຮັກສາອາຫານທີ່ດີ, ເປັນຕູ້ທີ່ເຮັດດ້ວຍເຫຼັກລວດ ເຊິ່ງເກັບຮັກສາ ອາຫານໃຫ້ເຢັນ, ແຫ້ງ ແລະ ປອດໄພ. ສາມາດນຳໃຊ້ຕູ້ນີ້ເພື່ອເກັບຮັກສາຊີ້ນສົດ ແລະ ຊີ້ນແຫ້ງ. (ຖ້າຕ້ອງ ການຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມກ່ຽວກັບວິທີການເຮັດ ແລະ ນຳໃຊ້ຕູ້ເກັບອາຫານແບບເຢັນ, ໃຫ້ເບິ່ງໂມດູນ 12 - ເຕັກໂນໂລຊີທີ່ເໝາະສົມ).

ສິດທິຂອງສັດ

ສັດເປັນສິ່ງມີຊີວິດທີ່ສົມຄວນໄດ້ຮັບຄວາມເຄົາລົບ, ເຊັ່ນດຽວກັບຄົນ. ສັດຕ້ອງໄດ້ຮັບການເບິ່ງແຍງຢ່າງດີ. ສັດມີການຕອບໂຕ້ຕໍ່ຄວາມດີ ແລະ ຄວາມຊົ່ວ, ເຊັ່ນດຽວກັບຄົນ, ແລະ ສິ່ງດັ່ງກ່າວຈະມີຜົນກະທົບຕໍ່ສຸຂະພາບ ແລະ ພຶດຕິກຳຂອງສັດໂດຍກົງ. ຄວນຫຼີກລ້ຽງຄວາມຮຸນແຮງ ແລະ ການທາລຸນສັດ, ເພາະມັນມີແຕ່ເຮັດໃຫ້ສັດມີ ຄວາມຢ້ານ, ບໍ່ມີຄວາມສຸກ ແລະ ຈະກາຍ ເປັນສັດທີ່ມີຜົນຜະລິດໜ້ອຍ.

ການຂ້າສັດຢ່າງຊ້າໆ ແລະ ທໍລະມານເປັນສິ່ງທີ່ໂຫດຮ້າຍອຳມະຫິດ ແລະ ເປັນການບໍ່ເຄົາລົບສັດ. ຖ້າສັດໄດ້ຮັບຄວາມໂຫດຮ້າຍ ຫຼື ການຂົ່ມເຫງ, ມັນຈະມີຄວາມເຄັ່ງຄຽດ, ເຊິ່ງອາດຈະເຮັດໃຫ້ຊີ້ນຂອງມັນຫຍາບ ແລະ ມີລິດຊາດໜ້ອຍລົງ. ກົງກັນຂ້າມ, ການເບິ່ງແຍງ ແລະ ການບໍລິຫານສັດທີ່ດີຈະຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນໄດ້ຮັບຜົນ ປະໂຫຍດຫຼາຍຂຶ້ນ. ຈົ່ງເຊື່ອໃນສິ່ງນີ້!



ໝາຍເຫດ...



ໂມດູນ 11.

ການເພາະລຽງສັດນໍ້າ

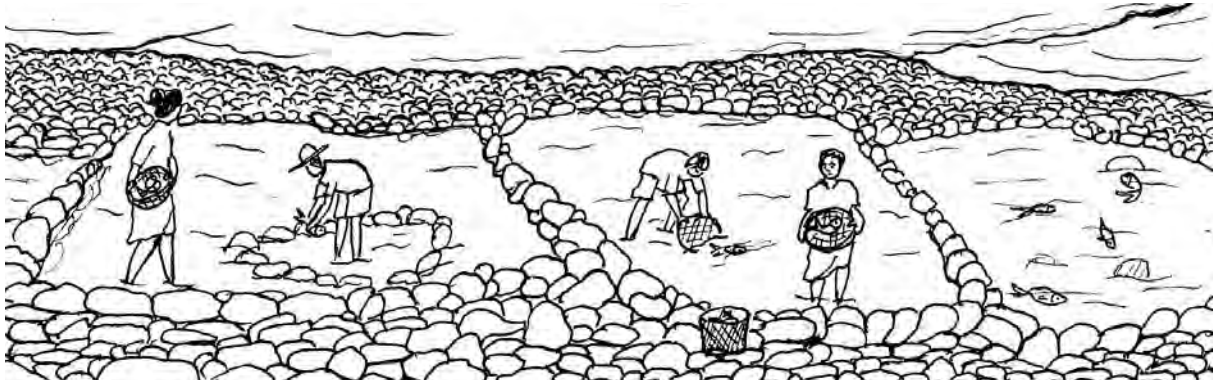


ປຶ້ມຄູ່ມືກະສິກຳແບບຍືນຍົງ ໂມດູນ 11. ການເພາະລຽງສັດນໍ້າ

ໝາຍເຫດ...



ການເພາະລ້ຽງສັດນ້ຳ ແມ່ນຊີວິດໃຊ້ເອີ້ນທຸກປະເພດແຫຼ່ງນ້ຳ ຫຼື ພື້ນທີ່ປຸງກຊຸມ ທີ່ມີການເພາະລ້ຽງສັດນ້ຳ ຫຼື ພືດນ້ຳ. ຊຸມຊົນແມ່ນມີຄວາມເພິ່ງພາອາໄສທະເລ ແລະ ຊັບພະຍາກອນທະເລຂອນຂ້າງຫຼາຍ. ການຫາປາເພື່ອເປັນແຫຼ່ງລາຍຮັບ ແລະ ການດຳລົງຊີວິດ ເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງວັດທະນະທຳ ແລະ ຮິດຄອງປະເພນີຂອງຄົນ. ປາກໍ່ເປັນສ່ວນສຳຄັນຂອງອາຫານການກິນຂອງພວກເຮົາ ແລະ ເປັນແຫຼ່ງລາຍຮັບທີ່ດີ.

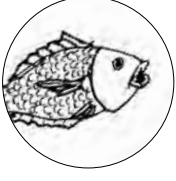
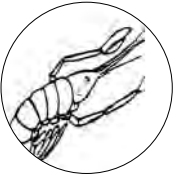


ການເພາະລ້ຽງສັດນ້ຳ ບໍ່ໄດ້ມີຄວາມສຳຄັນແຕ່ສະເພາະຢູ່ພື້ນທີ່ແຄມນ້ຳມະຫາສະໝຸດ, ແຕ່ໃນຫຼາຍໆພື້ນທີ່ພາຍໃນປະເທດ, ການເພາະລ້ຽງສັດນ້ຳກໍ່ໄດ້ສະໜອງປາ ແລະ ຜະລິດຕະພັນອື່ນໆ, ເຊັ່ນ ກຸ້ງ, ປາດຸກ, ອ່ຽນ, ເຜືອກ, ຜັກນ້ຳ ແລະ ອີກຫຼາຍຢ່າງ, ເພື່ອເປັນອາຫານ ແລະ ເປັນລາຍຮັບ. ການເພາະພັນປາເປັນພຽງສ່ວນໜຶ່ງຂອງລະບົບການເພາະລ້ຽງສັດນ້ຳທີ່ສົມບູນ. ມີອີກຫຼາກຫຼາຍປັດໄຈທີ່ຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ລະບົບສົມບູນ ແລະ ມີຜົນຜະລິດສູງ. ພືດນ້ຳ, ເຊື້ອໂຣກ, ຕົ້ນໄມ້ ແລະ ສັດອື່ນໆ ລ້ວນແຕ່ມີບົດບາດສຳຄັນ ຕໍ່ລະບົບການເພາະລ້ຽງສັດນ້ຳ.

ເປັນຫຍັງການເພາະລ້ຽງສັດນ້ຳມີຄວາມສຳຄັນ?

ການເພາະລ້ຽງສັດນ້ຳ ມີຄວາມສຳຄັນຫຼາຍ ເພາະວ່າມັນມີຫຼາກຫຼາຍປະໂຫຍດ, ເຊັ່ນ:

- ປາ ແລະ ສັດນ້ຳອື່ນໆ ເປັນແຫຼ່ງໂປໄຕີນ ແລະ ໂພຊະນາການທີ່ດີຫຼາຍ. ແມ້ແຕ່ໜອງນ້ອຍໆ ກໍ່ສາມາດສະໜອງປາເປັນຈຳນວນພຽງພໍ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄຸນນະພາບຂອງອາຫານການກິນ ແລະ ສຸຂະພາບຂອງຄອບຄົວໜຶ່ງດີຂຶ້ນຫຼາຍ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນເດັກນ້ອຍ. ທ່ານສາມາດກິນຊີ້ນແບບສົດ ຕາມຄວາມຕ້ອງການ, ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ມັນເນົາເສຍ. ນອກຈາກນີ້ ຍັງສາມາດເອົາປາໄປຂາຍ ຫຼື ເອົາມາຕາກແຫ້ງເພື່ອເກັບຮັກສາໄວ້ກິນໃນຕໍ່ໜ້າ.
- ລະບົບການເພາະລ້ຽງສັດນ້ຳຈະຜະລິດຊີ້ນໄດ້ຫຼາຍກວ່າສັດອື່ນໆ ບ່ອນທີ່ດິນທີ່ມີຂະໜາດດຽວກັນ. ນີ້ຄືວິທີການທີ່ມີປະສິດທິພາບຫຼາຍທີ່ສຸດ ໃນການຜະລິດຊີ້ນຄຸນນະພາບສູງທີ່ມີໂປໄຕີນຫຼາຍ.
- ລະບົບການເພາະລ້ຽງສັດນ້ຳຈະເພີ່ມລາຍຮັບຂອງຄອບຄົວ ແລະ ຊຸມຊົນ.
- ພາຍຫຼັງທີ່ໄດ້ຈັບປາ, ແມ່ນສາມາດອະນາໄມໜອງປາ ແລະ ນຳເອົາດິນ ແລະ ຜຸ່ນຄອກທີ່ຢູ່ໃນໜອງມາເຮັດເປັນປຸ່ຍສຳລັບພືດ. ປຸ່ຍດັ່ງກ່າວມີຄຸນນະພາບສູງ, ອຸດົມໄປດ້ວຍໄນໂຕຣເຈນ, ແລະ ມີຄວາມເຂັ້ມຂຸ້ນຫຼາຍ, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງຕ້ອງປົນກັບນ້ຳກອນເອົາມາໃຊ້. ນ້ຳໃນໜອງກໍ່ເປັນແຫຼ່ງປຸ່ຍທີ່ດີ, ແຕ່ມັນບໍ່ມີຄວາມເຂັ້ມຂຸ້ນ. ຖ້າໜອງຢູ່ໃກ້ສວນ, ມັນຈະຊ່ວຍຫຼຸດຜ່ອນການແບກນ້ຳເພື່ອທົດສວນ.
- ລະບົບການເພາະລ້ຽງສັດນ້ຳເປັນວິທີທີ່ດີ ໃນການເອົາຜຸ່ນຄອກ ແລະ ສິ່ງເສດເຫຼືອຈາກສັດມາເປັນອາຫານປາ ແລະ ປຸ່ຍສຳລັບພືດນ້ຳ.
- ສາມາດເຮັດລະບົບການເພາະລ້ຽງສັດນ້ຳ ຢູ່ດິນທີ່ມີຜົນຜະລິດຕໍ່າ ແລະ ບໍ່ສາມາດເຮັດການປູກຝັງໄດ້, ເຊັ່ນ ດິນທີ່ເປັນໜອງ ຫຼື ພື້ນທີ່ປຸງກຊຸມ.
- ການຜະລິດເຂົ້າ, ໄກ່, ໝູ ແລະ ເປັດ ແມ່ນສາມາດເຮັດພ້ອມກັບການເພາະລ້ຽງສັດນ້ຳ ແລະ ສິ່ງດັ່ງກ່າວຈະເຮັດໃຫ້ຜະລິດຕະພາບຂອງທຸກໆລະບົບເພີ່ມຂຶ້ນ. ລະບົບເຫຼົ່ານີ້ ແມ່ນສາມາດເອົາມາເຮັດລວມກັບການປູກຝັງເປັນນາຂຶ້ນໄດ້, ຮອງບ່ຽງນ້ຳ ແລະ ອາງກັກນ້ຳ.



- ລະບົບການເພາະລ້ຽງສັດນ້ຳ ຈະຊ່ວຍດ້ານກະແສນ້ຳ ແລະ ການລະບາຍນ້ຳໃນຊ່ວງລະດູຝົນ. ໃນຊ່ວງລະດູແລ້ງ, ລະບົບເຫຼົ່ານີ້ຈະສະໜອງພື້ນທີ່ເກັບນ້ຳທີ່ສາມາດນຳໃຊ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງສັດ ແລະ ພືດ.

- ລະບົບການເພາະລ້ຽງສັດນ້ຳ ສາມາດປ່ຽນແປງ ແລະ ປັບສະພາບດິນຟ້າອາກາດ, ເຮັດໃຫ້ອຸນຫະພູມທີ່ວໄປເຢັນລົງ ແລະ ຢູ່ສະບາຍກວ່າເກົ່າ. ລະບົບເຫຼົ່ານີ້ມີຜົນດີຫຼາຍຕໍ່ຕົ້ນໄມ້ ແລະ ບໍລິເວນອ້ອມເຮືອນ.

- ລະບົບການເພາະລ້ຽງສັດນ້ຳ ຈະດຶງດູດນົກ, ກົບ, ແມງໄມ້ທີ່ມີປະໂຫຍດ ແລະ ສັດລ້ຳທີ່ກິນສັດຕູພືດອີກຫຼາຍຊະນິດ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວຈະເພີ່ມການປະສົມເກສອນຂອງພືດ ແລະ ຫຼຸດຜອນບັນຫາກ່ຽວກັບສັດຕູພືດ ໃນພື້ນທີ່ໆ ຍູ່ອ້ອມໆ ລະບົບການເພາະລ້ຽງສັດນ້ຳ.



ໂມດູນນີ້ເປັນການອະທິບາຍກ່ຽວກັບວິທີການເຮັດ ແລະ ບໍລິຫານລະບົບການເພາະລ້ຽງສັດນ້ຳ, ວິທີການນຳໃຊ້ຜົນປະໂຫຍດເພີ່ມເຕີມ, ແລະ ວິທີການເຊື່ອມສານ ການເພາະລ້ຽງສັດນ້ຳກັບລະບົບການຜະລິດສັດ ແລະ ພືດອື່ນໆ.

ລະບົບການເພາະລ້ຽງສັດນ້ຳ ແຕ່ລະບາດກ້າວ

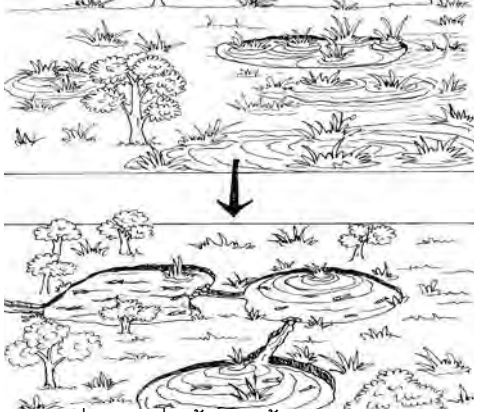
ພືດ ແລະ ສັດ ຈະສະໜອງອາຫານໃຫ້ປາ, ແລະ ໜອງປາຈະສະໜອງອາຫານໃຫ້ພືດ ແລະ ສັດ ການເຮັດ ແລະ ການບໍລິຫານລະບົບການເພາະລ້ຽງສັດນ້ຳ, ບໍ່ວ່າໃຫຍ່ ຫຼື ນ້ອຍ, ຈະງ່າຍຂຶ້ນຖ້າເພື່ອນບ້ານ ແລະ ຊຸມຊົນມີການເຮັດວຽກຮ່ວມກັນ. **ຈຸດປະສົງແມ່ນ:**

- ເພື່ອສ້າງໜອງ ຫຼື ໜອງຫຼາຍຈຸດ ທີ່ມີຜົນຜະລິດ ແລະ ອຸດົມສົມບູນ.
- ເພື່ອເຮັດໜອງທີ່ມີຂອບຫຼາຍທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ຈະເປັນໄປໄດ້. ຂອບຫຼາຍຂຶ້ນ = ອາຫານຫຼາຍຂຶ້ນສຳລັບປາ = ປາທີ່ໃຫຍ່ກວ່າ ແລະ ແຂງແຮງກວ່າ.
- ເພື່ອໃຫ້ຫຼາກຫຼາຍຜະລິດຕະພັນໃນເຂດດຽວກັນ.

ຄວາມຕ້ອງການຂອງລະບົບການເພາະລ້ຽງສັດນ້ຳ	ຜະລິດຕະພັນຂອງລະບົບການເພາະລ້ຽງສັດນ້ຳ
ວັດສະດຸກໍ່ສ້າງ, ແຮງງານ, ນ້ຳ, ຕົ້ນໄມ້ ແລະ ພືດ, ປາ, ກຸ້ງ, ອ່ຽນ, ອາຫານປາ, ອາກາດໃນນ້ຳ.	ປາ, ກຸ້ງ, ອ່ຽນ, ຜັກ (ພືດນ້ຳ), ບຸ້ຍ, ວັດສະດຸປົກຄຸມ, ອາກາດເຢັນ, ຜະລິດຕະພັນສຳລັບຂອບຂອງໜອງ (ໜໍ່ໄມ້, ຕົ້ນໄມ້, ໝາກໄມ້)

ທີ່ຕັ້ງ

ໜອງປາຕ້ອງການ ການສະໜອງນ້ຳຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ, ດັ່ງນັ້ນ, ໜອງຕ້ອງຢູ່ໃກ້ກັບແຫຼ່ງນ້ຳ, ເຊັ່ນຮ່ອງຊົນລະປະທານ, ແມ່ນ້ຳ, ບໍ່ນ້ຳທຳມະຊາດ ຫຼື ອ່າງນ້ຳ. ສຳລັບທີ່ຕັ້ງທີ່ມີແມ່ນ້ຳ, ໃຫ້ລະວັງບໍ່ໃຫ້ເລືອກສະຖານທີ່ທີ່ບໍ່ມີນ້ຳຖ້ວມໃນຊ່ວງລະດູຝົນ.

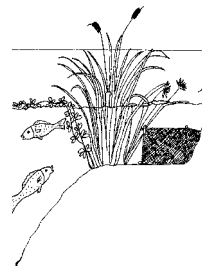



ປ່ຽນດິນທີ່ມີນ້ຳຂັງໃຫ້ເປັນໜອງປາ

ດິນທີ່ເປັນຄ້ອຍຊັນໜ້ອຍ ຈະເຮັດໃຫ້ການລະບາຍນ້ຳ ແລະ ການອະນາໄມໜອງປາ ຫຼື ເອົານ້ຳເຂົ້າອອກຈາກໜອງງ່າຍຂຶ້ນ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວມີປະໂຫຍດຫຼາຍ ຖ້າທ່ານຄິດຈະມີໜອງຫຼາຍກວ່າໜອງໜຶ່ງ ໃນລະບົບການເພາະລ້ຽງສັດນ້ຳລະບົບໜຶ່ງ ໃນດິນຂອງທ່ານ. ດິນພຽງກໍ່ດີເຊັ່ນກັນ, ແຕ່ຕ້ອງການໆ ບຳລຸງຮັກສາ ແລະ ການສະໜອງນ້ຳຫຼາຍກວ່າ. ດິນຄ້ອຍຊັນເປັນດິນທີ່ນຳໃຊ້ຍາກຫຼາຍ ແລະ ຕ້ອງການໆ ບຳລຸງຮັກສາຫຼາຍ.

ແສງແດດ

ສໍາລັບພື້ນທີ່ທີ່ໄປ, ການມີຮີ່ມໜ້ອຍໜຶ່ງຈະມີປະໂຫຍດສໍາລັບໜອງປານ້ອຍໆ. ການມີຮີ່ມຈະຫຼຸດຜ່ອນການລະເທີຍນໍ້າ ແລະ ບໍ່ເຮັດໃຫ້ອຸນຫະພູມຂອງນໍ້າເພີ່ມຂຶ້ນ (ປາຈະກິນໜ້ອຍໃນນໍ້າທີ່ຮ້ອນ ແລະ ອາດຈະເສຍຊີວິດໄດ້). ການມີຮີ່ມ ຫຼື ບໍ່ ຈະບໍ່ສໍາຄັນປານໃດສໍາລັບໜອງໃຫຍ່, ເພາະວ່າຮີ່ມຈະບໍ່ມີຜົນກະທົບຕໍ່ອຸນຫະພູມຂອງນໍ້າໃນໜອງໃຫຍ່ຫຼາຍປານໃດ. ຕົ້ນໄມ້ ແລະ ພືດນໍ້າທີ່ຢູ່ຕາມໜອງ ສາມາດສະໜອງຮີ່ມໃຫ້ໜອງ ເຊິ່ງຈະປົກຄຸມພື້ນຜິວຂອງໜອງ. ໃຫ້ໃຊ້ຕົ້ນໄມ້ທີ່ໃຫ້ຄວາມຮີ່ມໜ້ອຍ ແລະ ສາມາດຕັດກິ່ງໄດ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການ, ເຊັ່ນຕົ້ນຜັກອີ່ຮຸ່ມ, ຕົ້ນກະຖິນ, ຕົ້ນໝາກສິດາ, ຕົ້ນມອນ, ແລະ ໄມ້ປ່ອງ. ສໍາລັບໜອງທີ່ນ້ອຍກວ່າ, ໂຄງສ້າງທີ່ເຮັດດ້ວຍໃບໄຜ່ ແລະ ໃບຕານຈະສະໜອງຄວາມຮີ່ມແບບຊົ່ວຄາວ ຈົນກວ່າຕົ້ນໄມ້ຈະໃຫຍ່ຂຶ້ນ.

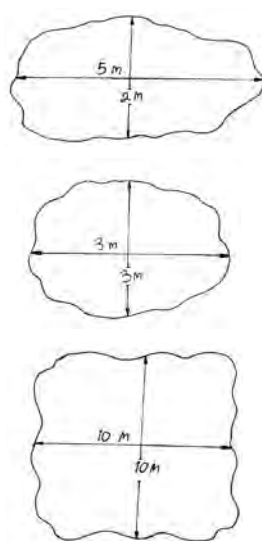




ລະວັງ!

ການໄດ້ຮັບຮີ່ມຫຼາຍເກີນໄປກໍ່ອາດຈະເປັນບັນຫາ. ໜອງປາຕ້ອງການແສງແດດໂດຍກົງເພື່ອໃຫ້ພືດເຕີບໂຕ ແລະ ຮັກສາຄວາມສົມບູນຂອງລະບົບໄວ້. ໃຫ້ໄດ້ຮັບແສງແດດຢ່າງໜ້ອຍເຄິ່ງມື້ກໍ່ຍັງດີ, ແສງແດດຕອນເຊົ້າແມ່ນດີທີ່ສຸດ. ໃນເຂດພູເຂົາ, ເມື່ອອາກາດເຢັນລົງໃນຕອນກາງຄືນ, ໜອງປາຈະຕ້ອງການແສງແດດໂດຍກົງເພີ່ມ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ນໍ້າອຸ່ນຂຶ້ນ.

ຂະໜາດ



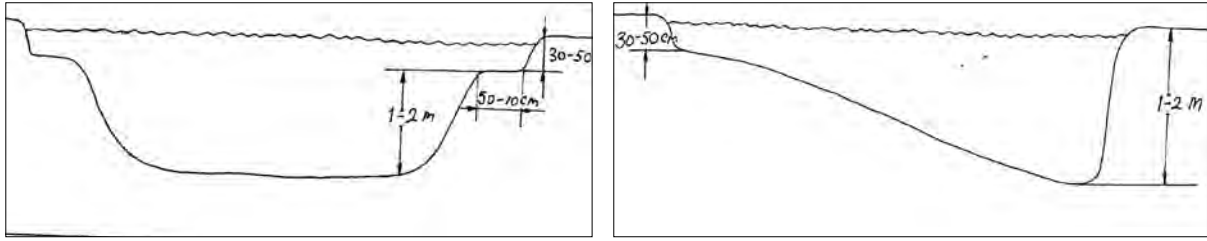
ການເຮັດໜອງນ້ອຍຫຼາຍບ່ອນດີກວ່າການເຮັດໜອງໃຫຍ່ 1 ຫຼື 2 ບ່ອນ. ເພື່ອໃຫ້ນໍ້າເຢັນ, ໜອງຕ້ອງມີຂະໜາດຕໍ່າສຸດ 3x3 ແມັດ ຫຼື 5x2 ແມັດ. ຂະໜາດ 5x5 ແມັດ (25 m²) ຫາ 10x10 ແມັດ (100 m²) ກໍ່ຍັງເປັນຂະໜາດທີ່ດີສໍາລັບໜອງປາ. ແຕ່ສິ່ງທີ່ຄວນຈື່ກໍ່ຄື ຖ້າເຮັດໜອງປາໃຫຍ່ ແປວ່າຕ້ອງມີການຊຸດດິນຫຼາຍຂຶ້ນ. ດີທີ່ສຸດແມ່ນເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍໜອງນ້ອຍ ແລະ ຖ້າໄປໄດ້ດີ, ຈຶ່ງເຮັດໜອງຕື່ມອີກ. ໜອງປານ້ອຍຈະບໍລິຫານ, ອະນາໄມ ແລະ ເກັບກຽວງ່າຍຂຶ້ນ. ນອກຈາກນີ້, ຖ້າມີບັນຫາໃນໜອງໜຶ່ງ, ມັນກໍ່ຈະກະທົບແຕ່ຈໍານວນປາທີ່ຢູ່ໃນໜອງນັ້ນ. ສໍາລັບໜອງອື່ນ ແມ່ນສາມາດເກັບກຽວໃນເວລາອື່ນກໍ່ໄດ້.

ຄວາມເລິກ

ໜອງຄວນມີຄວາມເລິກຄວາມຕື່ນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ເພື່ອໃຫ້ມີປະສິດທິພາບສູງ. ຖ້າມີການເຮັດຂັ້ນວາງໄວ້ອ້ອມໆ ຂອບໜອງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ໜອງມີຄວາມເລິກຫຼາຍກວ່າຢູ່ກາງໜອງ ຈະດີທີ່ສຸດສໍາລັບໜອງ, ຫຼື ອາດຈະເລິກຢູ່ສິ້ນໜຶ່ງ ແລະ ຕື່ນຢູ່ອີກສິ້ນໜຶ່ງກໍ່ໄດ້. ບ່ອນຕື່ນຂອງໜອງຈະເປັນບ່ອນສໍາລັບພືດນໍ້າ (ເຊິ່ງສະໜອງອາຫານໃຫ້ປາ ແລະ ຄືນ), ແລະ ເປັນທີ່ຢູ່ອາໄສຂອງປານ້ອຍມີອຸນຫະພູມອຸ່ນເໝາະແກ່ການເຕີບໂຕຂະຫຍາຍຕົວຂອງແພຼງຕົ້ນ ແລະ ສັດໃນໜອງ (ເຊິ່ງເປັນອາຫານປາເຊັ່ນກັນ). ປາບາງຊະນິດ, ເຊັ່ນປາກະແຕນ, ຈະຕ້ອງການເຂດຕື່ນເພື່ອການປະສົມພັນ. ບ່ອນຕື່ນຂອງໜອງຄວນເລິກປະມານ 30-50 ຊັງຕີແມັດ ແລະ ກວ້າງ 50-100 ຊັງຕີແມັດ.

ຈະດີກວ່ານີ້ອີກ ຖ້າມີບ່ອນຕື່ນຫຼາຍລະດັບຈໍານວນສອງຈຸດ. ບ່ອນຕື່ນດັ່ງກ່າວຈະເປັນຂອບນໍ້າ (ມີຂອບຫຼາຍ = ມີອາຫານປາຫຼາຍຂຶ້ນ = ປາແຮງໃຫຍ່ແຮງແຂງແຮງ) ແລະ ເປັນສ່ວນສໍາຄັນຂອງທຸກໆລະບົບການເພາະລ້ຽງສັດນໍ້າ.

ບ່ອນເລິກໃນໜອງ ຄວນມີຄວາມເລິກປະມານ 1 ຫາ 2 ແມັດ. ມັນຈະເຮັດໃຫ້ປາມີບ່ອນເຢັນໆໃຫ້ຢູ່ ເພື່ອຫຼີກລ້ຽງ ແດດຮ້ອນ. ບ່ອນເລິກໃນໜອງຈະເຮັດໃຫ້ມີບ່ອນລີ້ຈາກສັດລ່າໄດ້ພ້ອມ.



ຮູບຊົງ



ໜອງປາສາມາດມີຮູບຊົງໃດກໍໄດ້ຕາມທີ່ທ່ານມັກ. ການມີຂອບເປັນຈຳນວນຫຼາຍອ້ອມໜອງປາ ຈະເຮັດໃຫ້ພື້ນສຳລັບປູກພືດນ້ຳ ແລະ ອາຫານປາໃນໜອງເພີ່ມຂຶ້ນ, ແລ້ວກໍຈະເຮັດໃຫ້ມີພື້ນທີ່ ປູກພືດ ແລະ ຕົ້ນໄມ້ອື່ນໆ ອ້ອມໜອງຫຼາຍຂຶ້ນເຊັ່ນກັນ.

ແນວຄວາມຄິດທີ່ສະຫຼາດ!



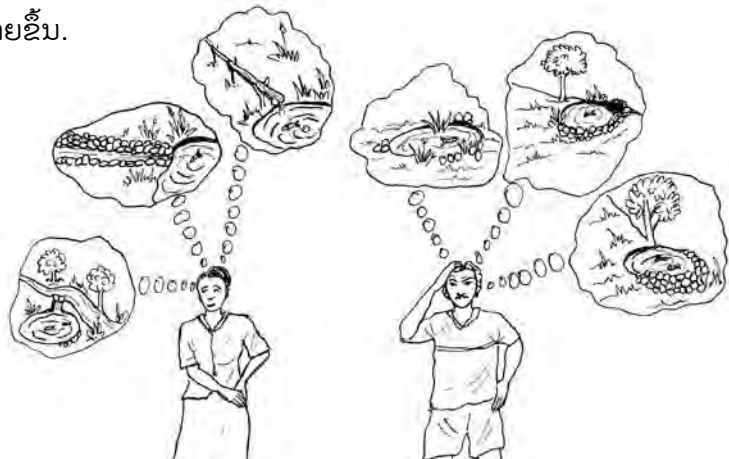
- ໜອງທີ່ເປັນຮູບຊົງສີ່ຫຼ່ຽມ ແລະ ວົງມົນຈະຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ການຂຸດໄວຂຶ້ນ, ແຕ່ຈະເຮັດໃຫ້ຂອບໜ້ອຍລົງ. ໃຫ້ໃຊ້ຮູບຊົງລຽບງ່າຍສຳລັບສ່ວນເລິກຂອງໜອງ ແຕ່ໃຊ້ຮູບຊົງທີ່ເປັນຫຼຽມຫຼາຍສຳລັບສ່ວນຕົ້ນຂອງໜອງ.
- ເມື່ອວາງແຜນຮູບຊົງຂອງໜອງປາ, ໃຫ້ຈື່ໄວ້ວ່າໜອງເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງລະບົບການເພາະລ້ຽງສັດນ້ຳ, ເຊິ່ງສາມາດລວມເຂົ້າກັບພືດ, ຕົ້ນໄມ້ ແລະ ສັດອື່ນໆໄດ້.

ການກໍ່ສ້າງ

ການກໍ່ສ້າງໜອງເພາະລ້ຽງສັດນ້ຳ ເປັນວຽກທີ່ໜັກ. ການເຮັດວຽກຮ່ວມກັນ, ໂດຍສະເພາະໃນຊ່ວງຂຸດໜອງ, ຈະຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ວຽກງ່າຍຂຶ້ນຫຼາຍ.

ເຮັດວຽກແບບສະຫຼາດ, ບໍ່ແມ່ນເຮັດວຽກໜັກ:

- ເລີ່ມຂຸດດ້ານກາງຂອງໜອງ, ບ່ອນທີ່ຈະເລິກທີ່ສຸດ. ຄ່ອຍໆຂຸດອອກໄປທາທາງດ້ານນອກ ແຕ່ຢ່າຂຸດ ເລິກເກີນໄປ ຫຼື ໄວເກີນໄປ.
- ຫົດພື້ນກ່ອນເພື່ອເຮັດໃຫ້ການຂຸດໜອງງ່າຍຂຶ້ນ.
- ດິນທີ່ຖືກຂຸດອອກແມ່ນສາມາດ ເອົາໄປວາງໄວ້ແຄມໜອງ ເພື່ອຍົກລະ ດັບແຄມໜອງໃຫ້ສູງຂຶ້ນ, ສິ່ງດັ່ງກ່າວຈະ ຊ່ວຍຫຼຸດຜ່ອນປະລິມານດິນທີ່ຕ້ອງການ ຂຸດອອກ.
- ສາມາດນຳໃຊ້ດິນຕື່ມ ເພື່ອເພີ່ມຂຶ້ນ ຫຼື ພື້ນທີ່ປູກພືດ.



ດິນໜຽວ ຫຼື ຊີມັງ?

ການເຮັດໜອງປາດ້ວຍດິນໜຽວຈະງ່າຍກວ່າ ແລະ ມີຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໜ້ອຍກວ່າ, ໂດຍສະເພາະໃນພື້ນທີ່ ມີດິນໜຽວຫຼາຍ. ເພື່ອຮູ້ວ່າດິນຂອງທ່ານມີດິນໜຽວ ຫຼື ບໍ່, ເຊິ່ງດີສໍາລັບການເຮັດໜອງ, ມີວິທີການທົດສອບງ່າຍໆ ກໍ່ຄື ເອົານໍ້າທົດດິນໜຽວກ້ອນໜຶ່ງ ແລະ ປັ້ນໃຫ້ເປັນຮູບຈຸກມີຄວາມໜາ 1 ຊັງຕີແມັດ. ຖ້າດິນໜຽວຕິດກັນເປັນກ້ອນ, ສະແດງວ່າດິນໜຽວນີ້ເໝາະແກ່ການເຮັດໜອງ.

ສາມາດໃຊ້ຊີມັງສໍາລັບໜອງນ້ອຍ ແລະ ບ່ອນທີ່ບໍ່ມີດິນໜຽວ. ຊີມັງຈະກັນນໍ້າໄດ້ດີກວ່າດິນໜຽວເທົ່າ. ຖ້າມີ, ກໍ່ສາມາດເອົາດິນໜຽວມາລ້ອມໜອງ. ຊັ້ນດິນໜຽວ ຫຼື ດິນທີ່ໃຊ້ສໍາລັບໜອງ ຄວນມີຄວາມໜາປະມານ 5-10 ຊັງຕີແມັດ. ໃຫ້ທ່ານຮັບປະກັນວ່າຂອບດິນໜຽວນັ້ນ ຈະບໍ່ແຫ້ງໃນຊ່ວງລະດູແລ້ງ, ເພາະມັນອາດຈະເຮັດໃຫ້ໜອງແຕກຮ້າວ ແລະ ເກີດນໍ້າຮົ່ວໄຫຼອອກມາໄດ້. ຖ້າໜອງເລີ່ມແຕກຮ້າວ ຫຼື ຊີມແລ້ວ, ໃຫ້ເພີ່ມດິນໜຽວ ຫຼື ຊີມັງອີກຊັ້ນໜຶ່ງທັບ.

ເຕັກນິກໃນການເຮັດໜອງດ້ວຍດິນໜຽວ

ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຂຸດ ແລະ ຈັດຮູບຊົງໜອງປາແລ້ວ, ໃຫ້ເທດິນໜຽວຊັ້ນໜຶ່ງລົງໄປ ເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນການຮົ່ວໄຫຼຂອງນໍ້າ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວຈະຊ່ວຍໄດ້ຫຼາຍ, ໂດຍສະເພາະຖ້າມີນໍ້າປະປາຈໍາກັດ. ອັດດິນໜຽວລົງໄປໃນໜອງ ໂດຍການຢຽບ ເພື່ອໃຫ້ມັນອັດແໜ້ນ, ຫຼື ໃຊ້ງົວ, ຄວາຍ ແລະ ແບ້ ຢຽບເທິງໜອງຈົນກວ່າດິນໜຽວຈະແໜ້ນ.

ຜຸ່ນຄອກຈາກງົວ ແລະ ຄວາຍຈະຊ່ວຍຈອດໜອງໃຫ້ສະໝິດ. ນອກຈາກນີ້, ຍັງສາມາດໃຊ້ປູນຂາວເພື່ອຊ່ວຍເຊື່ອມຈອດໜອງໃຫ້ສະໝິດ ແລະ ຊ່ວຍປັບຄວາມສົມດຸນຂອງລະດັບ pH ຂອງດິນ. ໃຫ້ໃຊ້ປູນ 2-3 ກິໂລຕໍ່ໜອງທີ່ມີຂະໜາດ 100 ຕາລາງແມັດ (10 ແມັດ x 10 ແມັດ).

ເຕັກນິກໃນການເຮັດໜອງດ້ວຍຊີມັງ

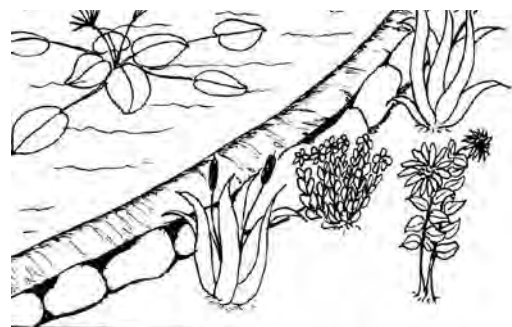
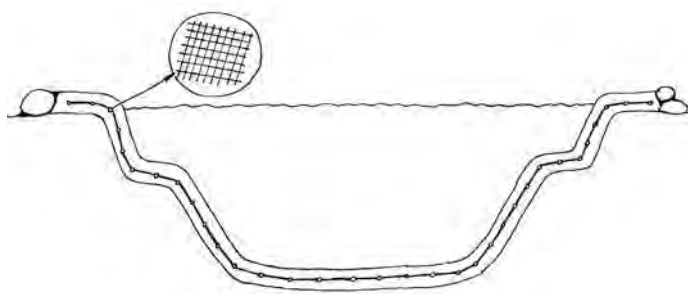
ປະລິມານຂອງສ່ວນປະສົມຂອງຊີມັງ ທີ່ໃຊ້ໃນການປູພື້ນໜອງ ຕ້ອງຫຼາຍກວ່າສ່ວນປະສົມທີ່ໃຊ້ໃນການເຮັດດິນບ່ອກ, ເພື່ອໃຫ້ຊີມັງມີຄວາມທົນທານຫຼາຍຂຶ້ນ. ພ້ອມກັນນີ້, ສໍາຄັນແມ່ນຕ້ອງໃຊ້ເຫຼັກ ຫຼື ເຫຼັກເສັ້ນ ເປັນໂຄງເພື່ອໃຫ້ເຫຼັກຈັບປູນໄດ້ດີກວ່າ ແລະ ປ້ອງກັນການແຕກຮ້າວ.



ການວາງທຶນຢູ່ຂອບດ້ານເທິງຂອງໜອງ

ຈະຊ່ວຍເສີມແຄມໜອງໃຫ້ແຂງແຮງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ໜອງງາມຂຶ້ນອີກ. ພະຍາຍາມຮັກສາຄວາມຊຸ່ມຂອງປູນໄວ້ຈັກສອງສາມມື້ໃນຊ່ວງກໍ່ສ້າງໜອງ, ຈົນກວ່າຊີມັງຈະແຫ້ງດີ. ຖ້າມີການແຕກຮ້າວ, ໃຫ້ເທປູນຕື່ມອີກຊັ້ນໜຶ່ງ.

ເມື່ອປູນແຫ້ງແລ້ວ, ໃຫ້ທາດ້ວຍນໍ້າສົ້ມສາຍຊູ້ ແລະ ປ່ອຍນໍ້າໃສ່ໜອງ. ປະໄວ້ 2 ມື້ ແລະ ເອົານໍ້າອອກ ແລະ ເຮັດຊໍ້າ ຂັ້ນຕອນນີ້ອີກສອງເທື່ອ. ເທື່ອສຸດທ້າຍທີ່ປ່ອຍນໍ້າເຂົ້າໜອງ, ຖືວ່າປອດໄພສໍາລັບປາທີ່ຈະມາຢູ່.



ນ້ຳໃນໜອງ



ນ້ຳທີ່ໄຫຼເຂົ້າໃນໜອງປາຈະຕ້ອງສະອາດເພື່ອບໍ່ໃຫ້ພື້ນໜອງມີດິນສະສົມ. ນ້ຳຈາກແມ່ນ້ຳຈະຕ້ອງຜ່ານການກັ່ນຕອງກ່ອນ ເພາະວ່າສ່ວນໃຫຍ່ນ້ຳຈາກແມ່ນ້ຳ ຈະມີດິນປົນຫຼາຍ. ການທີ່ມີດິນຫຼາຍເກີນໄປໃນໜອງປາ ອາດເປັນບັນຫາໃນການຜະລິດອາຫານແບບທຳມະຊາດ ແລະ ຈະຕ້ອງໄດ້ມີການອະນາໄມໜອງປາເລື້ອຍຂຶ້ນ. ຖ້າໃຊ້ນ້ຳຈາກບໍ່ນ້ຳ ຫຼື ແມ່ນ້ຳ:

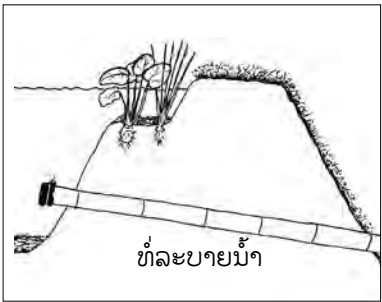
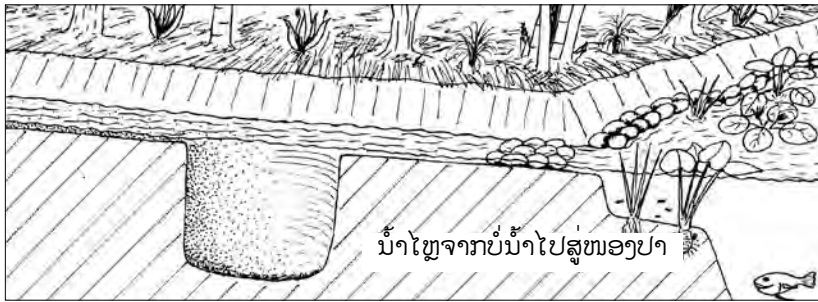
- ຈັດຮ່ອງນ້ຳດ້ວຍຫີນ ຫຼື ປູນ. ປູກຫຍ້າ ຫຼື ພືດຕ່າງ ຕາມຮ່ອງນ້ຳເຫຼົ່ານີ້ ເພື່ອຢຸດການເຊາະເຈື່ອນຂອງດິນ.
- ກ່ອນອື່ນ ຫໍເປີດນ້ຳໃສ່ໜອງທີ່ຈະເອົາໄວ້ປູກພືດນ້ຳຢ່າງດຽວ. ໜອງນັ້ນຈະຮັບດິນ ແລະ ກັ່ນຕອງນ້ຳ, ເພື່ອເວລານ້ຳໄຫຼເຂົ້າໜອງປາ ມັນຈະສະອາດຫຼາຍຂຶ້ນ. ເອົາດິນທີ່ສະສົມຢູ່ໃນໜອງທີ່ໃຊ້ປູກພືດນ້ຳອອກ ແລະ ເອົາໄປໃຊ້ເປັນປຸ່ຍສຳລັບສວນ.
- ຊຸດ 'ແນວດັກດິນ' ໃນຮ່ອງເລິກທີ່ຢູ່ກ່ອນຈະຮອດໜອງປາ. ແນວດັກດິນຈະອະນາໄມນ້ຳດ້ວຍການດັກດິນຢູ່ພື້ນຂອງຮ່ອງ ເວລານ້ຳໄຫຼຜ່ານ. ເຈາະຮູເລິກປະມານ 1 ແມັດ. ດິນທີ່ຕິດຢູ່ແນວດັກດິນເປັນດິນດີ ສົມບູນ ແລະ ສາມາດໃຊ້ເປັນປຸ່ຍສຳລັບສວນໄດ້.

ທີ່ລະບາຍນ້ຳ

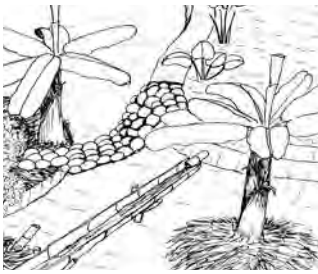
ບ່ອນດິນເປັນຄັອຍ, ແມ່ນສາມາດຕໍ່ທີ່ລະບາຍນ້ຳລະຫວ່າງການກໍ່ສ້າງໜອງໄດ້. ທີ່ລະບາຍນ້ຳດັ່ງກ່າວສາມາດເຮັດດ້ວຍໄມ້ປ່ອງ, ທໍ່ພາດສະຕິກ ຫຼື ທໍ່ເຫຼັກ, ຕາມວັດສະດຸທີ່ມີຢູ່. ປິດປາຍທີ່ຢູ່ໃນນ້ຳ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ນ້ຳຮົ່ວໄຫຼອອກມາຈາກໜອງ. ຖ້າຕ້ອງການລະບາຍນ້ຳອອກຈາກໜອງ, ກໍສາມາດໃຊ້ທີ່ດັ່ງກ່າວໄດ້. ວິທີການນີ້ງ່າຍກວ່າການນຳໃຊ້ຄູ່ເພື່ອລະບາຍນ້ຳໃນໜອງຫຼາຍເທົ່າ!

ສາມາດໃຊ້ທີ່ຢ່າງເພື່ອລະບາຍນ້ຳໃນໜອງໄດ້ເຊັ່ນກັນ. ຕື່ມນ້ຳໃສ່ທີ່ ແລະ ປິດລື້ນທີ່ເບື້ອງໜຶ່ງ ແລະ ເອົາອີກເບື້ອງໜຶ່ງຈຸ່ມລົງໜອງ, ແລະ ປະສົມທີ່ປິດໄວ້ນອກໜອງ, ແຕ່ວາງໃນລະດັບທີ່ຕໍ່າກວ່າໜອງ ແລ້ວເປີດຜາອອກ. ນ້ຳຈະອອກຈາກທີ່ດ້ວຍການໃຊ້ແຮງໂນ້ມຖ່ວງ. ວິທີການນີ້ຈະໄດ້ຜົນແຕ່ສະເພາະໃນດິນທີ່ເປັນຄັອຍເທົ່ານັ້ນ.

ຈຸດນ້ຳລື້ນ



ຈຸດນ້ຳລື້ນໝາຍເຖິງຈຸດທີ່ນ້ຳສ່ວນເກີນຈະໄຫຼອອກຈາກໜອງ ຈຸດນີ້ຈຳເປັນສຳລັບການຄວບຄຸມທິດທາງທີ່ນ້ຳຈະໄຫຼ ຈຸດນີ້ຄວນໃຫຍ່ພໍທີ່ຈະລະບາຍປະລິມານນ້ຳສ່ວນເກີນອອກໄດ້ໃນຊ່ວງລະດູຝົນ ຫຼື ຝົນຕົກໜັກ. ສ່ວນໃຫຍ່, ຈຸດນີ້ຈະຢູ່ໃນລະດັບຕໍ່າຕາມຜາຂອງໜອງ. ຖ້າເປັນໄປໄດ້, ໃຫ້ເອົາຫີນທາວາງ ຫຼື ເອົາຊີມັງມາລາດພື້ນທີ່ດັ່ງກ່າວ ເພື່ອຫຼີກລ່ຽງການເຊາະເຈື່ອນຂອງດິນ. ການວາງໄມ້ປ່ອງທ່ອນໃຫຍ່ຕາມຜາຂອງໜອງກໍຈະຊ່ວຍໄດ້ຫຼາຍເຊັ່ນດຽວກັນ.



ມັດເສັ້ນລວດຕາມສົ້ນຂອງຈຸດທີ່ນ້ຳລົ້ນ ຫຼື ທຸ່ກອັນ ທີ່ໃຊ້ເພື່ອຫຼີກລ້ຽງບໍ່ໃຫ້ປາຫີນອອກຈາກໜອງ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວ ຍັງຈະຊ່ວຍຮັກສາຄວາມສະອາດຂອງນ້ຳ, ເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ສຳຄັນ ຖ້ານ້ຳລົ້ນໄຫຼອອກໄປທາງໜອງອື່ນ. ພະຍາຍາມເຮັດໃຫ້ນ້ຳສ່ວນເກີນໄຫຼລົງໄປສູ່ນ້ຳ, ຮອງບ່ຽງນ້ຳ, ຫຼື ອ່າງດັກນ້ຳອື່ນໆ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ສູນເສຍນ້ຳທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍສານອາຫານ.

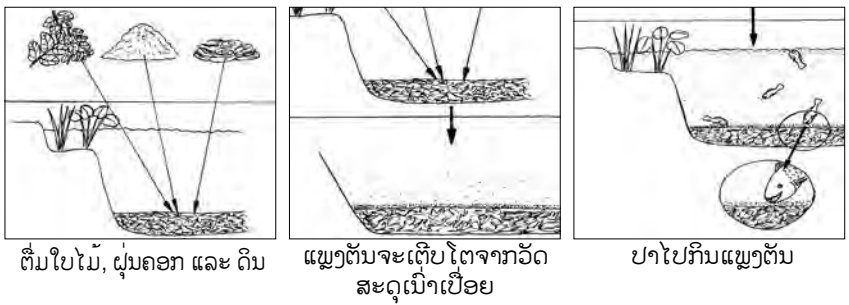
ລະວັງ!



ປາມີຄວາມແພ້ຕໍ່ຢາຂ້າສັດຕູພືດ ແລະ ຢາຂ້າຫຍ້າໃນນ້ຳ. ສານເຄມີເຫຼົ່ານີ້ອາດເຮັດໃຫ້ປາປ່ວຍ ຫຼື ເສຍຊີວິດໄດ້. ຫ້າມນຳໃຊ້ຢາຂ້າສັດຕູພືດ ຫຼື ຢາຂ້າຫຍ້າໃນດິນທີ່ຢູ່ເທິງທີ່ຕັ້ງຂອງໜອງ, ເພາະມັນຈະໄຫຼລົງໄປໃນໜອງ. ການແກ້ໄຂບັນຫານີ້ໃນລະດັບຊຸມຊົນເປັນສິ່ງທີ່ມີຄວາມສຳຄັນຫຼາຍ, ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຊາວກະສິກອນຄົນອື່ນ ນຳໃຊ້ສານເຄມີໃນພື້ນທີ່ດິນທີ່ຢູ່ເທິງໜອງຂອງທ່ານ. ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ, ມັນກໍ່ຈະໄປກະທົບລະບົບການເພາະລ້ຽງສັດນ້ຳຂອງທ່ານແນ່ນອນ.

ການຜະລິດປາ

ເພື່ອສ້າງລະບົບທີ່ສົມບູນ ແລະ ຍືນຍົງ ແລະ ມີການຜະລິດປາທີ່ດີ, ຈະຕ້ອງໄດ້ມີການຄຳນຶງເຖິງທຸກພາກສ່ວນຂອງລະບົບໜອງ. ພືດ, ຝຸ່ນຄອກ, ເຊື້ອໂຮກ, ແພງຕັນ, ແມງໄມ້, ກີບ, ໃບໄມ້, ໝາກໄມ້, ຕົ້ນໄມ້, ສັດອື່ນໆ, ແລະ ມະນຸດ ລ້ວນມີບົດບາດທີ່ສຳຄັນໃນການສ້າງສະພາບແວດລ້ອມທີ່ສົມບູນ ເພື່ອຜະລິດ, ຜະລິດຕະພັນຈາກໜອງທີ່ສົມບູນ. ນ້ຳໃນໜອງທີ່ສົມບູນຈະເປັນສີຂຽວອອນໆ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າມີແພງຕັນ ແລະ ມີອາຫານໃຫ້ປາຈຳນວນຫຼາຍ. ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ໜອງເປັນສີຂຽວອອນໆ, ຕ້ອງມີການກະກຽມ ແລະ ບໍລິຫານຄຸ້ມຄອງໜອງໃຫ້ດີ.



ຕົ້ມໃບໄມ້, ຝຸ່ນຄອກ ແລະ ດິນ ແພງຕັນຈະເຕີບໂຕຈາກວັດສະດຸເນົາເປື້ອຍ ປາໄປກິນແພງຕັນ

ການເຮັດໜອງປາ

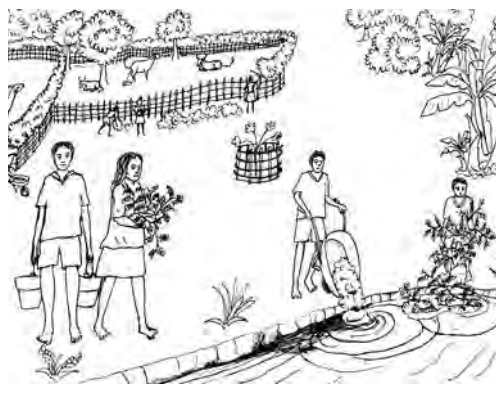
ການກະກຽມໜອງປາ

ປູນຂາວເປັນຜົງ

ສຳລັບໜອງໃໝ່ທີ່ເຮັດດ້ວຍດິນໜຽວ, ແມ່ນສາມາດທາປູນຂາວເປັນຜົງໃສ່ຕາມຂ້າງ ແລະ ພື້ນຂອງໜອງກ່ອນຈະຕົ້ມນ້ຳລົງໄປ. ປູນຂາວຈະຊ່ວຍປັບຄວາມສົມດຸນຂອງລະດັບ pH, ໂດຍສະເພາະໃນດິນທີ່ເປັນກົດ, ແລະ ຈະຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ນ້ຳໃສສະອາດ. ນອກຈາກນີ້, ປູນຂາວເປັນຜົງຈະຊ່ວຍໃນເລື່ອງຂອງບັນຫາກ່ຽວກັບສັດຕູພືດ ແລະ ພະຍາດຕ່າງໆ ທີ່ອາດເກີດຂຶ້ນໄດ້. ສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວ, ລະດັບ pH ຈະມີປະຕິກິລິຍາເປັນກາງຕໍ່ອັນຄາໂລ, ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້, ນ້ຳກໍ່ຈະໃສ. ພ້ອມກັນນີ້, ໃນເບື້ອງຕົ້ນ ຈະບໍ່ຄ່ອຍມີບັນຫາກ່ຽວກັບສັດຕູພືດ ແລະ ພະຍາດ, ດັ່ງນັ້ນ, ຈຶ່ງບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງໃຊ້ປູນຂາວເປັນຜົງເປັນຈຳນວນຫຼາຍ. ໃສ່ປູນຂາວເປັນຜົງລົງໄປໃນພື້ນທີ່ຂອງໜອງປະມານ 2-3 ກິໂລທຸກໆ 100 ຕາລາງແມັດ (10 ແມັດ x10 ແມັດ). ຂັ້ນຕອນນີ້ບໍ່ຈຳເປັນ ແຕ່ຈະຊ່ວຍໄດ້ຫຼາຍສຳລັບໜອງທີ່ຊຸດໃໝ່. ຕົ້ມນ້ຳໃສ່ໜອງ ແລະ ປະໄວ້ເປັນເວລາ 3 ມື້ ກ່ອນທີ່ຈະເອົາສິ່ງມີຊີວິດລົງ. ສຳລັບໜອງທີ່ເຮັດດ້ວຍຊີມັງ, ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງໃສ່ປູນຂາວເປັນຜົງ.

ຝຸ່ນຄອກ

ການເທຝຸ່ນຄອກ ແລະ ດິນຂັ້ນໜຶ່ງຕາມພື້ນຂອງໜອງ ຈະຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ໜອງມີຄວາມສົມບູນ. ການໃຊ້ຝຸ່ນຄອກສົດຈະດີກວ່າການໃຊ້ຝຸ່ນຄອກແຫ້ງເພາະມັນຈະມີແບັກທີເຣຍຫຼາຍກວ່າ.



ໃຫ້ໃຊ້ຝຸ່ນຄອກຈາກງົວ, ຄວາຍ, ຫຼື ມ້າ 30-50 ກິໂລ ສໍາລັບເນື້ອທີ່ ໜອງທຸກໆ 100 ຕາລາງແມັດ, ແລະ 8-12 ກິໂລ ສໍາລັບເນື້ອທີ່ໜອງທຸກໆ 25 ຕາລາງແມັດ. ຝຸ່ນຄອກຈາກໄກ່ ແລະ ເປັດມີຄວາມເຂັ້ມຂຸ້ນຫຼາຍກວ່າ, ດັ່ງນັ້ນ, ໃຫ້ໃຊ້ແຕ່ 6 ກິໂລຕໍ່ເນື້ອທີ່ໜອງ 100 ຕາລາງແມັດ ຫຼື 1,5 ກິໂລຕໍ່ເນື້ອທີ່ໜອງ 25 ຕາລາງແມັດ. ຖ້າໃຊ້ຝຸ່ນຄອກແຕ່ລະປະເພດຮ່ວມກັນ, ໃຫ້ໃຊ້ພຽງເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງແຕ່ລະຊະນິດ. ເທຝຸ່ນຄອກໃຫ້ທົ່ວພື້ນ ແລະ ຂ້າງໜອງ. ຝຸ່ນຄອກຈະຊ່ວຍກະຕຸ້ນການເຕີບໂຕຂອງຕົວແພງຕັນ, ເຊິ່ງເປັນແຫຼ່ງອາຫານທໍາມະຊາດຂອງປາ.

ນໍ້າ ແລະ ດິນຈາກໜອງອື່ນທີ່ມີຜົນຜະລິດສູງຢູ່ແລ້ວ ກໍ່ເປັນການເລີ່ມຕົ້ນທີ່ດີສໍາລັບໜອງໃໝ່, ເພາະວ່ານໍ້າ ແລະ ດິນມີແພງຕັນ ແລະ ແບັກທີເຣຍເປັນຈໍານວນຫຼາຍແລ້ວ. ຕື່ມດິນຊະນິດນີ້ໃສ່ກັບຝຸ່ນຄອກ.

ວັດສະດຸພືດ



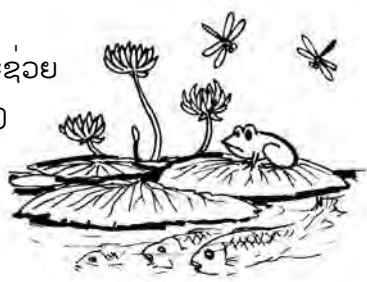
ກ່ອນທີ່ຈະເອົາປາລົງໜອງ, ໃຫ້ຕື່ມໃບໄມ້ ແລະ ວັດສະດຸພືດຈໍານວນຫຼາຍເພື່ອກະຕຸ້ນການເຕີບໂຕຂອງແພງຕັນ ແລະ ແບັກທີເຣຍ ແລະ ເພື່ອສະໜອງອາຫານໃຫ້ປາ. ພືດໃນຕະກຸນຖິ້ວເປັນພືດທີ່ເໝາະສົມ. ໃຊ້ໃບໄມ້ ແລະ ກິ່ງໄມ້ 40-50 ກິໂລ, ເຮັດເປັນມັດ, ແລະ ເອົາໄປວາງໄວ້ທຸກໆ 100 ຕາລາງແມັດ ຂອງເນື້ອທີ່ຂອງໜອງ. ເອົາວັດສະດຸພືດດັ່ງກ່າວໄປວາງໄວ້ອ້ອມໆ ໜອງ. ເມື່ອເວລາຜ່ານໄປ 1 ອາທິດ, ແມ່ນສາມາດປຸງວັດສະດຸພືດໃໝ່ໄດ້, ແລະ ໃຫ້ສືບຕໍ່ຈົນກວ່ານໍ້າໃນໜອງຈະກາຍເປັນສີຂຽວອອນ. ຂັ້ນຕອນນີ້ມີຄວາມສໍາຄັນຫຼາຍ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນໜອງທີ່ເຮັດດ້ວຍຊີມັງ.

ການສະໜອງນໍ້າ

ຄວາມນໍ້າຈະຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ໜອງເຢັນລົງ, ແຕ່ບໍ່ໃຫ້ປົດບັງແສງແດດເລີຍ ເພາະວ່າແສງແດດກໍ່ມີຄວາມຈໍາເປັນເຊັ່ນດຽວກັນ, ໂດຍສະເພາະແສງແດດຕອນເຊົ້າ. ຕົ້ນໄມ້ ແລະ ພືດຈະເຮັດໃຫ້ມີນໍ້າ. ຖ້າບໍ່ມີຕົ້ນໄມ້, ກໍ່ສາມາດເຮັດໂຄງສ້າງທີ່ໃຫ້ນໍ້າແບບລຽບງ່າຍດ້ວຍໄມ້ປ່ອງ, ໄມ້, ຫຼື ໃບໄມ້. ໂຄງສ້າງດັ່ງກ່າວແມ່ນສາມາດໃຊ້ເປັນໂຄງໄວ້ສໍາລັບພືດທີ່ເປັນເຄືອໄດ້ ເຊັ່ນ ໝາກອີ, ໝາກບວບ, ໝາກອະງຸ່ນ, ແລະ ໝາກໜອດ.

ພືດນໍ້າ ແລະ ສັດນໍ້າຂະໜາດນ້ອຍ

ພືດນໍ້າຈະເປັນທີ່ຢູ່ອາໄສຂອງປານ້ອຍ, ເປັນອາຫານໃຫ້ປາ, ແລະ ໃບທີ່ເນົ່າຈະຊ່ວຍກະຕຸ້ນການເຕີບໂຕຂອງແພງຕັນ ແລະ ແບັກທີເຣຍ. ພືດນໍ້າກໍ່ສາມາດເປັນແຫຼ່ງອາຫານໃຫ້ຄົນໄດ້ເຊັ່ນກັນ. ໃຫ້ປູກພືດຫຼາກຫຼາຍຊະນິດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ເຊິ່ງມີຫຼາກຫຼາຍໜ້າທີ່ໃນການຮັກສາຄວາມສົມບູນຂອງລະບົບການເພາະລ້ຽງສັດນໍ້າ.

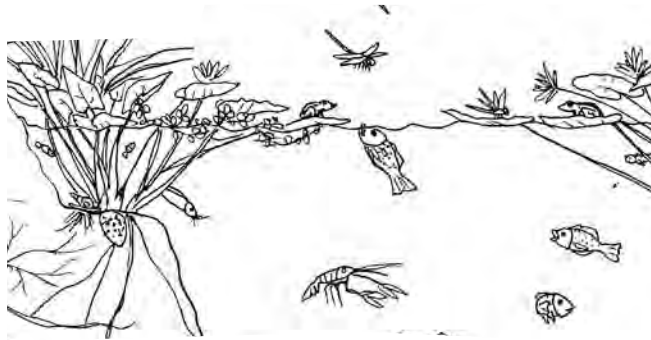


ພຶດຊະນິດຕ່າງໆ ທີ່ສາມາດປູກໄດ້:

- ພຶດທີ່ເກີດໃນດິນ: ເຜືອກ, ຕົ້ນສາຄູ ແລະ ຕົ້ນອໍ້.
- ພຶດທີ່ເກີດໃນດິນ ແລະ ໃນນໍ້າ: ຜັກບັ້ງ ແລະ ຜັກນໍ້າ.
- ພຶດທີ່ເກີດໃນນໍ້າ: ດອກບົວຫຼວງ, ຜັກຕົບ, ແລະ ດອກບົວ.

ພຶດສ່ວນໃຫຍ່ເຫຼົ່ານີ້ຈະມີໜ້າທີ່ອະນາໄມນໍ້າ, ເຊິ່ງຈະເປັນການຊ່ວຍກໍາຈັດສານອາຫານ ຫຼື ສານພິດທີ່ສ່ວນເກີນ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວຈະຊ່ວຍຮັກສາສະພາບແວດລ້ອມຂອງໜອງໃຫ້ສົມບູນ. ນອກຈາກນີ້ ກໍ່ສາມາດເພີ່ມສັດນໍ້າຂະໜາດນ້ອຍລົງໄປໃນໜອງຕື່ມ, ເຊັ່ນຫອຍນໍ້າ, ກຸ້ງ, ກົບ. ສັດດັ່ງກ່າວຈະປະສົມພັນເອງ ແລະ ຈະເປັນແຫຼ່ງອາຫານເພີ່ມໃຫ້ແກ່ປາໃຫຍ່.

ຈັດຫາທີ່ພັກອາໄສໃຫ້ປາ



ບາງເທື່ອ, ປານ້ອຍຕ້ອງການໆປົກປ້ອງຈາກປາໃຫຍ່, ເພາະວ່າປາໃຫຍ່ບາງຊະນິດຈະກິນປານ້ອຍນອກຈາກນີ້, ທີ່ພັກອາໄສສໍາລັບປານ້ອຍກໍ່ເປັນສິ່ງທີ່ຈໍາເປັນເຊັ່ນດຽວກັນ. ສັດນໍ້າທຸກຊະນິດຈະແຂງແຮງເມື່ອມີທີ່ພັກອາໄສທີ່ດີ.

ກອງຫີນ, ພືດນໍ້າ, ຢາງລົດເກົ່າ ຫຼື ກະບ່ອງເຄື່ອງຕື່ມທີ່ມັດໃສ່ກັນກໍ່ສາມາດເປັນພື້ນທີ່, ເປັນເຮືອນ ແລະ ທີ່ພັກອາໄສໃຫ້ປາໄດ້. ປານິນຕ້ອງການນໍ້າຕົ້ນເພື່ອເຮັດຮັງ. ການເຮັດຂັ້ນ ຫຼື ຈັດພື້ນທີ່ນໍ້າຕົ້ນ, ດັ່ງທີ່ໄດ້ອະທິບາຍຂ້າງເທິງນີ້, ຈະເຮັດໃຫ້ປາເຫຼົ່ານີ້ມີພື້ນທີ່ໃນການເຮັດຮັງ.

ພຶດອ້ອມໜອງ

ປູກພຶດໃນພື້ນທີ່ອ້ອມໜອງທັນທີ ເພື່ອໃຫ້ດິນຍືດຢູ່ກັບທີ່ ແລະ ປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ດິນເຊາະເຈື່ອນ. ແຄມໜອງເປັນດິນທີ່ອຸດົມສົມບູນຫຼາຍ ເພາະວ່າໄດ້ຮັບນໍ້າ ແລະ ສານອາຫານເປັນຈໍານວນຫຼາຍ.

ພຶດທີ່ສາມາດປູກຕາມແຄມໜອງໄດ້:

- ພຶດນໍ້າ: ເຜືອກ, ຕົ້ນສາຄູ, ຜັກບັ້ງ, ຜັກນໍ້າ ຈະສະໜອງອາຫານ ແລະ ທີ່ພັກອາໄສໃຫ້ສັດໃນໜອງ.
- ຫຍ້າຈະສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ແຄມໜອງ.
- ສາມາດປູກພຶດຜັກເປັນໜານນ້ອຍໆ ຕາມແຄມໜອງ.
- ຕົ້ນໄມ້ກິນໝາກຂະໜາດນ້ອຍ: ຕົ້ນກ້ວຍ, ໝາກນາວ ແລະ ຕົ້ນໝາກຮຸ່ງ. ປູກຫ່າງຈາກແຄມໜອງປະມານ 1-2 ແມັດ. ຕົ້ນໄມ້ເຫຼົ່ານີ້ມີສານອາຫານຫຼາຍ ແລະ ຈະບໍ່ເປັນຮິ່ມຫຼາຍຈົນເກີນໄປ.
- ຕົ້ນໄມ້ກິນໝາກຂະໜາດໃຫຍ່: ຕົ້ນໝາກມອນ ແລະ ຕົ້ນໝາກສີດາ ເປັນຕົ້ນໄມ້ທີ່ດີທີ່ສຸດ. ປູກຫ່າງຈາກແຄມໜອງປະມານ 2-3 ແມັດ ແລະ ບໍ່ໃຫ້ປູກຫຼາຍເກີນໄປ.
- ພຶດໃນຕະກູນຖົ່ວ: ຜັກອີ່ຮຸ່ມ, ຕົ້ນກະຖິນ ແລະ ຕົ້ນເອເຄເຊຍ ຈະມີຫຼາຍໜ້າທີ່ ລວມເຖິງການສະໜອງອາຫານໃຫ້ປາ. ນອກຈາກນີ້ ຍັງສາມາດຕັດຕົ້ນໄມ້ເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການ.



ການປ່ອຍປາ

ມີປາຫຼາຍຊະນິດທີ່ສາມາດລ້ຽງໄດ້, ເຊັ່ນ ປາແກງ, ປານິນທາງແດງ, ປານິນ, ປາດູກ, ປາສະຫຼິດ, ກຸ້ງ, ແລະ ອື່ນ. ຈັດປະເພດປາຕາມອາຫານການກິນ

ອີງຕາມອາຫານທີ່ກິນ, ພວກເຮົາສາມາດແບ່ງປາອອກເປັນ 3 ປະເພດ:

1. ປາກິນພືດ, ເຊັ່ນ ປາແກງ, ເຊິ່ງກິນແຕ່ພືດ, ແພງຕັນ, ໃບໄມ້ ແລະ ເມັດພືດ.
2. ປາກິນຊີ້ນ, ເຊັ່ນ ອຸ່ງນ ແລະ ປາດູກ, ເຊິ່ງກິນແຕ່ຊີ້ນ ຫຼື ສັດ, ລວມທັງແມງໄມ້, ສັດນ້ອຍໃນໜອງ, ແລະ ປາອື່ນໆ.
3. ປາທີ່ກິນທຸກຢ່າງ, ເຊັ່ນ ປານິນ, ປາສະຫຼິດ, ປາດູກ, ແລະ ປານິນທາງແດງ, ເຊິ່ງກິນໄດ້ທຸກຢ່າງ, ກິນທັງພືດ ແລະ ຊີ້ນ, ແມງໄມ້, ແລະ ສັດນ້ອຍອື່ນໆ ໃນໜອງ.

ມີປາດູກຫຼາຍຊະນິດ, ບາງຊະນິດກິນຊີ້ນ ແລະ ບາງຊະນິດກິນໄດ້ທຸກຢ່າງ, ແຕ່ປະເພດປາດູກທີ່ພົບເຫັນຫຼາຍທີ່ສຸດ ແມ່ນປາດູກທີ່ກິນໄດ້ທຸກຢ່າງ. ນອກຈາກນີ້ຍັງມີປາແກງປະເພດຕ່າງໆ ເຊັ່ນດຽວກັນ, ມີທັງຊະນິດທີ່ກິນພືດ ແລະ ຊະນິດທີ່ກິນໄດ້ທຸກຢ່າງ.

ລະບົບການເພາະລ້ຽງສັດນ້ຳທີ່ສົມບູນແມ່ນສາມາດມີປາຫຼາຍຊະນິດໄດ້. ໂດຍທຳມະຊາດແລ້ວ, ປາຈະສ້າງຄວາມສົມດຸນລະຫວ່າງປາແຕ່ລະຊະນິດ. ປາຊະນິດຕ່າງໆ ຈະຫາອາຫານກິນໃນແຕ່ລະລະດັບຂອງນ້ຳ ແລະ ຈະໃຊ້ອາຫານ ແລະ ພື້ນທີ່ໃນໜອງໃຫ້ໄດ້ປະສິດທິຜົນຫຼາຍທີ່ສຸດ. ປາແຕ່ລະຊະນິດກໍ່ຈະມີບົດບາດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ໃນການຮັກສາຄວາມສົມບູນຂອງໜອງ.

ປາທີ່ກິນອາຫານຢູ່ໃນລະດັບເທິງ ແລະ ກາງຂອງໜອງ, ເຊັ່ນປານິນ, ຈະກິນອາຫານປາເປັນສ່ວນໃຫຍ່, ໄຂ່ຍຸງ, ແລະ ແມງໄມ້ຕ່າງໆ. ປາທີ່ກິນອາຫານໃນລະດັບພື້ນຂອງໜອງ, ເຊັ່ນປາແກງ, ປານິນທາງແດງ, ແລະ ປາດູກກໍ່ຈະກິນອາຫານ ແລະ ວັດສະດຸພືດທີ່ຕົກຢູ່ພື້ນໜອງ ແລະ ແພງຕັນ ທີ່ເກີດຕາມພື້ນໜອງ. ໜອງໃຫຍ່ຈະສະໜອງເນື້ອທີ່ ທີ່ພຽງພໍເພື່ອໃຫ້ປາແຕ່ລະຊະນິດເຕີບໂຕ.

ຖ້າທ່ານຕ້ອງການຮັກສາປາ ທັງ 3 ຊະນິດ, ທ່ານຕ້ອງປ່ອຍປາເຫຼົ່ານີ້ລົງໄປໃນໜອງ ຕາມລຳດັບທີ່ຖືກຕ້ອງ:

ໜຶ່ງ, ໃຫ້ປ່ອຍປາກິນພືດລົງໄປ.

ສອງ, ໃຫ້ປ່ອຍປາທີ່ກິນໄດ້ທຸກຢ່າງເມື່ອປາກິນພືດໄດ້ອາຍຸ 3 ເດືອນຂຶ້ນໄປ.

ສາມ, ໃຫ້ປ່ອຍປາກິນຊີ້ນ ໃນອີກ 3 ເດືອນຕໍ່ມາ.

ປາທີ່ກິນຊີ້ນ, ເຊັ່ນ ປາດູກ, ຈະກິນປານ້ອຍຕົວອື່ນ, ດັ່ງນັ້ນ, ຈຶ່ງເປັນຊະນິດປາທີ່ຕ້ອງໄດ້ປ່ອຍເປັນຕົວສຸດທ້າຍ. ໂດຍປົກກະຕິແລ້ວ, ປາທີ່ກິນໄດ້ທຸກຢ່າງຈະບໍ່ກິນປານ້ອຍຕົວອື່ນ.

ພາຍຫຼັງທີ່ໄດ້ສ້າງໜອງເປັນທີ່ຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ, ໜອງຈະມີລະບົບບໍລິຫານໃນຕົວ. ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ໜອງຍັງຕ້ອງການອາຫານເພີ່ມເຕີມ ແລະ ການບົວລະບັດຮັກສາແບບທົ່ວໄປ. ສັງເກດເບິ່ງສຸຂະພາບຂອງປາຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ ນັບຈຳນວນປາແຕ່ລະປະເພດ.

ປາທີ່ກິນຊີ້ນເປັນອາຫານ ຈະຄວບຄຸມປະລິມານປານ້ອຍດ້ວຍການກິນປານ້ອຍ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວຈະປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ມີປານ້ອຍໃນໜອງເປັນປະລິມານຫຼາຍເກີນໄປ. ການມີສິ່ງປ້ອງກັນໃນໜອງ, ເຊັ່ນ ທິນ, ພືດນ້ຳ, ແລະ ກະບ່ອງເຄື່ອງຕື່ມເກົ່າ ຈະເຮັດໃຫ້ມີບ່ອນລີ້ໄພສຳລັບປານ້ອຍ, ດັ່ງນັ້ນຈະມີປາຈຳນວນໜຶ່ງທີ່ຈະລອດຊີວິດ.

ອັດຕາການປ່ອຍປາ

ການປ່ອຍປາໃນອັດຕາ 3 ໂຕຕໍ່ 1 ຕາລາງແມັດ ແມ່ນອັດຕາທີ່ດີສໍາລັບໜອງປາສ່ວນໃຫຍ່. ດັ່ງນັ້ນ, ຄວນມີປາ 300 ໂຕ ຕໍ່ເນື້ອທີ່ໜອງ 100 ຕາລາງແມັດ. ຖ້າມີການເພີ່ມອາຫານ ແລະ ມີການບໍລິຫານຄຸ້ມຄອງໜອງໄດ້ດີ, ແມ່ນສາມາດເພີ່ມຈຳນວນປາໃນອັດຕາປາ 5 ໂຕຕໍ່ເນື້ອທີ່ໜອງ 1 ຕາລາງແມັດ.

ສາມາດນໍາໃຊ້ຕົວຢ່າງຕໍ່ໄປກ່ຽວກັບອັດຕາການປ່ອຍປາເປັນແນວທາງ:

ປານິນ ແລະ ປາສະຫຼິດ ປະມານ 30%.

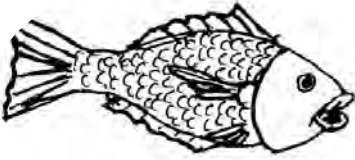
ປາແກງ ແລະ ປານິນທາງແດງ ປະມານ 50%.

ປາດູກ ປະມານ 20%.

ການລ້ຽງອ່ຽນກັບປາອື່ນໆ ອາດຈະເຮັດໃຫ້ເກີດບັນຫາໄດ້, ໂດຍສະເພາະໃນໜອງຂະໜາດນ້ອຍ, ເພາະວ່າອ່ຽນຈະເຮັດໃຫ້ຈຳນວນປາອື່ນຫຼຸດລົງ. ບາງຄັ້ງ, ອ່ຽນຈະເຂົ້າໄປໃນໜອງໄດ້ໂດຍວິທີທໍາມະຊາດ, ຜ່ານທາງແມ່ນໍ້າ ຫຼື ນາ.

ພະຍາຍາມຮັກສາຈຳນວນອ່ຽນໃຫ້ຢູ່ໃນລະດັບຕໍ່າຕະຫຼອດ ແລະ ປ່ອຍອ່ຽນລົງໜອງຖ້າທ່ານໝັ້ນໃຈວ່າທ່ານຈະສາມາດບໍລິຫານຄຸ້ມຄອງອ່ຽນໄດ້ດີ. ແຕ່ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວ, ການລ້ຽງອ່ຽນຕ່າງຫາກເປັນສິ່ງທີ່ດີທີ່ສຸດ.



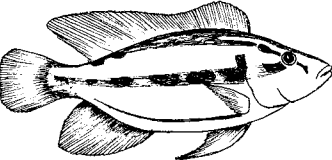


ປາແກງ

ປາແກງ ເປັນປາທີ່ຫາງ່າຍໃນຫຼາຍພື້ນທີ່, ມັນມີຄວາມແຂງແຮງ ແລະ ມີຄວາມທົນທານຕໍ່ພະຍາດ.

- **ອາຫານ:** ປາແກງ ໂດຍປົກກະຕິແລ້ວ ຈະເປັນປາກິນພືດ, ເຊິ່ງກິນແຕ່ພືດຜັກ ແລະ ແພງຕັນ. ມັນຈະກິນອາຫານຕາມພື້ນໜອງ. ສາມາດສະໜອງອາຫານໃຫ້ປາແກງໄດ້ ໂດຍການຕື່ມຝຸ່ນຄອກ, ຂີ້ແກບ, ໃບໄມ້, ໝາກໄມ້, ແລະ ວັດສະດຸທຳມະຊາດອື່ນໆ ທີ່ກຳລັງຍ່ອຍສະຫຼາຍ.
- **ການເຕີບໂຕ:** ປາແກງ ສາມາດເຕີບໂຕຈົນໄດ້ນ້ຳໜັກ 0.5 ກິໂລ ພາຍໃນ 6 ເດືອນ ຖ້າຢູ່ໃນສະພາບແວດລ້ອມທີ່ດີ ແລະ ມີອາຫານພຽງພໍ. ປາແກງ ສາມາດເຕີບໂຕຈົນໄດ້ນ້ຳໜັກ 2 ກິໂລ ຫຼື ຫຼາຍກວ່ານັ້ນຖ້າຕ້ອງການ, ແຕ່ຊິ້ນປາແກງ ຈະແຊບກວ່າຖ້າປາແກງຍັງນ້ອຍ.
- **ການປະສົມພັນ:** ປາແກງຈະວາງໄຂ່ຫຼັງ 8-12 ເດືອນ. ຕົວແມ່ຈະວາງໄຂ່ຕະຫຼອດປີ ແລະ ວາງຕາມພືດທີ່ມີໃນໜອງ. ໄຂ່ຈະພັກຕົວໃນເວລາ 2-6 ມື້, ແລະ ລູກປາຈະເລີ່ມກິນເມື່ອມັນໄດ້ອາຍຸ 2 ມື້.
- **ອັດຕາການປ່ອຍ:** ໃນໜອງປາທີ່ມີຂະໜາດ 100 ຕາລາງແມັດ (10 ແມັດ x10 ແມັດ), ທ່ານສາມາດປ່ອຍປາໄດ້ປະມານ 150-300 ຕົວ. ໃນໜອງປາທີ່ມີຂະໜາດ 25 ຕາລາງແມັດ (55 ແມັດ), ທ່ານສາມາດປ່ອຍປາໄດ້ປະມານ 40-75 ຕົວ (ປະມານ 23 ຕົວຕໍ່ 1 ຕາລາງແມັດ). ຈຳນວນປາ ແມ່ນຂຶ້ນກັບປະລິມານອາຫານທີ່ມີໃນໜອງ. ຖ້າປາໃນໜອງຫຼາຍເກີນໄປ, ປາເຫຼົ່ານີ້ກໍ່ຈະເຕີບໂຕຊ້າ ແລະ ຈະບໍ່ໃຫຍ່ເຕັມທີ່ຕາມຂະໜາດມາດຕະຖານ ແລະ ມີໂອກາດປ່ວຍຄ່ອນຂ້າງສູງ.

ປານິນ



ປານິນເປັນປາທີ່ສຳຄັນຫຼາຍເພາະເປັນປາທີ່ລ້ຽງງ່າຍ ແລະ ມັນຈະກິນໄຂ່ຍຸງໃນໜອງປາ.

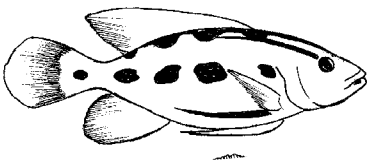
- **ອາຫານ:** ປານິນກິນແພງຕັນ, ພືດນ້ຳ ແລະ ແມງໄມ້. ໃນໜອງປາທຳມະຊາດ ແລະ ສົມບູນ, ອາຫານທັງໝົດທີ່ປາຕ້ອງການ ແມ່ນມີຄົບແລ້ວ ແລະ ປາຈະເຕີບໂຕໄດ້ດີ. ຖ້າມີການໃຫ້ອາຫານເພີ່ມ, ເຊັ່ນ ຮຳ, ໝາກສາລິບົດ, ຫຼື ມັນຕົ້ນ, ມັນກໍ່ຈະເຮັດໃຫ້ປານິນເຕີບໂຕໄວຂຶ້ນຫຼາຍ ແລະ ມີການປະສົມພັນໄດ້ໄວຂຶ້ນ.
- **ການເຕີບໂຕ:** ຖ້າມີການສະໜອງອາຫານທີ່ດີ, ປານິນສາມາດເຕີບໂຕຈົນໄດ້ນ້ຳໜັກ 200 ກຼາມ ພາຍໃນ 6 ເດືອນ.
- **ການປະສົມພັນ:** ປານິນຈະເຖິງອາຍຸປະສົມພັນຫຼັງ 6 ເດືອນ ແລະ ສາມາດປະສົມພັນໄດ້ 6-8 ເທື່ອໃນຮອບ 1 ປີ. ມັນຈະປະສົມພັນໂດຍທຳມະຊາດ ໃນໜອງທີ່ສົມບູນ, ຢູ່ບ່ອນຕື້ນໆ ຫຼື ຕາມຂັ້ນຂອງໜອງ . ໃຫ້ເອົາລູກປາອອກທັນທີ ທີ່ມັນລອຍຂຶ້ນມາບ່ອນພື້ນຜິວຂອງໜອງ ແລະ ແຍກມັນອອກໂດຍການໃຊ້ກະຊັງ ຫຼື ກົງ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວຈະເຮັດໃຫ້ການຂາຍປາທີ່ຍັງນ້ອຍງ່າຍຂຶ້ນ ແລະ ຫຼຸດຜ່ອນບັນຫາການມີປາຫຼາຍເກີນໄປ.
- **ອັດຕາການປ່ອຍ:** ອັດຕາທີ່ດີທີ່ສຸດກໍ່ຄື ປາ 3 ໂຕຕໍ່ໜອງ 1 ຕາລາງແມັດ. ເນື່ອງຈາກວ່າປານິນມີການປະສົມພັນເລື້ອຍ, ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ມີບັນຫາ ການມີປາໃນໜອງຫຼາຍເກີນໄປ. ການທີ່ມີປາຫຼາຍເກີນໄປຈະເຮັດໃຫ້ອັດຕາການເຕີບໂຕຂອງປາຫຼຸດລົງ. ບັນຫານີ້ແມ່ນສາມາດແກ້ໄຂໄດ້ດ້ວຍການເອົາລູກປາອອກຈາກໜອງເມື່ອເຫັນລູກປາລອຍຂຶ້ນມາບ່ອນພື້ນຜິວ ຫຼື ດ້ວຍການເອົາປາດູກລົງໄປໃນຊ່ວງທີ່ປານິນເລີ່ມປະສົມພັນ. ປາດູກຈະກິນລູກປານິນ ແລະ ຈະຊ່ວຍຮັກສາຈຳນວນປານິນໃຫ້ຕໍ່າ.



ປາດູກ

ປາດູກມີລິດຊາດທີ່ແຂບ ແລະ ມີຄວາມທົນທານຕໍ່ພະຍາດ.

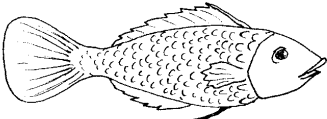
- **ອາຫານ:** ປາດູກທີ່ຄົນລ້ຽງຫຼາຍທີ່ສຸດ ເປັນປາທີ່ກິນໄດ້ທຸກຢ່າງ. ອາຫານເກືອບທັງໝົດທີ່ປາດູກປະເພດນີ້ຕ້ອງການແມ່ນ ສາມາດຫາໄດ້ໃນໜອງປາທີ່ສົມບູນ ໂດຍທຳມະຊາດ. ສາມາດໃຫ້ອາຫານປາເພີ່ມໄດ້, ເຊັ່ນຊີ້ນ ແລະ ເສດອາຫານ.
- **ການເຕີບໂຕ:** ສາມາດກິນປາດູກໄດ້ຕອນມັນໄດ້ອາຍຸລະຫວ່າງ 6-18 ເດືອນ.
- **ການປະສົມພັນ:** ປາດູກອຸ້ມໄຂໄວ້ໃນປາກຈົນກວ່າໄຂຈະຟັກຕົວ. ປາດູກຈະມີລູກປາຫຼາຍຖ້າໄຂຟັກຕົວ. ແຕ່ວ່າປາດູກເປັນປາທີ່ປະສົມພັນຍາກ, ດັ່ງນັ້ນ, ຖ້າຕ້ອງການເພີ່ມຈຳນວນ ດັ່ງນັ້ນ, ຈຶ່ງຕ້ອງມີການເພີ່ມຈຳນວນປາເຫຼົ່ານີ້ ໂດຍການຫາປາຈາກແມ່ນ້ຳ ແລະ ທົ່ງນາຕື່ມ.
- **ອັດຕາການປ່ອຍ:** ປາດັ່ງກ່າວແມ່ນສາມາດປ່ອຍໃນອັດຕາ 1-2 ໂຕຕໍ່ໜອງ 1 ຕາລາງແມັດ. ຖ້າທ່ານຕ້ອງການລ້ຽງເພີ່ມ, ຕ້ອງມີການໃຫ້ອາຫານປາເພີ່ມ.



ປາສະຫຼິດ

ປາສະຫຼິດມັກໜອງທີ່ມີພືດນ້ຳຫຼາຍ. ດັ່ງນັ້ນ, ປາສະຫຼິດຈຶ່ງເໝາະສຳລັບການລ້ຽງພ້ອມກັບການປູກພືດຜັກນ້ຳ ຫຼື ການຜະລິດເຂົ້າ.

- **ອາຫານ:** ປາສະຫຼິດເປັນປາທີ່ກິນໄດ້ທຸກຢ່າງ ແລະ ມັນຈະກິນພືດນ້ຳ, ແມງໄມ້, ແພງຕັນ ແລະ ໝາກໄມ້.
- **ການເຕີບໂຕ:** ປາສະຫຼິດສາມາດເຕີບໂຕຈົນໄດ້ນ້ຳໜັກ 80-120 ກຼາມພາຍໃນ 6 ເດືອນ.
- **ການປະສົມພັນ:** ປາຊະນິດນີ້ຈະປະສົມພັນໂດຍທຳມະຊາດ, ແຕ່ອັດຕາການຢູ່ລອດຂອງລູກປາຕໍ່າຫຼາຍ.
- **ອັດຕາການປ່ອຍ:** ອັດຕາການປ່ອຍປາສຳລັບປາສະຫຼິດ ແມ່ນປະມານ 5-10 ໂຕຕໍ່ເນື້ອທີ່ໜອງ 1 ຕາລາງແມັດ ຖ້າມີອາຫານພຽງພໍ.

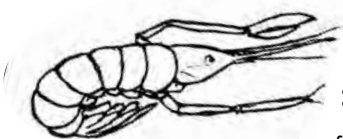


ປານິນທາງແດງ

ປານິນທາງແດງ ມີລັກສະນະພືດຕິກຳທີ່ຄ້າຍຄືປາແກງ.

- **ອາຫານ:** ປານິນທາງແດງຈະກິນອາຫານຄືກັນກັບປາແກງ.
- **ການເຕີບໂຕ:** ປານິນທາງແດງຈະໄດ້ຂະໜາດທີ່ດີສຳລັບການບໍລິໂພກພາຍໃນ 4-6 ເດືອນ.
- **ການປະສົມພັນ:** ປານິນທາງແດງ ຈະປະສົມພັນງ່າຍ, ແລະ ສາມາດປະສົມພັນໄດ້ 2-3 ຮອບຕໍ່ປີ.
- **ອັດຕາການປ່ອຍ:** ປານິນທາງແດງ ຈະນ້ອຍກວ່າປາແກງ, ດັ່ງນັ້ນ, ອັດຕາການປ່ອຍປານິນທາງແດງອາດຈະສູງກວ່ານ້ອຍໜຶ່ງ, ປະມານ 2-4 ໂຕຕໍ່ໜອງ 1 ຕາລາງແມັດ, ຫຼື 200-400 ໂຕຕໍ່ໜອງ 100 ຕາລາງແມັດ.

ກຸ້ງນ້ຳຈິດ



ໃນຫຼາຍພື້ນທີ່, ກຸ້ງນ້ຳຈິດແມ່ນເຕີບໂຕໃນແມ່ນ້ຳ ແລະ ໜອງໂດຍທຳມະຊາດ.

ການລ້ຽງກຸ້ງນ້ຳຈິດຈາກໄຂ ຫຼື ຕົວອ່ອນ ເປັນສິ່ງທີ່ຍາກຫຼາຍ. ດັ່ງນັ້ນ, ທ່ານສາມາດເອົາກຸ້ງນ້ຳຈິດໃນແມ່ນ້ຳ ແລະ ເອົາມາປ່ອຍລົງໜອງໄດ້. ໄລຍະເວລາທີ່ດີທີ່ສຸດແມ່ນເວລາທີ່ກຸ້ງນ້ອຍມີການລອກຄາບເປັນຄັ້ງທຳອິດ ແລະ ກຳລັງເລີ່ມມີຄາບກຸ້ງໃຫຍ່. ກ່ອນໜ້ານີ້, ກຸ້ງຈະຕ້ອງການຄວາມເອົາໃຈໃສ່ເປັນພິເສດ, ອຸນຫະພູມນ້ຳທີ່ຕ່າງກັນ ແລະ ອາຫານສະເພາະ. ປະໂຫຍດຂອງການລ້ຽງກຸ້ງໃນໜອງຄື ໂຕກຸ້ງຈະມີຂະໜາດທີ່ໃຫຍ່ກວ່າກຸ້ງທີ່ຢູ່ຕາມທຳມະຊາດ. ກຸ້ງສາມາດຢູ່ໃນໜອງຂະໜາດນ້ອຍໄດ້. ກຸ້ງມັກນ້ຳໃໝ່ຕະຫຼອດ ຫຼື ນ້ຳທີ່ໄຫຼຕະຫຼອດເວລາ.

ອຸ່ນ



ອຸ່ນຈະອາໄສຢູ່ໃນແມ່ນ້ຳ ແລະ ທົ່ງນາ. ອຸ່ນອາດຈະເປັນບັນຫາສໍາລັບຈຳນວນປາອື່ນໆ ເພາະອຸ່ນມັກກິນປານ້ອຍ. ແຕ່ວ່າ, ຖ້າປ່ອຍອຸ່ນລົງໃນໜອງເທື່ອລະໜ້ອຍ, ເມື່ອປາໃຫຍ່ແລ້ວ, ປາກັບອຸ່ນກໍ່ຈະຢູ່ຮ່ວມກັນໄດ້. ມີແຕ່ສະເພາະຊາວກະສິກອນທີ່ມີປະສົບການເທົ່ານັ້ນ ທີ່ສາມາດທຳການທົດລອງໄດ້. ເນື່ອງຈາກວ່າອຸ່ນກິນເນື້ອ, ການລ້ຽງອຸ່ນອາດຈະມີຄ່າໃຊ້ຈ່າຍສູງ.

ຕໍ່ໄປນີ້, ແມ່ນວິທີການລ້ຽງອຸ່ນທີ່ໄດ້ຜົນດີສໍາລັບໜອງທີ່ມີຂະໜາດ 15 ຕາລາງແມັດ (3 ແມັດ x 5 ແມັດ). ກ່ອນອື່ນໝົດ, ໃຫ້ຕື່ມຂີ້ຕົມ ແລະ ຝຸ່ນຄອກຊັ້ນໜຶ່ງຕາມພື້ນໜອງ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ໃຫ້ຕື່ມກ້ານກ້ວຍຊັ້ນໜຶ່ງ, ແລ້ວຕື່ມໃບໄມ້ ແລະ ຫຍ້າຕື່ມຊັ້ນໜຶ່ງ. ເຮັດຂັ້ນຕອນນີ້ຊ້າອີກຈົນກວ່າມັນຈະເຕັມໜອງ. ປ່ອຍນໍ້າໃສ່ໜອງ ແລະ ຖ້າໃຫ້ວັດສະດຸໃນໜອງເນົ່າເປື້ອຍ, ເຊິ່ງໂດຍສະເລ່ຍແລ້ວຈະໃຊ້ເວລາປະມານ 1-2 ເດືອນ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ແມ່ນສາມາດປ່ອຍອຸ່ນລົງໄປໃນໜອງ, ປະມານ 100-150 ໂຕ.

ວັດສະດຸທີ່ເນົ່າເປື້ອຍຈະເປັນແຫຼ່ງອາຫານ ແລະ ທີ່ພັກອາໄສຂອງແມງໄມ້ ແລະ ສັດນ້ຳຂະໜາດນ້ອຍຕ່າງໆ, ເຊິ່ງຫຼັງຈາກນັ້ນຈະກາຍເປັນອາຫານຂອງອຸ່ນ. ສາມາດໃຫ້ອາຫານເພີ່ມອີກ ເພື່ອເລັ່ງການຜະລິດອຸ່ນ, ເຊິ່ງອາຫານດັ່ງກ່າວອາດຈະແມ່ນ ໄສ້ສັດ, ເລືອດ, ກະດູກ, ໜັງ, ເສດອາຫານ, ກົບ, ໝູ, ຫຼື ປວກ.

ການປະສົມພັນປາ



ເຮືອນສໍາລັບປາທີ່ຍັງນ້ອຍ

ເຕັກນິກການປະສົມພັນປານໍ້າຈືດທີ່ຖືກຕ້ອງ ຈະຕ້ອງການຄວາມຂຽວຊານ ແລະ ມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຄ່ອນຂ້າງຫຼາຍ. ປາບາງຊະນິດ, ເຊັ່ນປານິນ, ຈະປະສົມພັນໂດຍທໍາມະຊາດ, ແຕ່ປາບາງຊະນິດຈະຕ້ອງການເຕັກນິກ, ເງື່ອນໄຂ, ແລະ ເຄື່ອງມືພິເສດ. ເຕັກນິກທີ່ໄດ້ນໍາໃຊ້ເພື່ອການປະສົມພັນຂອງປາ ຍາວຫຼາຍເກີນໄປສໍາລັບການອະທິບາຍໃນປຶ້ມຄູ່ມືເຫຼົ່ານີ້. ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ສໍາລັບຜູ້ທີ່ສົນໃຈ ຫຼື ມີແຜນທີ່ຈະປະສົມພັນປາ, ແມ່ນສາມາດຊອກຫາຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມໄດ້.

ຕົວຢ່າງຂອງປະໂຫຍດຂອງການປະສົມພັນປາ:

- ສະໜອງປານ້ອຍແບບຕໍ່ເນື່ອງ.
- ປັບປຸງການຜະລິດ ແລະ ຄຸນນະພາບ.
- ຜະລິດປານ້ອຍເພື່ອນໍາໄປຂາຍ.

ເພື່ອຈັບປານ້ອຍ, ຕ້ອງເຮັດກະຕ່າ ຫຼື ກ່ອງຈາກໄມ້ປ່ອງເພື່ອເອົາໄປໃຊ້ໃນໜອງ.

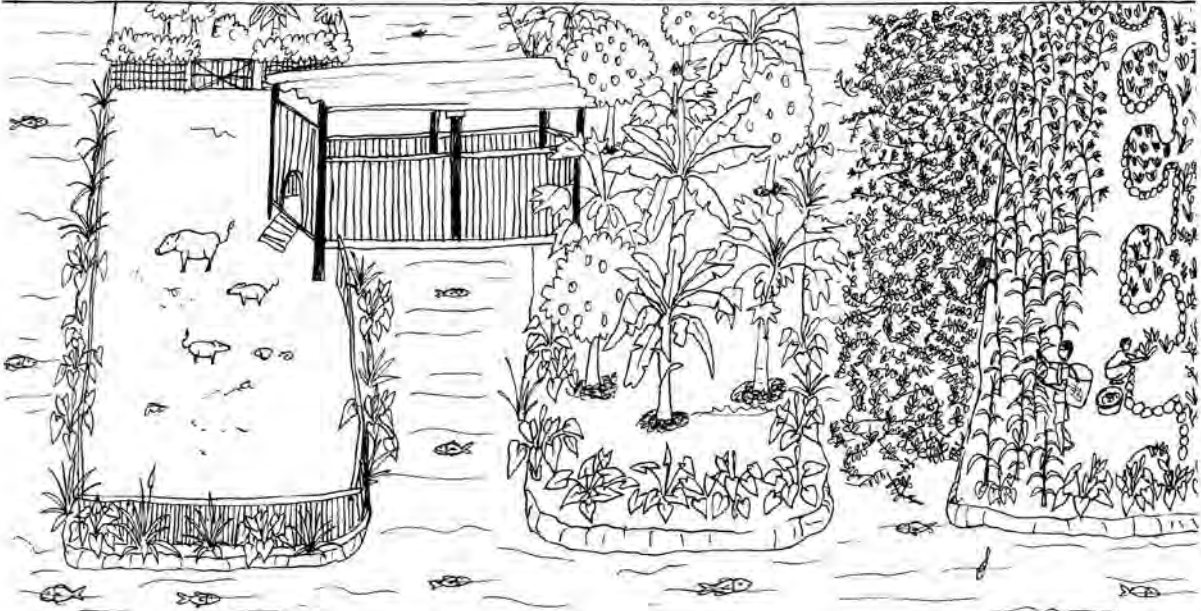
ການຜະລິດພືດນໍ້າ

ມີພືດນໍ້າຫຼາກຫຼາຍປະເພດທີ່ສາມາດປູກເພື່ອເປັນອາຫານ ຫຼື ປູກໄວ້ຂາຍ. ເຜືອກ, ຜັກບັ້ງ, ຜັກນໍ້າ, ສາຄູ, ແລະ ດອກບົວ ເປັນພືດນໍ້າທີ່ຫາໄດ້ທົ່ວໄປ. ໃບ, ຮາກ ແລະ ເມັດບົວແມ່ນສາມາດກິນໄດ້ ແລະ ມີລິດຊາດທີ່ແຊບ. ເພື່ອເລັ່ງການເຕີບໂຕຂອງພືດ, ໃຫ້ຕື່ມຝຸ່ນຄອກລົງໄປໃນໜອງນ້ອຍໜຶ່ງ. ພືດນໍ້າທຸກປະເພດຕ້ອງການນໍ້າຈືດເພື່ອໃຫ້ມີການຂະຫຍາຍຕົວທີ່ດີ, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງຄວນຕື່ມນໍ້າໃໝ່ລົງໜອງເປັນປະຈຳ. ປາ ແລະ ພືດນໍ້າສາມາດຢູ່ຮ່ວມກັນໄດ້. ປາ ແລະ ພືດນໍ້າຈະຊ່ວຍເຫຼືອເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ, ເພາະວ່າຝຸ່ນຄອກຈາກປາຈະກາຍເປັນອາຫານໃຫ້ພືດ ແລະ ພືດຈະສະໜອງໃບໄມ້ທີ່ເປື້ອຍເນົ່າ ແລະ ທີ່ພັກອາໄສໃຫ້ປາ.



ລະວັງ!

ຕ້ອງມີການເກັບກຽວພືດນ້ຳທຸກຊະນິດເປັນປະຈຳ ແລະ ຈະຕ້ອງກວດກາເພື່ອບໍ່ໃຫ້ພືດຂະຫຍາຍອອກຈົນກວມເອົາພືດພື້ນຜິວຂອງໜອງ. ຜັກບົ່ງ ແລະ ຜັກນ້ຳຈະຂຶ້ນໄວຫຼາຍ, ເຊິ່ງສາມາດເປັນບັນຫາສຳລັບປາ ເພາະມັນຈະຍາດເອົາແສງແດດ ແລະ ອີກຊິເຈນໄປຫຼາຍເກີນໄປ. ພືດນ້ຳບໍ່ຄວນປົກຄຸມເນື້ອທີ່ເກີນ 1/4 ຂອງໜ້ານ້ຳໜອງ. ພືດທີ່ບໍ່ສາມາດກິນໄດ້ແມ່ນສາມາດນຳມາໃຊ້ເປັນວັດສະດຸປົກຄຸມ ຫຼື ປຸ່ຍ.



ອາຫານປາ

ເພື່ອສະໜອງອາຫານໃຫ້ປາຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ ເພື່ອຮັກສາຄວາມສົມບູນຂອງສະພາບແວດລ້ອມຂອງໜອງ, ໃຫ້ສືບຕໍ່ຕື່ມຝຸ່ນຄອກ ແລະ ໃບໄມ້ລົງໄປໃນໜອງ. ປະມານ 1 ອາທິດຫຼັງຈາກການປ່ອຍປາລົງໜອງ, ໃຫ້ເລີ່ມຕື່ມຝຸ່ນຄອກ. ທຸກໆ ອາທິດ, ໃຫ້ຕື່ມຝຸ່ນຄອກ 30-40 ກິໂລຕໍ່ເນື້ອທີ່ໜອງ 100 ຕາລາງແມັດ, ຫຼື 8-10 ກິໂລຕໍ່ເນື້ອທີ່ໜອງ 25 ຕາລາງແມັດ. ສຳລັບໜອງປາເກົ່າທີ່ເປັນສີຂຽວອ່ອນແລ້ວ, ແມ່ນສາມາດຫຼຸດຜ່ອນປະລິມານຝຸ່ນຄອກໄດ້ ໃຫ້ເຫຼືອ 20 ກິໂລຕໍ່ເນື້ອທີ່ໜອງ 100 ຕາລາງແມັດ. ປະລິມານຝຸ່ນຄອກແມ່ນຂຶ້ນກັບສີຂອງນ້ຳໜອງ.

ສີຂອງນ້ຳໜອງມີຄວາມສຳຄັນຫຼາຍ ເພາະວ່າມັນສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າຍັງມີອາຫານປາເຫຼືອໃນໜອງຫຼາຍຊໍ່າໃດ. ວິທີການທົດສອບທີ່ດີກໍ່ຄືການຈຸມມືລົງນ້ຳປະມານ 10-20 ຊັງຕີແມັດ. ຖ້າທ່ານຍັງສາມາດເຫັນມືຂອງທ່ານໄດ້, ສະແດງວ່ານ້ຳໃສເກີນໄປ.

- ຖ້ານ້ຳໃສເກີນໄປ, ຕ້ອງເພີ່ມປະລິມານຝຸ່ນຄອກຈົນກວ່ານ້ຳຈະເປັນສີຂຽວອ່ອນ.
- ຖ້ານ້ຳເປັນສີຂຽວອ່ອນ, ປະລິມານຝຸ່ນຄອກຈະຄືເກົ່າ.
- ຖ້ານ້ຳຊຸ່ນເກີນໄປ, ຕ້ອງຫຼຸດຜ່ອນປະລິມານຝຸ່ນຄອກຈົນກວ່ານ້ຳຈະກັບມາເປັນສີຂຽວອ່ອນຄືນ.

ອີກວິທີໜຶ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ຮູ້ວ່າມີປຸ່ຍຫຼາຍເກີນໄປກໍ່ຄື ເຫັນປາລອຍຕາມພື້ນຜິວຂອງນ້ຳຕະຫຼອດເວລາຈົນຄ່ຳ ແລະ ປາມີພືດຕິກຳແປກໆ. ອີກວິທີໜຶ່ງແມ່ນການສັງເກດເບິ່ງປະຕິກິລິຍາຂອງປາ ເຊິ່ງບໍ່ມີການເໜັງຕີງເມື່ອມັນຮູ້ສຶກຍ້ານ. ຖ້າສິ່ງດັ່ງກ່າວເກີດຂຶ້ນ, ໃຫ້ເຊົາໃສ່ຝຸ່ນຄອກ ແລະ ປ່ອຍນ້ຳເຂົ້າໜອງ. ໃຫ້ຕື່ມໃບໄມ້ ແລະ ໝາກໄມ້ເນົ່າເປື້ອນນ້ອຍໜຶ່ງເປັນບາງຄັ້ງຄາວ. ຖ້າມີພືດນ້ຳ, ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງເພີ່ມໃບໄມ້ກໍ່ໄດ້.





ປັດໃຈອື່ນໆ ທີ່ອາດຈະມີຜົນກະທົບຕໍ່ສີຂອງນ້ຳໜອງຄື:

- ການມີແສງແດດຫຼາຍເກີນໄປກໍ່ອາດຈະເຮັດໃຫ້ນ້ຳຊຸ້ນເກີນໄປ.
- ມີຮົ່ມຫຼາຍເກີນໄປກໍ່ອາດຈະເຮັດໃຫ້ນ້ຳໃສເກີນໄປ.
- ການບໍ່ມີນ້ຳໃຫມ່ແບບພຽງພໍ ສາມາດເຮັດໃຫ້ນ້ຳຊຸ້ນເກີນໄປ.

ການໃຊ້ຝຸ່ນຄອກ ແລະ ໃບໄມ້ໃນປະລິມານທີ່ຖືກຕ້ອງຈະຊ່ວຍຮັກສາຄວາມສົມບູນຂອງໜອງ. ໜອງທີ່ສົມບູນຈະສະໜອງອາຫານໃຫ້ແກ່ປາຢ່າງພຽງພໍ ເພື່ອໃຫ້ມັນເຕີບໂຕໄດ້ດີ ແລະ ແຂງແຮງ. ເມື່ອດຳເນີນການເກັບກ່ຽວ, ແມ່ນສາມາດເອົາຝຸ່ນຄອກມານຳໃຊ້ຄືນໄດ້ ເພື່ອເປັນບຸນສຳລັບການປູກຝັງໄດ້. ລະບົບໜອງທີ່ເຮັດດ້ວຍຊີມັງ ຫຼື ລະບົບການເພາະລ້ຽງປາຂະໜາດໃຫຍ່ ເປັນລະບົບທີ່ມີໂອກາດໃຊ້ອາຫານເພີ່ມຫຼາຍທີ່ສຸດສຳລັບປາ.

ການໃຫ້ອາຫານເພີ່ມ

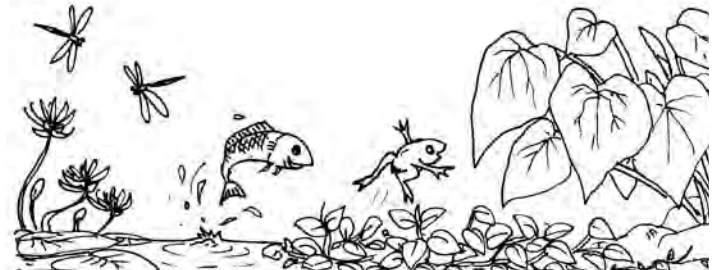
ການໃຫ້ອາຫານເພີ່ມຈະຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ປາເຕີບໂຕໄວຂຶ້ນ ແລະ ເປັນການເພີ່ມຈຳນວນປາໃນໜອງ. ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ປະໂຫຍດສູງສຸດ, ອາຫານປາຕ້ອງມີໂປຼຕີນ, ໄຂມັນ, ທາດແປ້ງ, ພະລັງງານ, ແຮ່ທາດ ແລະ ວິຕາມິນ. ໃຫ້ອາຫານປາມີລະສອງເທື່ອ ໃນເວລາດຽວກັນທຸກມື້. ເມື່ອປາໃຫຍ່ຂຶ້ນ, ໃຫ້ເພີ່ມປະລິມານອາຫານໃຫ້ປາ. ປະລິມານອາຫານທີ່ພໍດີຈະກິນໝົດ ພາຍໃນ 10 ນາທີ. ຖ້າອາຫານໝົດກ່ອນ 10 ນາທີ, ໃຫ້ເພີ່ມອີກນ້ອຍໜຶ່ງ. ຖ້າເຫຼືອຫຼາຍກວ່າປະມານ 10%, ໃຫ້ຫຼຸດຜ່ອນປະລິມານອາຫານ. ການໃຫ້ອາຫານຫຼາຍເກີນໄປຈະເຮັດໃຫ້ເກີດບັນຫາ ເພາະອາຫານຈະຕົກໄປຢູ່ພື້ນໜອງ ແລະ ຈະເຮັດໃຫ້ປະລິມານອີກຊີເຈນໃນໜອງຫຼຸດລົງ.

ການໃຫ້ອາຫານເພີ່ມສຳລັບປາທີ່ກິນໝົດ ແລະ ປາທີ່ກິນໄດ້ທຸກຢ່າງ

- ທັນຍາພືດເຊັ່ນເຂົ້າ, ສາລິບົດ, ແລະ ເຂົ້າຟ່າງຈະມີໂປຼຕີນ, ທາດແປ້ງ ແລະ ໄຂມັນ.
- ໃບ ແລະ ເມັດພັນຂອງພືດໃນຕະກູນຖົ່ວກໍ່ມີໂປຼຕີນ ແລະ ແຮ່ທາດ, ຕົວຢ່າງ ໝາກຖົ່ວ, ຜັກອີຣຸມ ແລະ ໝາກຖົ່ວດິນ. ຄວນມີການຕົ້ມເມັດພືດໃນຕະກູນຖົ່ວໃຫ້ສຸກກ່ອນເອົາໄປເກືອປາ.
- ໝາກໄມ້ ແລະ ຜັກທີ່ມີໃບກໍ່ມີວິຕາມິນ, ແຮ່ທາດ, ທາດແປ້ງ ແລະ ໂປຼຕີນໃນຈຳນວນໜ້ອຍ.
- ຜັກທີ່ເປັນຫົວ, ເຊັ່ນມັນຕົ້ນ, ເຜືອກ, ມັນດ້າງ ແລະ ມັນຝລັ່ງມີທາດແປ້ງ ແລະ ພະລັງງານ. ຄວນຕົ້ມຜັກທີ່ເປັນຫົວກ່ອນຈະເອົາໄປເກືອປາ, ແລະ ຄວນໃຫ້ນ້ອຍໜຶ່ງເທົ່ານັ້ນ.
- ຊີ້ນ ແລະ ຊາກຊີ້ນຂອງສັດຈະມີໂປຼຕີນ, ແຮ່ທາດ, ວິຕາມິນ ແລະ ສານອາຫານອື່ນໆ ອີກຫຼາຍຢ່າງ, ຕົວຢ່າງ, ໄສ້ສັດ, ເລືອດ, ຂົນ, ເສດອາຫານ, ກົບ, ໝູ ແລະ ປວກ. ຊີ້ນທຸກຊະນິດ, ຍົກເວັ້ນໝູຕາຍ, ກົບ ແລະ ປວກແມ່ນຕ້ອງຕົ້ມໃຫ້ສຸກກ່ອນ ເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນຄວາມສ່ຽງເກີດການແຜ່ກະຈາຍພະຍາດ ແລະ ແມ່ທ້ອງ.
- ເມັດພືດນ້ຳມັນ ເຊັ່ນໝາກຖົ່ວດິນ, ຖົ່ວເຫຼືອງ, ເມັດດອກຕາເວັນ, ງົ່ວ ແລະ ຖົ່ວທຽນ ຈະມີໂປຼຕີນ, ນ້ຳມັນ ແລະ ທາດແປ້ງໃນປະລິມານໜ້ອຍ.
- ເສດອາຫານຈະມີສານອາຫານທັງໝົດທີ່ລະບຸມາຂ້າງເທິງນີ້ ແລະ ເປັນແຫຼ່ງອາຫານທີ່ດີສຳລັບປາ.



ປາແກງ, ປານິນ, ປານິນຫາງແດງ, ແລະ ປາສະຫຼິດຈະຕ້ອງການຊີ້ນໃນປະລິມານໜ້ອຍເທົ່ານັ້ນ ຫຼື ບໍ່ກິນເລີຍກໍ່ໄດ້. ປາດູກຈະເຕີບໂຕໄດ້ດີກວ່າຖ້າມີການເພີ່ມຊີ້ນໜ້ອຍໜຶ່ງໃສ່ອາຫານ.



ອາຫານເສີມສໍາລັບປາທີ່ກິນຊີ້ນ

ປາດູກເປັນປາທີ່ກິນໄດ້ທຸກຢ່າງ, ແຕ່ກິນຊີ້ນຫຼາຍກວ່າປາອື່ນໆ ທີ່ກິນທຸກຢ່າງ. ປາດູກຈະກິນປານ້ອຍ, ກິບ, ໜອນ, ແມງໄມ້, ກຸ້ງ, ຫອຍ, ແລະ ສັດນ້ຳອື່ນໆ. ສາມາດເອົາຊີ້ນ ແລະ ຊາກຂອງສັດມາປຸງແຕ່ງອາຫານໃນວິທີດຽວກັບການປຸງແຕ່ງໃຫ້ປາທີ່ກິນທຸກຢ່າງ.

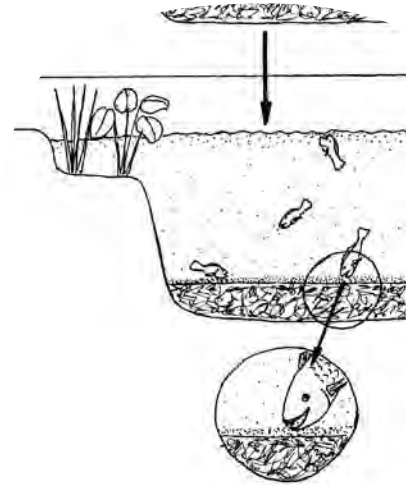
ຫົວອາຫານສໍາລັບປາທຸກປະເພດ

ຫົວອາຫານໝາຍເຖິງອາຫານທີ່ສາມາດຫາຊື້ໄດ້ຕາມຮ້ານ, ເຊິ່ງມີການຜະລິດໃນໂຮງງານ. ໜອງເກືອບທຸກບ່ອນແມ່ນບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງມີຫົວອາຫານ, ແຕ່ໃນບາງສະຖານະການ, ຫົວອາຫານເປັນວິທີທີ່ດີໃນການຮັບປະກັນວ່າປາໄດ້ຮັບສານອາຫານພໍ.

ສະຖານະການແບບນີ້ອາດລວມເຖິງ:

- ໜອງຜະລິດປາຂະໜາດໃຫຍ່.
- ສະຫະກອນຂອງຊາວກະສິກອນຜູ້ລ້ຽງປາ ທີ່ມີການເກືອບປາເປັນກຸ່ມ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນແບ່ງໃຫ້ສະມາຊິກຂອງກຸ່ມ.

ຫົວອາຫານໃຊ້ເວລາ ແລະ ເງິນໃນການຜະລິດ, ດັ່ງນັ້ນຕ້ອງມີການຜະລິດເປັນປະລິມານຫຼາຍ. ຖ້າທ່ານສົນໃຈກ່ຽວກັບການຜະລິດຫົວອາຫານ, ທ່ານສາມາດຫາລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມໄດ້ຈາກແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ ແລະ ປຶ້ມອື່ນໆ.



ພະຍາດ ແລະ ສັດຕູຂອງປາ



ພະຍາດ

ພະຍາດທີ່ມັກພົບຫຼາຍທີ່ສຸດໃນປາກໍ່ຄືແມ່ກາຝາກ ແລະ ແມ່ທ້ອງ.

ອາການຈໍານວນໜຶ່ງແມ່ນ:

- ປາຈະເຄື່ອນໂຕຊ້າ ຫຼື ພະຍາຍາມເອົາໂຕໄປຕູໄຖຕາມກ້ອນຫີນ.
- ປາທີ່ໂຕບວມ, ຕຸ້ຍ (ເຊິ່ງອັນທີ່ຈິງແລ້ວຕົວບາງຫຼາຍ, ແຕ່ກະເພາະເຕັມໄປດ້ວຍແມ່ທ້ອງ).

ເພື່ອຈັດການກັບບັນຫາພະຍາດເຫຼົ່ານີ້, ແມ່ນສາມາດໃຊ້ເກືອເພື່ອຊ່ວຍລ້າງເທືອກປາ ແລະ ປົວແຜທີ່ຕິດເຊື້ອແບັກທີເຣຍ. ຖ້າມີປາຈໍານວນໜ້ອຍຕິດພະຍາດ, ໃຫ້ໃຊ້ເກືອກັບນໍ້າໃນຄູບິນປົວມັນ. ໃຫ້ໃຊ້ນໍ້າໃນໜອງ ແລະ ເກືອແຕ່ງກິນທຸກຄັ້ງ. ວິທີ: ລະລາຍເກືອໃນນໍ້າ, ໃຊ້ເກືອ 25 ກຼາມຕໍ່ນໍ້າ 1 ລິດ ສໍາລັບການປິ່ນປົວ 30 ວິນາທີ, ຫຼື ເກືອ 10 ກຼາມຕໍ່ນໍ້າ 1 ລິດສໍາລັບການປິ່ນປົວ 30-60 ນາທີ.

1. ຄົນນໍ້າເພື່ອເພີ່ມອີກຊີເຈນ.
2. ເອົາປາໃສ່ຄູ. ໃຫ້ສັງເກດເບິ່ງປາໃຫ້ດີ, ຖ້າປາມີອາການເຄັ່ງຄຽດ, ໃຫ້ເອົາປາໄປປ່ອຍລົງນໍ້າຄົນທັນທີ.
3. ໃຫ້ເຮັດວິທີນີ້ຄືນ 2 ເທື່ອຕິດກັນ, ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນ ໃຫ້ປ່ອຍປາລົງໜອງ.

ສາມາດນໍາໃຊ້ວິທີການນີ້ ເພື່ອເປັນວິທີກັກໂຕປາໄວ້ ເພື່ອຂ້າພະຍາດກ່ອນຈະປ່ອຍປາລົງໄປໃນໜອງຕື່ມ.



ຖ້າມີປາຈຳນວນຫຼາຍຕິດພະຍາດ, ແມ່ນຕ້ອງໄດ້ປິ່ນປົວປາທັງໝົດທີ່ຢູ່ໃນໜອງ. ໃຫ້ໃຊ້ເກືອ 1.5 ກິໂລຕໍ່ນ້ຳ 1 ແມັດກ້ອນ, ຕົວຢ່າງ, ໜອງທີ່ມີຂະໜາດ 10 ແມັດ x 10 ແມັດ (ຖ້າໜອງເລິກ 1 ແມັດ, ເປັນໜອງທີ່ມີນ້ຳໃນປະລິມານ 100 ແມັດກ້ອນ, ຖ້າໜອງເລິກ 2 ແມັດ, ເປັນໜອງທີ່ມີນ້ຳໃນປະລິມານ 150 ແມັດກ້ອນ), ໃຫ້ໃຊ້ເກືອ 150 ກິໂລສຳລັບໜອງທີ່ມີນ້ຳໃນປະລິມານ 100 ແມັດກ້ອນ ຫຼື 225 ກິໂລສຳລັບໜອງທີ່ມີນ້ຳໃນປະລິມານ 150 ແມັດກ້ອນ. ໃຫ້ລະລາຍເກືອໃນນ້ຳທຸກຄັ້ງກ່ອນຈະຖອກລົງໜອງ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ 1 ມື້, ໃຫ້ປ່ອຍນ້ຳເຂົ້າໜອງຕາມປົກກະຕິ. ໃຫ້ສັງເກດເບິ່ງອາການເຄັ່ງຄັງຂອງພືດນ້ຳ, ຖ້າເຫັນວ່າພືດມີຄວາມເຄັ່ງຄັງ, ໃຫ້ປ່ອຍນ້ຳໃສ່ໜອງຕື່ມ. ນອກຈາກນີ້ ກໍ່ສາມາດໃຊ້ຟໍມາລິນໄດ້ຄືກັນ, ໂດຍການຕື່ມຟໍມາລິນ 2 ມິລິລິດຕໍ່ນ້ຳ 10 ລິດ. ເອົາປາທີ່ຕິດພະຍາດໄປແຊ່ໃນນ້ຳຢາດັ່ງກ່າວ ແລະ ປະໄວ້ເປັນເວລາ 15 ນາທີ ແລະ ເອົາປາໄປປ່ອຍລົງໜອງຄືນ.

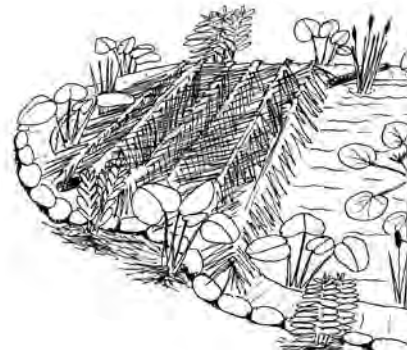
ເພື່ອປ້ອງກັນບັນຫາກ່ຽວກັບແມ່ທ້ອງ, ໃຫ້ຖອກບູນຂາວເປັນຜັງລົງໄປໃນໜອງທີ່ເປົ່າໃນຂ່ວງກໍ່ສ້າງໜອງ. ການຕື່ມນ້ຳໃໝ່ຫຼາຍໆ ຈະຊ່ວຍປ້ອງກັນພະຍາດໄດ້. ພາຍຫຼັງການປິ່ນປົວທຸກຄັ້ງ, ຖ້າເປັນໄປໄດ້ ແມ່ນໃຫ້ປ່ຽນນ້ຳໃນໜອງເພື່ອປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ພະຍາດເກົ່າເກີດຂຶ້ນ ແລະ ລະບາດອີກ. ນອກຈາກນີ້, ໃຫ້ລອງຕື່ມອີກຊິເຈນໃນໜອງປາເບິ່ງ.

ສັດຂອງຕູປາ

ສັດຕູຫຼັກໆ ຂອງປາແມ່ນນົກ ແລະ ຄົນ. ໆ ແລະ ກະບູກໍ່ອາດຈະສ້າງບັນຫາເລັກນ້ອຍໆ ໃຫ້ປາເປັນບາງຄັ້ງຄາວ. ສັດຕູຂອງປາຈະຢູ່ໃກ້ໜອງຕະຫຼອດເວລາ. ການຂ້າສັດຕູຂອງປາເປັນການທຳລາຍລະບົບນິເວດວິທະຍາທີ່ສົມບູນ, ເພາະສັດຕູຂອງປາກໍ່ມີບົດບາດສຳຄັນໃນລະບົບນິເວດວິທະຍາໂດຍລວມຂອງສວນຄືກັນ. ຕົວຢ່າງ, ນົກຈະກິນແມງໄມ້ຕ່າງໆ ທີ່ທຳລາຍພືດທີ່ບູກໄວ້. ວິທີການຈັດການບັນຫາກ່ຽວກັບສັດຕູຂອງປາທີ່ດີທີ່ສຸດ ກໍ່ຄືການປ້ອງກັນ ແລະ ການຄິດຫາວິທີຕ່າງໆ ໃນການຫຼຸດຜ່ອນຄວາມເສຍຫາຍ ແລະ ຄວາມສູນເສຍຂອງລະບົບນິເວດວິທະຍາ.

ວິທີການປ້ອງກັນບັນຫາກ່ຽວກັບສັດຕູຂອງປາ:

- ສະໜອງບ່ອນໃນນ້ຳໃຫ້ປາສາມາດລີ້ໄພໄດ້ ເຊັ່ນ ຫີນ, ພືດນ້ຳ, ຢ່າງລິດເກົ່າ, ແລະ ກະບ່ອງເຄື່ອງຕື່ມ.
- ປົກຄຸມພື້ນຜິວຂອງໜອງດ້ວຍໃບຕານ ເພື່ອປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ນົກໂດດລົງໄປໃນໜອງ.
- ສະໜອງພື້ນທີ່ເລິກໃນໜອງ ເພື່ອໃຫ້ປາລີ້ໄພຈາກສັດລ່າໄດ້.



ວິທີການປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ຖືກສັດຕູ ທີ່ເປັນຄົນມາທຳລາຍກໍ່ຄືການຫຼຸດຜ່ອນຄວາມອິດສາຢ່ານໄດ້ລື້ນ ແລະ ການເຮັດວຽກຮວມກັນລະຫວ່າງແຕ່ລະກຸ່ມ ແລະ ແຕ່ລະຊຸມຊົນ.

ອີກຊິເຈນ

ອີກຊິເຈນມີຄວາມຈຳເປັນສຳລັບໜອງທີ່ສົມບູນ ແລະ ເປັນສິ່ງທີ່ມີຢູ່ໃນນ້ຳທຸກຢົດ. ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທັງໝົດໃນໜອງ ຈະຕ້ອງການອີກຊິເຈນ. ອີກຊິເຈນຈະມີເປັນປະລິມານໜ້ອຍລົງໃນນ້ຳທີ່ອຸ່ນ ແລະ ນ້ຳຂັງ. ການຂາດອີກຊິເຈນອາດເກີດຈາກສາຍເຫດ:

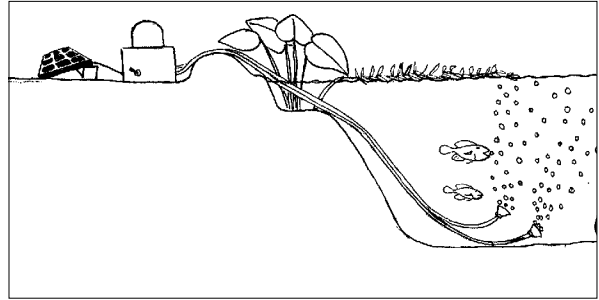


- ປ່ອຍປາລົງໜອງຫຼາຍເກີນໄປ, ມີປາຫຼາຍເກີນໄປ.
- ປາຂາດນ້ຳຈືດ.
- ໃຫ້ອາຫານປາຫຼາຍເກີນໄປ.
- ໃສ່ຝຸ່ນຄອກຫຼາຍເກີນໄປ.
- ຂາດແສງແດດ, ເຊິ່ງອາດເກີດຈາກການມີຮົ່ມ ແລະ ພືດນ້ຳຫຼາຍເກີນໄປ.

ການທີ່ປາຢູ່ບ່ອນພື້ນຜິວຂອງນ້ຳແຕ່ເຊົ້າ, ການທີ່ປາເປີດ ແລະ ປິດປາກເລື້ອຍ, ການທີ່ປາບໍ່ຕອບສະໜອງຕໍ່ຄວາມຕົກໃຈ ລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນສັນຍານທີ່ບົ່ງບອກວ່າປາບໍ່ໄດ້ຮັບອີກຊິເຈນແບບພຽງພໍ.

ສາມາດທົດແທນ ແລະ ເພີ່ມອີກຊີເຈນໂດຍ:

- ເປີດນໍ້າໃສ່ໜອງ. ຖ້າມີການສະໜອງນໍ້າແບບຕໍ່ເນື່ອງ, ແມ່ນໃຫ້ມີການປ່ອຍນໍ້າໄຫຼເຂົ້າໄປໃນໜອງເປັນປະລິມານໜ້ອຍເທົ່ານັ້ນ.
- ໃຫ້ຕື່ມນໍ້າລົງໄປໃນໜອງເປັນປະຈຳ, ທຸກໆສອງສາມມື້, ໂດຍສະເພາະສໍາລັບໜອງຂະໜາດນ້ອຍ.
- ເພີ່ມຄວາມເລິກໃຫ້ໜອງ. ໜອງທີ່ເລິກຈະຮັກສາຄວາມເຢັນໄດ້ດີກວ່າໜອງຕື້ນ. ນໍ້າເຢັນຈະຮັກສາອີກຊີເຈນໄດ້ດີກວ່ານໍ້າອຸ່ນ.
- ການຕີນໍ້າຈະຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ນໍ້າມີອີກຊີເຈນ. ໃຫ້ຕີນໍ້າໃຫ້ເລື້ອຍທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ສາມາດເຮັດໄດ້, ໂດຍການໃຊ້ລົມ, ບໍານໍ້າ, ຫຼື ໃບພັດ, ຫຼື ດ້ວຍການຄົນນໍ້າເທົ່ານັ້ນ.



ການອະນາໄມໜອງ



ເວລາທີ່ດີທີ່ສຸດໃນການອະນາໄມໜອງ ແມ່ນຫຼັງການຈັບປາ. ຖ້າຍັງມີການຮັກສາປາໄວ້ໃນໜອງ, ໃຫ້ຍ້າຍປາໄປໃສ່ອ່າງ ແລະ ເອົາປາໄປປ່ອຍລົງໜອງຄືນຫຼັງຈາກອະນາໄມແລ້ວ. ຈົ່ງດື່ມ ຫຼື ຝຸ່ນຄອກຊັ້ນບາງຕາມພື້ນໜອງ ເພື່ອຮັກສາແບັກທີເຣຍທີ່ດີຢູ່ພື້ນໜອງ. ຢ່າລົມໃຊ້ດິນທີ່ຢູ່ພື້ນໜອງ ມາໃຊ້ເປັນປຸ່ຍສໍາລັບສວນຂອງທ່ານ.

ບັນຫາທີ່ອາດເກີດຂຶ້ນໄດ້

ມົນລະພິດ

ມົນລະພິດອາດຈະເຮັດໃຫ້ເກີດບັນຫາໃຫຍ່ແກ່ໜອງປາ. ມົນລະພິດອາດຈະມາຈາກສານເຄມີ, ນໍ້າມັນ, ນໍ້າມັນເຊື້ອໄຟ, ຫຼື ນໍ້າທີ່ປົນສະບູ. ນໍ້າຈາກເຮືອນຄົວ ແລະ ນໍ້າຈາກການຊັກລ້າງຈະມີຜົງຊັກຟອກ, ແລະ ນໍ້າດັ່ງກ່າວຈະບໍ່ສາມາດ ໄຫຼລົງໄປໃນໜອງປາໂດຍກົງ. ຕ້ອງໄດ້ອະນາໄມກ່ອນ ໂດຍການປ່ອຍລົງໜອງ ໜຶ່ງຕ່າງຫາກ ເພື່ອກັ່ນຕອງນໍ້າເສຍກ່ອນ. ຫຼັງຈາກຜ່ານຂັ້ນຕອນນີ້ແລ້ວ, ຈິ່ງສາມາດປ່ອຍນໍ້າລົງໜອງປາໄດ້. ໃຫ້ປູກພືດນໍ້າໄວ້ ເຊັ່ນ ຕົ້ນອໍ້, ດອກບົວ ແລະ ດອກບົວຫຼວງໃນໜອງກັ່ນຕອງນໍ້າ. ຢ່າໃຊ້ພືດທີ່ສາມາດກິນໄດ້. ພືດດັ່ງກ່າວ, ນອກຈາກຈະເຮັດໜ້າທີ່ກັ່ນຕອງນໍ້າແລ້ວ, ຍັງສາມາດເອົາມາໃຊ້ເປັນປຸ່ຍພືດ ໄດ້ອີກເຊັ່ນກັນ. (ຖ້າຕ້ອງການຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມກ່ຽວກັບການກັ່ນຕອງນໍ້າ, ໃຫ້ເບິ່ງໂມດູນ 3 - ເຮືອນ, ນໍ້າ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງສິ່ງເສດເຫຼືອ).



ການນໍາໃຊ້ຢາຂ້າແມງໄມ້ ແລະ ຂ້າຫຍ້າກໍ່ເປັນອັນຕະລາຍ. ຫ້າມໃຊ້ຢາຂ້າແມງໄມ້ ແລະ ຂ້າຫຍ້າໃນພື້ນທີ່ທີ່ຢູ່ເທິງເຂດໜອງ, ເພາະມັນອາດຈະໄຫຼລົງໜອງໄດ້. ມົນລະພິດໃນນໍ້າອາດຈະມາຈາກແຫຼງນໍ້າທີ່ຢູ່ໄກ, ໂດຍສະເພາະຖ້າທ່ານໃຊ້ນໍ້າຈາກແມ່ນໍ້າ. ໃຫ້ເຮັດວຽກຮ່ວມກັນກັບຊຸມຊົນ ເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນການນໍາໃຊ້ສານເຄມີ ທີ່ອາດຈະເປັນໄພຕໍ່ນໍ້າໃນຊົນລະປະທານໄດ້. ການເຮັດວຽກຮ່ວມກັນຈະເຮັດໃຫ້.



ການໃຫ້ອາຫານຫຼາຍເກີນໄປ

ການໃຫ້ອາຫານຫຼາຍເກີນໄປ ອາດຈະເຮັດໃຫ້ຄຸນນະພາບຂອງນ້ຳ ແລະ ປະລິມານອີກຊີເຈນໃນນ້ຳຫຼຸດລົງ. ອາຫານທີ່ກອງຕາມພື້ນໜອງຈະເຮັດໃຫ້ນ້ຳໜອງຕົ້ນຂຶ້ນໂດຍໄວ. ຖ້າບັນຫາເຫຼົ່ານີ້ເກີດຂຶ້ນ, ວິທີແກ້ໄຂທີ່ໄວທີ່ສຸດກໍຄື ການປ່ຽນນ້ຳໃໝ່.



ຍຸງ

ຍຸງເປັນພາຫະຂອງພະຍາດອັນຕະລາຍຫຼາຍຊະນິດ, ເຊັ່ນ ໄຂ້ມາລາເຣຍ ແລະ ໄຂ້ເລືອດອອກ. ຍຸງຈະວາງໄຂ້ຕາມໜອງ ແລະ ລູກຍຸງຈະຢູ່ໃນໜອງຈົນກວ່າມັນຈະສາມາດບິນໄດ້. ປາບາງຊະນິດ, ເຊັ່ນ: ປານິນ, ຈະກິນໄຂ້ ແລະ ລູກຍຸງ. ກົບກໍຈະຊ່ວຍໄດ້ເຊັ່ນດຽວກັນ. ສາມາດໃສ່ຜັກກະເດົາລົງໄປໃນໜອງ ເພື່ອຢຸດບັນຫາກ່ຽວກັບຍຸງ. ໃຫ້ໃສ່ຜັກກະເດົາໃນໜອງເປັນປະຈຳ, ຫຼື ໃຫ້ສິດນ້ຳມັນຫອມລະເຫີຍທີ່ສະກັດຈາກຜັກກະເດົາ ແລະ ນ້ຳ 1 ລິດ ປະມານ 3-4 ມິລິລິດຕາມໜ້ານ້ຳ. ຜັກກະເດົາຈະຊ່ວຍຢຸດຍຸງບໍ່ໃຫ້ປະສົມພັນ ໂດຍບໍ່ທຳລາຍປາ. ໃຫ້ລະມັດລະວັງໃນເວລານຳໃຊ້ຢາຂ້າແມງໄມ້ທຳມະຊາດຊະນິດອື່ນ ເຊິ່ງອາດຈະເປັນໄພຕໍ່ປາໃນໜອງໄດ້.

ໜອງປາປະເພດອື່ນໆ

ໜອງປາລະດູຝົນ

ຖ້າໃນຊ່ວງລະດູແລ້ງ ມີແຫຼ່ງນ້ຳຈຳກັດ ຫຼື ບໍ່ມີນ້ຳເລີຍ, ກໍສາມາດເຮັດໜອງທີ່ໃຊ້ໄດ້ສະເພາະໃນຊ່ວງລະດູຝົນເທົ່ານັ້ນ. ສາມາດນຳໃຊ້ຮ່ອງເລິກ, ຮ່ອງບ່ຽງນ້ຳ ແລະ ລະບົບຊົນລະປະທານທີ່ດີ ເພື່ອເພີ່ມການສະໜອງນ້ຳ. ສາມາດເຮັດແນວດັກດິນ ເພື່ອກັ່ນຕອງນ້ຳທີ່ມາຈາກຮ່ອງບ່ຽງນ້ຳ, ຮ່ອງເລິກ ຫຼື ແມ່ນ້ຳ. ຖ້າການສະໜອງນ້ຳບໍ່ປົກກະຕິ, ປະລິມານອີກຊີເຈນໃນນ້ຳກໍຈະຫຼຸດລົງ

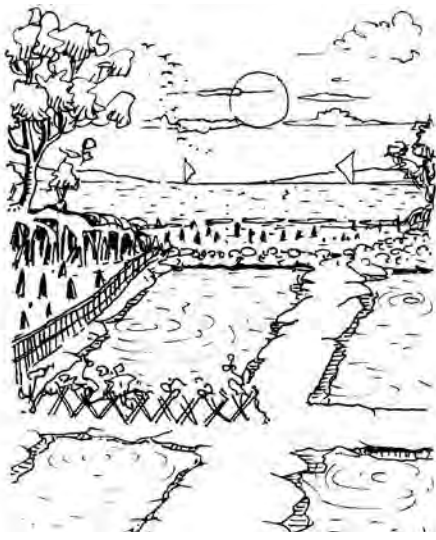


ແນວຄວາມຄິດທີ່ສະຫຼາດ!

- ເພື່ອລ້ຽງປາໃຫ້ໄດ້ຂະໜາດສູງສຸດ, ໃຫ້ລ້ຽງປາໃນອ່າງ ຫຼື ຖັງນ້ຳແຍກເປັນເວລາ 1-2 ເດືອນ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ໃຫ້ປ່ອຍລົງໜອງຕອນຕົ້ນລະດູຝົນ.
- ໃນຊ່ວງລະດູແລ້ງ, ເມື່ອບໍ່ໄດ້ໃຊ້ໜອງ, ແມ່ນສາມາດໃຊ້ພື້ນໜອງເປັນບ່ອນປູກຜັກໄດ້.
- ຖ້າບໍ່ໄດ້ໃຊ້ໜອງເພື່ອປູກຜັກ, ໃຫ້ປົກຄຸມໜອງດ້ວຍໂຄງສ້າງທີ່ເປັນຮົ່ມຊົ່ວຄາວ ເພື່ອຫຼີກລ້ຽງການແຕກລ້າວ (ລວມທັງໜອງທີ່ເຮັດດ້ວຍຊີມັງ).

ໜອງປານ້ຳເຄັມ

ສຳລັບພື້ນທີ່ໆ ຢູ່ໃກ້ທະເລ, ແມ່ນສາມາດເຮັດໜອງປານ້ຳເຄັມໄດ້ ໂດຍການຂຸດຂຸມໃກ້ທະເລ, ເຊິ່ງຈະມີນ້ຳທະເລເຂົ້າໄປໂດຍທຳມະຊາດ. ທີ່ຕັ້ງຂອງໜອງບໍ່ຄວນຢູ່ໃນລະດັບທີ່ສູງກວ່າທະເລຫຼາຍ, ເພາະວ່າຖ້າຢູ່ສູງເກີນໄປ, ການເຂົ້າເຖິງນ້ຳກໍຈະຫຍຸ້ງຍາກ. ເລືອກທີ່ຕັ້ງທີ່ມີພືດນ້ຳຂຶ້ນແລ້ວ (ພື້ນທີ່ປຽກຊຸ່ມ). ຈາກການສ້າງໜອງປາ, ທ່ານຈະເຮັດໃຫ້ພື້ນທີ່ໆ ບໍ່ມີຜົນຜະລິດ ກາຍເປັນພື້ນທີ່ໆ ມີຜົນຜະລິດ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ໃຫ້ລະມັດລະວັງບໍ່ໃຫ້ປ່ຽນສະພາບແວດລ້ອມທຳມະຊາດຫຼາຍເກີນໄປ ຫຼື ທຳລາຍພື້ນທີ່ອ້ອມຂ້າງ, ເພາະວ່າພື້ນທີ່ເຫຼົ່ານີ້ສຳຄັນຫຼາຍ ສຳລັບການຮັກສາຄວາມສົມບູນຂອງພື້ນທີ່ແຄມນ້ຳ ແລະ ທະເລ. ພະຍາຍາມສ້າງພື້ນທີ່ໆ ເປັນທຳມະຊາດໃຫ້ຫຼາຍທີ່ສຸດ ເທົ່າທີ່ສາມາດເຮັດໄດ້ ໂດຍການນຳໃຊ້ພືດໃນທ້ອງຖິ່ນ. ປາທີ່ນິຍົມລ້ຽງໃນໜອງປານ້ຳເຄັມຫຼາຍທີ່ສຸດ ແມ່ນປານວນຈັນທະເລ.



ການກໍ່ສ້າງ ແລະ ບຳລຸງຮັກສາໜອງປານ້ຳເຄັມ:

- ໃຫ້ນ້ຳໃຊ້ຄຳຊີ້ນຳດຽວກັນສຳລັບຂະໜາດ ແລະ ຮູບຊົງຂອງໜອງປານ້ຳຈືດ.
 - ລະດັບນ້ຳໃນໜອງຈະຂຶ້ນ ແລະ ລົງຕາມລະດັບຂຶ້ນລົງຂອງນ້ຳທະເລ, ດັ່ງນັ້ນ, ໜອງຈະຕ້ອງເລິກພໍສົມຄວນ ເພື່ອບັນຈຸນ້ຳຢ່າງພຽງພໍເມື່ອນ້ຳທະເລລົງ.
 - ຫີນ ແລະ ພືດອ້ອມໜອງມີຄວາມສຳຄັນ ເພື່ອປົກປ້ອງໜອງ ແລະ ປ້ອງກັນການເຊາະເຈື່ອນ, ໂດຍສະເພາະຖ້າດິນມີຊາຍຫຼາຍ.
 - ສັດຕູປາທີ່ພົບຫຼາຍທີ່ສຸດໃນເຂດແຄມນ້ຳກໍ່ຄືນົກ, ເຊັ່ນນົກນາງນວນ, ດັ່ງນັ້ນ, ຄວນມີວິທີການປ້ອງກັນໜອງຈາກນົກແບບໃດແບບໜຶ່ງ.
 - ສຳຄັນແມ່ນຕ້ອງມີຮິມ ເພື່ອຮັກສາຄວາມເຢັນຂອງນ້ຳໃນໜອງ.
- ຕ້ອງມີການພິຈາລະນາເຂດທີ່ອາດຈະມີແຂ້ມາເຍື່ອນ ເປັນພິເສດ. ຕ້ອງສ້າງຮົ່ວກັນທີ່ແຂງແຮງທົນທານອ້ອມໜອງປາເພື່ອປົກປ້ອງປາ (ແລະ ຕົວທ່ານເອງ!) ຈາກການທຳຮ້າຍຂອງແຂ້ມ.

ການເຊື່ອມສານການລ້ຽງປາກັບລະບົບອື່ນໆ

ມີຫຼາກຫຼາຍລະບົບທີ່ສາມາດເຊື່ອມສານກັບການລ້ຽງປາໄດ້, ເຊັ່ນ ໄກ່, ໝູ, ເປັດ, ຜັກ ແລະ ທົ່ງນາ. ຕໍ່ໄປນີ້ແມ່ນຕົວຢ່າງຂອງເຕັກນິກຕ່າງໆ ທີ່ສາມາດນຳໃຊ້ໄດ້. ທ່ານສາມາດໃຊ້ເຕັກນິກດັ່ງກ່າວຮ່ວມກັບແນວຄວາມຄິດຂອງທ່ານເອງ.

ປາກັບໄກ່

ຈຳນວນໄກ່ທີ່ຈະລ້ຽງຂຶ້ນກັບຂະໜາດຂອງໜອງປາ ແລະ ຈຳນວນປາ, ຕົວຢ່າງ:

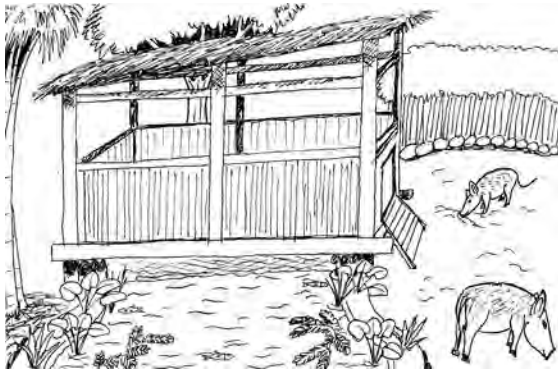
- ໜອງຂະໜາດ 25 ຕາລາງແມັດ (5 ແມັດ x 5 ແມັດ): ໄກ່ 5 ໂຕ.
- ໜອງຂະໜາດ 100 ຕາລາງແມັດ (10 ແມັດ x 10 ແມັດ): ໄກ່ 5-10 ໂຕ.
- ໜອງຂະໜາດ 1000 ຕາລາງແມັດ (20 ແມັດ x 50 ແມັດ): ໄກ່ 30-50 ໂຕ.



ສ້າງສຸ່ມໄກ່ໄວ້ເທິງໜອງປາ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວຈະມີຜົນດີຫຼາຍຢ່າງ: ສຸ່ມໄກ່ຈະໃຫ້ຮິມ ແລະ ເມື່ອອະນາໄມສຸ່ມໄກ່ແລ້ວ, ເສດອາຫານທີ່ເຫຼືອຈາກການເກືອໄກ່ຈະຕົກລົງໄປໃນໜອງ ແລະ ເປັນອາຫານໃຫ້ປາ. ໃຫ້ວາງແຜນວ່າຈະວາງສຸ່ມໄກ່ໄວ້ບ່ອນໃດ ກ່ອນທີ່ຈະສ້າງໜອງ, ໂດຍສະເພາະຖ້າຈະເຮັດໜອງດ້ວຍຊີມັງ. ສຸ່ມໄກ່ຈະຊ່ວຍປ້ອງກັນຈາກລົມ ແລະ ຝົນ, ແຕ່ກໍ່ຍັງສາມາດລະບາຍອາກາດໄດ້ດີ. ພື້ນຂອງສຸ່ມໄກ່ຄວນແຂງແຮງພໍທີ່ຈະຮັບເອົານ້ຳໜັກຂອງຄົນໄດ້ໃນເວລາອະນາໄມສຸ່ມໄກ່.

ປ່ອຍໄກ່ໄວ້ໃນສຸ່ມຈົນຮອດທຸ່ງ ເພື່ອໃຫ້ໄກ່ວາງໄຂ່ໃນສຸ່ມ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ໃຫ້ປ່ອຍໄກ່ອອກມາຊອກອາຫານດ້ວຍຕົນເອງ. ເອົາອາຫານໃຫ້ໄກ່ຕື່ມໃນຊ່ວງບ່າຍເພື່ອດຶງດູດໃຫ້ໄກ່ກັບມາສຸ່ມຄືນ. ຖ້າໄກ່ຖືກຂັງໃນສຸ່ມໝົດມື້, ກໍ່ຈະຕ້ອງໃຫ້ອາຫານມື້ລະສອງຄັ້ງ. ອາຫານຂອງໄກ່ອາດຈະເປັນແມັດພືດ, ໝາກສະລີ, ໝາກຖົ່ວ, ໃບສິດ ແລະ ວັດສະພືດ. ຢ່າລືມເອົານ້ຳສະອາດໃຫ້ໄກ່ກິນພ້ອມ. ຝຸ່ນຄອກຈາກໄກ່ທີ່ຕົກລົງໜອງປາ ກໍ່ຈະສະໜອງສານອາຫານເພີ່ມເຕີມໃຫ້ປາ. ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ຕ້ອງຕື່ມນ້ຳໃນໜອງອາທິດໜຶ່ງເທື່ອໜຶ່ງ ເພື່ອຮັກສາຄວາມສົດຂອງໜອງໄວ້. ຄວນມີການອະນາໄມໜອງທັງໝົດທຸກໆ ປີ ຫຼື ສອງປີ.





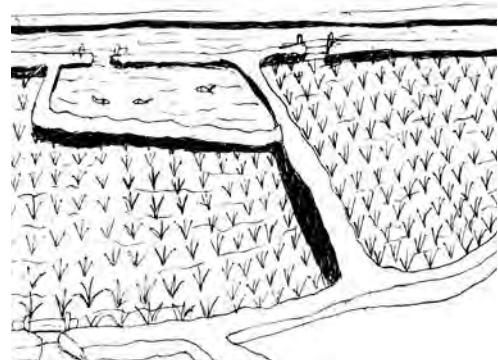
ປາກັບໝູ

ລະບົບນີ້ຄ້າຍກັບລະບົບໄກ່ ແລະ ປາ. ໃຫ້ລ້ຽງໝູ 2-3 ໂຕຕໍ່ ໜອງທີ່ມີເນື້ອທີ່ 100 ຕາລາງແມັດ (10 ແມັດ x10 ແມັດ) ຫຼື ໃຫຍ່ກວ່ານັ້ນ. ສາມາດນໍາໃຊ້ຄອກໝູໃຫ້ເປັນ ບ່ອນລ້ຽງລູກໝູ. ສາມາດລ້ຽງລູກໝູໃນຄອກຕັ້ງແຕ່ອາຍຸ 2-4 ເດືອນ, ແລ້ວຄ່ອຍປ່ຽນເອົາລູກໝູໂຕໃໝ່ມາໃສ່ແທນ. ສາມາດປ່ອຍໝູອອກຈາກຄອກ ແຕ່ຈະຕ້ອງເຮັດຮິ້ວເພື່ອ ໃຫ້ສາມາດຄຸ້ມຄອງໝູໄດ້.

ຄວນສ້າງຄອກໝູຢູ່ເທິງນ້ຳຊົນລະປະທານທີ່ໄຫຼໄປສູ່ໜອງ, ແຕ່ບໍ່ໃຫ້ຢູ່ເທິງໜອງໂດຍກົງ, ເພື່ອໃຫ້ສາມາດຄວບ ຄຸ້ມປະລິມານຜຸ່ນຄອກ ແລະ ອາຫານທີ່ຕົກລົງໜອງໄດ້. ຖ້າມີຜຸ່ນຄອກ ແລະ ອາຫານຈາກຄອກໝູຫຼາຍເກີນໄປ, ກໍ່ໃຫ້ເອົາໄປນໍາໃຊ້ໃນທາງອື່ນ, ຫຼື ເອົາມາເຮັດຜຸ່ນປົ່ມ. ຢູ່ຈີນ, ຜຸ່ນຄອກໝູ ແລະ ເສດອາຫານທີ່ເຫຼືອຈະຖືກປົ່ມ ກ່ອນເອົາລົງໜອງ.

ລະບົບເພາະລ້ຽງປາ ແລະ ນາເຂົ້າ (mina padi)

ມີປາຫຼາຍຊະນິດ, ເຊັ່ນ ປາດຸກ ແລະ ອ່ຽນ, ທີ່ຢູ່ຕາມທົ່ງນາໂດຍທໍາມະຊາດ. ປາຊະນິດອື່ນໆ ເຊັ່ນ ປານົນ, ປາສະຫຼິດ, ແລະ ປາແກງ ກໍ່ສາມາດລ້ຽງຕາມທົ່ງນາໄດ້ເຊັ່ນກັນ ຖ້າມີນ້ຳແບບພຽງພໍ ແລະ ທົ່ງນາບໍ່ໄດ້ໃຊ້ຢາຂ້າ ແມງໄມ້. ຖ້າທົ່ງນາທີ່ຖືກໃຊ້ຢູ່ໃກ້ເຮືອນກໍ່ຈະຍິ່ງເຮັດໃຫ້ການບໍລິຫານງ່າຍຂຶ້ນ. ຄວນລ້ຽງປານ້ອຍໃນໜອງຕ່າງຫາກ ແລະ ເອົາລົງທົ່ງນາໃນເວລາທີ່ຕົ້ນເຂົ້າກໍາລັງຂຶ້ນ. ສາມາດເຮັດ ໜອງນ້ອຍສໍາລັບປານ້ອຍໄວ້ຂ້າງຮ່ອງຊົນລະປະທານທີ່ໄຫຼອອກ ສູ່ທົ່ງນາ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວຈະຊ່ວຍປ້ອງກັນ ບໍ່ໃຫ້ປາໄປກິນຕົ້ນກ້າ. ສາມາດເຮັດໜອງເລິກຕ່າງຫາກທີ່ເຊື່ອມຕໍ່ກັບທົ່ງນາ. ເມື່ອໃກ້ ຂົ້ນອດລະດູເກັບກ່ຽວແລ້ວ, ນ້ຳກໍ່ຈະບົກລົງ ແລະ ອຸ່ນຂຶ້ນ, ປາກໍ່ ຈະລອຍອອກໄປຫາໜອງດັ່ງກ່າວໂດຍທໍາມະຊາດ. ໜອງຈະ ຕ້ອງຢູ່ໃນລະດັບທີ່ຕໍ່າກວ່າທົ່ງນາ. ສາມາດຄຸ້ມຄອງລະບົບນີ້ ແບບດຽວກັບໜອງປາທົ່ວໄປ. ສາມາດຄວບຄຸມກະແສນ້ຳ ແລະ ປະຊາກອນປາໂດຍການນໍາໃຊ້ຮ່ອງເລິກ ແລະ ປະຕູ.



ຜົນດີຈາກການນໍາໃຊ້ລະບົບນີ້:

- ຈະມີຜະລິດຕະພັນ 2 ຊະນິດທີ່ໄດ້ມາຈາກທົ່ງນາ, ນັ້ນກໍ່ຄື ປາ ແລະ ເຂົ້າ.
- ປາບາງຊະນິດ, ເຊັ່ນ ປານົນ ແລະ ປາສະຫຼິດຈະກິນໄຂ່ຍຸງ ແລະ ຫຼຸດຜ່ອນຈໍານວນຍຸງໃນທົ່ງນາ, ນອກຈາກນີ້, ມັນກໍ່ຈະໄປກິນແມງໄມ້ທີ່ໄປທໍາລາຍຕົ້ນກ້າໃນທົ່ງນາ.
- ຜຸ່ນຄອກຈາກປາຈະເປັນບຸ້ຍໃຫ້ແກ່ນາເຂົ້າ.
- ເນົ່າເປື່ອຍໃນທົ່ງນາຈະເປັນອາຫານໃຫ້ປາ.



ລະວັງ!

ຢາຂ້າແມງໄມ້ ແລະ ຂ້າຫຍ້າສາມາດຂ້າປາໄດ້ເຊັ່ນກັນ. ແມ້ກະທັ່ງຢາຂ້າແມງໄມ້ທໍາມະຊາດເຊັ່ນ Tuha ແລະ ຢາສູບ, ຈະແຮງ ແລະ ອັນຕະລາຍເກີນໄປ (ອັນທີ່ຈິງ Tuha ຈະຖືກໃຊ້ເພື່ອເປັນຢາເປື່ອປາ). ໃຫ້ນໍາໃຊ້ເຕັກນິກ ການຄຸ້ມຄອງສັດຕູພືດແບບເຊື່ອມສານ (ITP) ໃນການບໍລິຫານທົ່ງນາ ແລະ ໃຫ້ໃຊ້ຄວາມລະມັດລະວັງກັບຢາ ຂ້າແມງໄມ້ທໍາມະຊາດ. (ຖ້າຕ້ອງການຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມກ່ຽວກັບ ITP, ໃຫ້ເບິ່ງໂມດູນ 9 - ການຄຸ້ມຄອງສັດຕູພືດ ແບບເຊື່ອມສານ).

ປາກັບເປັດ



ສໍາລັບການເຊື່ອມສານການເພາະລ້ຽງປາເຂົ້າກັບການລ້ຽງເປັດແມ່ນ ຕ້ອງມີໜອງຂະໜາດໃຫຍ່ ແລະ ການບໍາລຸງຮັກສາຢ່າງລະມັດລະວັງ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ວິທີການເຊື່ອມສານແບບງ່າຍໆ ຈໍານວນໜຶ່ງ ຍັງເຮັດໃຫ້ ໄດ້ຜົນດີໄດ້ເຊັ່ນກັນ. ເຮັດໜອງຂະໜາດນ້ອຍຕ່າງຫາກ ສໍາລັບເປັດຢູ່ ບ່ອນທີ່ສູງກວ່າໜອງປາ. ນໍ້າທີ່ໄຫຼຈາກໜອງເປັດໄປສູ່ໜອງປາຈະມີຜຸນ ຄອກຈາກເປັດຫຼາຍ, ເຊິ່ງຈະກາຍເປັນອາຫານໃຫ້ປາ.

ຕ້ອງມີການແຍກເປັດອອກຈາກໜອງປາເພາະວ່າເປັດອາດຈະໄປທໍາລາຍ

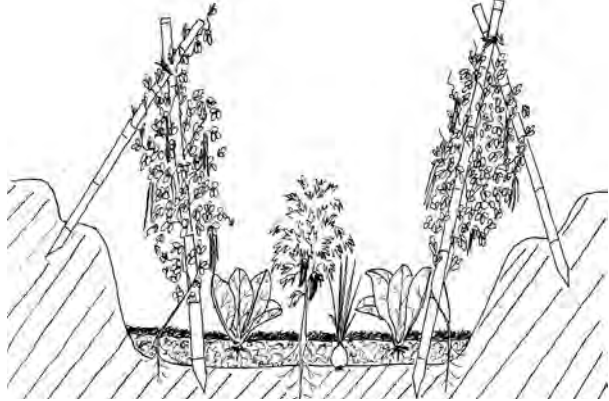
ແຄມໜອງ ແລະ ກິນປານ້ອຍ ແລະ ພືດນໍ້າໄດ້. ເພື່ອປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ບັນຫາດັ່ງກ່າວເກີດຂຶ້ນ:

- ສ້າງຮີວຕ່າງ ລ້ອມໜອງເປັດ ແລະ ພື້ນທີ່ໆ ເປັດອາໄສຢູ່, ຫຼື ລ້ອມຮີວໜອງປາ.
- ສໍາລັບໜອງປາຂະໜາດນ້ອຍ, ໃຫ້ສານຝາກະແຕະຈາກໄມ້ປ່ອງ. ໃຫ້ຮັບປະກັນວ່າແສງແດດສາມາດສ່ອງເຂົ້າ ມາໄດ້ຢ່າງພຽງພໍ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວຈະຊ່ວຍປ້ອງກັນປາຈາກນົກອື່ນໆ ພ້ອມ.

ເປັດຈະຕ້ອງການຄອກ, ອາຫານ ແລະ ນໍ້າສະອາດ, ເຊັ່ນດຽວກັບໄກ່. ສາມາດປ່ອຍເປັດອອກມານອກໄດ້ ໃນຕອນກາງເວັນ ແຕ່ຕ້ອງກັບໄປໃນຄອກຄືນໃນຕອນແລງ ເພື່ອໃຫ້ມັນກິນເຂົ້າ ແລະ ນອນ.

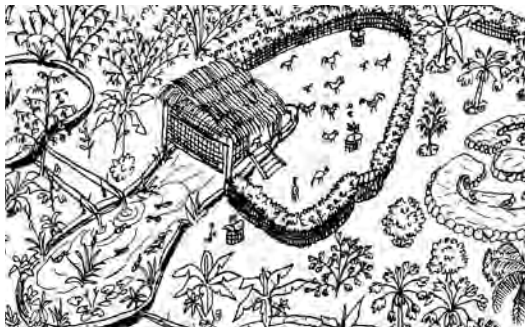
ການປູກຜັກໃນຊ່ວງລະດູແລ້ງ

ໜອງປາທີ່ເຮັດດ້ວຍດິນໜຽວກໍສາມາດໃຊ້ເພື່ອປູກ ພືດຜັກໃນຊ່ວງລະດູແລ້ງໄດ້ເຊັ່ນກັນ ຍາມບໍ່ໄດ້ໃຊ້ ໜອງປາເພື່ອການເພາະລ້ຽງປາ.



ດິນທີ່ຢູ່ພື້ນໜອງປາອຸດົມສົມບູນໄປດ້ວຍສານອາ ຫານຫຼາຍ ເນື່ອງຈາກວ່າໄດ້ມີການຕື່ມຜຸນຄອກ ແລະ ໃບໄມ້ລົງໄປໃນໜອງປາໃນຊ່ວງທໍາການເພາະລ້ຽງ ປາ. ຜຸນຄອກ ແລະ ໃບໄມ້ຈະເຮັດໃຫ້ມີຂີ້ຕົມ. ໃຫ້ປູກພືດຜັກທີ່ຂຶ້ນໄວ ແລະ ສາມາດເກັບໄດ້ພາຍໃນລະດູດຽວ. ໃຫ້ລະມັດລະວັງ ບໍ່ໃຫ້ໄປທໍາລາຍ ຫຼື ຊຸດທະລຸພື້ນຂອງໜອງ ຫຼື ຊັ້ນດິນໜຽວທີ່ຢູ່ໃຕ້ຂີ້ຕົມ ເພາະວ່າອາດຈະເປັນ ຈຸດຮົວໄຫຼໃນໜອງ. ໃຫ້ປູກພືດຜັກທີ່ບໍ່ຕ້ອງການຢາກໍາຈັດສັດຕູພືດ, ເພາະວ່າຢາກໍາຈັດສັດຕູພືດຈະທໍາລາຍລະ ບົບນິເວດວິທະຍາຂອງໜອງ ໃນເວລາທີ່ມີການໃຊ້ໜອງເພື່ອການເພາະລ້ຽງປາອີກຮອບ.

ປາ ແລະ ຮ່ອງບຸງນໍ້າ



ຮ່ອງບຸງນໍ້າຈະຮັບ ແລະ ເກັບຮັກສານໍ້າຝົນໄວ້ໃນຊ່ວງຝົນຕົກ ໜັກ, ນໍ້າກໍຈະໄຫຼຈາກຮ່ອງບຸງນໍ້າໄປສູ່ຮ່ອງຖັດໄປ, ແລະ ສາມາດເຮັດໃຫ້ນໍ້າດັ່ງກ່າວໄຫຼເຂົ້າໜອງປາ. ນອກຈາກນີ້ ຍັງສາມາດໃຊ້ຮ່ອງບຸງນໍ້າ ເພື່ອປ່ອຍນໍ້າທີ່ລົ້ນອອກມາຈາກ ໜອງປາ. ພ້ອມກັນນີ້ ສາມາດນໍາໃຊ້ອ່າງດັກນໍ້າປະເພດອື່ນ ເພື່ອຈຸດປະສົງດຽວກັນ, ລວມທັງຂຸມເຮັດຜຸນບົ່ມ ແລະ ນາຂັ້ນໄດ.



ຈີນໍາພາສ



ຈີນໍາພາສ ເປັນຄໍາສັບທີ່ໝາຍເຖິງລະບົບຮ່ອງນໍ້າຢູ່ປະເທດເມັກຊິໂກ. ລະບົບນີ້ຈະໃຊ້ດີຖ້າມີແຫຼ່ງນໍ້າທີ່ດີ ແລະ ຖ້າດິນສາມາດເກັບນໍ້າໄດ້. ດິນທີ່ເປັນດິນໜຽວຈະໃຊ້ດີທີ່ສຸດໃນລະບົບນີ້. ຖ້າມີແຫຼ່ງນໍ້າແບບຕໍ່ເນື່ອງ, ແມ່ນສາມາດໃຊ້ຈີນໍາພາສຕະຫຼອດປີ.

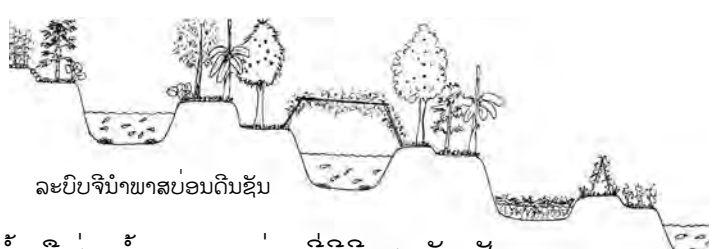
ສາມາດໃຊ້ລະບົບຈີນໍາພາສທັງຢູ່ດິນພຽງ ແລະ ດິນທີ່ເປັນຄ້ອຍ. ສາມາດໃຊ້ຈີນໍາພາສໃນການລ້ຽງປາ ແລະ ປູກພືດນໍ້າ. ດິນທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງລະບົບຈີນໍາພາສ ຈະມີຜົນຜະລິດສູງຫຼາຍ ແລະ ສາມາດນໍາໃຊ້ໃນການປູກຜັກ, ໝາກໄມ້, ໜໍ່ໄມ້ ແລະ ອື່ນໆ.

ລະບົບຈີນໍາພາສ ບ່ອນດິນທີ່ເປັນຄ້ອຍ

ສາມາດນໍາໃຊ້ລະບົບຈີນໍາພາສເພື່ອລ້ຽງປາ ແລະ ປູກຜັກໃນນໍ້າ ບ່ອນດິນທີ່ຊັນຫຼາຍເກີນໄປສໍາລັບໜອງປາຂະໜາດໃຫຍ່. ແຕ່ວ່າ, ໃນດິນທີ່ເປັນຄ້ອຍຊັນຫຼາຍ, ການສ້າງ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງລະບົບຈີນໍາພາສ ຈະມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຫຼາຍ. ດິນທີ່ດີທີ່ສຸດເປັນດິນທີ່ເປັນຄ້ອຍ ແຕ່ບໍ່ຊັນຫຼາຍເກີນໄປ. ໃນດິນທີ່ເປັນຄ້ອຍ, ລະບົບຈີນໍາພາສແມ່ນຄ້າຍກັບຮ່ອງບ່ຽງນໍ້າທີ່ໄດ້ຂຸດຮ່ອງລະບາຍໄວ້ອ້ອມໆ, ແຕ່ຮ່ອງໃນລະບົບຈີນໍາພາສຈະເລິກ ແລະ ກວ້າງກວ່າລະບົບຮ່ອງບ່ຽງນໍ້າ.

ຮ່ອງລະບາຍຄວນມີຄວາມກວ້າງ 1-2 ແມັດ ແລະ ເລິກ 1-2 ແມັດ ຢູ່ເຄິ່ງກາງຂອງຮ່ອງ. ຂະໜາດຈະຂຶ້ນກັບຄວາມຊັນຂອງດິນ (ລະບົບຈີນໍາພາສທີ່ນ້ອຍກວ່າສໍາລັບດິນທີ່ຊັນກວ່າ), ປະລິມານດິນ, ແລະ ສິ່ງທີ່ທ່ານວາງແຜນຈະປູກ. ປາຕ້ອງການລະບົບຈີນໍາພາສທີ່ກວ້າງ ແລະ ເລິກກວ່າລະບົບຈີນໍາພາສສໍາລັບການປູກຜັກນໍ້າ.

ສາມາດຈັດເປັນໜານຜັກນ້ອຍເພື່ອປູກພືດຜັກ. ຮ່ອງສໍາລັບການປູກພືດຜັກຈະມີຄວາມຖີ່ຫຼາຍກວ່າເຊັ່ນກັນ, ແລະ ທ່າງກັນປະມານ 3-4 ແມັດ.



ລະບົບຈີນໍາພາສບ່ອນດິນຊັນ

ນໍ້າຈະໄຫຼຈາກຮ່ອງໜຶ່ງໄປສູ່ອີກຮ່ອງໜຶ່ງຜ່ານທໍ່ນໍ້າ ຫຼື ຮ່ອງນໍ້າແບບລຽບງ່າຍທີ່ມີຫີນຮຽງກັນເປັນແຖວ. ດິນລະຫວ່າງຮ່ອງຈະຊຸ່ມຕະຫຼອດ ແລະ ເໝາະແກ່ການປູກຜັກ ແລະ ຕົ້ນໄມ້ກິນໝາກ. ສາມາດປູກພືດເປັນເຄືອຕາມຮ່ອງໄດ້ເຊັ່ນກັນ ເພື່ອໃຫ້ມັນຮົ່ມ.

ລະບົບຈີນໍາພາສຕາມດິນພຽງ

ສາມາດເຮັດຈີນໍາພາສຕາມດິນພຽງໃຫ້ກວ້າງກວ່າຈີນໍາພາສຕາມດິນທີ່ເປັນຄ້ອຍ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຕ້ອງເຮັດຈີນໍາພາສທີ່ມີຂະໜາດທີ່ຕົງກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງທ່ານ. ຈີນໍາພາສຈະມີຄວາມເໝາະສົມຫຼາຍໃນການຫັນປ່ຽນດິນພຽງທີ່ຊຸ່ມປຽກຕະຫຼອດ, ເຊັ່ນບຶງໜອງ, ໃຫ້ເປັນດິນທີ່ມີຜົນຜະລິດສູງ. ນໍ້າຈະໄຫຼຜ່ານຮ່ອງນໍ້າ, ດັ່ງນັ້ນ, ສາມາດປູກຜັກນໍ້າໄວ້ບ່ອນດັ່ງກ່າວໄດ້.



ຈີນໍາພາສບ່ອນດິນພຽງ

ບ່ອນດິນພຽງ, ຈີນໍາພາສຈະບໍ່ຕ້ອງການຂອບ (ເພາະວ່າມັນບໍ່ຂອບດິນ, ມັນເປັນດິນພຽງ) ແລະ ບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງມີທີ່ເພື່ອກໍານົດທິດທາງຂອງນໍ້າລົ້ນ. ສາມາດເຊື່ອມຕໍ່ຮ່ອງນໍ້າທັງໝົດ ຫຼື ສາມາດນໍາໃຊ້ຮ່ອງນໍ້າລົ້ນກໍໄດ້.

ການຕາກແຫ້ງ ແລະ ເກັບຮັກສາປາ

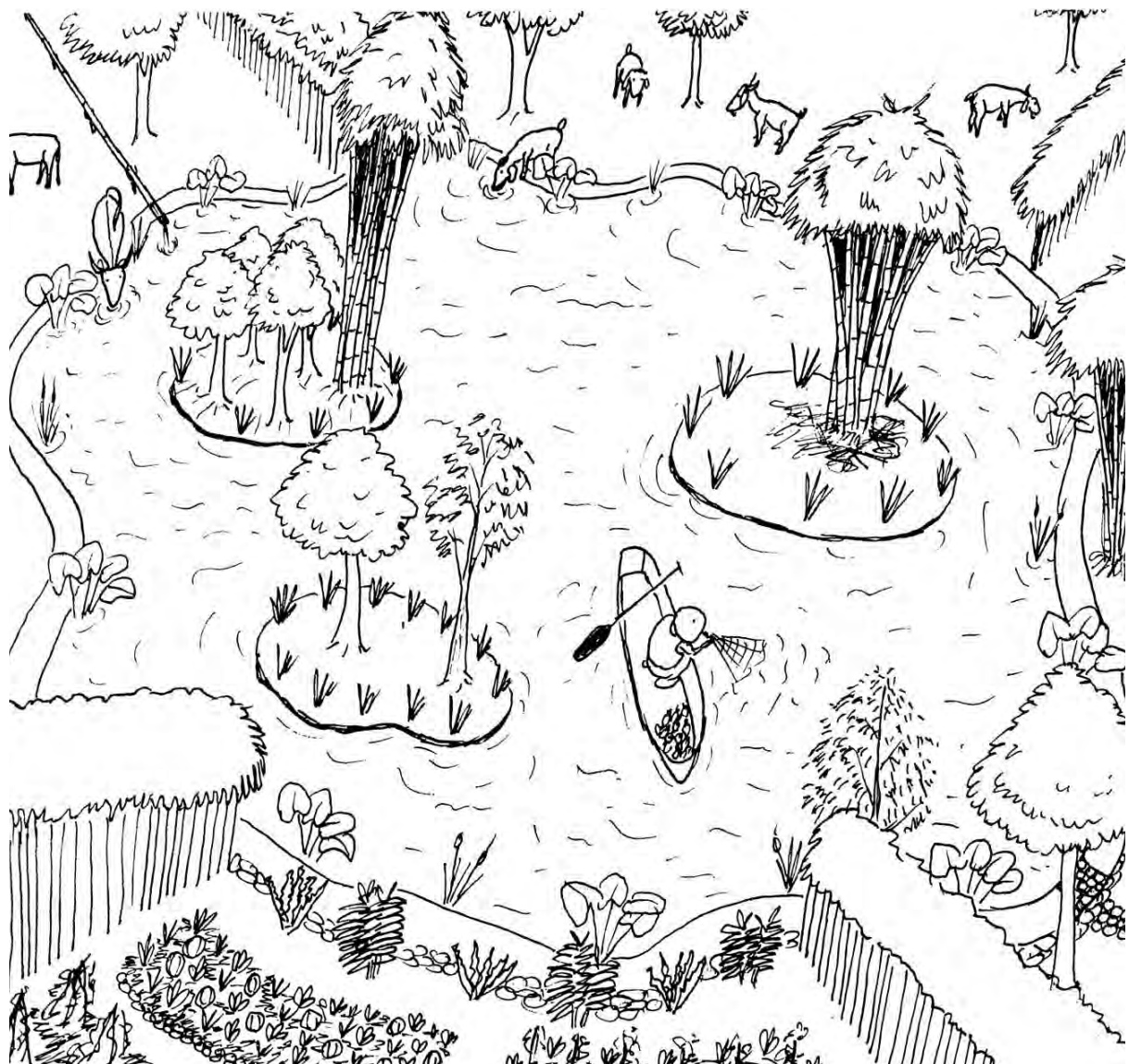
ໃນຊ່ວງລະດູການເກັບກຽວ, ຈະມີປາເປັນຈຳນວນຫຼາຍ, ຫຼາຍເກີນທີ່ຈະສາມາດກິນໄດ້ ຫຼື ຂາຍອອກໃຫ້ໝົດ. ເພື່ອ ຫຼຸດຜ່ອນການສິ້ນເປືອງປາ, ການຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບວິທີປົກປັກຮັກສາ ແລະ ເກັບມ້ຽນປາໃຫ້ໄດ້ດີ ເປັນສິ່ງທີ່ສຳຄັນ.



ການໃຊ້ເຄື່ອງອົບແຫ້ງພະລັງງານແສງອາທິດເປັນວິທີທີ່ດີ ແລະ ບໍ່ມີຄ່າໃຊ້ຈ່າຍສູງໃນການຕາກປາໃຫ້ແຫ້ງ ແລະ ມັນ ຈະຊ່ວຍປ້ອງກັນຈາກແມງໄມ້ ແລະ ສັດອື່ນໆ. (ຖ້າຕ້ອງການ ຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມກ່ຽວກັບການໃຊ້ເຄື່ອງອົບແຫ້ງພະລັງງານ ແສງອາທິດ, ໃຫ້ເບິ່ງໂມດູນ 12 - ເຕັກໂນໂລຊີທີ່ເໝາະສົມ). ເກັບປາແຫ້ງໄວ້ໃນສະຖານທີ່ໆ ເຢັນ, ແຫ້ງ ແລະ ປອດໄພ.

ລະບົບການເພາະລ້ຽງປາທີ່ດີທີ່ສຸດ ທີ່ທ່ານສາມາດສ້າງຂຶ້ນ ມາໄດ້ກໍຄື ລະບົບທີ່ເໝາະສົມຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງທ່ານ.

ທຸກໆ ລະບົບການເພາະລ້ຽງສັດນ້ຳຈະມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນ, ເພາະດິນ, ຄືນ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການຂອງພວກ ເຂົາກໍແຕກຕ່າງກັນ. ໃຫ້ນຳໃຊ້ເຕັກນິກ ແລະ ແນວຄິດທີ່ທ່ານມັກ ແລະ ພັດທະນາສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ໂດຍອີງໃສ່ແນວຄິດ ຂອງທ່ານ.



ໝາຍເຫດ...



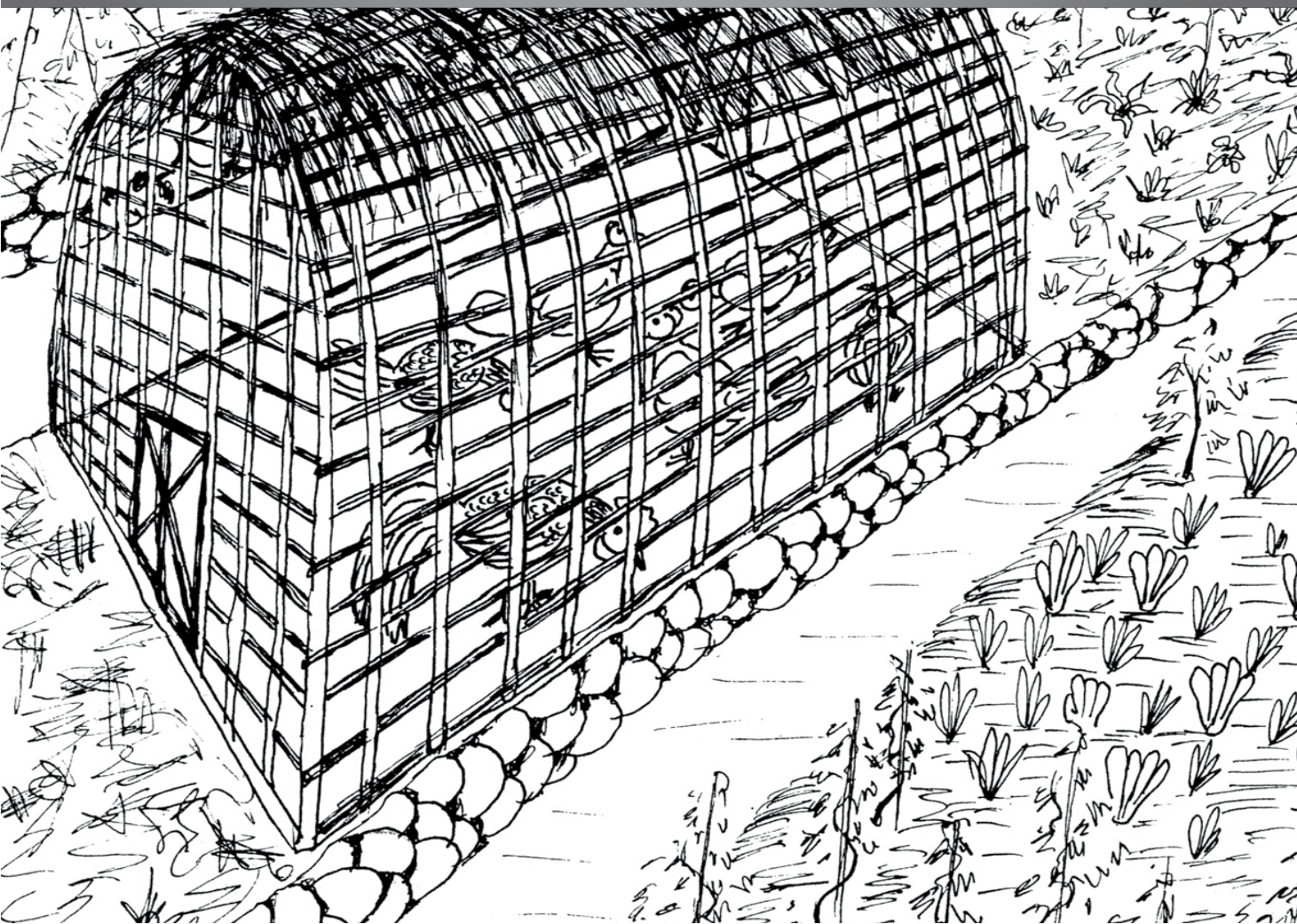






ໂມດູນ 12.

ເຕັກໂນໂລຊີທີ່ເໝາະສົມ



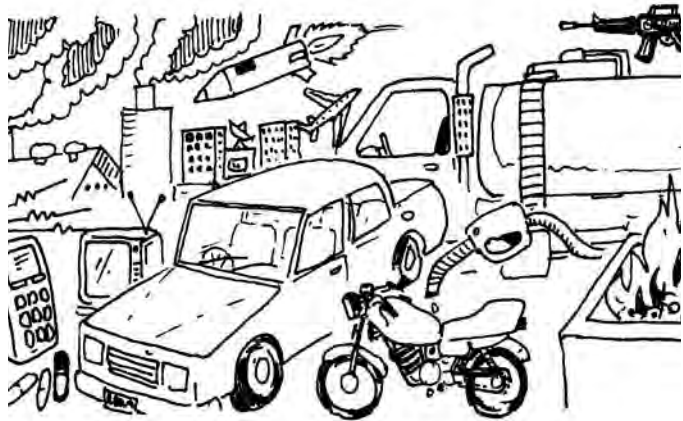
ໝາຍເຫດ...



ມີການຄົ້ນຄວ້າທາງເຕັກໂນໂລຊີໃໝ່ໆ ຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງເພື່ອເຮັດໃຫ້ຊີວິດການເປັນຢູ່ດີຂຶ້ນ. ແນວຄິດທີ່ດີຄືແນວຄິດທີ່ຊ່ວຍໃຫ້ຄົນພັດທະນາ ແລະ ຊ່ວຍໃຫ້ສັງຄົມດີຂຶ້ນ ແລະ ມີຄວາມຍິນຍົງຫຼາຍຂຶ້ນ.

ແຕ່ວ່າ, ບາງຄັ້ງ, ເຕັກໂນໂລຊີກໍ່ມີຜົນກະທົບທາງດ້ານລົບຕໍ່ຄົນ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ, ແລະ ໂດຍສ່ວນໃຫຍ່ເຕັກໂນໂລຊີກໍ່ຈະມີຄ່າໃຊ້ຈ່າຍສູງ ແລະ ບໍາລຸງຮັກສາໄດ້ຍາກ, ຕົວຢ່າງ:

- ລົດເປັນເຄື່ອງມືທີ່ໃນການຂົນສົ່ງ, ແຕ່ລົດຕ້ອງການນໍ້າມັນ ແລະ ນໍ້າມັນເຊື້ອໄຟ, ເຊິ່ງເປັນຊັບພະຍາກອນທີ່ສະກັດມາຈາກດິນ. ການສະໜອງນໍ້າມັນເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ມີຄວາມຍິນຍົງ ແລະ ລົດກໍ່ເຮັດໃຫ້ມີບັນຫາເລື່ອງມົນລະພິດທົ່ວໂລກ.
- ໄຟຟ້າທີ່ຈາກຈັກປັ່ນໄຟກໍ່ໃຊ້ນໍ້າມັນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມີມົນລະພິດເຊັ່ນກັນ.
- ລົດໄຖນາສາມາດເຮັດໃຫ້ການໄຖນາວ່ອງໄວ, ແຕ່ເປັນເຄື່ອງມືທີ່ມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ແລະ ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍສູງໃນການບໍາລຸງຮັກສາ, ແລະ ບໍ່ສາມາດໃຊ້ກັບດິນທີ່ເປັນຄ້ອຍໄດ້.



ຫຼາກຫຼາຍເຕັກໂນໂລຊີທີ່ເຮັດໃຫ້ຊີວິດການເປັນຢູ່ງ່າຍຂຶ້ນ, ອັນທີ່ຈິງແລ້ວ ແມ່ນໄດ້ສ້າງບັນຫາໃຫຍ່ໃຫ້ແກ່ໂລກ, ເຊັ່ນພາວະໂລກຮ້ອນ. ການທີ່ມີຄາບອນໄດອິກໄຊ (CO2) ໃນຊັ້ນອາກາດເປັນປະລິມານຫຼາຍເກີນໄປ ຈະໄປທໍາລາຍວົງຈອນຄວາມເຢັນທໍາມະຊາດຂອງໂລກ. ນໍ້າກ້ອນ ແລະ ທິມະກໍາລັງເປື້ອຍໃນບາງພື້ນທີ່ ແລະ ອຸນຫະພູມໂລກກໍ່ຄ່ອຍໆເພີ່ມຂຶ້ນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ.

ສະຖານະການນີ້ຈະຮ້າຍແຮງຂຶ້ນ ນອກຈາກວ່າຈະມີການປ່ຽນແປງພຶດຕິກຳເກີດຂຶ້ນທົ່ວໂລກ ແລະ ມີການນໍາໃຊ້ເຕັກໂນໂລຊີທີ່ຍິນຍົງໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນ. ແມ້ກະທັ່ງປະເທດນ້ອຍໆ ກໍ່ມີຄວາມຕ້ອງການຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ເຕັກໂນໂລຊີທີ່ດີທີ່ສຸດກໍ່ຄື ເຕັກໂນໂລຊີທີ່ຍິນຍົງ ແລະ ແທດເໝາະກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງຄົນໃນທ້ອງຖິ່ນ. ເຕັກໂນໂລຊີດັ່ງກ່າວເອີ້ນວ່າ “ເຕັກໂນໂລຊີ ທີ່ເໝາະສົມ”.

ເຕັກໂນໂລຊີທີ່ເໝາະສົມມີລັກສະນະສະເພາະ, ເຊັ່ນ:

- ເຂົ້າໃຈງ່າຍ.
- ສາມາດຂາຍໄດ້, ຄອບຄອງໄດ້ ແລະ ບໍາລຸງຮັກສາໄດ້.
- ຫຼຸດຜ່ອນການນໍາໃຊ້ໄຟຟ້າ, ແຮງງານ, ນໍ້າມັນເຊື້ອໄຟ ແລະ ພະລັງງານອື່ນໆ.
- ນໍາໃຊ້ວັດສະດຸທໍາມະຊາດ, ທີ່ເປັນມິດຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ນໍາໃຊ້ພະລັງງານທົດແທນ.

ຕົວຢ່າງຂອງເຕັກໂນໂລຊີທີ່ເໝາະສົມ:

- ພາຫະນະ ແລະ ເຄື່ອງຈັກກາຊວນທີ່ໃຊ້ນໍ້າມັນໜາກພ້າວແທນ.
- ໄຟຟ້າທີ່ໄດ້ມາຈາກພະລັງງານແສງອາທິດ, ລົມ, ນໍ້າ, ແລະ ແມ້ກະທັ່ງຜຸ່ນຄອກ.
- ນໍາໃຊ້ສັດ, ເຊັ່ນ ຄວາຍ, ງົວ, ແລະ ມ້າ ເພື່ອເປັນພາຫະນະຂົນສົ່ງ, ການເຮັດວຽກພາກສະໜາມ, ແລະ ແຮງງານອື່ນໆ ແທນທີ່ຈະເກັບໄວບໍລິໂພກເທົ່ານັ້ນ.



ເຕົາອົບ ແລະ ເຕົາໂລ່ທີ່ເປັນດິນເຜົາ

ເຕົາໂລ່ ແລະ ເຕົາອົບທີ່ເຮັດດ້ວຍດິນເຜົາເປັນເຕັກໂນໂລຊີງ່າຍໆ, ທີ່ເຮັດຂຶ້ນມາງ່າຍ ແລະ ມີປະໂຫຍດຫຼາຍຢ່າງ, ເຊັ່ນ:

- ເກັບຮັກສາພື້ນ, ເຊິ່ງຈະຊ່ວຍປະຢັດເງິນ ແລະ ແຮງງານ, ພ້ອມທັງຊ່ວຍປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມເພື່ອອະນາຄົດ.
- ຜະລິດຄວັນໜ້ອຍລົງ, ເຊິ່ງຊ່ວຍຫຼຸດຜ່ອນມົນລະພິດ ແລະ ບັນຫາສຸຂະພາບ.
- ສາມາດໃຊ້ນໍ້າມັນເຊື້ອໄຟແບບທົດແທນ, ເຊັ່ນຂີ້ແກບ, ຂີ້ກາເຟ, ຂີ້ເລື້ອຍ ຫຼື ກ້ອນຖ່ານ ແທນໄມ້.



ຮູບຕັດຂອງເຕົາໂລ່ດິນເຜົາ

ເຕົາໂລ່ດິນເຜົາ

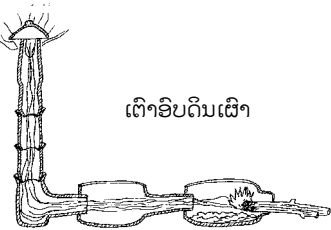
ເຕົາໂລ່ດິນເຜົາມັກຖືກໃຊ້ທົ່ວໄປໃນຫຼາຍພື້ນທີ່. ມີການໃຊ້ງານງ່າຍ ແລະ ຊ່ວຍເກັບພື້ນໄດ້ເພາະດິນເຜົາຈະຊ່ວຍສະໜອງຄວາມຮ້ອນໃນການປຸງແຕ່ງອາຫານ. ເຕົາໂລ່ດິນເຜົາແມ່ນເຮັດດ້ວຍດິນໜຽວ (75%), ຝຸ່ນຄອກງົວແຫ້ງ (25%), ຊີມັງຈຳນວນໜ້ອຍ (5%), ແລະ ນໍ້າໜ້ອຍໜຶ່ງເພື່ອເຮັດໃຫ້ສ່ວນປະສົມມີຄວາມຊຸມ ແຕ່ບໍ່ປຽກ.



ເຕົາໂລ່ດິນເຜົາທີ່ມີ ຫົວເຜົາສອງຫົວ ແລະ ມີປ່ອງລະບາຍຄວັນຮູບຕັດຂອງເຕົາໂລ່ດິນເຜົາ

ເຕົາອົບດິນເຜົາ

ເຕົາອົບດິນເຜົາໃຊ້ງານດີກວ່າເຕົາໂລ່ດິນເຜົາ. ເຕົາອົບດິນເຜົາສາມາດມີຫຼາຍຮູບຊົງຕ່າງໆ, ຂະໜາດນ້ອຍ ຫຼື ໃຫຍ່, ແລະ ສາມາດໃຊ້ເປັນເຄື່ອງໄອອຸ່ນ ຫຼື ເປັນ ເຕົາ. ເຕົາອົບເຫຼົ່ານີ້ສາມາດມີປ່ອງໄຟເພື່ອຂັບຄວັນອອກຈາກເຮືອນຄົວ ແລະ ເຮັດໃຫ້ອາກາດປອດໄພກວ່າສໍາລັບສຸຂະພາບຂອງຄົນ. ເຕົາອົບດິນເຜົາກໍ່ແມ່ນເຮັດດ້ວຍດິນໜຽວ, ຝຸ່ນຄອກງົວ, ແລະ ຊີມັງໜ້ອຍໜຶ່ງເຊັ່ນກັນ.



ເຕົາອົບດິນເຜົາ

ວິທີທີ 1

ໃຊ້ດິນຈີ່ສໍາລັບພື້ນ ແລະ ດ້ານຂ້າງຂອງເຕົາ. ປົກປິດເຕົາດ້ວຍປູນໂບກໜາໆ ທີ່ເຮັດຈາກດິນໜຽວ (75), ຝຸ່ນຂີ້ງົວ (25), ແລະ ຊີມັງ (5). ໃຊ້ເຫຼັກເສັ້ນເພື່ອເຮັດຂອບສ່ວນເທິງຂອງເຕົາອົບ. ເຈາະຮູ 2 ຫຼື 3 ຈຸດ ຢູ່ທາງກາງຂອງເຫຼັກເສັ້ນ, ຄວາມກວ້າງປະມານ 10 ຊັງຕີແມັດ ສໍາລັບໝໍ້. ດ້ານເທິງຕ້ອງພຽງ, ເພື່ອໃຫ້ສາມາດເອົາໝໍ້ໄປວາງໄວ້ເທິງໄດ້ ແລະ ບໍ່ງຽງ.

ເຈາະອີກຮູໜຶ່ງຢູ່ດ້ານຫຼັງຂອງເຕົາອົບສໍາລັບທີ່ ຫຼື ປ່ອງໄຟທີ່ເປັນໄມ້ປ່ອງ ເພື່ອລະບາຍຄວັນອອກ. ປົກປິດເຫຼັກເສັ້ນດ້ວຍສ່ວນປະສົມທີ່ເຮັດຈາກດິນໜຽວ, ແລະ ທາສ່ວນປະສົມດັ່ງກ່າວລົງໄປຂັ້ນໜຶ່ງ ເຊິ່ງມີຄວາມໜາປະມານ 10 ຊັງຕີແມັດ ເພື່ອໃຫ້ເຫຼັກເສັ້ນຢູ່ທາງກາງ. ເຮັດປະຕູຢູ່ດ້ານໜ້າທີ່ມີຄວາມໜາ 10 ຊັງຕີແມັດ ແລະ ພໍດີພໍເພື່ອ ບໍ່ໃຫ້ຄວັນ ແລະ ຄວາມຮ້ອນລະເຫີຍອອກ. ເຮັດມື້ຈັບເປັນເຫຼັກເພື່ອຈັບດ້ານລຸ່ມຂອງປ່ອງໄຟໄວ້. ວາງທີ່ ຫຼື ໄມ້ປ່ອງ ລົງໃນຮູທີ່ໄດ້ເຈາະໄວ້ ແລະ ປິດຊ່ອງລະຫວ່າງເຫຼັກ ແລະ ທໍ່ຂອງປ່ອງໄຟດ້ວຍດິນໜຽວໃຫ້ສະໝິດ. ເຮັດຝາປິດເພື່ອປົກປິດຮູຂອງໝໍ້ໃນເວລາທີ່ບໍ່ໄດ້ໃຊ້. ຝາຄວນປິດຮູໃຫ້ສະໝິດເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຄວັນ ແລະ ຄວາມຮ້ອນຮົວເຫີຍອອກມາ.

ວິທີທີ 2

ໃຫ້ປະຕິບັດຕາມຂັ້ນຕອນດຽວກັນກັບວິທີທີ 1, ແຕ່ໃຫ້ໃຊ້ແມ່ພິມທີ່ເປັນໂຄງເຫຼັກເພື່ອເຮັດໂຄງຂອງໂຄງເຕົາອົບ. ຕ້ອງຮັບປະກັນວ່າເຕົາອົບມີຄວາມໜາຢ່າງໜ້ອຍ 10 ຊັງຕີແມັດ ຫຼື ຫຼາຍກວ່າ.



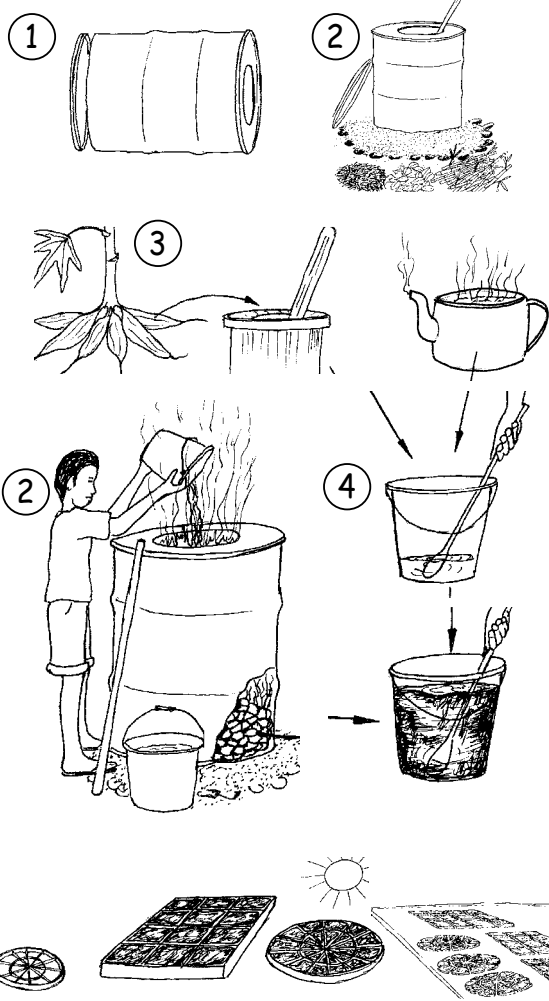
ຖ່ານກ້ອນ ເປັນເຊື້ອໄຟປຸງແຕ່ງອາຫານ

ພື້ນມີລາຄາແພງ ແລະ ຫາເກັບຍາກ. ນອກຈາກນີ້, ພື້ນກໍຍັງກໍ່ຄວັນຫຼາຍພໍສົມຄວນ. ຖ່ານກ້ອນ ເປັນເຊື້ອໄຟໃນການປຸງແຕ່ງອາຫານທີ່ດີຫຼາຍ, ທີ່ກຸ້ມໄດ້ດີນ ແລະ ບໍ່ເປັນຄວັນຫຼາຍ. ຖ່ານກ້ອນສາມາດຜະລິດຂຶ້ນໄດ້ງ່າຍໂດຍນໍາໃຊ້ວັດຖຸໃນທ້ອງຖິ່ນ.

ການເຮັດຖ່ານກ້ອນ

ສໍາລັບການເຮັດຖ່ານກ້ອນ, ໃຫ້ປະຕິບັດຕາມຂັ້ນຕອນດັ່ງນີ້:

- ຕັດສ່ວນລຸ່ມຂອງຖັງຟຸ້ຍ. ຂວ້າລົງ ແລະ ເຈາະຮູກວ້າງ 20 ຂັງຕິແມັດ ຢູ່ເຄິ່ງກາງຂອງອີກສິ້ນໜຶ່ງຂອງຖັງຟຸ້ຍ. ໃຫ້ຮັບປະກັນວ່າໄດ້ມີການຂົ່ມຂອບແຫຼມລົງທັງໝົດ.
- ເຕີມຖັງຟຸ້ຍດ້ວຍໃບໄມ້ໄຜ່ສິດ, ໄມ້ປ່ອງທີ່ຖືກຕັດເປັນສ່ວນບາງໆ (ບໍ່ແມ່ນໄມ້ປ່ອງແຫ້ງ), ກະໂປະໝາກພ້າວ, ຂີ້ກາເຟ, ຂີ້ແກບ ແລະ ໃບໄມ້ (ໃບໄມ້ໄຜ່ດີທີ່ສຸດ). ເຜົາຈູດວັດສະດຸຕ່າງໆ ເຫຼົ່ານີ້ແບບຊ້າໆ ແລະ ຄົນເປັນບາງຄັ້ງຄາວດ້ວຍໄມ້ຍາວໆ ຜ່ານຮູທີ່ໄດ້ເຈາະໄວ້ດ້ານເທິງຂອງຖັງຟຸ້ຍ. ບາງຄັ້ງ, ໃຫ້ສີດນໍ້າໃສ່ເພື່ອເຮັດໃຫ້ການເຜົາຈູດຊ້າລົງ. ຖ້າຍັງມີວັດສະດຸເຫຼືອຢູ່, ໃຫ້ຕື່ມລົງໄປໃນຖັງ. ເມື່ອວັດສະດຸໃນຖັງເຜົາໄໝ້ໝົດແລ້ວ ແລະ ກາຍເປັນຂຶ້ນສ່ວນຖ່ານດຳໆ, ໃຫ້ມອດໄຟດ້ວຍນໍ້າ. ຖ່ານດຳຈະຢູ່ພື້ນຖັງ.



- ເຮັດກາວ. ຕຳຮາກມັນຕົ້ນສິດ ແລະ ເອົາຢາງທີ່ຂຶ້ນ. ຕື່ມນໍ້າໃສ່ເພື່ອໃຫ້ເປັນກາວໜຽວ. ຫຼື ຕຳກ້ານມັນຕົ້ນ (ບໍ່ໃສ່ເປືອກ) ແລະ ຄົນໃສ່ນໍ້າ. ປະສ່ວນປະສົມໄວ້. ສ່ວນປະສົມດັ່ງກ່າວຈະແຍກຕົວອອກເປັນສອງສ່ວນ, ດ້ານເທິງເປັນນໍ້າ ແລະ ດ້ານລຸ່ມເປັນຢາງກາວໜຽວ. ຖອກນໍ້າອອກໃຫ້ເຫຼືອແຕ່ກາວ.

- ປະສົມຖ່ານດຳ ກັບກາວມັນຕົ້ນ (ຖ່ານ 90-95% ແລະ ກາວມັນຕົ້ນ 5-10%). ຖອກສ່ວນປະສົມດັ່ງກ່າວໃສ່ແມ່ພິມ ໃຫ້ເປັນກ້ອນ ແລະ ຕາກແດດໃຫ້ແຫ້ງ.



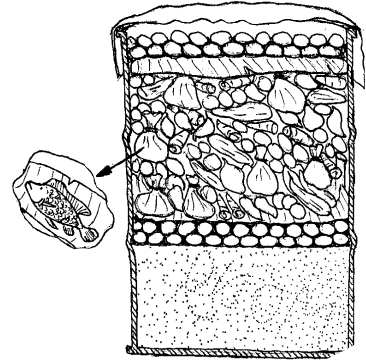
ການນໍາໃຊ້ຖ່ານກ້ອນ

ສາມາດໃຊ້ຖ່ານກ້ອນໃນການປຸງແຕ່ງອາຫານໃນກອງໄຟ, ເຕົາໂລ່ຄິນເຜົາ, ຫຼື ເຕົາອົບດິນເຜົາ. ຖ່ານກ້ອນຈະຄ່ອຍໆໄໝ້ ແລະ ຜະລິດຄວາມຮ້ອນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ.

ເລີ່ມດັ່ງໄຟອ່ອນໆ ດ້ວຍກິ່ງໄມ້ ແລະ ເພີ່ມຖ່ານກ້ອນລົງໄປເມື່ອໄຟລຸກ. ຖ່ານກ້ອນຈະໄໝ້ຊ້າ. ເພີ່ມກິ່ງໄມ້ຖ້າຕ້ອງການເພີ່ມຄວາມຮ້ອນ, ແລະ ເພີ່ມຖ່ານກ້ອນຕາມຄວາມຕ້ອງການ.

ເຕົາຖັງ

ສາມາດເອົາຖັງພຸ້ຍເກົ່າມາເຮັດເປັນເຕົາອົບໃຫຍ່ໆ ງ່າຍໆ. ວັດສະດຸທີ່ຕ້ອງການ ກໍ່ຄື ຊາຍ, ຫີນ, ແລະ ໃບຕອງ.



ວິທີນີ້ຈະໃຊ້ຈຳນວນໄມ້ໃນການປຸງແຕ່ງອາຫານໜ້ອຍກວ່າການດັ່ງໄຟ. ພ້ອມກັນນີ້, ການໃຊ້ເຕົາຖັງເພື່ອປຸງແຕ່ງອາຫານ ຈະເຮັດໃຫ້ອາຫານມີສານອາຫານຫຼາຍກວ່າການຕົ້ມ ຫຼື ການຈົນອາຫານ.

ວິທີການປຸງແຕ່ງອາຫານ:

- ຕັດສ່ວນເທິງຂອງຖັງພຸ້ຍ. ລ້າງທາງໃນດ້ວຍສານຊັກຟອກ ແລະ ນໍ້າ, ແລະ ຕາກແດດໃຫ້ແຫ້ງ.
- ເຕັມຖັງພຸ້ຍດ້ວຍຊາຍໃຫ້ໄດ້ເຄິ່ງຖັງ.
- ເກັບຫີນໃຫຍ່ເທົ່າຝາມີຈຳນວນໜຶ່ງ. ດັ່ງໄຟດ້ວຍໃບຕານ, ໃບໄມ້ໄຜ່, ກິ່ງໄມ້ ແລະ ວັດສະດຸອື່ນໆ ເພື່ອເຜົາຫີນ. ຢ່າໃຊ້ຫີນຈາກແມ່ນໍ້າເພາະມັນອາດຈະລະເບີດ!
- ເມື່ອຫີນຮ້ອນຫຼາຍແລ້ວ, ໃຫ້ເອົາຊວ້ານມາຕັກຫີນ ແລະ ເອົາກອງໃສ່ຊາຍໃນຖັງໃຫ້ໄດ້ສອງຊັ້ນ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ໃຫ້ວາງໃບຕອງສອງຊັ້ນຢູ່ເທິງຫີນ. ວາງອາຫານໃສ່ໃບຕອງ. ຊີ້ນ, ປາ, ມັນຕົ້ນ, ມັນດ້າງ, ມັນຝລັ່ງ, ສະລີ, ກ້ວຍ, ໝາກເຂືອ, ເຫັດ, ໝາກອຶ, ມັນເທດ, ກາລິດ, ແລະ ອາຫານອື່ນໆ ກໍ່ສາມາດເອົາມາປຸງແຕ່ງໄດ້. ຫຼັງຈາກນັ້ນ ໃຫ້ວາງໃບຕອງຕື່ມອີກສອງຊັ້ນເພື່ອປົກຄຸມອາຫານ, ແລະ ຫີນຮ້ອນອີກສອງຊັ້ນຢູ່ເທິງໃບຕອງ. ປິດຝາດ້ວຍເຫຼັກ, ໄມ້ອັດ, ຜ້າແພເກົ່າ ຫຼື ວັດສະດຸອື່ນໆ ທີ່ໃຊ້ໄດ້. ປະໄວ້ 2 ຊົ່ວໂມງ.
- ເອົາຝາ, ຫີນ ກັບໃບຕອງອອກ ແລະ ອາຫານແຊບໆ ກໍ່ພ້ອມທີ່ຈະຮັບປະທານແລ້ວ!

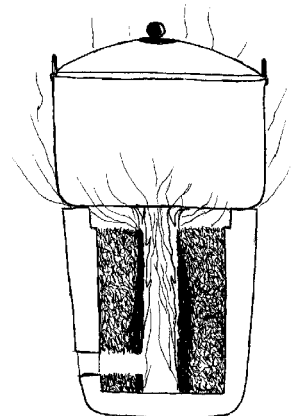
ແນວຄວາມຄິດທີ່ສະຫຼາດ!

- ແຜນທີ່ຈະຕັດສ່ວນເທິງຂອງຖັງພຸ້ຍ, ໃຫ້ເອົາຖັງມາຕັດເຄິ່ງ, ຈະໄດ້ເຕົາອົບ 2 ອັນ!
- ສາມາດໃຊ້ວິທີການປຸງແຕ່ງອາຫານແບບດຽວກັນ ດ້ວຍການຂຸດຂຸມຢູ່ພື້ນ. ການຂຸດຂຸມຈະໄດ້ຜົນດີຫຼາຍ, ໂດຍສະເພາະຢູ່ດິນທີ່ມີຊາຍຫຼາຍ.

ເຕົາຂີ້ເລື້ອຍ

ແນວຄວາມຄິດນີ້ມາຈາກ Lik Lik Buk, ເຊິ່ງເປັນປຶ້ມຄູ່ມືຈາກປະເທດປາປົວນິວກີນີ.

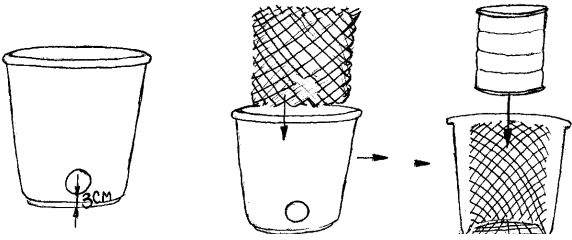
ເຕົານີ້ຈະໃຊ້ຂີ້ເລື້ອຍເປັນເຊື້ອໄຟໃນການປຸງແຕ່ງອາຫານ. ເຕົານີ້ສາມາດໃຊ້ໄດ້ກັບຂີ້ແກບແຫ້ງ ຫຼື ຂີ້ກາຟ, ແຕ່ຕ້ອງໄດ້ມີການທົດລອງກ່ອນເພື່ອຮູ້ວ່າວັດສະດຸໃດໃຊ້ດີໄດ້ຜົນຫຼາຍທີ່ສຸດ. ວິທີການປຸງແຕ່ງອາຫານດັ່ງກ່າວຈະບໍ່ມີຄວັນ ຫຼື ເກືອບບໍ່ມີ. ທ່ານສາມາດເຮັດ ແລະ ໃຊ້ເຕົາຊີ້ມັງໄດ້. ວັດສະດຸທີ່ຈຳເປັນໃນການເຮັດເຕົາຊີ້ມັງ ມີແມ່ພິມ (ອາດຈະເປັນຄູ່ເກົ່າ ຫຼື ກະບ່ອງ), ເຫຼັກລວດ, ຊາຍລະອຽດ, ແລະ ຊີ້ມັງ (ປະມານ 1/4 ຂອງເປົາຊີ້ມັງສຳລັບເຕົາໜຶ່ງ).



ສາມາດນຳໃຊ້ຂັ້ນຕອນຕໍ່ໄປນີ້ເພື່ອເຮັດເຕົາ:

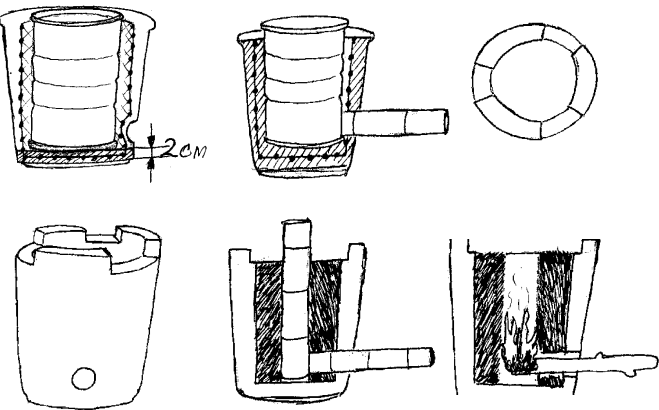
1. ເຈາະຮູໃສ່ຄູ, ປະມານ 3 ຊັງຕີແມັດຈາກພື້ນຄູ.
2. ດັດຕະໜ່າງເຫຼັກລວດເພື່ອໃຫ້ພໍດີກັບດ້ານໃນຂອງຄູ, ແຕ່ນ້ອຍກວ່ານ້ອຍໜຶ່ງ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຖືກດ້ານຂ້າງ ແລະ ດ້ານລຸ່ມຂອງຄູ. ຕະໜ່າງເຫຼັກລວດຄວນຢູ່ຕໍ່າກວ່າດ້ານເທິງຂອງຄູ 2 ຊັງຕີແມັດ. ໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າຕະໜ່າງເຫຼັກລວດບໍ່ໄດ້ປົກປິດຮູທີ່ຢູ່ດ້ານລຸ່ມຂອງຄູ.
3. ປະສົມຊີມັງ ແລະ ຊາຍ, ຊີມັງປະມານ 1 ສ່ວນ ຕໍ່ ຊາຍ 3 ສ່ວນ. ຄວນເປັນສ່ວນປະສົມທີ່ຄ່ອນຂ້າງແຫ້ງ. ໃສ່ຊີມັງທີ່ມີຄວາມໜາປະມານ 2 ຊັງຕີແມັດລົງໄປໃນຄູ (ດ້ານລຸ່ມ), ແລະ ວາງຕະໜ່າງເຫຼັກລວດລົງໄປໃນຄູເພື່ອໃຫ້ມັນຢູ່ດ້ານເທິງຊີມັງປຽກ. ໃສ່ກະປ່ອງເຫຼັກລົງໄປໃນຄູ. ເອົາໄມ້ ຫຼື ໄມ້ປ່ອງສອດເຂົ້າໄປໃນຮູດ້ານລຸ່ມຂອງຄູ, ແລະ ປັບເພື່ອໃຫ້ມັນຈຸກັບກະປ່ອງ. ເອົາຫີນໃສ່ກະປ່ອງເພື່ອບໍ່ໃຫ້ມັນເຄື່ອນທີ່. ຖອກສ່ວນປະສົມຂອງຊີມັງລົງໄປໃນຊ່ອງຫວ່າງລະຫວ່າງຄູ ກັບ ກະປ່ອງ ດ້ວຍຄວາມລະມັດລະວັງ. ຖອກໃຫ້ເຕັມຮອດດ້ານເທິງຂອງຄູ. ຕະໜ່າງເຫຼັກລວດຈະເຮັດໜ້າທີ່ເປັນໂຄງ ໃຫ້ເຕົາຊີມັງ.
4. ປະໄວ້ 1 ຊົ່ວໂມງ, ແລ້ວຄ່ອຍໆຕັດດ້ານເທິງຂອງຊີມັງ 2 ຈຸດ, ເລິກປະມານ 1 ຊັງຕີແມັດ ແລະ ກວ້າງປະມານ 2 ຊັງຕີແມັດ. ການຕັດສອງຈຸດດັ່ງກ່າວຈະເຮັດໃຫ້ມີອາກາດຜ່ານ ເວລາປຸງແຕ່ງອາຫານ ແລະ ມີຄວາມສຳຄັນເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຕົາໃຊ້ງານໄດ້.

5. ເມື່ອຊີມັງແຫ້ງແລ້ວ, ໃຫ້ເອົາກະປ່ອງອອກ ດ້ວຍຄວາມລະມັດລະວັງ ໂດຍຄ່ອຍໆ ຫັນ ແລະ ດຶງກະປ່ອງອອກ. ຖອດໄມ້ປ່ອງທີ່ຢູ່ດ້ານລຸ່ມຂອງຄູອອກ.



6. ວາງຄູຊີມັງໄວ້ບ່ອນແຫ້ງ ແລະ ມືດເປັນເວລາ 2 ມື້.

7. ເພື່ອເອົາຄູອອກ, ໃຫ້ຄ່ອຍໆຕົບດ້ານຂ້າງຂອງຄູ ແລະ ຂວ້າຄູລົງ ແລະ ສັ່ນຈົນກວ່າເຕົາຈະໄຫຼລົງມາ. ລະວັງບໍ່ໃຫ້ເຕົາຫຼຸດອອກມາ ແລະ ຕົກແຕກ. ປົກເຕົາດ້ວຍຜ້າຊຸ່ມ ແລະ ຮັກສາຄວາມຊຸ່ມໄວ້ເພື່ອປົກປ້ອງຊີມັງເປັນເວລາ 1 ອາທິດ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ແມ່ນສາມາດໃຊ້ເຕົາໄດ້ແລ້ວ!

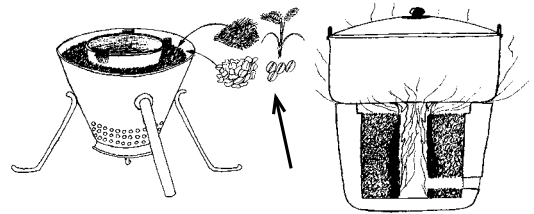


ການນຳໃຊ້ເຕົາຊີມັງ ແລະ ເຕົາຂີ້ເລື້ອຍ:

1. ເອົາໄມ້ປ່ອງມາ 2 ອັນ. ເອົາໄມ້ໜຶ່ງໄປວາງໄວ້ກາງເຕົາ (ຕັ້ງຊີ້) ແລະ ອີກໄມ້ໜຶ່ງແມ່ນສອດເຂົ້າໄປໃນຮູ ເພື່ອໃຫ້ມັນຈຸກັບໄມ້ປ່ອງອັນທຳອິດ.
2. ຖອກຂີ້ເລື້ອຍລົງໄປໃນເຕົາຈາກດ້ານເທິງຈົນກວ່າຈະເຕັມ ແລະ ອັດແໜ້ນ.
3. ຄ່ອຍໆ ຫັນໝູນ ແລະ ຖອດໄມ້ປ່ອງສອງອັນອອກໂດຍບໍ່ໃຫ້ຂີ້ເລື້ອຍເຄື່ອນເໜັງ, ເພື່ອໃຫ້ດ້ານໃນຂອງເຕົາເປັນຮູບແບບໂຕອັກສອນ L.
4. ເພື່ອຈູດໂຕ້ເຕົາ, ໃຫ້ເອົາກ້ອນໄມ້ແຫ້ງກ້ອນໜາ ແລະ ຈຸ່ມລົງໃສ່ນ້ຳມັນກາສ, ແລະ ເອົາມາໃສ່ຮູດ້ານລຸ່ມຂອງເຕົາ. ຊຸດໄມ້ຂີດໄຟ ແລະ ຖິ້ມລົງໄປໃນເຕົາຈາກຮູດ້ານເທິງ.
5. ຂີ້ເລື້ອຍຈະຄ່ອຍໆ ໄໝ້. ເມື່ອຂີ້ເລື້ອຍທາງກາງເປັນສີແດງສົດແລ້ວ, ໃຫ້ເອົາໄມ້ອອກ. ເຕົາຈະໃຫ້ຄວາມຮ້ອນເປັນເວລາ 2 ຊົ່ວໂມງ. ຖ້າຕ້ອງການຄວາມຮ້ອນເພີ່ມ, ໃຫ້ເອົາໄມ້ໃສ່ຕື່ມ.

ເຕົາເຫຼັກ

ເຕົາເຫຼັກຈະໃຊ້ຂີ້ແກບ ຫຼື ຂີ້ກາເຟແທນພືນ. ເຕົາພວກນີ້ ຖືກອອກແບບມາ ເພື່ອໃຫ້ອາກາດເຂົ້າທາງດ້ານລຸ່ມ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຂີ້ແກບໄໝ້ຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ.

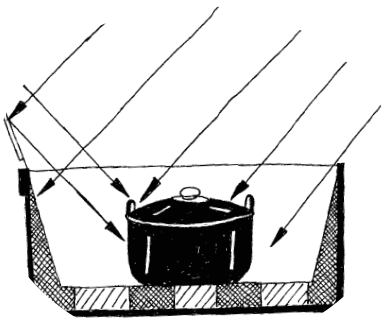


ເຕົາເຫຼັກຈະກຸ້ມດິນ ແລະ ຊ່າງຕິເຫຼັກສາມາດເຮັດເຕົາແບບນີ້ ໄດ້ງ່າຍ.

ເຕົາແກ້ສ

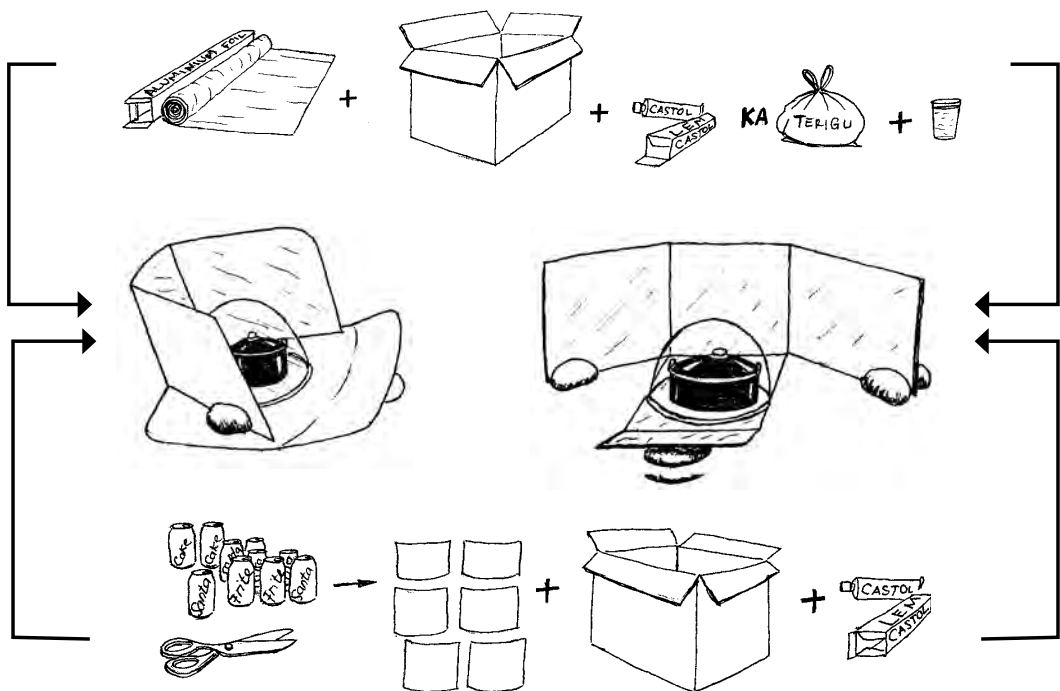
ເຕົາແກ້ສແມ່ນມີລາຄາແພງກວ່າເຕົາພືນເພາະວ່າຕ້ອງຊື້ເຕົາ ແລະ ຖັງແກ້ສ, ແຕ່ວ່າຜົນດີນັ້ນຄືມັນຄຸ້ມຄ່າຫຼາຍ. ການໃຊ້ເຕົາແກ້ສແບບນີ້ແມ່ນງ່າຍກວ່າ, ໄວກວ່າ, ແລະ ສະອາດກວ່າການໃຊ້ເຕົາພືນ, ແລະ ຈະບໍ່ມີຄວັນ.

ໝໍ້ທີ່ໃຊ້ພະລັງງານແສງອາທິດ



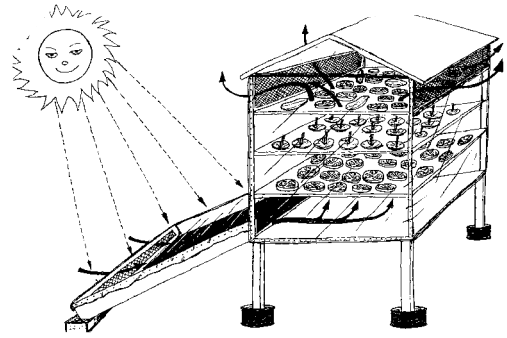
ໝໍ້ທີ່ໃຊ້ພະລັງງານແສງອາທິດ ແມ່ນໃຊ້ຄວາມຮ້ອນຈາກແດດ ເພື່ອອຸ່ນອາຫານ ຫຼື ປຸງແຕ່ງອາຫານແບບຊ້າໆ. ສາມາດປຸງແຕ່ງອາຫານກັບເຕົາ ຫຼື ໄຟກ່ອນຈົນສຳເລັດຮຽບຮ້ອຍ ແລະ ເກັບໄວ້ໃນໝໍ້ທີ່ໃຊ້ພະລັງງານແສງອາທິດ ເພື່ອຮັກສາຄວາມຮ້ອນໄວ້. ເຈ້ຍເຫຼື້ອມ ແລະ ແກ້ວແມ່ນຖືກນຳໃຊ້ເພື່ອສະທ້ອນ ແລະ ຮັບແສງແດດ ແລະ ຄວາມຮ້ອນ, ແລະ ວັດສະດຸສະຫວນ (ເຊັ່ນ ໂຍໝາກພ້າວ ຫຼື ຈີ້ວ) ຫຼື ໃຊ້ໄມ້ທີ່ທາສິດຈຳ ເພື່ອເກັບຮັກສາຄວາມຮ້ອນ. ໝໍ້ທີ່ໃຊ້ພະລັງງານແສງອາທິດຈະເໝາະສຳລັບການຕົ້ມຊຸບ, ເຂົ້າ, ສະລີ ແລະ ອື່ນໆ.

ໃຫ້ນຳໃຊ້ວັດສະດຸທີ່ບໍ່ແພງ ແລະ ຫາງ່າຍ. ໝໍ້ອາດຈະມີຮູບຊົງກ່ອງປິດ ຫຼື ໝໍ້ເປີດທຳມະດາ



ເຄື່ອງອົບແຫ້ງພະລັງງານແສງອາທິດ

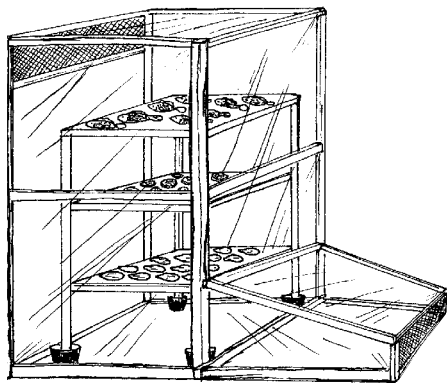
ເຄື່ອງອົບແຫ້ງພະລັງງານແສງອາທິດ ແມ່ນສາມາດໃຊ້ເພື່ອອົບແຫ້ງປາ, ຊີ້ນ, ຜັກ, ແລະ ໝາກໄມ້ ແລະ ຈະປ້ອງກັນອາຫານຈາກແມງໄມ້ ແລະ ສັດອື່ນໆ. ເຄື່ອງມືນີ້ຈະເຮັດໃຫ້ອາຫານແຫ້ງໄວຂຶ້ນ, ຕົວຢ່າງ, ປາທີ່ໃຊ້ເວລາ 1 ອາທິດໃນການອົບແຫ້ງ, ຈະແຫ້ງພາຍໃນ 2 ມື້ເທົ່ານັ້ນ ຖ້າໃຊ້ເຄື່ອງອົບແຫ້ງພະລັງງານແສງອາທິດ.



ເຄື່ອງອົບແຫ້ງພະລັງງານແສງອາທິດຈະຊ່ວຍຫຼຸດຜ່ອນການສົ້ນເປືອງອາຫານ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນໃນລະດູ ເກັບກຽວ, ຖ້າມີອາຫານຫຼາຍເກີນໄປສຳລັບການກິນ ຫຼື ການຂາຍ. ເຄື່ອງອົບແຫ້ງພະລັງງານແສງອາທິດຈະຊ່ວຍຮັກສາສານອາຫານໃນອາຫານ ແລະ ສາມາດເອົາອາຫານອົບແຫ້ງໄປແລກປ່ຽນ ຫຼື ຂາຍໄດ້ງ່າຍ. ມີເຄື່ອງອົບແຫ້ງພະລັງງານແສງອາທິດຫຼາກຫຼາຍປະເພດ, ແຕ່ພວກເຮົາຈະອະທິບາຍກ່ຽວກັບເຄື່ອງອົບແຫ້ງ 2 ປະເພດເທົ່ານັ້ນ.

ເຄື່ອງອົບແຫ້ງພະລັງງານແສງອາທິດທີ່ເປັນພາດສະຕິກ

ເຄື່ອງອົບແຫ້ງພະລັງງານແສງອາທິດທີ່ເປັນພາດສະຕິກແມ່ນມີ ການອອກແບບລຽບງ່າຍຫຼາຍ. ໂຄງສ້າງແມ່ນເຮັດດ້ວຍໄມ້ ແລະ ຫຸ້ມທໍ່ດ້ວຍພາດສະຕິກໃສ່ຢ່າງແໜ້ນ. ດ້ານໃນມີຖານເປັນຊັ້ນທີ່ເຮັດດ້ວຍໂຄງ ໄມ້ ແລະ ມີພື້ນຊັ້ນເປັນຕະໜ່າງກັນແມງໄມ້.



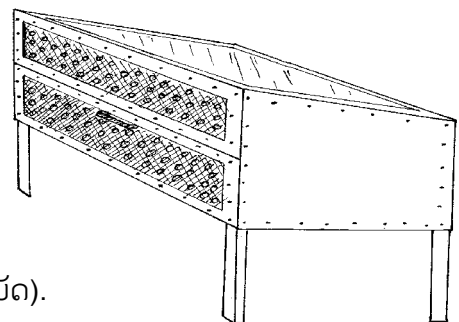
ເອົາຂາໄມ້ຂອງຊັ້ນວາງໄປສູບໃສ່ກະບ່ອງທີ່ໃສ່ນໍ້າໄວ້ເພື່ອປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ມີດຂຶ້ນ. ດ້ານຫຼັງຂອງເຄື່ອງອົບແຫ້ງແມ່ນສາມາດເປີດໂລ່ງໄວ້ເພື່ອໃຫ້ສາມາດເຂົ້າເຖິງງ່າຍ. ຢູ່ລຸ່ມ, ດ້ານໜ້າຂອງເຄື່ອງອົບແຫ້ງ, ແມ່ນສາມາດເພີ່ມພາກສ່ວນໜຶ່ງເຂົ້າໄປເພື່ອຮັບເອົາອາຍຮ້ອນ. ຫຸ້ມທໍ່ພາກສ່ວນນີ້ດ້ວຍພາດສະຕິກໃສ່. ອາຍຮ້ອນຈະຖືກເກັບໄວ້ໃນພາກສ່ວນນີ້ ແລະ ຈະຂຶ້ນໄປດ້ານເທິງຂອງເຄື່ອງອົບແຫ້ງເພາະວ່າອາຍຮ້ອນຈະເຫີຍຂຶ້ນເທິງຕະຫຼອດເວລາ, ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ມັນຈະອອກໄປທາງຕາໜ່າງກັນແມງໄມ້ທີ່ຢູ່ດ້ານເທິງຂອງເຄື່ອງອົບແຫ້ງ. ການລະບາຍອາກາດແບບນີ້ຈະຊ່ວຍເລັ່ງຂະບວນການອົບແຫ້ງໃຫ້ໄວຂຶ້ນ.

ເຄື່ອງອົບແຫ້ງພະລັງງານແສງອາທິດທີ່ເປັນໄມ້ ແລະ ແກ້ວ

ເຄື່ອງອົບແຫ້ງພະລັງງານແສງອາທິດປະເພດນີ້ ຈະມີຄ່າໃຊ້ຈ່າຍແພງກວ່າໃນການຜະລິດ, ແຕ່ຈະເຮັດໃຫ້ອາຫານແຫ້ງໄດ້ໄວຂຶ້ນ ແລະ ຈະມີອາຍຸການໃຊ້ງານໄດ້ດົນກວ່າເຄື່ອງອົບແຫ້ງພະລັງງານແສງອາທິດທີ່ເປັນພາດສະຕິກ. ເຄື່ອງອົບແຫ້ງປະເພດນີ້ຈະອະນາໄມງ່າຍ. ຖ້າຮັກສາໄດ້ດີ, ເຄື່ອງອົບແຫ້ງດັ່ງກ່າວຈະໃຊ້ງານໄດ້ຮອດ 5 ປີ ຫຼື ດົນກວ່ານັ້ນ. ເຄື່ອງມືນີ້ຈະມີການລະບາຍອາກາດ ເຊັ່ນດຽວກັບເຄື່ອງອົບແຫ້ງທີ່ເປັນພາດສະຕິກ.

ເຄື່ອງອົບແຫ້ງປະເພດນີ້ຈະເຮັດໃຫ້ອາຫານແຫ້ງໄດ້ໄວຂຶ້ນ, ຕົວຢ່າງ:

- ປາໃຫຍ່ຈະແຫ້ງພາຍໃນ 3 ມື້.
- ປານ້ອຍຈະແຫ້ງພາຍໃນ 1 ມື້.
- ຜັກຈະແຫ້ງພາຍໃນ 1 ມື້.
- ຊີ້ນຈະແຫ້ງພາຍໃນ 3 ມື້ (ສຳລັບຊີ້ນທີ່ຕັດເປັນຕ່ອນໜາ 3 ຊັງຕີແມັດ).

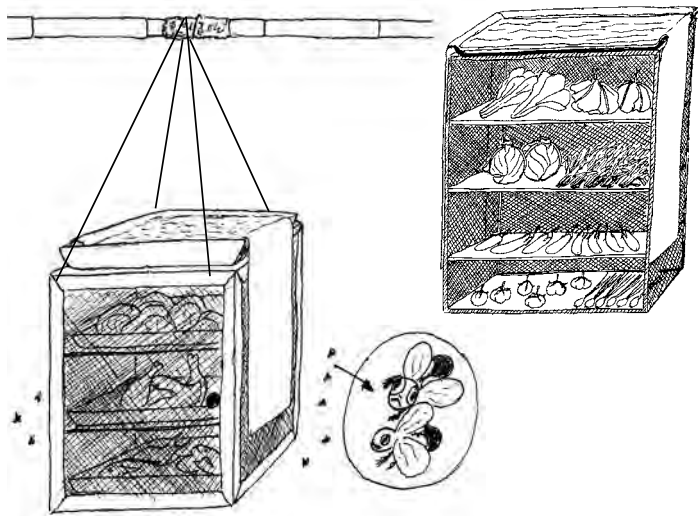


ຕູ້ແຊ່ເຢັນທຳມະຊາດ

ຖ້າຊີ້ນ, ຜັກ ແລະ ໝາກໄມ້ຖືກເກັບໄວ້ໃນຄວາມເຢັນ ແມ່ນສາມາດເກັບໄວ້ໄດ້ດົນຂຶ້ນ. ໃນບາງພື້ນທີ່ທ່າງໄກ ສອກຫຼີກ, ຕູ້ເຢັນຈະມີລາຄາແພງເກີນໄປ ຫຼື ບໍ່ມີໄຟຟ້າໃຊ້.

ຕູ້ Coolgardie, ເຊິ່ງເປັນຕູ້ທີ່ຖືກປະດິດຂຶ້ນມາຢູ່ເມືອງ Coolgardie, ເມືອງໃນທິດຕາເວັນຕົກຂອງປະເທດ ອອສຕຣາລີ, ເປັນວິທີການເກັບຮັກສາອາຫານ ແລະ ຮັກສາຄວາມເຢັນ, ທີ່ປ້ອງກັນ ບໍ່ໃຫ້ແມງໄມ້ ແລະ ສັດອື່ນໆ ເຂົ້າເຖິງອາຫານໄດ້.

ຕູ້ນີ້ເປັນຕູ້ໄມ້ທີ່ມີຊັ້ນວາງອາຫານຢູ່ດ້ານໃນ. ຕູ້ນີ້ຈະມີຂະໜາດໃຫຍ່ ຫຼື ນ້ອຍ ນັ້ນຂຶ້ນກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງທ່ານ.



ດ້ານໜ້າຂອງຕູ້ຈະເປີດຄືປະຕູ, ແລະ ດ້ານ ຂ້າງຂອງຕູ້ຈະມີຕາໜ່າງກັນແມງໄມ້ ພ້ອມ ຂອບໄມ້. ຕາໜ່າງກັນແມງໄມ້ຈະເຮັດໃຫ້ລົມ ພັດເຂົ້າໄປທາງໃນໄດ້ ແຕ່ຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ແມງ ແລະ ສັດອື່ນໆ ເຂົ້າໄປໄດ້.

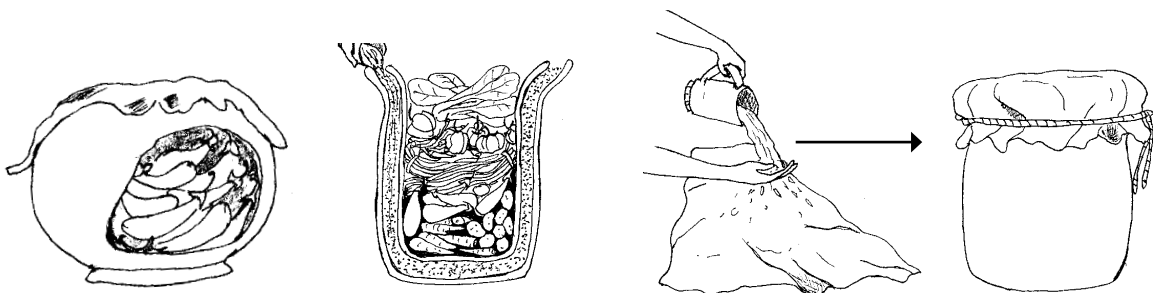
ດ້ານເທິງຂອງຕູ້, ໃຫ້ວາງຖາດທີ່ໃສ່ນ້ຳໄວ້. ຫ້ອຍກະສອບຜ້າຜືນໃຫຍ່ໃສ່ຖາດ ແລະ ຈັດ ວາງກະສອບເພື່ອໃຫ້ມັນປົກຄຸມທັງສອງຂ້າງ ຂອງຕູ້. ກະສອບຜ້າຈະເປັນພາຫະນະໃຫ້ນ້ຳ ໄຫຼຈາກຖາດສູ່ສອງຂ້າງຂອງຕູ້.

ລົມພັດຖືກກະສອບຜ້າທີ່ປຽກ ແລະ ຈະເກັບຮັກສາຄວາມເຢັນຂອງອາຫານທີ່ຢູ່ໃນຕູ້. ຕື່ມນ້ຳໃສ່ຖາດຕາມຄວາມ ຕ້ອງການ. ສາມາດຫ້ອຍຕູ້ Coolgardie ໄວ້ ຫຼື ເອົາໄປວາງໃສ່ຂາຕັ້ງ. ຕ້ອງເກັບຕູ້ໄວ້ຢູ່ນອກຕະຫຼອດເວລາເພື່ອ ໃຫ້ມັນຖືກລົມ.

ໝໍ້ດິນ

ໝໍ້ດິນເປັນໝໍ້ທີ່ດີຫຼາຍສຳລັບການເກັບຮັກສາອາຫານ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນຜັກ ແລະ ໝາກໄມ້. ດ້ວຍວິທີນີ້, ອາຫານຈະສົດໄດ້ຕື່ມອີກສອງສາມມື້.

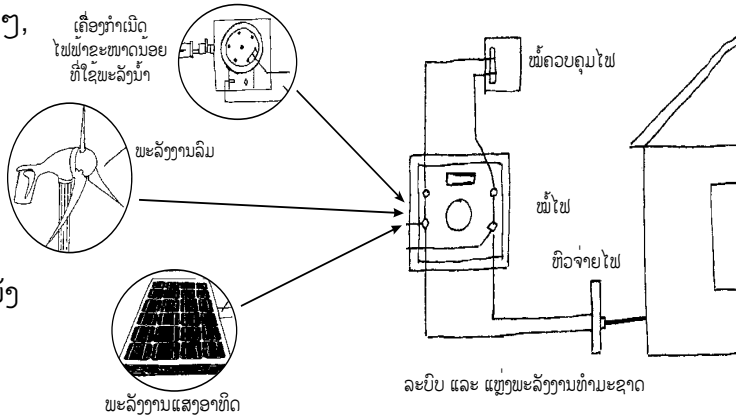
ເອົາອາຫານໃສ່ໝໍ້ດິນ ແລະ ປິດດ້ວຍຜ້າຊຸ່ມ. ເກັບໝໍ້ດິນບໍ່ໃຫ້ຖືກແສງແດດ ແລະ ຕ້ອງຮັບປະກັນວ່າຜ້າຍັງປຽກ ຢູ່ຕະຫຼອດ. ຫຼື ໃຊ້ໝໍ້ດິນສອງໜ່ວຍ, ໂດຍເອົາໝໍ້ໜຶ່ງໄປໃສ່ອີກໝໍ້ໜຶ່ງ. ເອົາຊາຍປຽກມາໃສ່ລະຫວ່າງໝໍ້ສອງໜ່ວຍ. ໃຫ້ໝໍ້ໃຈວ່າຊາຍມີຄວາມຊຸ່ມຕະຫຼອດເວລາ, ປິດໝໍ້ທັງສອງດ້ວຍຜ້າຊຸ່ມ ແລະ ເກັບໄວ້ບ່ອນທີ່ທ່າງຈາກ ແສງແດດ.



ໄຟຟ້າ

ຄ່າໄຟຟ້າແພງ ແລະ ມີແຕ່ຈະແພງຂຶ້ນເລື້ອຍໆ, ດັ່ງນັ້ນ, ການປະຢັດໄຟຟ້າເປັນສິ່ງທີ່ສໍາຄັນຫຼາຍ. ການປະຢັດໄຟຟ້າເປັນສິ່ງທີ່ທຸກຄົນທົ່ວໂລກຄວນເຮັດ.

ການຜະລິດໄຟຟ້າທໍາມະຊາດຈະເປັນສິ່ງທີ່ດີກວ່າສໍາລັບອະນາຄົດ. ນອກຈາກນີ້ ມັນຍັງເຮັດໃຫ້ມີມົນລະພິດໜ້ອຍ ແລະ ສາມາດໃຊ້ໄດ້ໃນທຸກລະດັບຂອງສັງຄົມ, ນັບແຕ່ຄວາມຕ້ອງການຂອງບຸກຄົນຈົນເຖິງຄວາມຕ້ອງການຂອງສາທາລະນະ.

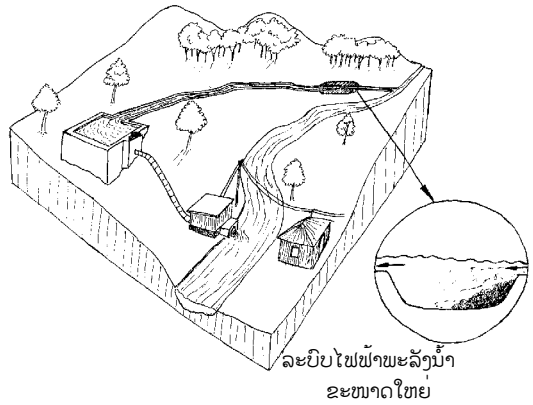


ລະບົບໄຟຟ້າພະລັງນໍ້າ

ລະບົບໄຟຟ້າພະລັງນໍ້າຈະນໍາໃຊ້ກະແສນໍ້າເພື່ອສ້າງກະແສໄຟຟ້າ. ນໍ້າຈາກແມ່ນໍ້າ, ເຂື່ອນ, ຫຼື ທະເລສາບທີ່ໄຫຼຜ່ານຫໍລົງມາຈາກພູ. ນໍ້າຈະເຮັດໃຫ້ລໍ້ທີ່ຢູ່ພາຍໃນເຄື່ອງກໍາເນີດໄຟຟ້າພະລັງນໍ້າໝູນວຽນ, ເຊິ່ງຈະໄປກະຕຸ້ນໃຫ້ກັນຫັນໝູນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມີການຜະລິດກະແສໄຟຟ້າ. ໄຟຟ້າດັ່ງກ່າວແມ່ນຖືກເກັບໄວ້ໃນໝໍ້ໄຟຈົນກວ່າຈະຖືກໃຊ້. ມີລະບົບໄຟຟ້າພະລັງນໍ້າຫຼາກຫຼາຍຂະໜາດ, ຈາກລະບົບ ໄຟຟ້າພະລັງນໍ້າຂະໜາດນ້ອຍ, ເຊິ່ງສະໜອງໄຟຟ້າໃຫ້ແກ່ຫຼັງຄາເຮືອນຈໍານວນໜຶ່ງ ຫຼື ໝູ່ບ້ານໜຶ່ງ ຕະຫຼອດເຖິງລະບົບໄຟຟ້າພະລັງນໍ້າໃຫຍ່ທີ່ຜ່ານໜອງໃຫຍ່ ຫຼື ເຂື່ອນ ແລະ ສາມາດສະໜອງໄຟຟ້າໃຫ້ເມືອງ ຫຼື ແຂວງໜຶ່ງໄດ້.

ການນໍາໃຊ້ລະບົບໄຟຟ້າພະລັງນໍ້າຂະໜາດນ້ອຍຈະມີປະໂຫຍດຫຼາຍຢ່າງ ເຊັ່ນ:

- ສະໜອງໄຟຟ້າທີ່ບໍ່ແຮງແຕ່ຕໍ່ເນື່ອງ.
- ເປັນມິດຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມຫຼາຍກວ່າ ຖ້າທຽບໃສ່ລະບົບໄຟຟ້າພະລັງນໍ້າຂະໜາດໃຫຍ່, ທັງທາງດ້ານການຕິດຕັ້ງ ແລະ ທາງດ້ານຜົນກະທົບໃນໄລຍະຍາວ.
- ການບໍາລຸງຮັກສາງ່າຍກວ່າລະບົບອື່ນໂດຍສ່ວນໃຫຍ່, ເຊັ່ນລະບົບໄຟຟ້າພະລັງນໍ້າຂະໜາດໃຫຍ່ ຫຼື ລະບົບໄຟຟ້າພະລັງງານແສງອາທິດ..
- ລະບົບດັ່ງກ່າວຈະໃຊ້ໝໍ້ເກັບໄຟທີ່ມີຂະໜາດນ້ອຍກວ່າ.



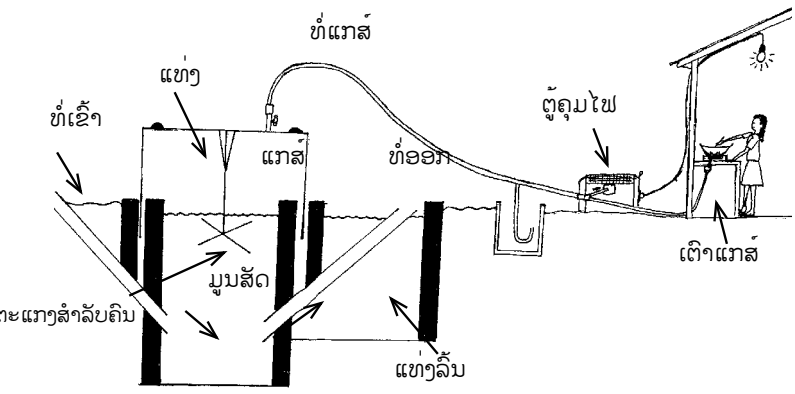
ລະບົບແກ້ສຊີວະພາບ

ລະບົບແກ້ສຊີວະພາບຈະເກັບເອົາແກ້ສເມທານໄວ້: ເຊິ່ງເປັນແກ້ສໄວ້ໄຟທີ່ໃຊ້ໃນການປຸງແຕ່ງອາຫານ, ໄຕ້ຕະກຽງແກ້ສ, ໃຊ້ເຄື່ອງຈັກທີ່ມີການເຜົາຜານພາຍໃນ, ແລະ ໃຊ້ໃນການຜະລິດກະແສໄຟຟ້າ.

ແກ້ສເມທານຖືກສ້າງໂດຍທໍາມະຊາດ, ໃນເວລາທີ່ຜຸ່ນຄອກ, ອາຈົມ, ຂີ້ແກບ, ໃບໄມ້, ພືດນໍ້າ, ແລະ ຫຍ້າ ມີການເປື້ອຍສະຫຼາຍ. ໃນລະບົບແກ້ສຊີວະພາບ, ແມ່ນມີການເກັບເອົາວັດສະດຸດັ່ງກ່າວ ແລະ ເອົາມາໃສ່ຖັງແກ້ສຊີວະພາບ, ເພື່ອໃຫ້ແກ້ສທີ່ຖືກຜະລິດຂຶ້ນມາ ຈະຖືກຂັງໄວ້ໃນຖັງ ແລະ ສາມາດເອົາໄປໃຊ້ໄດ້ເລີຍ. ສາມາດເພີ່ມວັດສະດຸລຽງໄປໃນຖັງໄດ້ແບບຕໍ່ເນື່ອງ, ແລະ ສາມາດເອົາວັດສະດຸເກົ່າອອກ ແລະ ເອົາມານໍາໃຊ້ເປັນປຸງຄຸນນະພາບສູງ.

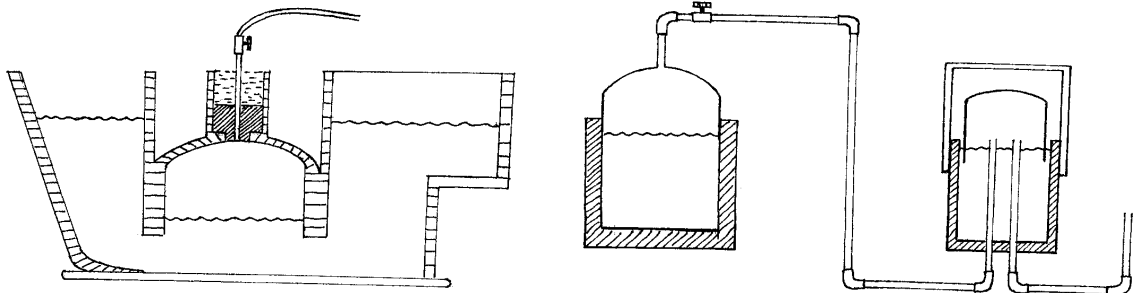
ການນໍາໃຊ້ລະບົບແກ້ສຊີວະພາບຈະເຮັດໃຫ້ໄດ້ປະໂຫຍຫຼາຍຢ່າງ:

- ແກ້ສ ແລະ ໄຟຟ້າທີ່ຖືກຜະລິດ ແມ່ນມາຈາກແຫຼ່ງທີ່ມີຢູ່ ແລະ ບໍ່ແພງ.
- ແກ້ສຈະທົດແທນການໃຊ້ພື້ນ, ເຊິ່ງຈະຊ່ວຍໃນການຫຼຸດຜ່ອນມົນລະພິດທີ່ເປັນຄວັນ.
- ຜູ້ຄອກ ແລະ ວັດສະດຸອື່ນໆ ທີ່ຖືກນໍາໃຊ້ຈະສືບຕໍ່ເກັບສານອາຫານທີ່ພືດຕ້ອງການ. ອັນທີ່ຈິງແລ້ວ, ເນື່ອງຈາກວ່າມີຂະບວນການປ່ອຍແກ້ສ, ລະດັບສານອາຫານຈະເພີ່ມຂຶ້ນ. ພາຍຫຼັງທີ່ວັດສະດຸເປື່ອຍສະຫຼາຍ ແລະ ໄດ້ປ່ອຍແກ້ສອອກມາແລ້ວ, ສາມາດນໍາໃຊ້ວັດສະດຸດັ່ງກ່າວ ເພື່ອເຮັດຜູ້ນຸ່ມ ຫຼື ໃຊ້ເປັນບຸ່ຍສໍາລັບພືດເລີຍ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຄວນລະມັດລະວັງເພາະວ່າມັນເປັນບຸ່ຍທີ່ມີຄວາມເຂັ້ມຂຸ້ນຫຼາຍ.



- ແບັກທີເຣຍຮ້າຍໃນຜູ້ຄອກເກືອບທັງໝົດ, ເຊິ່ງສາມາດແຜ່ພະຍາດໄດ້, ຈະຖືກກໍາຈັດໃນຖັງແກ້ສຊີວະພາບ, ດັ່ງນັ້ນ, ມັນຈະຫຼຸດຜ່ອນໂອກາດທີ່ຈະແຜ່ພະຍາດໄປສູ່ຄົນ ແລະ ສັດໄດ້.

ລະບົບແກ້ສຊີວະພາບແມ່ນຖືກນໍາໃຊ້ໃນຫຼາຍປະເທດແລ້ວ. ລະບົບແກ້ສຊີວະພາບມີຫຼາກຫຼາຍຮູບແບບ, ຂຶ້ນກັບປະເພດວັດສະດຸ ແລະ ເງິນທີ່ມີ, ແລະ ຈຸດປະສົງການນໍາໃຊ້ລະບົບ.



ຂໍ້ມູນພື້ນຖານຈໍານວນໜຶ່ງ ກ່ຽວກັບລະບົບແກ້ສຊີວະພາບ:

- ແກ້ສເມທານ 1 ແມັດກ້ອນ (1 ແມັດ x 1 ແມັດ x 1 ແມັດ) ຈະສະໜອງແກ້ສຢ່າງພຽງພໍ ເພື່ອບຸງແຕ່ງອາຫານໃຫ້ຄອບຄົວໄດ້ 3 ຄົນ, ຫຼື ສະໜອງແສງໄຟໄດ້ 6 ຊົ່ວໂມງຈາກດອກໄຟ, ຫຼື ນໍ້າມັນ 700 ມິລິລິດ ເພື່ອໃຊ້ຈັກປັ່ນໄຟ 2 ກໍາລັງມ້າເປັນເວລາ 2 ຊົ່ວໂມງ, ຫຼື ໄຟຟ້າ 1.25 ກິໂລວັດ.
- ຖັງແກ້ສຂະໜາດ 1.5 ແມັດກ້ອນຕໍ່ຄົນ ຈະສະໜອງແກ້ສເມທານຢ່າງພຽງພໍ ສໍາລັບຄວາມຕ້ອງການປະຈໍາວັນ.

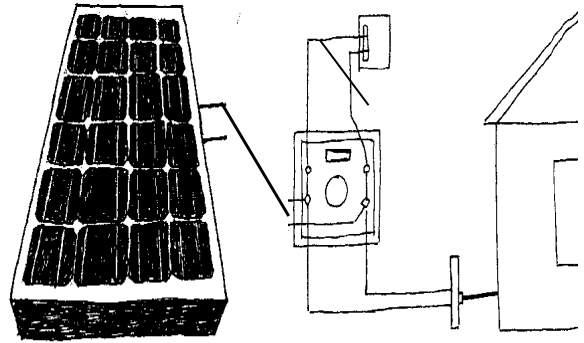
ລະບົບແກ້ສຊີວະພາບຈະບໍ່ມີອີກຊີເຈນ, ດັ່ງນັ້ນ, ຈິ່ງຕ້ອງປ້ອງກັນລະບົບເຫຼົ່ານີ້ຈາກລົມ ແລະ ນໍ້າ. ການບໍາລຸງຮັກສາລະບົບ ລວມເຖິງການຮັກສາລະດັບນໍ້າ, ລະດັບ pH, ອຸນຫະພູມ, ການປະສົມວັດສະດຸ, ການປ້ອງກັນຈາກວັດຖຸອັນຕະລາຍ, ແລະ ການບໍລິຫານການຄົ້ນຄ້າງ.

ເພື່ອສ້າງ ແລະ ບໍາລຸງຮັກສາລະບົບແກ້ສຊີວະພາບ, ຈໍາເປັນຕ້ອງມີການຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ມີຄວາມຮູ້ດ້ານວິຊາການ. ຂໍ້ມູນດັ່ງກ່າວແມ່ນສາມາດຫາໄດ້ຕາມປຶ້ມ, ອິນເຕີເນັດ, ຫຼື ອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ບໍ່ໄດ້ສັງກັດລັດຖະບານ ທີ່ເຮັດວຽກກ່ຽວກັບລະບົບແກ້ສຊີວະພາບຢ່າງທົ່ວທັນ.

ລະບົບພະລັງງານແສງອາທິດ

ລະບົບພະລັງງານແສງອາທິດແມ່ນນໍາໃຊ້ແສງອາທິດ ແລະ ແຜງຮັບແສງອາທິດເພື່ອຜະລິດກະແສໄຟຟ້າ.

ແຜງຮັບແສງອາທິດຈະຕ້ອງຈັດວາງເພື່ອໃຫ້ສາມາດຮັບເອົາແສງອາທິດໂດຍກົງໄດ້ຫຼາຍ, ໂດຍບໍ່ມີຕົກອາຄານ, ຕົ້ນໄມ້, ແລະ ອື່ນໆ ມາບັງ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຖ້າແຜງຮັບແສງອາທິດຮ້ອນຈົນເກີນໄປ, ມັນກໍຈະໃຊ້ງານບໍ່ໄດ້ດີປານໃດ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວຈະເກີດຂຶ້ນຖ້າແຜງໄດ້ສໍາຜັດກັບຫຼັງຄາເຫຼັກ ຫຼື ສັງກະສີ. ຖ້າເປັນໄປໄດ້, ໃຫ້ຕິດຕັ້ງແຜງໃຫ້ຫ່າງຈາກຫຼັງຄາສັງກະສີ ຫຼື ຕ້ອງໃສ່ວັດສະດຸສະຫວນຫຼາຍໆ (ວັດສະດຸເກົ່າ, ແຜນເຈ້ຍແຂງ, ໄມ້ປ່ອງ, ໄມ້, ແລະ ອື່ນໆ) ລະຫວ່າງຫຼັງຄາ ແລະ ແຜງ.



ມີການນໍາໃຊ້ລະບົບພະລັງງານແສງອາທິດໃນຫຼາຍໆ ປະເທດແລ້ວ. ລະບົບດັ່ງກ່າວຈະສະໜອງໄຟຟ້າໃນທຸກໆສະຖານທີ່ ແລະ ຖ້າມີຄວາມຮູ້ທີ່ຖືກຕ້ອງ, ການຕິດຕັ້ງລະບົບເຫຼົ່ານີ້ກໍຈະເປັນສິ່ງທີ່ງ່າຍ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ອີກຢ່າງໜຶ່ງທີ່ສໍາຄັນ ແມ່ນຕ້ອງມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບການບໍາລຸງຮັກສາ ແລະ ການໃຊ້ງານຢ່າງຖືກຕ້ອງ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນຕ້ອງຕິດຕາມເບິ່ງໝໍ້ໄຟໃຫ້ດີ. ຖ້າໃຊ້ບໍ່ຖືກວິທີມັນກໍອາດຈະເພງ່າຍ.

ລະບົບເຫຼົ່ານີ້ຈະມີຄ່າໃຊ້ຈ່າຍແພງ, ແຕ່ຈະສະໜອງໄຟຟ້າໃຫ້ແກ່ຊຸມຊົນ ດ້ວຍວິທີໆ ເປັນມິດຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ.

ລະບົບພະລັງງານລົມ

ລົມກໍສາມາດຖືກນໍາໃຊ້ເພື່ອຜະລິດໄຟຟ້າເຊັ່ນດຽວກັນ.

ເຄື່ອງປັ່ນລົມຈະໃຊ້ໃບພັດທີ່ຈະໝູນໃນເວລາທີ່ລົມພັດ, ເຊິ່ງສິ່ງດັ່ງກ່າວຈະໄປກະຕຸ້ນສ່ວນປະກອບອື່ນໆ ໃຫ້ໝູນເຊິ່ງຈະເປັນການສົ່ງຕໍ່ພະລັງງານໄປສູ່ເຄື່ອງປັ່ນນໍ້າ ຫຼື ເຄື່ອງຈັກປັ່ນໄຟ. ພະລັງງານທີ່ໄດ້ສ້າງຂຶ້ນມາຈະຖືກເກັບໄວ້ໃນໝໍ້ໄຟຂະໜາດໃຫຍ່ທີ່ຈະໃຊ້ເພື່ອສະໜອງກະແສໄຟຟ້າ. ມີເຄື່ອງປັ່ນລົມຫຼາກຫຼາຍຂະໜາດ, ນັບແຕ່ເຄື່ອງປັ່ນລົມຂະໜາດນ້ອຍທີ່ຈະຜະລິດໄຟຟ້າພໍສໍາລັບຄອບຄົວໜຶ່ງ, ໄປຫາເຄື່ອງປັ່ນລົມຂະໜາດໃຫຍ່ທີ່ຈະຜະລິດໄຟຟ້າພໍສໍາລັບຫຼາຍຫຼັງຄາເຮືອນ.

ໃນບາງປະເທດ, ມີເຄື່ອງປັ່ນລົມຂະໜາດໃຫຍ່ຫຼາຍໜ່ວຍທີ່ໄດ້ສ້າງຂຶ້ນມາ ແລະ ຕິດຕັ້ງໄວ້ໃນພື້ນທີ່ໆ ມີລົມພັດແຮງພໍທີ່ຈະຜະລິດໄຟຟ້າໄດ້ຫຼາຍ. ພື້ນທີ່ດັ່ງກ່າວແມ່ນເອີ້ນວ່າ ຟາມກັງຫັນລົມ.



ໃນອະນາຄົດ, ຟາມກັງຫັນລົມຂະໜາດໃຫຍ່ຈະສາມາດສະໜອງໄຟຟ້າໃຫ້ກັບເມືອງໃຫຍ່ທັງເມືອງໄດ້, ແລະ ມາທິດແທນເຄື່ອງຈັກປັ່ນກາຊວນ. ເພື່ອເຮັດໃຫ້ສິ່ງດັ່ງກ່າວມີຄວາມເປັນໄປໄດ້, ຕ້ອງໃຫ້ລັດຖະບານ ແລະ ພາກທຸລະກິດເຮັດວຽກຮ່ວມກັນ.

ສໍາລັບການສ້າງຟາມກັງຫັນລົມ ແມ່ນຕ້ອງໃຊ້ເງິນຫຼາຍ, ແຕ່ຟາມດັ່ງກ່າວຈະມີຄວາມຍືນຍົງຫຼາຍກວ່າ ແລະ ຈະຊ່ວຍປະຢັດເງິນໄດ້ໃນອະນາຄົດ. ຟາມກັງຫັນລົມສາມາດເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງລະບົບໃດໜຶ່ງໃນລະດັບຊາດ ແລະ ສາມາດໃຊ້ຮ່ວມກັບແຫຼ່ງໄຟຟ້າທໍາມະຊາດອື່ນໆ ໄດ້.

ນ້ຳມັນເຊື້ອໄຟ

ລົດ, ລົດບັນທຸກ, ລົດຈັກ ແລະ ພາຫະນະອື່ນໆ ສ້າງມົນລະພິດເປັນປະລິມານຫຼາຍ. ມົນລະພິດເລີ່ມຈາກຂະບວນການຂຸດຄົ້ນນ້ຳມັນ, ແລະ ສືບຕໍ່ຈົນເຖິງການນຳໃຊ້ນ້ຳມັນເພື່ອແລ່ນພາຫະນະທີ່ມີເຄື່ອງຈັກ. ໄດ້ມີການສ້າງເຕັກໂນໂລຊີໃໝ່ຂຶ້ນມາ ເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນບັນຫາດັ່ງກ່າວ, ເຊັ່ນ ລົດໄຟຟ້າ ແລະ ລົດທີ່ໃຊ້ໂຮໂດເຈນ. ນອກຈາກນີ້, ກໍຍັງມີເຕັກໂນໂລຊີອື່ນໆ ທີ່ລຽບງ່າຍກວ່ານີ້, ເຊັ່ນ ການໃຊ້ນ້ຳມັນໝາກພ້າວເພື່ອແລ່ນເຄື່ອງຈັກກາຊວນ.



ນ້ຳມັນໝາກພ້າວສຳລັບເຄື່ອງຈັກກາຊວນ

ລົດ ແລະ ເຄື່ອງຈັກກາຊວນແມ່ນສາມາດໃຊ້ກັບນ້ຳມັນໝາກພ້າວຄຸນນະພາບສູງໄດ້. ຖ້າມີການປ່ຽນແປງເລັກນ້ອຍ ແລະ ມີເຄື່ອງອຸ່ນນ້ຳມັນ, ລົດຈະສາມາດແລ່ນໄດ້ດ້ວຍນ້ຳມັນຈົນເກົ່າໄດ້ ຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບເຕັກໂນໂລຊີດັ່ງກ່າວແມ່ນສາມາດຫາໄດ້ຕາມປຶ້ມ ແລະ ອິນເຕີເນັດ.

ການໃຊ້ນ້ຳມັນໝາກພ້າວເປັນວິທີທີ່ເໝາະສົມ ແລະ ລຽບງ່າຍ ເຊິ່ງສາມາດໃຊ້ໄດ້ກັບເຄື່ອງຈັກກາຊວນທຸກຊະນິດ, ລວມທັງລົດ, ລົດບັນທຸກ, ລົດໂຖນາທີ່ໃຊ້ມີ, ໂຮງສີເຂົ້າ, ເຄື່ອງປັ່ນໄຟຂະໜາດນ້ອຍ, ຈັກບ້ຳນ້ຳ, ແລະ ອື່ນໆ. ນ້ຳມັນ ໝາກພ້າວທີ່ນຳໃຊ້ຕ້ອງເປັນນ້ຳມັນທີ່ມີຄຸນນະພາບສູງ, ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ, ມັນອາດຈະເຮັດໃຫ້ເຄື່ອງຈັກພັງເລີຍ. ນ້ຳມັນໝາກພ້າວຕາມທ້ອງຕະຫຼາດແມ່ນບໍ່ສາມາດໃຊ້ໄດ້ເພາະຄຸນນະພາບຕໍ່າຫຼາຍ.

ເພື່ອເຮັດໃຫ້ນ້ຳມັນບາງລົງ, ໃຫ້ປະສົມນ້ຳມັນໝາກພ້າວ 20 ສ່ວນຕໍ່ນ້ຳມັນກາດ 1 ສ່ວນ (5%). ໃນເຂດໜາວ, ໃຫ້ປະສົມນ້ຳມັນໝາກພ້າວ 10 ສ່ວນຕໍ່ນ້ຳມັນກາດ 1 ສ່ວນ (10%). ວິທີນີ້ໄດ້ປະສົບຜົນສຳເລັດຢູ່ເກາະບູແກ້ງວິນ, ປາປົວນິວກິນີ ມາເປັນເວລາຫຼາຍປີ ແລະ ປະຈຸບັນນີ້ກຳລັງທົດລອງໃຊ້ຢູ່ເກາະຟິຈີ ແລະ ຢູ່ປະເທດໄທ.

ເຄື່ອງປັ່ນນ້ຳ

ເຄື່ອງຈັກປັ່ນນ້ຳແມ່ນຖືກໃຊ້ຢ່າງທົ່ວເຖິງ ແຕ່ກໍມີລາຄາຂອນຂ້າງແພງ ແລະ ຕ້ອງໃຊ້ນ້ຳມັນເພື່ອໃຫ້ສາມາດໃຊ້ງານໄດ້. ຕໍ່ໄປນີ້ແມ່ນຕົວຢ່າງຂອງເຄື່ອງປັ່ນນ້ຳແບບລຽບງ່າຍທີ່ບໍ່ຕ້ອງການນ້ຳມັນເພື່ອໃຊ້ງານ ແລະ ມີການບຳລຸງຮັກສາງ່າຍກວ່າຫຼາຍເທົ່າ.

ເຄື່ອງຕະບັນນ້ຳ

ເຄື່ອງຕະບັນນ້ຳຈະນຳໃຊ້ຄວາມດັນຂອງນ້ຳທີ່ເກີດຈາກແຮງໂນ້ມຖ່ວງ ເພື່ອໃຫ້ນ້ຳໄຫຼຂຶ້ນບ່ອນສູງ. ນ້ຳຈາກບໍ່ຫຼື ແຫຼ່ງນ້ຳອື່ນແມ່ນສາມາດເກັບໃນຖັງ/ອ່າງນ້ອຍ. ນ້ຳດັ່ງກ່າວຕ້ອງສະອາດ, ເພາະວ່າ ຖ້ານ້ຳເປື້ອນມັນຈະກໍ່ໃຫ້ເກີດບັນຫາ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ ນ້ຳຈະໄຫຼລົງຜ່ານທີ່, ເຊິ່ງປົກກະຕິແລ້ວຈະມີຄວາມຍາວປະມານ 10-20 ຊັງຕີແມັດ ຄວາມດັນຈະເກີດຂຶ້ນເມື່ອນ້ຳໄຫຼລົງ. ນ້ຳຈະໄຫຼລົງສູ່ເຄື່ອງປັ່ນນ້ຳ, ເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມດັນອາກາດ ເຊິ່ງຈະປັ່ນນ້ຳຜ່ານທີ່ຂະໜາດນ້ອຍກັບຄືນສູ່ບ່ອນສູງ. ສາມາດປັ່ນນ້ຳຜ່ານທີ່ທີ່ນ້ອຍກວ່າໂກຣອດຫຼືຮ້ອຍແມັດ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ແມ່ນສາມາດເຮັດໃຫ້ນ້ຳໄຫຼໄປສູ່ອ່າງເກັບນ້ຳ.

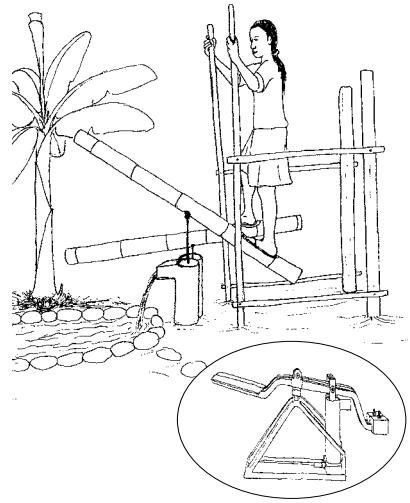


ຈາກການໃຊ້ເຄື່ອງປັ່ນນ້ຳປະເພດນີ້, ນ້ຳຈະສາມາດໄຫຼໃນປະລິມານສູງ, ແລະ ຖ້າແຫຼ່ງນ້ຳໝັ້ນຄົງ, ນ້ຳກໍຈະໄຫຼຕະຫຼອດປີ. ເຄື່ອງນີ້ເປັນວິທີແກ້ບັນຫາການສະໜອງນ້ຳທີ່ປະຢັດດີ.

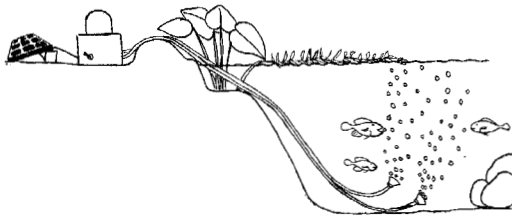
ເຄື່ອງປ້າທີ່ໃຊ້ຕີນ ແລະ ເຄື່ອງປ້າຢຽບ

ເຄື່ອງປ້າດັ່ງກ່າວ ແມ່ນສາມາດປ້ານໍ້າຈາກນໍ້າບາດານ, ນໍ້າສາງ, ບໍ່ນໍ້າ, ຫຼື ແມ່ນໍ້າໄດ້. ມີຄວາມຄ້າຍຄືກັນກັບເຄື່ອງປ້າມີ, ແຕ່ຈະໄດ້ນໍ້າຫຼາຍກວ່າ ໂດຍບໍ່ຕ້ອງອອກແຮງຫຼາຍ.

ເຄື່ອງປ້າດັ່ງກ່າວຈະໃຊ້ໄມ້ 2 ແຜ່ນທີ່ມັດໃສ່ກະບອກ 2 ອັນທີ່ຢູ່ໃຕ້ໄມ້. ເພື່ອໃຫ້ເຄື່ອງປ້າດໍາເນີນງານໄດ້, ຕ້ອງມີການເຄື່ອນເທັງຄ້າຍໆ ກັບຄືນ ຍ່າງ, ເຊິ່ງຈະເຮັດໃຫ້ໄມ້ເຄື່ອນຂຶ້ນເຄື່ອນລົງຕາມການຢຽບ. ການເຄື່ອນ ໄຫວດັ່ງກ່າວຈະເຮັດໃຫ້ມີຄວາມດັນອາກາດ ແລະ ດູດນໍ້າຂຶ້ນມາຜ່ານທີ່ ເຂົ້າສູ່ກະບອກ ແລະ ຂຶ້ນມາດ້ານເທິງ. ນໍ້າທີ່ໄດ້ມາແມ່ນສາມາດເກັບໄວ້ ໃນຖັງເກັບນໍ້າ ຫຼື ບ່ອນອື່ນໄດ້ ຕາມຄວາມຕ້ອງການ.



ເຄື່ອງປ້ານໍ້າພະລັງງານແສງອາທິດ



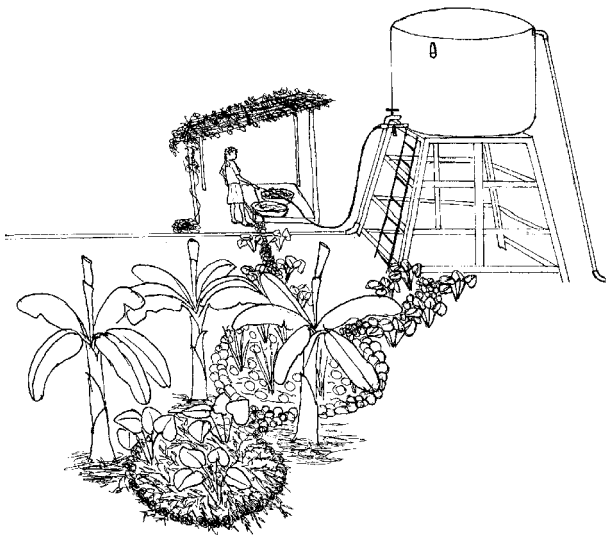
ເຄື່ອງປ້ານໍ້າພະລັງງານແສງອາທິດແມ່ນຖືກນໍາໃຊ້ເພື່ອເພີ່ມອັກ ຊີເຈນໃນໜອງ. ເຄື່ອງປ້າຈະດໍາເນີນງານໂດຍໃຊ້ແຜ່ງຮັບແສງ ອາທິດຂະໜາດນ້ອຍ ເຊິ່ງຈະຜະລິດກະແສໄຟຟ້າໃຫ້ເຄື່ອງປ້າ.

ເຄື່ອງປ້າເຫຼົ່ານີ້ແທດເໝາະກັບໜອງປາ ແລະ ສາມາດນໍາໃຊ້ ກັບລະບົບອະນາໄມນໍ້າໄດ້ເຊັ່ນກັນ.

ສິລິມ

ສິລິມຈະໃຊ້ພະລັງງານລົມເພື່ອປ້ານໍ້າຈາກໃຕ້ດິນສູ່ພື້ນດິນ, ເພື່ອເອົາມາໃຊ້ສໍາລັບ ຄວາມຕ້ອງການຂອງຄົວເຮືອນ ຫຼື ຊົນລະປະທານ. ສິລິມຈະມີຮູບຮ່າງຄ້າຍຄືກັບພັດ ລົມໃຫຍ່.

ລົມຈະພັດໃສ່ໃບພັດຂອງສິລິມ, ເຊິ່ງເມື່ອໃບພັດໝູນແລ້ວ ຈະເຮັດ ໃຫ້ລູກສູບຂຶ້ນລົງ, ແລະ ດູດນໍ້າຂຶ້ນມາສູ່ພື້ນດິນຜ່ານທີ່ທີ່ຝັງໄວ້ໃຕ້ດິນ.



ການເກັບນໍ້າໄວ້ບ່ອນສູງ

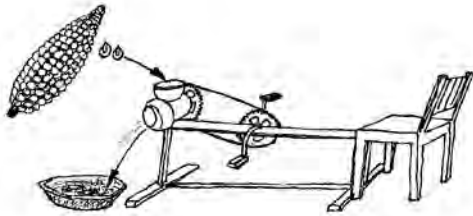
ກ່ອນອື່ນແມ່ນໃຫ້ເອົານໍ້າໄປໄວ້ໃນຖັງທີ່ຢູ່ບ່ອນສູງ ແລ້ວຄ່ອຍປ່ອຍໃຫ້ນໍ້າໄຫຼລົງມາຜ່ານທີ່ໄປສູ່ບ່ອນທີ່ ຕ້ອງການນໍ້າ.

ເພື່ອເອົານໍ້າຂຶ້ນໄປໄວ້ໃນຖັງທີ່ຢູ່ບ່ອນສູງ, ໃຫ້ເອົານໍ້າ ຈາກຫຼັງຄາໂດຍກົງໂດຍການໃຊ້ແນວເກັບນໍ້າທີ່ເປັນ ໄມ້ປ່ອງ, ແລ້ວໃຊ້ເຄື່ອງປ້າຢຽບ ຫຼື ເຄື່ອງຕະບັນນໍ້າ, ຫຼື ເຄື່ອງປ້າປະເພດອື່ນໆ.

ເຄື່ອງມືອື່ນໆທີ່ລຽບງ່າຍ

ເຄື່ອງບິດທີ່ໃຊ້ພະລັງງານຖົບ

ເຄື່ອງບິດທີ່ໃຊ້ພະລັງງານຖົບເປັນເຕັກໂນໂລຊີທີ່ງ່າຍ ແລະ ມີປະສິດທິຜົນ ທີ່ສາມາດໃຊ້ສໍາລັບການບິດສະລີ, ເຂົ້າ, ໝາກຖົ່ວ, ແລະ ອື່ນໆ.



ເຄື່ອງບິດແມ່ນຕໍ່ໃສ່ລົດຖົບ, ແລະ ໂສ້ຂອງລົດ, ເຊິ່ງປົກກະຕິແລ້ວຈະມີໜ້າທີ່ເຮັດໃຫ້ກົງລົດຖົບໝູນ, ແຕ່ຖືກເຊື່ອມຕໍ່ກັບກົນໄກໜຶ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ເຄື່ອງບິດໝູນ.

ການໃຊ້ເຄື່ອງບິດດັ່ງກ່າວ ງ່າຍກວ່າການຕໍາສະລີ ແລະ ຖືກກວ່າການໃຊ້ເຄື່ອງບິດທີ່ໃຊ້ນໍ້າມັນ.

ເຄື່ອງສະກັດນໍ້າມັນ

ເຄື່ອງສະກັດນໍ້າມັນເປັນເຄື່ອງມືທີ່ໃຊ້ໃນການສະກັດນໍ້າມັນຈາກເມັດພັນ, ຖົ່ວ ແລະ ພືດອື່ນໆ ທີ່ຜະລິດນໍ້າມັນ, ເຊັ່ນ ໝາກພ້າວ, ໝາກຖົ່ວທຽນ, ແລະ ໝາກອາໂວກາໂດ. ນໍ້າມັນທີ່ໄດ້ຜະລິດມາແມ່ນນໍ້າມັນທີ່ມີຄຸນນະພາບສູງ ແລະ ຈະຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ໂພຊະນາການດີຂຶ້ນ, ໂດຍສະເພາະສໍາລັບເດັກນ້ອຍ, ຫຼື ສາມາດເອົາໄປຂາຍ ຫຼື ແລກປ່ຽນໄດ້. ນໍ້າມັນປອດສານພິດຄຸນນະພາບດີ ເປັນຕະຫຼາດສິ່ງອອກທີ່ມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ສູງ.

ການນໍາໃຊ້ອິນເຕີເນັດ

ອິນເຕີເນັດເປັນໜຶ່ງໃນເຕັກໂນໂລຊີທີ່ສໍາຄັນທີ່ສຸດສໍາລັບອະນາຄົດ. ໃນອິນເຕີເນັດມີຂໍ້ມູນຈໍານວນມະຫາສານທີ່ມີປະໂຫຍດເພື່ອສ້າງອະນາຄົດທີ່ຍືນຍົງ. ດ້ວຍການໃຊ້ອິນເຕີເນັດ, ພວກເຮົາສາມາດແລກປ່ຽນເຕັກໂນໂລຊີ ແລະ ຂໍ້ມູນກັບກຸ່ມຜູ້ຮ່ວມມືຈາກທົ່ວໂລກ.

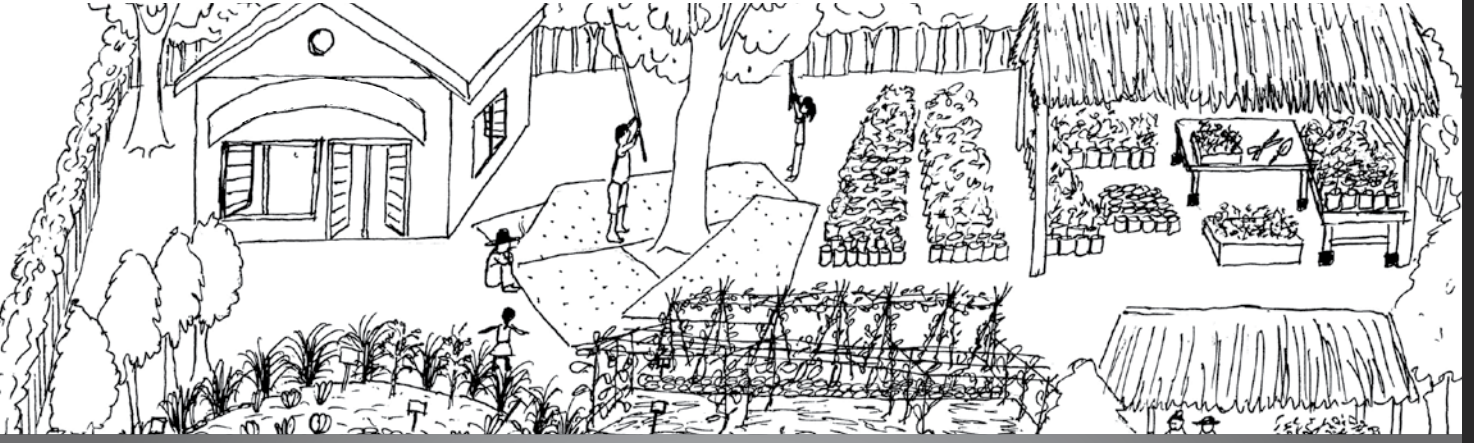


ឃ្លាមហោល...



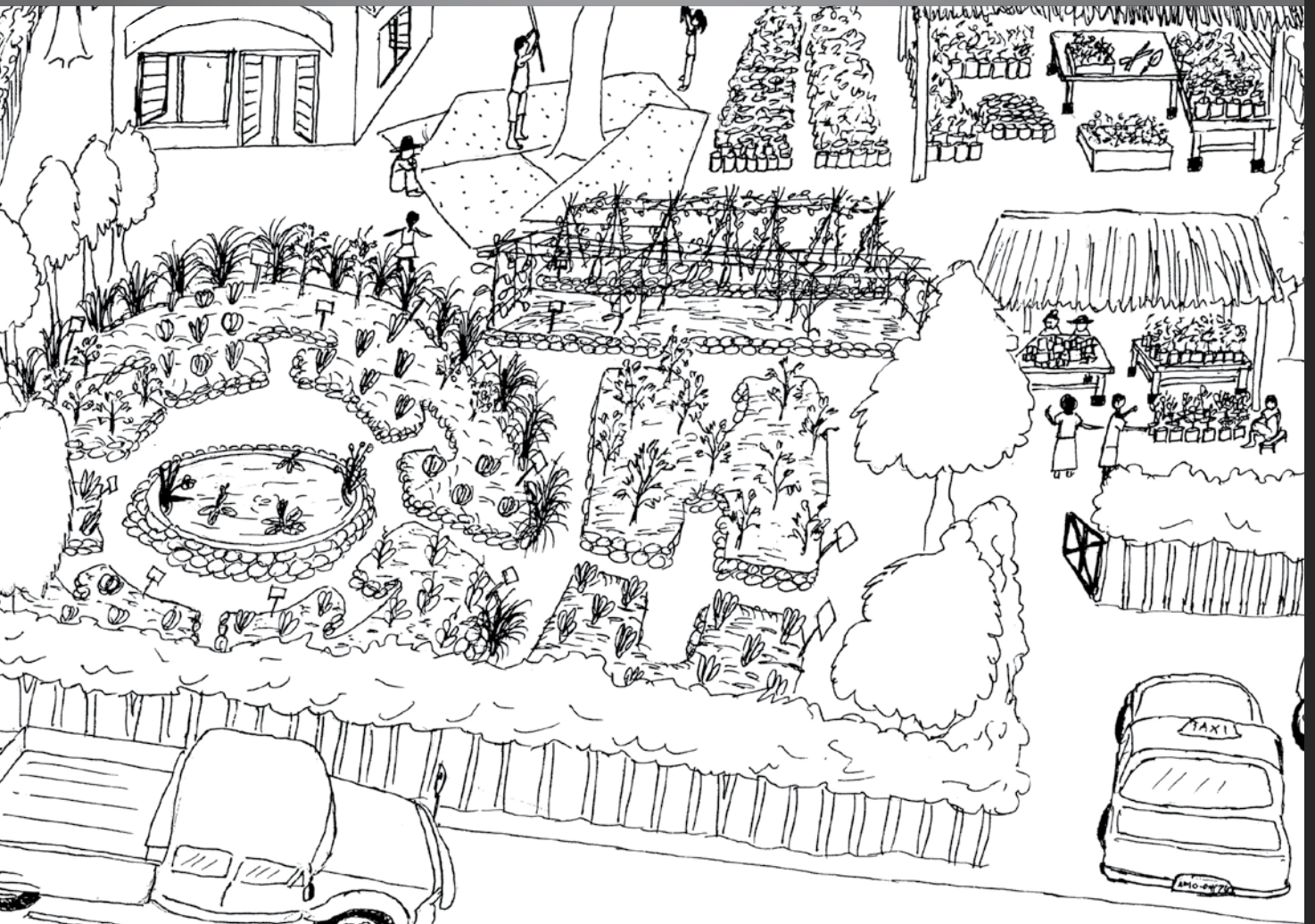
ໝາຍເຫດ...





ໂມດູນ 13.

ການພັດທະນາສະຫະກອນ ແລະ ວິສາຫະກິດ



ໝາຍເຫດ...

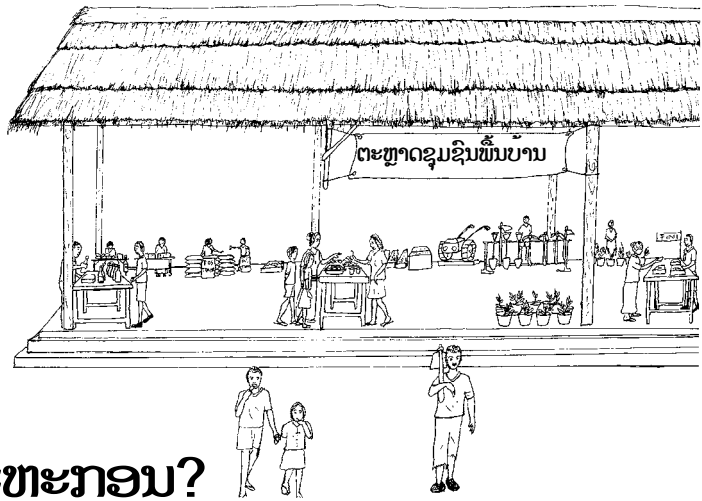


ຊຸມຊົນຂອງພວກເຮົາມີຄວາມເຊື່ອທີ່ໜັກແໜ້ນ ແລະ ມີປະຫວັດການເຮັດວຽກຮ່ວມກັນທີ່ເປັນເອກະລັກ ແລະ ມີສວນຮ່ວມໃນການເຮັດວຽກເປັນກຸ່ມໃນທຸກສ່ວນຂອງຊີວິດຢ່າງຫ້າວຫັນ. ສະຫະກອນເປັນການຂະຫຍາຍການເຮັດວຽກຮ່ວມກັນແບບລຽບງ່າຍ.

ສະຫະກອນອາດຈະເປັນກຸ່ມນ້ອຍທີ່ຊ່ວຍແລກປ່ຽນ ແລະ ເພີ່ມການຜະລິດ ແລະ ພັດທະນາການຜະລິດເປັນກຸ່ມ, ຫຼື ອາດຈະເປັນກຸ່ມທີ່ໃຫຍ່ຫຼາຍ ຫຼື ອາດຈະເປັນທຸລະກິດຊຸມຊົນທີ່ ຜະລິດ ແລະ ຂາຍຜະລິດຕະພັນສະເພາະ.

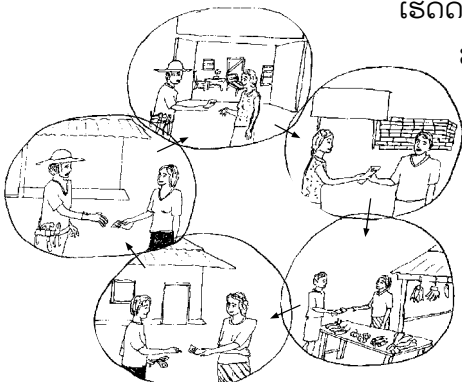
ຕົວຢ່າງຂອງສະຫະກອນທີ່ມີການສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນຫຼາຍທີ່ສຸດ ລວມທັງສະຫະກອນອາຫານ, ສະຫະກອນເຄື່ອງມືຊາວກະສິກອນ, ສະຫະກອນເກັບ ແລະ ໃຫ້ຢືມ, ສະຫະກອນແມ່ຍິງ ແລະ ສະຫະກອນໝູ່ບ້ານ. ມີສະຫະກອນຫຼາຍປະເພດທີ່ດຳເນີນງານຢູ່ໃນປະຈຸບັນນີ້ ບໍ່ໄດ້ດຳເນີນງານຢ່າງມີປະສິດທິພາບສູງສຸດ. ສະຫະກອນຄວນຈັດສັນ, ບໍລິຫານ ແລະ ມີການດຳເນີນງານໂດຍຊຸມຊົນເອງ ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ຊຸມຊົນຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກິດຈະກຳ, ແລະ ຜົນປະໂຫຍດທັງໝົດກໍ່ຄວນຕົກເປັນຂອງຊຸມຊົນໂດຍລວມ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຈະອີງໃສ່ແນວຄິດກ່ຽວກັບການປະສົບຜົນສຳເລັດໃນສິ່ງທີ່ບຸກຄົນດຽວບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້ສຳເລັດດ້ວຍຕົນເອງ, ແຕ່ຕ້ອງໃຊ້ຄວາມສາມາດຂອງສວນລວມເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍຮ່ວມກັນ.

ຄວາມຕ້ອງການ ແລະ ເປົ້າໝາຍອາດຈະເປັນເພື່ອເສດຖະກິດ, ສັງຄົມ, ຫຼື ການບໍລິການ, ແຕ່ສິ່ງທີ່ສຳຄັນກໍ່ຄື ສະມາຊິກທຸກຄົນຕ້ອງໃຊ້ຫຼັກການຂອງຄວາມສະເໝີພາບ, ປະຊາທິປະໄຕ, ແລະ ການເຮັດວຽກຮ່ວມກັນເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງສວນລວມ



ເປັນຫຍັງຕ້ອງສ້າງຕັ້ງສະຫະກອນ?

- ສະຫະກອນຈະເຮັດໃຫ້ກາທາວັດສະດຸເພື່ອດຳເນີນທຸລະກິດງ່າຍຂຶ້ນ. ການຊື້ວັດສະດຸຈຳນວນຫຼາຍຈະຖືກກວ່າການຊື້ຈຳນວນໜ້ອຍ. ເງິນທີ່ຈຳເປັນເພື່ອຊື້ວັດສະດຸຈຳນວນຫຼາຍ ແມ່ນຈະຫາໄດ້ງ່າຍກວ່າເພາະວ່າແມ່ນເງິນທີ່ເກັບຈາກຄົນຈຳນວນຫຼາຍ. ສະມາຊິກແຕ່ລະຄົນໃນສະຫະກອນໃດໜຶ່ງ ຈະມີຊັບພະຍາກອນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ເຊິ່ງສາມາດເອົາມາແບ່ງປັນພາຍໃນກຸ່ມໄດ້, ເຊັ່ນ ຜະລິດຕະພັນສວນ, ຜະລິດຕະພັນປ່າ, ແຮງງານ, ຄວາມສາມາດ, ແລະ ການຂົນສົ່ງ.
- ສະຫະກອນມີການຜະລິດສິນຄ້າຫຼາກຫຼາຍຊະນິດ. ມີຜະລິດຕະພັນບາງຊະນິດທີ່ຄົນໆໜຶ່ງອາດຈະບໍ່ສາມາດເຮັດດ້ວຍຕົນເອງໄດ້, ແຕ່ຖ້າເປັນກຸ່ມ ຫຼື ຄອບຄົວເຮັດວຽກຮ່ວມກັນ, ກໍ່ອາດຈະສາມາດເຮັດໄດ້ຫຼາຍຂຶ້ນ. ສະມາຊິກແຕ່ລະຄົນສາມາດແລກປ່ຽນຜະລິດຕະພັນທີ່ຕົນເອງໄດ້ຜະລິດ.



ມີການແລກປ່ຽນເງິນແບບຕໍ່ເນື່ອງພາຍໃນຊຸມຊົນ

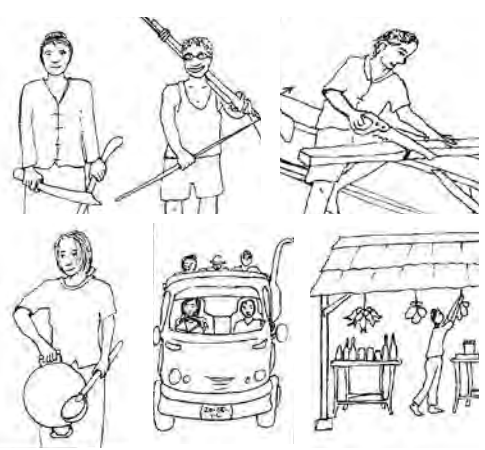
- ການຂົນຂວາຍຜ່ານກຸ່ມ. ກຸ່ມໜຶ່ງຕ້ອງການເງິນ, ການຝຶກອົບຮົມ, ອຸປະກອນ, ຄູ່ຮ່ວມມື, ແລະ ການສະໜັບສະໜູນຈາກລັດຖະບານ ຫຼື ບຸກຄົນຈະຕ້ອງການ. ການຂົນຂວາຍຜ່ານກຸ່ມແທນທີ່ຈະເປັນບຸກຄົນກໍ່ຈະມີນ້ຳໜັກເພື່ອເປັນກະບອກສຽງ ແລະ ໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນ.

- ສະມາຊິກທຸກຄົນສາມາດປະກອບສ່ວນ ອີ່ ງຕາມຄວາມສາມາດຂອງຕົນ. ໃນສະຫະກອນ, ການມີ ຄວາມສາມາດທີ່ແຕກຕ່າງກັນຈະເຮັດໃຫ້ມີຜະລິດຕະພັນທີ່ຫຼາກຫຼາຍ, ແລະ ສາມາດແບ່ງປັນຜົນປະໂຫຍດທີ່ໄດ້ມາຈາກຜະລິດຕະພັນດັ່ງກ່າວກັບສະມາຊິກທຸກຄົນໄດ້.

- ສະຫະກອນຈະເຮັດໃຫ້ການເຮັດການຕະຫຼາດສໍາລັບຜະລິດຕະພັນງ່າຍຂຶ້ນ ເພາະຜູ້ຕາງໜ້າຂອງກຸ່ມສາມາດເຮັດວຽກຮ່ວມກັນເພື່ອຈັດສັນຕາຕະລາງການຂົນສົ່ງ, ຕາຕະລາງຂອງຕະຫຼາດ, ແລະຕະຫຼາດສໍາລັບຜະລິດຕະພັນ, ເຊັ່ນ ຕະຫຼາດແບບດັ້ງເດີມ, ຮ້ານອາຫານ, ຊຸເບີມາເກັດ, ຮ້ານຄ້າ ແລະ ອື່ນໆ.

ການເຮັດວຽກນີ້ດ້ວຍຕົວຄົນດຽວເປັນສິ່ງທີ່ຍາກຫຼາຍ ແລະ ໃຊ້ເວລາຫຼາຍພໍສົມຄວນ. ກຸ່ມຈະສາມາດຮັບພະລະໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບທີ່ໃຫຍ່ກວ່າ. ໃຫ້ພັດທະນາຍີ່ຫໍ້ສໍາລັບຜະລິດຕະພັນ ເຊິ່ງຕິດພັນກັບຊື່ຂອງກຸ່ມ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວຈະຊ່ວຍໃນການເຮັດການຕະຫຼາດໃຫ້ຜະລິດຕະພັນ, ເຊິ່ງໃນຂະນະດຽວກັນ ຕ້ອງສືບຕໍ່ປັບປຸງຄຸນນະພາບ ແລະ ຄວາມໜ້າເຊື່ອຖື. ຄຸນນະພາບ ແລະ ຄວາມໜ້າເຊື່ອຖືເປັນປັດໄຈສໍາຄັນທີ່ເປັນພື້ນຖານສໍາລັບການຕະຫຼາດທີ່ຍືນຍົງ. ການມີສະຫະກອນຈະຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ມີການສະໜອງສິນຄ້າເປັນປະຈຳ.

- ສະມາຊິກຈະສາມາດຮຽນຮູ້ອາຊີບ ແລະ ຫັກສະໃໝໆ ໄດ້ຜ່ານການແລກປ່ຽນພາຍໃນກຸ່ມ. ສະມາຊິກກຸ່ມທຸກຄົນຈະສາມາດເຂົ້າຮ່ວມໄດ້ ອີງຕາມຄວາມສາມາດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ແລກປ່ຽນຄວາມຮູ້ ແລະ ປະສົບການພາຍໃນກຸ່ມ.
- ສະຫະກອນຊຸກຍູ້ໃຫ້ມີການໝູນວຽນເງິນ ແລະ ຜະລິດຕະພັນລະຫວ່າງສະມາຊິກຂອງສະຫະກອນ.
- ຈະມີການສ້າງວຽກເຮັດງານທຳຫຼາຍຂຶ້ນ, ໂດຍສະເພາະພາຍໃນໝູ່ບ້ານ.
- ຊື່ຂອງກຸ່ມສາມາດຖືກນຳໃຊ້ໄດ້ບ່ອນວັດສະດຸທຸ້ມທີ່ສິນຄ້າ, ເຊິ່ງຈະໃຫ້ມີຄວາມພາກພູມໃຈ. ໂດຍສະເພາະຖ້າຊື່ນັ້ນຮັບປະກັນຄຸນນະພາບ.



ພາບອະທິບາຍກ່ຽວກັບສະຫະກອນ

ສາມາດໃຫ້ການອະທິບາຍກ່ຽວກັບສະຫະກອນ ຫຼື ກຸ່ມວິສາຫະກິດ ໂດຍການໃຊ້ຮູບພາບອະທິບາຍທີ່ເປັນຮູບຕົ້ນໄມ້, ໃນກໍລະນີນີ້ແມ່ນຕົ້ນໝາກມ່ວງ. ກ່ອນອື່ນ, ໃຫ້ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍເມັດພັນ. ເມັດພັນນັ້ນຄືແນວຄິດ.

ໃຫ້ລອງຈິນຕະນາການວ່າເມັດພັນນັ້ນງອກອອກມາ, ກ່ອນອື່ນມັນກໍ່ຈະເລີ່ມດ້ວຍການອອກຮາກ, ລຳຕົ້ນ, ແລ້ວ ໃບໄມ້. ມັນຈະຊອກຫານ້ຳ ແລະ ສານອາຫານ, ເຊິ່ງນັ້ນກໍ່ຄືການວິເຄາະຄວາມຕ້ອງການ, ຄວາມພ້ອມຂອງຊັບພະຍາກອນ, ຜະລິດຕະພັນ, ການຕະຫຼາດ ແລະ ອື່ນໆ.

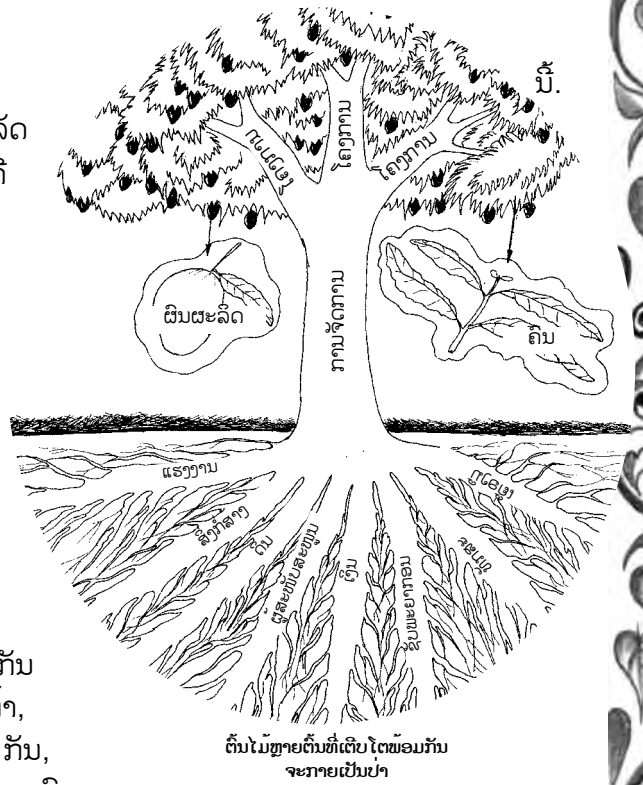
ຕົ້ນໄມ້ຈະຕ້ອງການເນື້ອທີ່ເພື່ອງອອກອອກມາໃຫ້ໄດ້ຂະໜາດສູງສຸດຂອງມັນ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວໝາຍເຖິງສະຖານທີ່ທີ່ຖືກຕ້ອງ, ການວາງແຜນ, ໂຄງສ້າງ, ແລະ ວິໄສທັດທີ່ດີສໍາລັບອະນາຄົດ, ການສະໜອງຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອ, ການຝຶກອົບຮົມ, ທຶນ ແລະ ການຂົນສົ່ງໃຫ້ແກ່ຊຸມຊົນ.

ເມື່ອຕົ້ນໄມ້ເຕີບໂຕເຕັມທີ່ແລ້ວ, ມັນກໍ່ຈະກາຍເປັນຕົ້ນໄມ້ທີ່ສົມບູນ ທີ່ມີລະບົບຮາກ, ມີລຳຕົ້ນທີ່ແຂງແຮງ, ມີກິ່ງໄມ້ ແລະ ໃບໄມ້ຫຼາຍໆ, ແລະ ມັນຈະຜະລິດດອກໄມ້, ໝາກໄມ້ ແລະ ເມັດພັນໃໝ່ທີ່ຈະງອກເປັນຕົ້ນໄມ້ໃໝ່ຂຶ້ນມາ.

ຖ້າເວົ້າອີກແບບໜຶ່ງ, ຖ້າຕົ້ນໄມ້ເປັນຕົວຢ່າງປຽບທຽບສໍາລັບສະຫະກອນ:

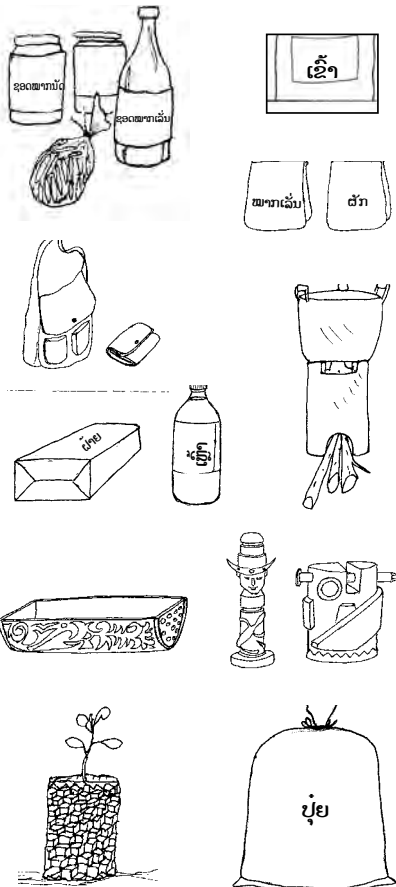
- ຮາກຈະເປັນຖານຂອງຊັບພະຍາກອນ. ຊັບພະຍາກອນເຫຼົ່ານີ້ອາດຈະເປັນດິນ, ແຮງງານ, ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ, ຫັກສະ, ອຸປະກອນ, ຕຶກອາຄານ, ເງິນ ຫຼື ເຄືອຂ່າຍກັບອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ບໍ່ໄດ້ສັງກັດລັດຖະບານ, ລັດຖະບານ, ແລະ ກຸ່ມສະໜັບສະໜູນ.
- ລຳຕົ້ນເປັນໂຄງສ້າງບໍລິຫານ. ມັນຈະຊ່ວຍອຳນວຍຄວາມສະດວກ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ການຈັດສັນຊັບພະຍາກອນໃຫ້ໂຄງການມີປະສິດທິພາບ, ດັ່ງນັ້ນມັນຕ້ອງເຂັ້ມແຂງ ແລະ ໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນ. ການບໍລິຫານຈະຕັດສິນໃຈວ່າຈະສະໜັບສະໜູນໂຄງການ (ກິ່ງໄມ້) ໃດ.
- ກິ່ງໄມ້ແມ່ນໂຄງການຕ່າງໆ. ມີໂຄງການຂະໜາດນ້ອຍຫຼາຍໂຄງການດີກວ່າ ແລະ ຍືນຍົງກວ່າການມີໂຄງການຂະໜາດໃຫຍ່ໂຄງການດຽວ. ຄວາມຫຼາກຫຼາຍເປັນສິ່ງທີ່ສໍາຄັນ.

- ໃບໄມ້ຄືບຸກຄົນທີ່ຮັບຜິດຊອບໂຄງການເຫຼົ່າ ພວກເຂົາເຮັດວຽກຮ່ວມກັນ ເພື່ອຮັບປະກັນຄວາມສໍາເລັດ ຂອງໂຄງການ, ເພາະວ່າຖ້າບໍ່ມີຄົນ, ສະຫະກອນກໍ່ຈະຄື ຕົ້ນໄມ້ທີ່ບໍ່ມີໃບ, ມັນຈະບໍ່ສາມາດຢູ່ໄດ້ ຫຼື ເຕີບໂຕໄດ້.
- ໝາກໄມ້ເປັນໝາກຜົນຂອງໂຄງການ. ຕ້ອງໄດ້ເກັບກຽວ, ເກັບຮັກສາ, ສົ່ງເສີມ, ແລະ ຂາຍມັນອອກ ເພື່ອໃຫ້ໂຄງການສ້າງລາຍຮັບໃຫ້ແກ່ສະມາຊິກຂອງສະຫະກອນໃນຮູບແບບທີ່ຍືນຍົງ.
- ເມັດພັນຄືສະຫະກອນໃໝ່ ຫຼື ທຸລະກິດໃໝ່ທີ່ເກີດຈາກ ຕົ້ນໄມ້ຕົ້ນທໍາອິດ.



ການມີຕົ້ນທີ່ງອກຂຶ້ນມານໍາກັນຫຼາຍ ຕົ້ນ ດຶກວ່າຕົ້ນໄມ້ທີ່ຂຶ້ນມາຕົ້ນດຽວ. ຕົ້ນໄມ້ເຫຼົ່ານີ້ຈະສະໜັບສະໜູນ ແລະ ເປັນທີ່ພັກພຶ່ງໃຫ້ກັນ ແລະ ກັນ ເພື່ອປົກປ້ອງຈາກພາຍຸ, ລົມພັດແຮງ, ແດດກາ, ແລະ ໃຫ້ສານອາຫານ (ຊັບພະຍາກອນ) ເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ, ແລະ ໃນຂະນະດຽວກັນ, ເປັນທີ່ພັກອາໄສສໍາລັບສັດ ແລະ ນົກ. ສິ່ງນີ້ບໍ່ຕ່າງຫຍັງຈາກສະຫະກອນ ແລະ ຊຸມຊົນທຸລະກິດ.

ການສ້າງແນວຄິດ



ມີຫຼາກຫຼາຍຜະລິດຕະພັນທີ່ສາມາດຜະລິດໄດ້ ເຊັ່ນ ອາຫານ, ຫັດຖະກໍາ, ສິນລະປະ, ຜ້າແພ, ຜະລິດຕະພັນທ່ອງທ່ຽວ, ການສະໜອງການບໍລິການ ແລະ ອີກຫຼາຍໆຢ່າງ.

ເມື່ອໄດ້ຕັດສິນໃຈແລ້ວວ່າຈະເຮັດຜະລິດຕະພັນຍັງ, ກໍ່ເຖິງເວລາທີ່ຕ້ອງ ວິເຄາະກ່ຽວກັບຊັບພະຍາກອນ ແລະ ຜະລິດຕະພັນ. ນີ້ເປັນສ່ວນໜຶ່ງທີ່ສໍາຄັນໃນການຄົ້ນຄວ້າວ່າ ໂຄງການໃດທີ່ສຸດສໍາລັບທຸລະກິດຊຸມຊົນ

ມີຄໍາຖາມຈໍານວນໜຶ່ງທີ່ຕ້ອງພິຈາລະນາ: ຜະລິດຕະພັນທີ່ທ່ານຢາກເຮັດ ມີຄົນອື່ນເຮັດໃນທ້ອງຖິ່ນແລ້ວບໍ່? ຖ້າຍັງບໍ່ທັນມີ ກໍ່ຖືວ່າດີ. ຖ້າມີແລ້ວ, ມີຄົນທີ່ສິນໃຈຢາກຊື້ຜະລິດຕະພັນນັ້ນຫຼາຍບໍ່? ຢ່າ ເລີ່ມເຮັດໃນສິ່ງທີ່ມີຂາຍຫຼາຍແລ້ວ ຫຼື ຂາຍຍາກ, ຍົກເວັ້ນທ່ານ ມີຜະລິດຕະພັນທີ່ດີກວ່າ ຫຼື ຕະຫຼາດໃໝ່.

ສໍາລັບຊັບພະຍາກອນ, ມີຊັບພະຍາກອນໃດແດ່ທີ່ມີຢູ່ ໃນທ້ອງຖິ່ນແລ້ວ? ມີຊັບພະຍາກອນໃດແດ່ທີ່ສາມາດປູກ ຫຼື ຜະລິດໃນທ້ອງຖິ່ນໄດ້ໃນອະນາຄົດ? ມີຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຫຼາຍປານໃດ? ມີການຊ່ວຍເຫຼືອດ້ານຊັບພະຍາກອນແລ້ວ ຫຼື ຍັງ, ເຊັ່ນເຄື່ອງມື ຫຼື ອາຄານ? ຕ້ອງການເຕັກໂນໂລຊີ, ໄຟຟ້າ, ເຄື່ອງຈັກ, ວັດສະດຸພື້ນຖານ, ຫຼື ແຮງງານທີ່ມີຄວາມສາມາດແບບໃດ? ຕ້ອງການທຶນຫຼາຍປານ ໃດເພື່ອການລົງທຶນ? ມີຕະຫຼາດສໍາລັບຜະລິດຕະພັນເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ ແລະ ຈະວາງຂາຍຢູ່ໃສ?

ການເພີ່ມມູນຄ່າໃຫ້ແກ່ຜະລິດຕະພັນ



ການເພີ່ມມູນຄ່າເປັນຄຳສັບທີ່ໃຊ້ສຳລັບການເຮັດຜະລິດຕະພັນໃໝ່, ເຊິ່ງຈະເປັນການເພີ່ມມູນຄ່າໃຫ້ກັບຜະລິດຕະພັນທີ່ມີຢູ່ແລ້ວ, ຕົວຢ່າງ, ການເຮັດກວນໝາກໄມ້, ເທມເປ່ທີ່ຜະລິດຈາກໝາກຖົ່ວເຫຼືອງ, ນ້ຳມັນຈາກໄມ້ຈັນ, ໝາກພ້າວ, ຫຼື ໝາກຖົ່ວລຽນ, ແລະ ການເຮັດເພີນິເຈີຈາກໄມ້ປ່ອງ. ຜະລິດຕະພັນໃໝ່ນີ້ຈະເພີ່ມຄວາມຫຼາກຫຼາຍໃຫ້ແກ່ຜະລິດຕະພັນທີ່ມີຢູ່ແລ້ວ, ເຊິ່ງຈະເພີ່ມທ່າແຮງໃນການຂາຍ ແລະ ເພີ່ມລາຄາຂາຍ.

ອາຫານທີ່ເຫຼືອຈາກການເກັບກ່ຽວກໍ່ສາມາດເອົາມາໃຊ້ໄດ້ເຊັ່ນກັນ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ມີການສິ້ນເປືອງອາຫານ, ເຊັ່ນ ການເຮັດຊີວດໝາກເລັ່ນຈາກໝາກເລັ່ນທີ່ສຸກແລ້ວ, ແລະ ອື່ນໆ.

ການເຮັດຜະລິດຕະພັນໃໝ່ໃນໝູ່ບ້ານເປັນສິ່ງທີ່ສຳຄັນ, ເພາະນອກຈາກຈະເປັນການສ້າງທັກສະໃໝ່ ແລະ ການສ້າງວຽກເຮັດງານທຳແລ້ວ, ສິ່ງດັ່ງກ່າວກຍັງເຮັດໃຫ້ເງິນໝູນວຽນພາຍໃນໝູ່ບ້ານອີກ.

ສິ່ງທີ່ສຳຄັນແມ່ນຕ້ອງຫຼຸດຜ່ອນການນຳເຂົ້າສິນຄ້າຈາກຕ່າງປະເທດ ເພື່ອປົກປ້ອງຊັບພະຍາກອນພາຍໃນ, ສະໜອງແຮງງານໃນທ້ອງຖິ່ນຫຼາຍຂຶ້ນ, ນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນໃນທ້ອງຖິ່ນ, ແລະ ໃຫ້ຜົນປະໂຫຍດແກ່ພາກສ່ວນໃນທ້ອງຖິ່ນ, ແລະ ທຸກຄົນຈະໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດເຫຼົ່ານີ້, ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ບາງຄົນເທົ່ານັ້ນ.

ການທ່ອງທ່ຽວແບບອະນຸລັກ

ປະເທດຂອງພວກເຮົາເປັນປະເທດທີ່ງົດງາມດ້ວຍທຳມະຊາດທີ່ສາມາດດຶງດູດການທ່ອງທ່ຽວໃນຫຼາຍປີຂ້າງໜ້າ.

ການທ່ອງທ່ຽວແບບອະນຸລັກ ເປັນການທ່ອງທ່ຽວທີ່ຄຳນຶງເຖິງສິ່ງແວດລ້ອມ, ແລະ ກໍ່ເປັນທຸລະກິດທີ່ມີທ່າແຮງສູງໃນອະນາຄົດ. ການທ່ອງທ່ຽວແບບອະນຸລັກ ຈະຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວ, ແຕ່ຈະປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ຊຸມຊົນໃນທ້ອງຖິ່ນໃນເວລາດຽວກັນ.

ສິ່ງດັ່ງກ່າວຈະລວມເຖິງການຄຸ້ມຄອງສິ່ງເສດເຫຼືອທີ່ດີ, ການນຳໃຊ້ແຮງງານໃນທ້ອງຖິ່ນ, ການສະໜອງອາຫານ ແລະ ວັດສະດຸພື້ນເມືອງ, ການເພີ່ມການຜະລິດ ແລະ ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບທ້ອງຖິ່ນ, ແລະ ການສ້າງຜົນປະໂຫຍດໃຫ້ແກ່ຊຸມຊົນ.

ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ, ວັດທະນະທຳ ແລະ ຄວາມຮູ້ໃນທ້ອງຖິ່ນມີຄຸນຄ່າ ແລະ ຕ້ອງໄດ້ອະນຸລັກໄວ້. ແທນທີ່ຈະນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນເພື່ອຜົນປະໂຫຍດໃນໄລຍະສັ້ນ, ຄວນມີການດູແລຮັກສາຊັບພະຍາກອນເຫຼົ່ານີ້ໄວ້ເຊິ່ງຈະສະໜອງຜົນປະໂຫຍດຫຼາຍຢ່າງໃນອະນາຄົດ.

ມໍລະດົກຂອງທຳມະຊາດຈະສ້າງຄວາມສຸກໃຫ້ແກ່ມະນຸດ, ແລະ ຫຼັ້ນຕໍ່ໄປຈະສາມາດໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຈາກສະພາບແວດລ້ອມທຳມະຊາດຂອງພວກເຮົາໄດ້ອີກ.



ຄວາມສໍາຄັນຂອງການບໍລິຫານ

ການສ້າງໂຄງສ້າງໃນການບໍລິຫານທີ່ດີກ່ອນຈະເລີ່ມຕົ້ນໂຄງການໃດໜຶ່ງເປັນສິ່ງທີ່ສໍາຄັນຫຼາຍ. ດີທີ່ສຸດແມ່ນໃຫ້ທຸກຄົນໃນກຸ່ມມີສ່ວນຮ່ວມໃນການສ້າງໂຄງສ້າງການບໍລິຫານນັ້ນ. ຈະເປັນປະໂຫຍດຫຼາຍທີ່ສຸດ ຖ້າມີການພິຈາລະນາຄໍາຄິດເຫັນ ແລະ ຄໍາສະເໜີຈາກຄົນອື່ນທີ່ມີປະສົບການ ແລະ ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບສະຫະກອນ, ພ້ອມທັງຂອງຫົວໜ້າຊຸມຊົນ, ພະນັກງານລັດ, ຜູ້ນໍາທາງຈິດໃຈ ແລະ ອື່ນໆ. ໂຄງສ້າງການບໍລິຫານທີ່ດີຄວນລວມມີບົດກ່າວວິໄສທັດ, ໂຄງສ້າງທີ່ມີຈັນຍາບັນ, ລະບົບການບໍລິຫານ, ການຕັ້ງເງິນເດືອນ, ລາຄາ ແລະ ຜົນກໍາໄລ, ລະບົບບັນຊີ ແລະ ແຜນພັດທະນາໃນຕໍ່ໜ້າ.

ບົດກ່າວວິໄສທັດ

ບົດກ່າວວິໄສທັດເປັນເອກະສານນ້ອຍທີ່ຂຽນໂດຍທຸກຄົນທີ່ມີສ່ວນຮ່ວມໃນກຸ່ມ. ມັນເປັນການລະບຸວິທີການເຮັດວຽກຮ່ວມກັນຂອງສະມາຊິກກຸ່ມໃນຖານະຂອງກຸ່ມ, ແລະ ເປົ້າໝາຍຂອງກຸ່ມ, ໃນປະຈຸບັນ ແລະ ອະນາຄົດ. ບົດກ່າວວິໄສທັດຄວນເປັນບົດກ່າວສັ້ນໆ ແລະ ລຽບງ່າຍ.

ໂຄງສ້າງທີ່ມີຈັນຍາບັນ

ໂຄງສ້າງທີ່ມີຈັນຍາບັນຈະກໍານົດແນວທາງ ແລະ ຫຼັກການກ່ຽວກັບວິທີການເຮັດວຽກຂອງກຸ່ມ. ທຸກຄົນໃນກຸ່ມຄວນເປັນສ່ວນໜຶ່ງໃນການຄິດຄົ້ນຫາແນວທາງ ແລະ ຫຼັກການ, ແລະ ທຸກຄົນຕ້ອງຕົກລົງເຫັນດີເຮັດວຽກຕາມຫຼັກການດັ່ງກ່າວ, ຕາມສັນຍາ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວຈະຊ່ວຍໃຫ້ອົງກອນເຮັດວຽກໄດ້ດີ ແລະ ແບບມີປະສິດທິຜົນ, ແລະ ຊ່ວຍແຕ່ລະຄົນໃຫ້ມີຄວາມຮູ້ພຽງພໍກ່ຽວກັບອົງກອນ ແລະ ນະໂຍບາຍຕ່າງໆ ຂອງອົງກອນ ເພື່ອການຕັດສິນໃຈແຕ່ລະຢ່າງອີງໃສ່ສິ່ງທີ່ໄດ້ຕົກລົງຮວມກັນ.

ສິ່ງນີ້ອາດຈະລວມມີ:

- ສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງພະນັກງານ.
- ສິດສະເໜີພາບລະຫວ່າງຜູ້ຍິງ ແລະ ຜູ້ຊາຍ, ໂດຍສະເພາະໃນກອງປະຊຸມ ກຸ່ມ.
- ການອະນຸລັກສິ່ງແວດລ້ອມ.
- ການນໍາໃຊ້ຊັບພະຍາກອນແບບຍືນຍົງ.
- ການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງກຸ່ມ ແລະ ຊຸມຊົນ.



ລະບົບການບໍລິຫານ

ລະບົບການບໍລິຫານຈະຂຶ້ນກັບຂະໜາດຂອງກຸ່ມ ແລະ ສິນຄ້າທີ່ວາງແຜນຈະຜະລິດ. ຕົວຢ່າງ, ກຸ່ມໃຫຍ່ຄວນມີຄະນະກຳມະການຊີ້ນຳ, ຜູ້ປະສານງານ, ພະນັກງານການເງິນ, ເລຂາທິການ, ພະນັກງານຝ່າຍຜະລິດ, ຜະນັກງານຂົນສົ່ງ, ພະແນກການຕະຫຼາດ ແລະ ພະແນກຂາຍ.

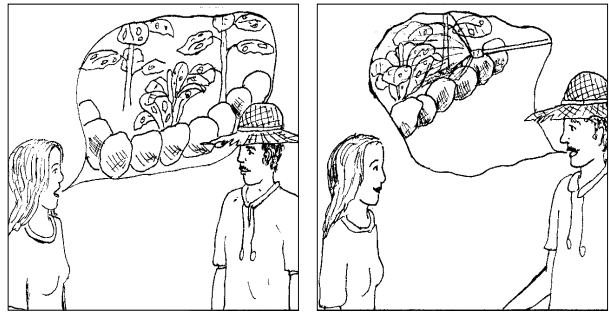
ຄະນະກຳມະການຊີ້ນຳຄວນແຍກອອກຈາກຜູ້ປະສານງານ, ແລະ ອາດລວມມີຫົວໜ້າຊຸມຊົນ, ຜູ້ຕາງໜ້າຈາກພາກລັດ, ຫຼື ຜູ້ຕາງໜ້າຈາກຊຸມຊົນອື່ນ. ພະນັກງານຝ່າຍການຜະລິດ, ການຂົນສົ່ງ, ແລະ ການຕະຫຼາດກໍ່ຄວນມີຜູ້ຕາງໜ້າໃນກຸ່ມປະສານງານເຊັ່ນກັນ.

ໃນສະຫະກອນ, ຜູ້ຜະລິດຕ່າງໆ ຈະເປັນຜູ້ປະສານງານ, ແລະ ຈະມີສ່ວນຮ່ວມໃນການຕະຫຼາດ ແລະ ການຂາຍ.

ສິ່ງສໍາຄັນແມ່ນໃຫ້ຜູ້ຜະລິດທຸກຄົນມີສ່ວນຮ່ວມໃນຂະບວນການຕັດສິນໃຈ, ເພາະວ່າຖ້າມີພຽງຄົນສ່ວນນ້ອຍເທົ່ານັ້ນທີ່ເປັນຝ່າຍຕັດສິນໃຈ, ມັນກໍ່ຈະບໍ່ແມ່ນສະຫະກອນ. ການຕັດສິນໃຈຈະຕ້ອງອີງໃສ່ຈັນຍາບັນ ແລະ ຫຼັກການຂອງອົງກອນ, ເຊິ່ງເປັນແນວທາງໃຫ້ສະມາຊິກກຸ່ມທຸກຄົນ. ອີກຢ່າງໜຶ່ງທີ່ສໍາຄັນກໍ່ຄືຄວນແຍກພະນັກງານການເງິນ ແລະ ກອງເລຂາທິການ ອອກຈາກຜູ້ປະສານງານ.



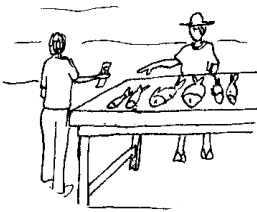
ໃນກຸ່ມນ້ອຍ, ສ່ວນໃຫຍ່ຈະມີພຽງຄົນດຽວທີ່ຈະຮັບ
ຫຼາຍໜ້າທີ່. ສິ່ງນີ້ບໍ່ເປັນບັນຫາຖາແຕ່ລະຄົນ
ຈື່ບົດບາດທີ່ຕ້ອງຮັບຜິດຊອບ ແລະ ເຄົາລົບ.
ທຸລະກິດຄວນດຳເນີນໄປດ້ວຍດີ, ແລະ
ຖາຈຳເປັນກໍຄວນມີການປ່ຽນແປງ.



ສຳລັບກຸ່ມໃຫຍ່ ແລະ ກຸ່ມນ້ອຍ, ສິ່ງທີ່ສຳ
ຄັນຫຼາຍ ແມ່ນການແບ່ງວຽກ ແລະ ການປະສານ
ງານໃຫ້ຫຼາຍທີ່ສຸດ.

ການຕັ້ງໂຄງສ້າງເງິນເດືອນ, ລາຄາ ແລະ ຜົນກຳໄລ

ການຕັ້ງໂຄງສ້າງເງິນເດືອນ, ລາຄາ ແລະ ຜົນກຳໄລແມ່ນມີຄວາມສຳຄັນຫຼາຍ
ເພື່ອຮັກສາຄວາມໂປ່ງໃສ ແລະ ຄວາມສະເໝີພາບລະຫວ່າງສະມາຊິກກຸ່ມ. ເງິນເດືອນ ແລະ
ລາຄາແມ່ນສາມາດ ປ່ຽນໄດ້ຖ້າຈຳເປັນ, ແຕ່ການຕັດສິນໃຈແມ່ນຕ້ອງມີການຕົກລົງເຫັນດີ
ຈາກກຸ່ມທັງໝົດ. ການຕັດສິນໃຈຈຳນວນໜຶ່ງ ກ່ຽວກັບການປັບຜົນກຳໄລກໍຍັງສາມາດຕົກລົງ
ກັນໄດ້ກ່ອນການສ້າງຕັ້ງສະຫະກອນ. ຜົນກຳໄລຄວນຖືກນຳໃຊ້ຕາມເປົ້າໝາຍຂອງອົງກ
ອນ, ຄືກັບກິດຈະກຳອື່ນໆ ຂອງອົງກອນ. ມັນອາດຈະ ໝາຍເຖິງການປັບຜົນລະຫວ່າງ
ສະມາຊິກ, ການສະໜອງທຶນໃຫ້ສະຫະກອນ, ກິດຈະກຳສັງຄົມ, ຫຼື ການບໍລິການ ເຊັ່ນ
ການສ້ອມແປງທາງ ແລະ ການປັບປຸງໂຮງຮຽນ.



ລະບົບການບັນຊີ

ການບັນຊີເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງວຽກງານພະນັກງານບັນຊີ, ເຊິ່ງລວມ
ທັງການແຈກຢາຍ ແລະ ການເກັບມ້ຽນເງິນ. ເປັນວຽກງານໜຶ່ງທີ່ສຳ
ຄັນຫຼາຍໃນສະຫະກອນ ແລະ ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ເຮັດ. ການບັນຊີແມ່ນ
ລວມເຖິງການບັນທຶກທຸກຢ່າງທີ່ໄດ້ຊື້ ຫຼື ຂາຍ, ການບັນທຶກເງິນເດືອນ
ແລະ ຜົນກຳໄລ. ໂດຍປົກກະຕິແລ້ວແມ່ຍິງຈະເກັ່ງກວ່າຜູ້ຊາຍໃນ
ການຖືບັນຊີ.



ລະວັງ!



ນີ້ເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງສະຫະກອນທີ່ອາດຈະກໍ່ໃຫ້ເກີດບັນຫາຫຼາຍຢ່າງໄດ້! ຄວາມໂປ່ງໃສ ແລະ ຄວາມ
ຮັບຜິດຊອບເປັນສິ່ງທີ່ສຳຄັນຫຼາຍ. ຄົນໃດທີ່ເຮັດວຽກໃນພະແນກນີ້ ຄວນໝູນວຽນທຸກປີເພື່ອປ້ອງ
ກັນບໍ່ໃຫ້ມີບັນຫາເກີດຂຶ້ນ.

ແຜນສໍາລັບການປ່ຽນແປງ ແລະ ການພັດທະນາໃນຕໍ່ໜ້າ

ກຸ່ມໜຶ່ງຄວນເປີດກວ້າງຕໍ່ການປ່ຽນແປງ ແລະ ການພັດທະນາຕ່າງໆ ທີ່ສາມາດເພີ່ມການຜະລິດ, ການນໍາສະເໜີຜະລິດຕະພັນໃໝ່, ການຂາຍຜະລິດຕະພັນສູ່ຕະຫຼາດໃໝ່, ການຂະຫຍາຍກຸ່ມ ຫຼື ຫຍໍ້ກຸ່ມລົງ, ການປ່ຽນວິທີການຜະລິດ, ແລະ ການ ບັບປຸງພື້ນຖານໂຄ່ງລາງ. ສິ່ງທີ່ສໍາຄັນທີ່ສຸດກໍຄື ກຸ່ມຕ້ອງສະໜອງ ລາຍຮັບໃຫ້ສະມາ ຊິກກຸ່ມທີ່ເໝາະສົມກັບວຽກ ງານຂອງພວກເຂົາ ແລະ ການສະໜັບສະໜູນເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາບັບປຸງຊີວິດການ ເປັນຢູ່ຂອງພວກເຂົາ.



ທຸກການປ່ຽນແປງ ຫຼື ການພັດທະນາຕ້ອງເປັນການຕັດສິນໃຈ ຂອງກຸ່ມດັ່ງນັ້ນ, ທຸກຄົນຕ້ອງເຂົ້າໃຈ ແລະ ມີສ່ວນຮ່ວມໃນ ຂະບວນການ. ການເລີ່ມຕົ້ນຈາກທຸລະກິດຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ການພັດ ທະນາທຸລະກິດໃຫ້ມີການຜະລິດທີ່ໃຫຍ່ຂຶ້ນໃນ ຕໍ່ໜ້າຈະເຮັດໃຫ້ອົງ ກອນສາມາດມີຜະລິດຕະພັນຫຼາກຫຼາຍຊະນິດ, ຕອບສະໜອງ ຄວາມຕ້ອງການຂອງຕະຫຼາດ ແລະ ສືບຕໍ່ເຂົ້າຮ່ວມການແຂ່ງ ຂັນໃນຕະຫຼາດ.



ການປ່ຽນແປງເປັນສິ່ງທີ່ຈໍາເປັນເຊັ່ນດຽວກັນເພື່ອໃຫ້ມີປະສິດທິ ພາບສູງສຸດ. ການຜະລິດມີປະສິດທິພາບຫຼາຍເທົ່າໃດ, ຄ່າໃຊ້ ຈ່າຍກໍຈະຖືກລົງເທົ່ານັ້ນ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວຈະຊ່ວຍເພີ່ມລາຍຮັບ ແລະ ຫຼຸດຜ່ອນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍດ້ານການຜະລິດ. ສິ່ງນີ້ມີຄວາມສໍາຄັນຫຼາຍ ສໍາລັບການແຂ່ງຂັນກັບຜະລິດຕະພັນທີ່ມາຈາກຕ່າງປະເທດ.



ຄວາມຍືດຍຸ່ນກໍມີຄວາມສໍາຄັນຫຼາຍ, ເພື່ອຈະໄດ້ປ່ຽນໄປຕາມ ການປ່ຽນແປງຂອງຕະຫຼາດ. ການນໍາໃຊ້ເຕັກໂນໂລຊີໃໝ່ທີ່ ສາມາດຊ່ວຍ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມີການຜະລິດມີຄວາມຫຼາກຫຼາຍ ຂຶ້ນກໍເປັນອີກສ່ວນໜຶ່ງຂອງຄວາມຍືດຍຸ່ນ. ຕະຫຼາດ ແລະ ສະຖານະການສາມາດປ່ຽນແປງໄວ, ດັ່ງນັ້ນ, ສິ່ງສໍາຄັນແມ່ນ ໃຫ້ສະມາຊິກທຸກຄົນສາມາດຕອບໂຕ້ແບບວ່ອງໄວ ແລະ ບັບແຜນໃຫ້ທັນການ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ຈະຂຶ້ນກັບລະບົບບໍລິຫານທີ່ມີ ປະສິດທິຜົນ ແລະ ການມີຈັນຍາບັນ ແລະ ຫຼັກການ, ເຊິ່ງຈະເຮັດ ໃຫ້ສະມາຊິກຕັດສິນໃຈໄດ້ໄວ ແລະ ແບບຊັດເຈນ



ບັນຫາທີ່ອາດຈະເກີດຂຶ້ນ

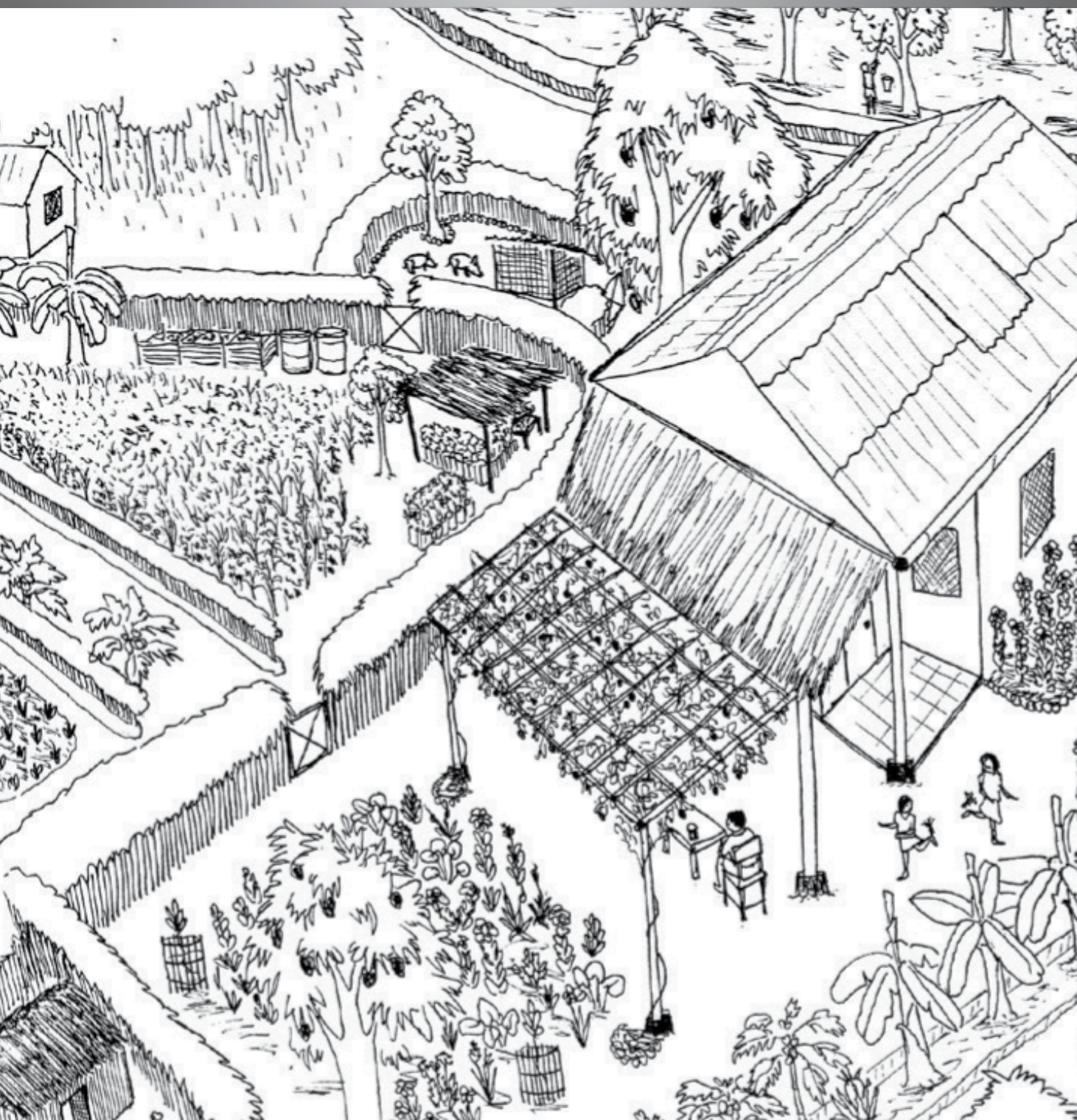
ບັນຫາທີ່ອາດຈະເກີດຂຶ້ນສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນເລີ່ມຈາກແນວຄິດບໍລິຫານ. ຄວາມຂັດແຍ່ງດ້ານການເງິນ, ການນໍາໃຊ້ ຂັບພະຍາກອນ, ການແບ່ງເວລາເຮັດວຽກ, ແລະ ການຂາດການຕັດສິນໃຈ ລ້ວນແຕ່ເປັນສິ່ງທີ່ສາມາດເກີດຂຶ້ນ ໄດ້ທັງນັ້ນ. ເວລາທີ່ດີທີ່ສຸດໃນການຢຸດຕິບັນຫາດັ່ງກ່າວກໍຄື ການຢຸດຕິກ່ອນບັນຫາເຫຼົ່ານີ້ຈະເກີດຂຶ້ນ. ເຊິ່ງນັ້ນກໍສາ ມາດບັນລຸໄດ້ຜ່ານການປຶກສາຫາລືພາຍໃນຊຸມຊົນ, ການວາງແຜນທີ່ດີໃນໂຄງຮ່າງການຈັດຕັ້ງບໍລິຫານ ແລະ ຄວາມໂປ່ງໃສດ້ານບັນຊີ ແລະ ທຸກຢ່າງທີ່ກ່ຽວກັບການເງິນ. ຖ້າມີບັນຫາເກີດຂຶ້ນ, ກໍຕ້ອງປະຕິບັດຕາມແຜນການເຄື່ອນ ໄຫວທີ່ໄດ້ກະກຽມໄວ້ກ່ອນໃຫ້ໄວທີ່ສຸດ. ໃນການຊອກຫາວິທີແກ້ໄຂ, ດີທີ່ສຸດແມ່ນຕ້ອງໃຊ້ວິທີທີ່ຊຸມຊົນຍອມຮັບໄດ້.

ໝາຍເຫດ...





ແປຄຳສັບເຕັກນິກ



ໝາຍເຫດ...

A

ຢາຕ້ານເຊື້ອ (Antibiotic): ຢາທີ່ຂ້າ ຫຼື ທຳລາຍຈຸລະຊີບທີ່ມີເຊື້ອພະຍາດ ເຊັ່ນ: ໄວຣັສ ຫຼື ແບັກເທີເຣຍ

B

ສິ່ງມີຊີວິດ (Biota): ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຂະໜາດນ້ອຍ

ກອງດິນ (Bund): ກອງດິນທີ່ນຳມາໃຊ້ໃນການຂັ້ນເນື້ອທີ່ດິນ ແລະ ສາມາດໃຊ້ໄດ້ເປັນທາງຜ່ານ.

C

ສະພາບອາກາດ (Climate): ສະພາບດິນຟ້າອາກາດໃນຂົງເຂດໃດໜຶ່ງ ແລະ ໃນໄລຍະຍາວ.

ຊຸມຊົນ (Community): ກຸ່ມຄົນທີ່ຢູ່ນຳກັນໃນສະຖານທີ່ໃດໜຶ່ງ.

ຜຸນປົ່ມ (Compost): ເສດອິນຊີທີ່ເນົ່າເປື້ອຍ ແລະ ນຳມາໃຊ້ເປັນປຸ່ຍທຳມະຊາດ.

ຂອບ (Contour): ຈຸດຕາມເສັ້ນຊື່ທີ່ມີຄວາມສູງເທົ່າກັນ. ເສັ້ນຂອບເປັນເສັ້ນທີ່ເຊື່ອມໂຍງຈຸດດັ່ງກ່າວເຂົ້າກັນ.

D

ການລະບາຍນ້ຳ (Drainage): ລະບົບການຖ່າຍເທນ້ຳທີ່ຕ້ອງກຳຈັດ.

E

ລະບົບນິເວດວິທະຍາ (Ecosystem): ກຸ່ມຊີວະວິທະຍາຂອງສິ່ງທີ່ມີຊີວິດ ທີ່ມີການພົວພັນກັນ ແລະ ສະພາບແວດລອມທາງກາຍະພາບຂອງມັນ.

ການທ່ອງທ່ຽວແບບອະນຸລັກ (Ecotourism): ການທ່ອງທ່ຽວທີ່ເນັ້ນໃສ່ຄວາມງົດງາມຂອງທຳມະຊາດ ແລະ ສະໜັບສະໜູນການອະນຸລັກທຳມະຊາດ.

ຈຸລະຊີບທີ່ມີປະສິດທິພາບ (Effective Microorganism-EM): ເຊື້ອຈຸລະຊີບ (ສິ່ງມີຊີວິດຂະໜາດນ້ອຍຫຼາຍ) ທີ່ມີປະສິດ ທິພາບສູງໃນການຍ່ອຍສະຫຼາຍວັດຖຸອິນຊີ.

ການເຊາະເຈື່ອນຂອງດິນ (Erosion): ຂະບວນການເຊາະເຈື່ອນໂດຍລົມ, ນ້ຳຫຼື ໄພທຳມະຊາດອື່ນໆ.

ຕົ້ນວິກ (Eucalyptus): ຕົ້ນໄມ້ຊະນິດໜຶ່ງທີ່ຂຶ້ນໄວ (ຈະເປັນຕົ້ນໄມ້ສົມບູນພາຍໃນ 8-12 ປີ ຫຼັງການປູກ). ໃນພາສາອິນໂດເນເຊຍເອີ້ນວ່າ kayu putih.

ລະດັບຫຼາຍທີ່ສຸດ (Extreme): ການເຖິງລະດັບທີ່ສູງທີ່ສຸດ, ເຊິ່ງຕ້ອງການການຊ່ວຍເຫຼືອຫຼາຍກວ່າທີ່ມີຢູ່.

F

ການກັນໄຟ (Firebreak): ສິ່ງກົດກັນການແຜ່ລາມຂອງອັກຄີໄຟ ເຊັ່ນ: ຊ່ອງຫວ່າງໃນປ່າ ຫຼື ເຂດທີ່ເປັນປາຫົບໜາ

ນ້ຳຢາຂ້າເຊື້ອລາ (Fungicide): ສານເຄມີທີ່ແນໃສ່ການຂ້າເຊື້ອລາ



G

ການຕັດຕໍ່ກິ່ງ (Grafting): ການປັກສຽບແໜງ ຫຼື ກິ່ງໄມ້ ເຂົ້າໃສ່ຕົ້ນອື່ນ, ເພື່ອຈະເລີນເຕີບໂຕໃນຕົ້ນໃໝ່

H

ທີ່ຢູ່ອາໄສ (Habitat): ບ່ອນອາໄສຕາມທຳມະຊາດ ຫຼື ສະພາບແວດລ້ອມຂອງສິ່ງມີຊີວິດ.

ພັນປະສົມ (Hybrid): ຜົນຂອງການປະສົມພັນຈາກສັດ ຫຼື ພືດທີ່ມີຊະນິດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ.

I

ໂຄງຮ່າງ (Infrastructure): ໂຄງສ້າງພື້ນຖານທາງກາຍະພາບ, ການຈັດຕັ້ງ ແລະ ສິ່ງອໍານວຍຄວາມສະດວກທີ່ຕ້ອງການສໍາລັບການດໍາເນີນງານຂອງບໍລິສັດ ຫຼື ວິສາຫະກິດ.

ຢາຂ້າແມງໄມ້ (Insecticide): ສານພືດທີ່ນໍາໃຊ້ໃນການຂ້າ/ທໍາລາຍແມງໄມ້.

ຊົນລະປະທານ (Irrigation): ລະບົບການຈັດສົ່ງນໍ້າໄປສູ່ທີ່ງ່າ ຫຼື ດິນກະສິກໍາ, ຜ່ານຊ່ອງທາງຕ່າງໆ.

L

ພູມມິທັດ (Landscape): ລັກສະນະທີ່ໂດດເດັ່ນຂອງເຂດຊົນນະບົດ, ທີ່ເປັນຮູບແຕ້ມ ຫຼື ພາບຈິງ ແລະ ເປັນຈຸດດຶງດູດຄວາມສົນໃຈ.

ພືດຕະກູນຖົ່ວ (Legume): ພືດໃນຕະກູນຖົ່ວ (Leguminosae). ມີເມັດໃນພັກ, ດອກໄມ້ທີ່ເປັນເອກະລັກ, ແລະ ໂດຍສ່ວນໃຫຍ່ໃນຮາກຈະມີປົມ, ເຊິ່ງສາມາດດຶງດູດໄນໂຕຣເຈນມາໄວ້. ປົມຮາກດັ່ງກ່າວ ຫຼື ສ່ວນອື່ນໆຂອງຕົ້ນພືດທີ່ມີສານໄນໂຕຣເຈນຈະຖືກນໍາໃຊ້ເປັນປຸຍສີຂຽວ.

ປູນ (Lime): ສານປະເພດຄວາມເປັນດ່າງສີຂາວທີ່ປະກອບດ້ວຍແຄນຊຽມອອກໄຊທີ່ໄດ້ມາຈາກການອຸ່ນຫິນປູນ. ມັກຖືກໃຊ້ໃນການຫຼຸດຄວາມເປັນກົດ ຫຼື ປັບປຸງຄວາມອຸດົມສົມບູນຂອງດິນ ແລະ ນໍ້າ.

M

ພູມອາກາດໃນທ້ອງຖິ່ນ (Microclimate): ສະພາບດິນຟ້າອາກາດໃນພື້ນທີ່ທີ່ນ້ອຍຫຼາຍ.

ການຄຸມດິນ (Mulch): ວັດສະດຸອິນຊີທີ່ໃຊ້ໃນການປົກຄຸມດິນ ຫຼື ປ້ອງກັນດິນ.

N

ພະຍາດນິວຄາເຊັນ (Newcastle Disease-ND): ໄຂ້ຫວັດໄວຣັສຕິດເຊື້ອກະທັນຫັນທີ່ລະບາດໃນກຸ່ມນົກ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນສັດປີກ. ຢູ່ອິນໂດເນເຊຍເອີ້ນພະຍາດນີ້ວ່າ tetelo.

ໄນໂຕຣເຈນ (Nitrogen): ອົງປະກອບເຄມີທີ່ເປັນແກັດ ທີ່ສາມາດພົບເຫັນໃນທຳມະຊາດ ແລະ ເທົ່າກັບ 78% (ປະລິມານ) ຂອງພູມອາກາດໂລກ. ໄນໂຕຣເຈນມີສັນຍາລັກເປັນຕົວ N, ມີເລກ 7 ເປັນເລກອາຕອມ ແລະ ມີມວນອາຕອມສໍາຜັດ 14,008.

ອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ບໍ່ຂຶ້ນກັບລັດຖະບານ (NGO): ອົງການຈັດຕັ້ງສາກົນທີ່ບໍ່ຂຶ້ນກັບລັດຖະບານ.

P

ພືດທີ່ມີອາຍຸຫຼາຍປີ (Perennial): ພືດທີ່ມີຊີວິດໄລຍະຍາວ ແລະ ມີຜົນລະບູກຕົ້ມອີກຫຼາຍປີ.

ກະສິກຳແບບຍືນຍາວ (Permaculture): ການພັດທະນາລະບົບນິເວດວິທະຍາເພື່ອການກະສິກຳທີ່ແນໃສ່ຄວາມຍືນຍາວ ແລະ ຄວາມພໍພຽງ.

ສັດຕູພືດ (Pest): ສັດ ຫຼື ແມງໄມ້ທີ່ທຳລາຍທົ່ງນາ, ອາຫານ, ສັດລ້ຽງ ແລະ ອື່ນໆ.

ຢາກຳຈັດສັດຕູພືດ (Pesticide): ສານທີ່ນຳໃຊ້ໃນການກຳຈັດສັດຕູພືດ.

ການສັງເຄາະດ້ວຍແສງ (Photosynthesis): ຂະບວນການຂອງພືດສີຂຽວ ແລະ ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດບາງຊະນິດໃຊ້ແສງແດດເພື່ອສັງເຄາະອາຫານຈາກກາສຄາບອນໄດອອກໄຊ ແລະ ນໍ້າ. ການສັງເຄາະດ້ວຍແສງໂດຍທົ່ວໄປແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບສານໂຄລໂລຟິນສີຂຽວແລະສາງອີກຊິເຈນເປັນຜົນຜະລິດ.

ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຂະໜາດນ້ອຍທີ່ອາໄສຢູ່ໃນນໍ້າ (Plankton): ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຂະໜາດນ້ອຍທີ່ອາໄສຢູ່ໃນນໍ້າ, ສ່ວນໃຫຍ່ຈະເປັນ ໄດອາຕອມ, ໂພໂຕໂຊນ, ກຸງນອຍ, ໄຂ ແລະ ໄລຍະອອນຂອງສັດໃຫຍ່. ເປັນແຫຼ່ງອາຫານຂອງສັດນາໆຊະນິດທີ່ອາໄສຢູ່ໃນນໍ້າ.

ປູນປລາສເຕີ (Plaster): ສານປະສົມລະຫວ່າງປູນ ກັບ ຫີນຊາຍ ຫຼື ຫີນປູນ ແລະ ນໍ້າທີ່ໄວ້ທາຝາ, ເພດານ ຫຼື ໂຄງສາງອື່ນໆ ໃຫລຽບນຽນ.

ການປະສົມເກສອນ (Pollination): ການນຳເກສອນຜູ້ປະສົມໃສ່ຍອດເກສອນແມ່, ໄຂ່, ດອກໄມ້ເພື່ອໃຫ້ເກີດການປະສົມພັນ.

ມົນລະພິດ (Pollution): ໄພອັນຕະລາຍທີ່ເກີດໃນພື້ນທີ່ໃດໜຶ່ງ ແລະ ມີພິດເປັນຜົນກະທົບ.

ຖົງດຳ (Polybag): ຖົງຢາງດຳທີ່ໄວ້ໃສ່ເບ້ຍໄມ້.

ຂີ້ເຈຍ (Potassium nitrate): ເກືອຜົກສີຂາວທີ່ເກີດຕາມທຳມະຊາດ ຫຼື ສັງເຄາະ, ທີ່ສາມາດໃຊ້ເປັນປຸຍ, ເປັນສານກັນບູດສຳລັບຊີ້ນ, ແລະ ເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງການຜະລິດດິນປືນ.

ສັດລ່າ (Predator): ສັດທີ່ເປັນຜູ້ລ່າເຫຍື່ອ ແລະ ກິນສັດອື່ນໂດຍທຳມະຊາດ.

Q

ການກັກຂັງ (Quarantine): ສະຖານະ, ໄລຍະເວລາ, ສະຖານທີ່ມີໄວ້ເພື່ອແຍກຄົນ ຫຼື ສັດທີ່ມາຈາກ ສະຖານທີ່ອື່ນທີ່ໄດ້ຮັບການສຳຜັດກັບການຕິດເຊື້ອພະຍາດຕິດຕໍ່.

R

ການພື້ນຟູປ່າ (Reforestation): ການປູກຕົ້ນໄມ້ຄືນໃນເຂດໃດໜຶ່ງ, ການປົກຄຸມດ້ວຍຕົ້ນໄມ້

S

ສຸຂະອະນາໄມ (Sanitation): ສະພາບທາງສາທາລະນະສຸກ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນໃນການສະໜອງນໍ້າດື່ມສະອາດ ແລະ ການກຳຈັດສິ່ງເປິະເປື້ອນ

ແກ່ນພັນ (Seed): ເມັດພັນຂອງພືດທີ່ໃຊ້ໃນການປູດພືດໃໝ່

ທະນາຄານເມັດພັນ (Seed bank): ອົງກອນໃດໜຶ່ງທີ່ເກັບກຽວ, ຮັກສາ, ຈັດສັນ ແລະ ຈັດສົ່ງເມັດພັນ.

ເບ້ຍໄມ້ (Seedling): ພືດອ່ອນທີ່ເກີດຈາກແກ່ນພືດ ແລະ ບໍ່ໄດ້ເກີດຈາກການຕັດຕໍ່ກິ່ງ.

ການບໍລິຫານດ້ວຍຕົນເອງ (Self-management): ການບໍລິຫານດ້ວຍຕົນເອງ

ຖັງບຳບັດນໍ້າເສຍ (Septic tank): ຖັງເກັບນໍ້າເສຍຈາກຫ້ອງນໍ້າ, ສ່ວນຫຼາຍແມ່ນຢູ່ໃຕ້ດິນ.

ສາງ (Silo): ບ່ອນເກັບແກ່ນພັນ, ທີ່ຜະລິດດ້ວຍໂລຫະ ຫຼື ວັດສະດຸຖາວອນ, ໂດຍສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນບໍ່ມີອາກາດເຂົ້າ

ເກສອນຕົວຜູ້ (Stamen): ເກສອນຕົວຜູ້ຂອງດອກໄມ້, ໂດຍສ່ວນໃຫຍ່ຈະມີກັບລະອອງເກສອນຜູ້ ແລະ ການຊຸກບລະອອງເກສອນຜູ້.

T

ນາຂັ້ນໄດ (Terracing): ການເຮັດ ຫຼື ສ້າງພື້ນທີ່ພຽງຈາກພື້ນທີ່ທີ່ເປັນຄ້ອຍ ຕາມຂອບດິນ.

ການຍ້າຍເບ້ຍ (Transplant): ການຖອນພືດໄປປູກໃສ່ບ່ອນໃໝ່.

ເຄືອຕູຫາ (Tuha): ພືດທີ່ເປັນເຄືອທີ່ຮູ້ຈັກກັນທົ່ວໄປວ່າ ເປັນຮາກຕູຫາ, ນໍ້າຢາງ, ເປືອກໄມ້, ຮາກ ແລະ ເມັດແມ່ນມັກນໍາໃຊ້ໃນການເບື້ອ ຫຼື ຂາປາ, ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ຈັບປາໄດງາຍຂຶ້ນ.

V

ການຊັກຢາ (Vaccinate): ການບົວລະບັດດ້ວຍຢາເພື່ອສ້າງພູມຕ້ານທານຕໍ່ພະຍາດໃດໜຶ່ງ.

ແນວພັນ (Variety): ພືດຊະນິດຕ່າງໆ ທີ່ນອນຢູ່ໃນຕະກຸນດຽວກັນ.

ພືດພັນ (Vegetation): ພືດຕ່າງໆ ໂດຍລວມ, ໂດຍສະເພາະພືດທີ່ຫາໄດ້ໃນຂົງເຂດໃດໜຶ່ງ.

ການລະບາຍອາກາດ (Ventilation): ຊ່ອງລະບາຍອາກາດໃນອາຄານທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ອາກາດເຂົ້າອອກໄດ້.

W

ອາກາດ (Weather): ສະພາບອາກາດທາງນິເວດວິທະຍາທີ່ກຽວພັນກັບອຸນຫະພູມ, ຄວາມຊຸ່ມ, ແດດ, ລົມ ແລະ ອື່ນໆ.

ວັດສະພືດ (ຫຍ້າ) (Weed): ພືດຊະນິດຕ່າງໆ ທີ່ບໍ່ປະສົງຢາກໄດ້ ແລະ ຂຶ້ນແຂ່ງກັບຜົນລະປູກ.

ຕົ້ນໄມ້ບັງລົມ (Windbreak): ສິ່ງຂອງ, ເຊັ່ນຕົ້ນໄມ້ເປັນແຖວ, ຮົ້ວ, ກໍາແພງ, ສາກກັນທີ່ເປັນຮິ່ມ ຫຼື ທີ່ປ້ອງກັນລົມແຮງ.

Z

ເຂດ (Zone): ເນື້ອທີ່ດິນທີ່ມີເອກະລັກ, ຈຸດປະສົງການນໍາໃຊ້ສະເພາະທີ່ມີຂໍ້ກຳນົດສະເພາະຕົວ.

ໝາຍເຫດ...



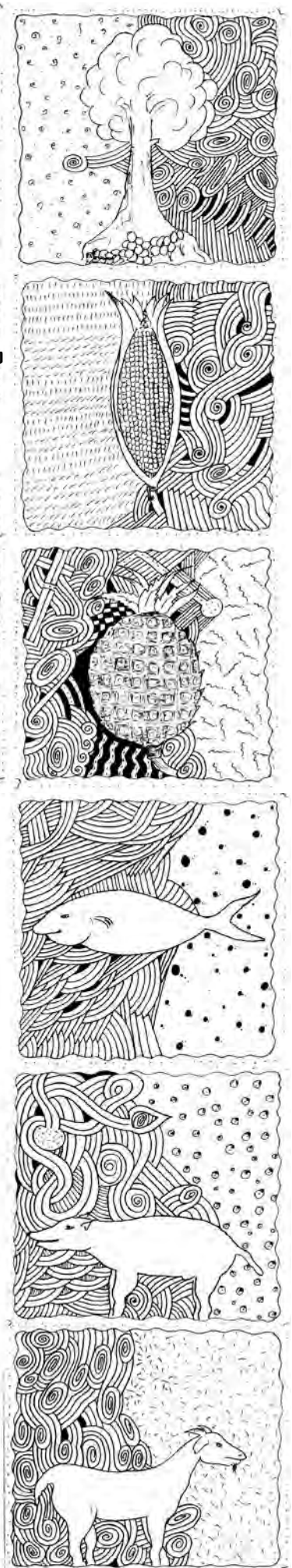
ໝາຍເຫດ...

ໝາຍເຫດ...



ໝາຍເຫດ...

ຂໍຂອບໃຈຢ່າງສູງມາຍັງສະຖານທູດອິດສະຕາຣີໂດຍຜ່ານກອງທຶນ DAP ຜູ້ທີ່ໃຫ້ການ
ສະໜັບສະໜູນ ໃນການຈັດພິມຄູ່ມືເຫຼົ່ານີ້



ຈັດພິມໂດຍ ສວນພືກສາຊາດຜາຕັດແກ້
ບ້ານວັດທາດ PO Box 959, ຫລວງພະບາງ, ລາວ
www.pha-tad-ke.com

© First edition: Permatil and IDEP Foundation, 2011
© Lao edition: Pha Tad Ke Botanical Garden, 2020

ປຶ້ມຄູ່ມືກະສິກຳແບບຍືນຍົງ ເຊິ່ງຕົ້ນສະບັບໄດ້ພັດທະນາໂດຍ Permatil ແລະ ກອງທຶນ IDEP ໃນບາຫຼີ. ຄູ່ມືເຫຼັ້ມນີ້ ຈັດພິມເປັນສະບັບພາສາລາວ ເຫຼັ້ມທີສອງ ໃນປີ 2020 ໂດຍ ສວນພຶກສາຊາດຜາຕັດແກ້ ຫຼວງພະບາງ.

ຈຸດປະສົງຂອງປຶ້ມເຫຼັ້ມນີ້ແມ່ນເພື່ອນຳສະເໜີດ້ານຄວາມຮູ້ ແລະ ເຕັກນິກວິທີການໃນການຟື້ນຟູສະພາບແວດລ້ອມ ແລະ ການພັດທະນາແບບຍືນຍົງເພື່ອເສີມສ້າງຄວາມຍືນຍົງຂອງຊຸມຊົນ ແລະ ເສດຖະກິດທ້ອງຖິ່ນ. ເນື້ອຫາຂອງຄູ່ມືເຫຼັ້ມນີ້ ແມ່ນອີງໃສ່ແນວຄວາມຄິດຂອງລະບົບນິເວດວິທະຍາໃນເຊິ່ງເລິກ ລະຫວ່າງຄວາມເຊື່ອມໂຍງສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ວັດທະນະທຳຂອງຄົນເຮົາ, ລວມທັງຫຼັກການ ແລະ ຈາລິຍະທຳໃນການພັດທະນາຊຸມຊົນແບບຍືນຍົງ. ເຊິ່ງໄດ້ຮັບການພັດທະນາ ແລະ ປັບປຸງລາຍລະອຽດຂໍ້ມູນຕ່າງໆ ລວມທັງພາບປະກອບ ເພື່ອໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າທຸກຂໍ້ມູນໃນຄູ່ມືເຫຼັ້ມນີ້ ເໝາະສົມ ແລະ ແທດເໝາະສຳລັບຜູ້ນຳໃຊ້, ຜູ້ສົນໃຈທົ່ວໄປ ລວມທັງແທດເໝາະສຳລັບການເຝິກອົບຮົມໃຫ້ແກ່ອົງກອນຊຸມຊົນ ແລະ ອົງການທີ່ບໍ່ຂຶ້ນກັບລັດຕ່າງໆອີກດ້ວຍ. ລວມເຕັກນິກແບບດັ້ງເດີມ ເພື່ອສະໜອງຊັບພະຍາກອນທາງທຳມະຊາດ, ອາຫານ, ທີ່ຢູ່ອາໄສ ແລະ ພະລັງງານໃນການປະຕິບັດແບບສະໄໝໃໝ່ທີ່ຍືນຍົງ, ເຊິ່ງເຕັກນິກຕ່າງໆທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ໄດ້ນຳສະເໜີແນວທາງການແກ້ໄຂແບບບູລະນະການ ທີ່ເປັນສິ່ງທ້າທາຍໃນການປະຕິບັດໂດຍສະມາຊິກໃນຊຸມຊົນ ແລະ ຊາວກະສິກອນ ທີ່ຕ້ອງໄດ້ປະເຊີນໜ້າທີ່ວອາຊີຕາເວັນອອກສ່ຽງໃຕ້ໃນປະຈຸບັນ.

Permatil, ກອງທຶນ IDEP ແລະ ສວນພຶກສາຊາດຜາຕັດແກ້ ຂໍເຊີນອົງກອນຕ່າງໆ ຫຼື ນິຕິບຸກຄົນ ສາມາດຈັດພິມປຶ້ມຄູ່ມືເຫຼັ້ມນີ້ເພີ່ມເຕີມໄດ້ ເພື່ອໃຫ້ເປັນປະໂຫຍດໃນການແບ່ງປັນ ຫຼື ນຳໃຊ້ໃນຈຸດປະສົງເພື່ອກະສິກຳແບບຍືນຍົງ ທີ່ບໍ່ແມ່ນເພື່ອຈຸດປະສົງທາງການຄ້າ. ສຳລັບການຂໍອະນຸຍາດຈັດພິມຄືນໃໝ່ໃນຈຸດປະສົງອື່ນໆ, ກະລຸນາສົ່ງຄຳຮ້ອງຂໍເປັນລາຍລັກອັກສອນໄປຍັງ ກອງທຶນ IDEP ຫຼື ສວນພຶກສາຊາດຜາຕັດແກ້ຂອງພວກເຮົາໄດ້.

ເນື້ອຫາໃນປຶ້ມຄູ່ມືເຫຼັ້ມນີ້ແມ່ນໄດ້ມາຈາກຫຼາກຫຼາຍແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ ລວມທັງຜູ້ອຸທິດຕິນໃນການເຮັດວຽກດ້ານກະສິກຳ ແລະ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການເຝິກຫັດຢູ່ໃນອິນໂດເນເຊຍ ແລະ ລາວ. ຖ້າຫາກທ່ານມີຄຳແນະນຳ ຫຼື ຄຳຄິດເຫັນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບເນື້ອຫາລາຍການ ຫຼື ການນຳໃຊ້ຂອງປຶ້ມເຫຼັ້ມນີ້, ກະລຸນາຕິດຕໍ່ຫາພວກເຮົາຕາມທີ່ຢູ່ທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ດ້ານເທິງ. ພວກເຮົາຍິນດີຮັບຄຳຕຳນິຕິຊົມ ແລະ ຄຳຄິດເຫັນເພື່ອເຮັດໃຫ້ປຶ້ມຫົວນີ້ສົມບູນຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ.

ພວກເຮົາພະຍາຍາມອີງເອົາຕາມຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ຂໍ້ມູນທີ່ຖືກຕ້ອງທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ຈະເຮັດໄດ້. ພວກເຮົາຫວັງຢ່າງຍິ່ງວ່າປຶ້ມຄູ່ມືເຫຼັ້ມນີ້ ຈະຕອບສະໜອງຂໍ້ມູນທີ່ມີປະໂຫຍດໃຫ້ແກ່ຜູ້ນຳໃຊ້ບໍ່ໜ້ອຍກໍຫຼາຍ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຖ້າຫາກມີບັນຫາກ່ຽວກັບການນຳໃຊ້ຂໍ້ມູນຕົວຈິງໃນປຶ້ມເຫຼັ້ມນີ້ໃນທາງປະຕິບັດ ຈະບໍ່ແມ່ນຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຜູ້ແຕ່ງ, ຜູ້ຂຽນ ແລະ ຜູ້ຈັດພິມແຕ່ຢ່າງໃດ.



ສະໜັບສະໜູນ
ການຜະລິດ:

